
BRANDON
SANDERSON
ALIAȚI
ÎN SLUJBA
DREPTĂȚII
FANTASY
Volumul
al patrulea al seriei
Născuți din ceață
TREI

Brandon Sanderson

Aliați în slujba dreptății

Volumul al patrulea al seriei *Născuți din ceață*

F A N T A S Y

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE ALINA SIMUȚ

V.1.0

PENTRU JOSHUA BILMES,
care nu se teme niciodată să-mi spună
ce nu este în regulă la o carte,
apoi luptă pentru aceeași carte,
indiferent cine altcineva își pierde încrederea în ea.

PROLOG

Wax se furișă ghemuit de-a lungul gardului rupt, bocancii lui zgâriind pământul uscat. Își ținea pistolul Sterrion 36 ridicat, pe lângă cap, țeava lungă, argintie fiind acoperită cu praf de argilă roșie. Revolverul nu era ceva sofisticat, deși cilindrul cu șase camere era montat cu atât de multă grijă în rama din aliaj de oțel, încât nu juca în mișcarea lui. Metalul sau materialul neobișnuit de pe mâner nu strălucea deloc. Dar se mula pe mâna lui de parcă era menit să fie acolo.

Gardul înalt până la brâu era fragil, lemnul decolorat de trecerea timpului, ținut la un loc cu bucăți de sfoară deșirate. Mirosea a vechi. Până și viermii renunțaseră la lemnul acela cu mult timp în urmă.

Wax aruncă pe furiș o privire peste scândurile înnodate, cercetând atent orașul pustiu. Linii albastre pluteau înaintea lui, i se întindeau din piept pentru a-i arăta sursele de metal din apropiere; era un rezultat al Allomanției lui. Arderea oțelului producea așa ceva; îi permitea să vadă amplasamentul surselor de metal, apoi să împingă în ele dacă voia. Greutatea lui împotriva greutății obiectului. Dacă obiectul era mai greu, el era împins înapoi. Dacă el era mai greu, obiectul era împins înainte.

Însă, în acest caz, el nu împinse. Doar urmări liniile să vadă dacă se mișca vreo bucată de metal. Nimic nu se mișca. Cuie care țineau laolaltă clădiri, tuburi de cartușe folosite, împrăștiate prin praf, sau potcoave îngrămădite în fierăria tăcută – toate erau nemișcate, la fel ca vechea pompă manuală împlântată în pământ, în dreapta lui.

Precaut, rămase și el nemișcat. Oțelul continua să ardă confortabil în stomacul lui și astfel – ca măsură de precauție – împinse încet în afara lui, în toate direcțiile. Era un truc pe care îl stăpânise cu câțiva ani în urmă; nu împingea în niște obiecte specifice din metal, ci crea un fel de bulă defensivă în jurul lui.

Orice metal care venea repede în direcția lui era dat la o parte ușor.

Departe de a fi infailibil, încă putea fi nimerit. Dar focurile de armă nu ajungeau în locurile în care erau țintite. Lucrul acesta îi salvase viața în câteva ocazii. Nici măcar nu era sigur cum făcea; Allomanția era deseori o chestiune instinctivă pentru el. Reușea cumva chiar să scutească metalul pe care îl purta, nu își împingea propria armă din mâini.

După ce făcu asta, continuă de-a lungul gardului – încă urmărind cu privirea liniile de metal ca să se asigure că nu se apropia nimeni pe furiș. Feltrel fusese cândva un oraș prosper, în urmă cu douăzeci de ani. Apoi un clan de kolossi își stabilise reședința în apropiere. Lucrurile nu merseseră bine.

Astăzi, orașul mort părea complet gol, deși el știa că nu era așa. Wax venise aici în urmărirea unui psihopat. Iar el nu era singurul care venise cu acest scop. Puse mâna pe partea de sus a gardului și sări peste el, căzându-i lutul roșu de pe picioare. Lăsându-se în jos, alergă aplecat până la marginea fierăriei celei vechi. Îmbrăcămintea lui era îngrozitor de prăfuită, dar bine ajustată pe corp: un costum alb, stilat, o cravată argintie la gât, butoni strălucitori la mânecile cămășii albe, rafinate. Își cultivase o înfățișare care părea neadecvată, ca și cum plănuia să participe la un bal sofisticat în Elendel, nu să scotocească printr-un oraș mort în Ținuturile Necruțătoare, vânând un ucigaș. Ca o completare a ansamblului, pe cap purta o pălărie melon pentru a se feri de soare.

Un sunet; cineva păși pe o scândură de cealaltă parte a străzii, făcând-o să scârțâie. Un sunet atât de slab, încât a fost cât pe ce să nu-l audă. Wax reacționă imediat, își declanșă oțelul care îi ardea în interiorul stomacului. Împinse în mai multe cuie din zidul de lângă el chiar în momentul în care pocnitura unei împușcături despică aerul.

Împingerea lui bruscă făcu peretele să huruie, cuiele vechi, ruginite încordându-se în locașurile lor. Împingerea lui îl aruncă într-o parte și se rostogoli la pământ. O linie albastră apăru pentru o clipă – glonțul care lovi pământul în locul în care se aflase el în urmă cu o clipă. În timp ce se ridica, urmă o a doua împușcătură. Aceasta veni aproape, dar devie puțin de la traseu, în timp ce se apropia de el.

Deviat de bula lui de oțel, glonțul trecu săgeată pe lângă

urechea lui. Dacă ar fi fost cu vreo trei centimetri mai la dreapta, l-ar fi nimerit în cap – cu sau fără bulă de oțel. Respirând calm, își ridică revolverul Sterrion și ținti spre balconul hotelului vechi de pe partea cealaltă a străzii, de unde venise împușcătura. Balconul era acoperit de numele hotelului, dincolo de care se putea ascunde un ucigaș profesionist.

Wax trase un foc de armă, apoi împinse glonțul, proiectându-l și mai mult în față, cu o forță suplimentară, ca să-l facă mai rapid și mai pătrunzător. Nu folosea gloanțe standard, din plumb, sau gloanțe din plumb îmbrăcate în cupru; avea nevoie de ceva mai puternic.

Glonțul de calibru mare, îmbrăcat în oțel, lovi balconul, și forța lui suplimentară îl făcu să străpungă lemnul și să-l lovească pe bărbatul ce se ascundea în spate. Linia albastră care ducea spre arma bărbatului tremură în timp ce acesta căzu. Wax se ridică încet, scuturându-și praful de pe haine. În clipa aceea, în aer răsună încă o împușcătură.

Înjură, din reflex, împingând din nou în cuie, deși instinctul îi spunea că avea să fie prea târziu. Când auzi împușcătura, era prea târziu ca să-i mai fie de folos împingerea.

De data aceasta, a fost aruncat la pământ. Forța aceea trebuia să meargă undeva și, din moment ce cuiele nu se puteau mișca, a trebuit el să o facă. Mormăi când trase și-și ridică revolverul, praful lipindu-i-se de palma transpirată. Îl căută înnebunit pe cel care trăsese în el. Ratase. Poate că bula de oțel…

Un trup se rostogoli de pe acoperișul fierăriei și se izbi de pământ într-un nor de praf roșu. Wax clipi, apoi își ridică arma la nivelul pieptului și se duse până în spatele gardului, din nou, ghemuindu-se, ca să nu fie văzut. Nu slăbi din privire liniile albastre, Allomantice. Ele îl puteau avertiza dacă se apropia cineva, dar numai dacă persoana respectivă avea asupra sa ori purta ceva de metal.

Corpul care căzuse lângă clădire nu avea o singură linie care să fie îndreptată asupra lui. Cu toate acestea, un alt set de linii tremurătoare erau îndreptate spre ceva ce se mișca de-a lungul părții din spate a fierăriei. Wax își ridică arma și ochi ținta, în timp ce o siluetă se ascunse în partea laterală a clădirii și o luă la fugă spre el.

Femeia purta o haină albă, lungă, din piele, înroșită în partea

de jos. Își ținea părul brunet strâns la spate într-o coadă, purta pantaloni și o curea albă, iar în picioare o pereche de bocanci grei. Avea o față aproape pătrată. O față puternică, cu buze care deseori se ridicau ușor înspre dreapta, conturând o jumătate de zâmbet.

Wax oftă ușurat și lăsă arma jos.

— Lessie.

— Te mai trântești o dată la pământ? întrebă ea, întinzând mâna spre partea de sus a gardului de lângă el. Ai mai mult praf pe față decât are Miles priviri încruntate. Poate că ți-a venit timpul să te pensionezi, bătrâne.

— Lessie, sunt mai mare decât tine cu *trei luni.*

— Sunt trei luni foarte lungi. Se uită pe furiș peste gard: Vezi pe altcineva?

— Am doborât un bărbat sus pe balcon, spuse Wax. Nu mi-am putut da seama dacă era Tan cel Sângeros sau nu.

— Nu era, i-a răspuns. El nu ar fi încercat să te împuște de atât de departe.

Wax încuviință din cap. Lui Tan îi plăceau lucrurile personale. De aproape. Psihopatul se lamenta când era nevoit să folosească o armă și rareori împușca pe cineva fără să vadă teama din ochii acelei persoane.

Lessie cercetă cu atenție orașul tăcut, apoi aruncă o privire către Wax, gata să se miște. Pentru o clipă, privirea îi licări în jos. Spre buzunarul de la cămașa lui.

Wax îi urmări privirea. Din buzunarul lui se vedea ieșind o parte dintr-o scrisoare, care îi fusese livrată în cursul acelei zile, mai devreme. Era din marele oraș Elendel, și îi era adresată lordului Waxillium Ladrian. Un nume pe care Wax nu-l folosise de mulți ani. Un nume care i se părea inoportun acum.

Îndesă scrisoarea mai adânc în buzunar. Lessie crezu că gestul acela insinua mai mult, dar, de fapt, nu era adevărat. Orașul nu avea să-i ofere nimic și Casa Ladrian putea să se descurce și fără el. Chiar ar fi trebuit să ardă scrisoarea.

Wax schiță un gest cu capul spre bărbatul căzut lângă zid, ca să-i distragă atenția de la scrisoare.

— Tu ai făcut asta?

— Avea un arc, spuse ea. Cu vârfuri de săgeți din piatră. Era cât pe ce să te nimerească de sus.

— Mersi.

Ea ridică din umeri, ochii scânteindu-i de mulțumire. La coada ochilor se vedeau niște linii, accentuate de lumina puternică a soarelui din Ținuturile Necruțătoare. Fusese o vreme când ea și Wax ținuseră evidența cine îl salvase pe celălalt de mai multe ori. Dar pierduseră amândoi numărătoarea, cu ani în urmă.

— Acoperă-mă, spuse Wax, încet.

— Cu ce? întrebă ea. Cu vopsea? Cu săruturi? Deja ești acoperit de praf.

Wax îi răspunse ridicând o sprânceană.

— Scuze, spuse ea, făcând o grimasă. Am jucat cărți prea mult timp cu Wayne în ultima vreme.

Îl pufni râsul și merse repede, aplecat, spre cadavrul căzut, apoi îl răsturnă. Bărbatul fusese un individ dur, pe obraji i se vedea barba crescută de câteva zile; în partea dreaptă a corpului îi sângera rana de la glonț. *Cred că îl recunosc,* își spuse Wax în timp ce căuta prin buzunarele bărbatului și scoase o bucată de sticlă roșie, de culoarea sângelui.

Se grăbi înapoi spre gard.

— Ei bine? întrebă Lessie.

— E din echipajul lui Donal, spuse Wax, arătându-i bucata de sticlă.

— Nenorociții, spuse Lessie. Nu puteau să ne lase să ne descurcăm siguri, nu-i așa?

— Dar tu i-ai *împușcat* fiul, Lessie.

— Iar tu i-ai împușcat fratele.

— În cazul meu a fost autoapărare.

— Și în cazul meu la fel, spuse ea. Puștiul acela era *enervant.* De altfel, a supraviețuit.

— Fără un deget de la picior.

— Nu e nevoie să aibă zece, spuse ea. Eu am o verișoară cu patru degete. Se descurcă foarte bine.

Își ridică revolverul, scrutând orașul gol.

— Desigur, arată oarecum ridicolă. Acoperă-mă!

— Cu ce?

Ea râse malițios și se strecură din locul unde se ascundeau, târându-se pe sol spre fierărie.

Harmony, se gândi Wax, zâmbind, o *iubesc pe femeia asta.*

Se uită dacă nu cumva mai erau și alți asasini, dar Lessie ajunse la clădire fără să mai fie trase focuri de armă. Wax îi

făcu un semn din cap, apoi fugi pe partea cealaltă a străzii, spre hotel. Se furișă înăuntru, verificând dacă nu era vreun inamic ascuns prin colțuri. Barul hotelului era gol, așa că se adăposti lângă tocul ușii, făcând semn cu mâna spre Lessie. Ea fugi la următoarea clădire de pe partea străzii pe care se afla și o verifică.

Echipajul lui Donal. Da, Wax îi omorâse fratele – bărbatul jefuise un vagon de călători, pe vremuri. Dar, din câte înțelesese el, lui Donal nu-i păsase vreodată de fratele lui. Nu, singurul lucru care îl enerva pe Donal era să piardă bani, și probabil că acela era motivul pentru care se găsea acolo. Pusese o recompensă pe capul lui Tan cel Sângeros pentru că furase un transport de aliaj fuzibil. Probabil că Donal nu se așteptase ca Wax să vină să-l vâneze pe Tan în aceeași zi ca el, dar bărbații lui aveau ordine permanente să-l împuște pe Wax sau pe Lessie dacă îi vedeau.

Wax era foarte tentat să părăsească orașul mort și să-i lase pe Donal și pe Tan să-l atace. Dar gândul acesta făcu să i se zbată ochiul. Promisese să-l aducă în fața justiției pe Tan. Și nimic mai puțin.

Lessie îi făcu cu mâna din interiorul clădirii în care se afla, apoi arătă cu degetul în spate. Avea să iasă în direcția aceea și să se furișeze în spatele următorului șir de clădiri. Wax încuviință din cap, apoi făcu un gest scurt. Urma să încerce să ia legătura cu Wayne și Barl, care plecaseră să verifice cealaltă parte a orașului.

Lessie dispăru, iar Wax înaintă cu atenție prin vechiul hotel, spre o ușă laterală. Trecu pe lângă adăposturi vechi, murdare, făcute atât de șobolani, cât și de oameni. Orașul atrăgea ticăloși la fel cum un câine atrăgea puricii. Trecu chiar pe lângă un loc ce arăta ca și cum un călător făcuse o mică vatră pe o bucată de metal cu un cerc de pietre în jur. Era o minune că nebunul nu arsese întreaga clădire până la temelii.

Wax deschise ușor ușa laterală și păși pe aleea dintre hotel și magazinul de alături. Focurile de armă de mai devreme ar fi fost auzite și poate că cineva avea să vină să se uite. Cel mai bine era să rămână ascuns.

Se mișcă încet ocolind magazinul prin dos, pășind ușor pe lutul roșu. Aici, coasta dealului era năpădită de buruieni, cu excepția intrării într-o pivniță veche, rece. Wax se învârti în

jurul ei, apoi se opri, fixând cu privirea groapa cu margini din lemn.

Poate că…

Se lăsă în genunchi lângă deschizătură, uitându-se în jos. Fusese o scară aici cândva, dar putrezise, rămășițele ei fiind vizibile dedesubt, într-o grămadă de așchii vechi. Aerul mirosea a mucegai și a umezeală… dar se simțea și o urmă de fum. Cineva aprinsese o torță acolo.

Wax aruncă un glonț în gaură, apoi sări înăuntru, cu arma ridicată. În timp ce cădea, își umplu mintea de fier, scăzându-și din greutate. Era un Twinborn – un Feruchimist și un Allomant. Puterea lui Allomantică era împingerea oțelului, iar puterea lui Feruchimică, numită alunecare, reprezenta abilitatea de a deveni mai greu sau mai ușor. Era o combinație puternică de abilități.

Împinse în glonțul de sub el, încetinindu-și căderea, astfel încât să aterizeze încet. Își readuse greutatea la normal – sau, oricum, la ceea ce era normal pentru el. Deseori ajungea la aproximativ trei sferturi din greutatea lui neajustată, făcându-se mai ușor pe picioare, capabil să reacționeze mai repede.

Se furișă prin întuneric. Fusese un drum lung, dificil, să găsească locul în care se ascundea Tan cel Sângeros. În cele din urmă, faptul că Feltrel se descotorosise brusc de alți bandiți, vagabonzi și alți nenorociți fusese un indiciu foarte important. Wax păși ușor, înaintând mai adânc în pivniță. Mirosul de fum era mai puternic aici și, cu toate că lumina se estompa, desluși o vatră de foc lângă zidul de pământ. Vatra și o scară care putea fi mutată la intrare.

Lucrul acesta îl făcu să se oprească. Dovedea faptul că, oricine și-ar fi făcut ascunzătoarea în pivniță – putea fi Tan, sau putea fi cu totul altcineva –, încă se afla acolo jos. Dacă nu cumva mai era o ieșire. Wax înaintă încă puțin, furișându-se, strângând din ochi în întuneric.

Se vedea lumină în față.

Wax ridică încet piedica armei, apoi scoase o fiolă mică din mantia de ceață și trase dopul cu dinții. Dădu pe gât whisky-ul și oțelul dintr-o înghițitură, refăcându-și rezervele. Aprinse oțelul. Da… se găsea metal în fața lui, de-a lungul tunelului. Cât de lungă era această pivniță? Crezuse că era mică, dar grinzile de consolidare, din lemn, indicau ceva mai adânc, mai lung.

Arăta mai degrabă ca o gură de acces în mină.

Merse pe furiș mai departe, concentrat la liniile din metal. Cineva ar fi ațintit arma asupra lui dacă ar fi fost văzut, iar metalul ar fi tremurat, dându-i o șansă să împingă arma afară din mâinile lor. Nimic nu se clinti. Se strecură mai în față, mirosind solul umed și searbăd, mucegaiul, cartofii lăsați să încolțească. Se apropie de o lumină tremurătoare, dar nu auzi nimic. Liniile de metal nu se mișcară.

În cele din urmă, ajunse suficient de aproape cât să deslușească un felinar atârnând pe o bârnă de lemn de lângă perete. Altceva atârna în centrul tunelului. Un cadavru? Spânzurat? Wax înjură în șoaptă și se grăbi în față, precaut, să nu dea de vreo capcană. Chiar *era* un cadavru, dar acesta îl lăsă perplex. La prima vedere, părea că individul murise de mulți ani. Ochii îi dispăruseră din craniu, iar pielea-i era retrasă pe os. Nu mirosea și nu era umflat.

Crezu că îl recunoaște. Geormin, vizitiul care aducea corespondența în Weathering din satele mai îndepărtate din zonă. Cel puțin, aceea era uniforma lui, și părea a fi părul lui. El fusese una dintre primele victime ale lui Tan, dispariția care îl determinase pe Wax să iasă la vânătoare. Lucrul acela se întâmplase cu doar două luni în urmă.

A fost mumificat, se gândi Wax. *Pregătit și pus la uscat ca pielea.* Se simți revoltat – mersese la băut cu Geormin din când în când și, cu toate că bărbatul trișa la cărți, fusese un tip destul de prietenos.

Nici spânzurarea nu era una obișnuită. Fuseseră folosite sârme care să-i susțină brațele lui Geormin, să stea ridicate în afară, pe lateral, capul îi era și el ridicat, iar gura, deschisă forțat. Wax se întoarse ca să nu mai vadă această priveliște înfiorătoare, și simți cum i se zbate ochiul.

Ai grijă, își spuse. *Nu-l lăsa să te enerveze. Rămâi concentrat.* Avea să se întoarcă să-l dea jos pe Geormin. Acum însă nu-și putea permite să facă zgomot. Cel puțin știa că se afla pe drumul cel bun. Aici era, cu siguranță, ascunzătoarea lui Tan cel Sângeros.

În depărtare se vedea încă un petic de lumină. Cât de lung *era* tunelul acesta? Se apropie de baia de lumină și aici găsi încă un cadavru, acesta atârna pe un perete, într-o parte. Annarel, o femeie geolog, străină, care dispăruse curând după

Geormin. Biata femeie! Fusese uscată în același fel, cu corpul pironit de perete într-o poziție foarte specifică, de parcă ar fi fost în genunchi și analiza o grămadă de pietre.

Un alt petic de lumină îl atrase mai departe. Evident că aceasta nu era o pivniță – era probabil un fel de tunel de contrabandă rămas din zilele când Feltrel fusese un oraș prosper. Nu Tan construise locul acesta, având în vedere bârnele de susținere vechi, din lemn.

Wax trecu pe lângă alte șase cadavre, fiecare luminat de propria lui lanternă strălucitoare, fiecare aranjat într-o poziție specifică. Unul stătea pe un scaun, altul legat sus, cu sfoară, de parcă ar fi zburat, câteva fixate în perete. Cele aflate mai în spate erau mai proaspete, ultimul fiind ucis de curând. Wax nu îl recunoscu pe bărbatul zvelt, care stătea atârnat cu mâna dusă la frunte, ca într-un salut.

La naiba, se gândi Wax. *Asta nu e ascunzătoarea lui Tan cel Sângeros… e galeria lui de artă.*

Dezgustat, Wax se îndreptă spre următoarea pată de lumină. Era diferită. Mai strălucitoare. În timp ce se apropia, își dădu seama că vede lumina soarelui răspândindu-se dintr-un pătrat tăiat în tavan. Tunelul ducea în sus, spre acel pătrat, probabil spre o fostă trapă care putrezise sau se rupsese. Pământul se ridica, într-o pantă lină, până la orificiul de ieșire.

Wax urcă încet panta, apoi scoase capul afară, cu precauție. A urcat pe o clădire, deși acoperișul dispăruse. Zidurile de cărămidă erau, în cea mai mare parte, intacte și erau patru altare în față, chiar în partea stângă a lui Wax. O capelă veche pentru Supraviețuitor. Părea goală.

Wax ieși, târându-se, din gaură, cu revolverul Sterrion în dreptul capului și haina plină de praful din tunel. I se păru că miroase frumos aerul curat și uscat.

— Fiecare viață este un spectacol, spuse o voce, răsunând în biserica dărăpănată.

Wax se feri imediat, într-o parte, rostogolindu-se spre un altar.

— Dar nu noi suntem artiștii, continuă vocea. Noi suntem marionetele.

— Tan, spuse Wax. Ieși la vedere!

— Eu l-am văzut pe Dumnezeu, legiuitorule, șopti Tan. *Oare unde se ascundea?* Am văzut însăși Moartea, cu piroanele în

ochi. L-am văzut pe Supraviețuitor, care este viața însăși.

Wax cercetă atent capela cea mică. Era ticsită cu bănci rupte și statui căzute. Ocoli partea laterală a altarului, crezând că sunetul vine din spatele încăperii.

— Alți oameni rămân surprinși, se auzi vocea lui Tan, dar eu știu. Eu știu că sunt o marionetă. Cu toții suntem. Ți-a plăcut spectacolul meu? Am muncit din răsputeri să-l pun în scenă.

Wax merse mai departe de-a lungul zidului drept al clădirii, bocancii lui lăsând o dâră prin praf. Respiră ușor, o dâră de transpirație prelungindu-i-se în jos, pe tâmpla dreaptă. I se zbătea ochiul. Cu ochii minții văzu cadavrele de pe pereți.

— Mulți oameni nu primesc niciodată o șansă de a crea artă adevărată, spuse Tan. Și cele mai bune reprezentații artistice sunt cele care nu pot fi niciodată reproduse. Luni de zile, ani de pregătire. Totul pus la locul potrivit. Dar, la sfârșitul zilei, va începe putreziciunea. Eu n-am putut să-i mumific cu adevărat; nu am avut timpul, nici resursele. Nu am putut decât să-i păstrez suficient de mult ca să mă pregătesc pentru acest spectacol unic. Mâine totul va fi ruină. Tu ai fost singurul care l-ai văzut. Doar tu. Mă gândesc că… suntem cu toții doar niște marionete… vezi tu…

Vocea *venea* din spatele încăperii, de lângă niște moloz care îi bloca vederea lui Wax.

— Altcineva ne mișcă, spuse Tan.

Wax se ascunse lângă moloz, ridicându-și Sterrionul.

Tan stătea acolo, ținând-o pe Lessie în fața lui, cu căluș la gură și ochii larg deschiși. Wax încremeni pe loc, cu arma ridicată. Lui Lessie îi sângerau piciorul și brațul. Fusese împușcată și se făcea tot mai palidă la față. Pierduse sânge. Așa fusese Tan în stare să o prindă.

Wax rămase nemișcat. Nu simțea teamă. Nu-și putea permite acest lucru; asta putea să-l facă să tremure, iar tremuratul îl putea face să rateze ținta. Vedea fața lui Tan în spatele lui Lessie; bărbatul îi ținea o garotă în jurul gâtului.

Tan era un tip zvelt, cu degete fine. Fusese antreprenor de pompe funebre. Cu părul negru, tot mai rar, uns și dat peste cap. Purta un costum frumos care acum strălucea de sânge.

— Altcineva ne mișcă, legiuitorule, spuse Tan, încet.

Lessie îi întâlni privirea lui Wax. Știau amândoi ce era de făcut în această situație. Data trecută, el fusese cel capturat.

Oamenii încercau întotdeauna să-l folosească pe unul împotriva celuilalt. După părerea lui Lessie, lucrul acela nu reprezenta un dezavantaj. Ea i-ar fi explicat că, dacă Tan *nu* ar fi știut că ei doi erau un cuplu, ar fi omorât-o pe loc. În schimb, a răpit-o. Asta le dădea o șansă să scape.

Wax privi în jos pe țeava revolverului Sterrion. Ridică trăgaciul până când echilibră greutatea piedicii chiar pe punctul de a trage, iar Lessie clipi. Unu. Doi. Trei.

Wax trase. Chiar în clipa aceea, Tan o smuci brusc pe Lessie spre dreapta. Împușcătura răsună în aer, ecoul lovindu-se de cărămizile din lut. Capul lui Lessie se mișcă în spate în timp ce glonțul lui Wax o nimeri chiar deasupra ochiului drept. Sângele se împrăștie pe peretele de lut de lângă ea. Fata se prăbuși.

Wax rămase înghețat, îngrozit. *Nu… nu așa trebuia să se întâmple… nu se poate…*

— Cele mai bune spectacole, spuse Tan, zâmbind și privind în jos spre chipul lui Lessie, sunt cele care pot fi jucate doar o dată.

Wax îl împușcă în cap.

CAPITOLUL 1

Cinci luni mai târziu, Wax se plimba prin încăperile decorate în care se ținea o mare petrecere, plină de viață, și trecea pe lângă bărbați în costume de culoare închisă, cu frac, și femei în rochii colorate, cu talii înguste și foarte multe falduri printre fuste lungi, plisate. Îi spuneau „Lord Waxillium" sau „Lord Ladrian" când vorbeau cu el.

El încuviința din cap către fiecare, dar evita să fie atras în vreo conversație. Intenționat își croi drum spre una dintre încăperile cu petrecăreți aflată în spate, unde niște lumini electrice orbitoare – subiectul de bârfă al orașului – emanau o lumină constantă, prea uniformă ca să țină departe întunericul serii. Afară, pe ferestre, vedea ceața care atingea ușor geamurile.

Sfidând bunele maniere, Wax se strecură pe ușile duble, de sticlă, enorme, ale încăperii, și ieși pe balconul grandios al conacului. Acolo, în sfârșit, simți că putea respira din nou.

Închise ochii, inspirând și expirând, simțind pe pielea de pe față umezeala vagă a ceții. *Clădirile sunt atât de... sufocante aici în oraș, se* gândi el. Oare *am uitat pur și simplu de lucrul acesta sau nu am băgat de seamă când eram mai tânăr?*

Deschise ochii și își odihni mâinile pe balustrada balconului, ca să admire priveliștea orașului Elendel. Era cel mai grandios oraș din întreaga lume, o metropolă proiectată de Harmony însuși. Locul tinereții lui Wax. Un loc care nu mai fusese casa lui timp de douăzeci de ani.

Deși trecuseră cinci luni de la moartea lui Lessie, încă mai auzea în minte focul de armă și vedea sângele împroșcat pe cărămizi. Plecase din Ținuturile Necruțătoare, se mutase înapoi în oraș, răspunzând chemărilor disperate de a-și face datoria față de casa lui după trecerea în neființă a unchiului.

Deși trecuseră cinci luni și se afla la o lume distanță, încă mai putea auzi împușcătura aceea. Precisă, curată, de parcă ar fi crăpat cerul.

În spatele lui, auzi râsete melodioase venind din căldura încăperii. Conacul Cett era un loc măreț, plin de mobilier scump, covoare fine și candelabre strălucitoare. Nimeni nu veni alături de el pe balcon.

Din acest loc, avea o priveliște perfectă asupra luminilor de

jos, de pe Promenada Demoux. Un șir dublu de felinare electrice, strălucitoare, cu o albeață constantă, intensă. Scânteiau ca niște baloane, de-a lungul bulevardului lat, flancat de un canal și mai lat, iar apele liniștite și tăcute reflectau această lumină. O locomotivă de seară sună, ca un salut, în timp ce pufăia prin centrul îndepărtat la orașului, împrejmuind cețurile cu un fum mai întunecat.

De-a lungul Promenadei Demoux, Wax putu distinge clar atât Turnul de Fier, cât și Turnul Tekiel, câte unul de o parte și de alta a canalului. Amândouă erau neterminate, dar scheletele lor din oțel se înălțau deja în înaltul cerului. Erau uluitor de înalte.

Arhitecții continuau să dea publicității rapoarte actualizate pentru cât de sus intenționau să urce, fiecare încercând să-l depășească pe celălalt. Zvonuri pe care le auzise chiar la această petrecere, zvonuri credibile, susțineau că, într-un final, aveau să ajungă amândouă la peste cincizeci de etaje. Nimeni nu știa care dintre cele două clădiri se va dovedi mai înaltă la sfârșit, deși erau frecvente pariurile prietenești.

Wax inspiră în ceață. Afară, în Ținuturile Necruțătoare, Conacul Cett – care avea trei etaje – ar fi avut înălțimea maximă pe care o putea atinge o clădire. Aici, părea pitic. Lumea de demult nu mai era; se schimbase în anii pe care el îi petrecuse afară din oraș. Crescuse, inventând lumini care nu aveau nevoie de foc ca să strălucească și clădiri care amenințau să se înalțe mai sus decât însăși ceața. Privind în jos, pe strada lată, la marginea celui de-al Cincilea Octant, Wax se simți brusc foarte, foarte bătrân.

— Lord Waxillium? întrebă o voce din spate.

Se întoarse și găsi o femeie mai în vârstă, Lady Aving Cett, care deschise ușa și se uită la el. Părul ei cărunt era prins în coc, iar la gât purta rubine.

— În numele lui Harmony, dragul meu. Vei răci aici, afară! Vino, sunt câțiva oameni pe care vei dori să-i cunoști.

— Voi veni imediat, milady, spuse Wax. Iau doar puțin aer.

Lady Cett se încruntă, dar se retrase. Nu știa ce să creadă despre el; niciunul dintre ei nu știa. Unii îl priveau ca pe un descendent misterios al familiei Ladrian, având legătură cu povești stranii ale tărâmurilor de dincolo de munți. Restul presupuneau că el era un bufon de la țară, necultivat. Waxillium credea că, probabil, ambele variante despre el erau

adevărate.

Îl văzuse lumea toată noaptea. *Se presupunea* că își căuta o soție, și aproape toată lumea știa lucrul acesta. Casa Ladrian era falimentară ca urmare a administrării imprudente a unchiului său și cea mai ușoară cale spre solvabilitate era căsătoria. Din nefericire, unchiul lui reușise, *printre altele,* să ofenseze trei sferturi din clasa superioară a orașului.

Wax se aplecă în față, pe balcon, revolverele Sterrion de sub brațele lui împungându-l de o parte și de a alta a corpului. Cu țevile lor lungi, nu erau concepute pentru fi purtate în tocuri sub braț. Le simțise ciudat toată seara.

Ar fi trebuit să se întoarcă la petrecere să stea de vorbă și să încerce să repare reputația Casei Ladrian. Dar gândul la acea încăpere îngrămădită, atât de înfierbântată, atât de strânsă, de înăbușitoare, în care era foarte greu să respiri…

Fără a-și mai oferi timp de răzgândire, își luă avânt peste balustrada balconului și începu să cadă trei etaje spre pământ. Arse oțel, apoi aruncă ușor în spatele lui un tub de cartuș și împinse în el; greutatea lui îl trimise cu viteză în jos, spre sol, mai repede decât crezu. Ca întotdeauna, mulțumită Feruchimiei lui, el era mai ușor decât ar fi trebuit să fie. Abia dacă mai știa cum e să se miște așa, cu greutatea lui completă.

Când cartușul lovi solul, el îl împinse și se avântă pe orizontală într-o buclă peste zidul grădinii. Cu o mână pe partea de sus a zidului de piatră, sări afară din grădină, apoi își reduse greutatea la o fracțiune mică din cât era normal în timp ce cădea pe cealaltă parte. Ateriză ușor.

Ah, bine, se gândi el, stând aplecat și uitându-se atent prin ceață. *Curtea vizitiilor.* Vehiculele pe care le folosiseră toți pentru a ajunge acolo erau aranjate în această curte în șiruri ordonate, vizitiii înșiși stând de vorbă în câteva camere confortabile din care se revărsa afară, în ceață, o lumină portocalie. Aici nu erau lumini electrice, doar șeminee bune, care dădeau căldură.

Merse printre trăsuri până și-o găsi pe a sa, apoi deschise cufărul prins la spate, în curele.

Își scoase repede sacoul elegant. Apoi își puse pe el mantia de ceață, un obiect de îmbrăcăminte lung, care se înfășură în jurul lui și semăna cu un pardesiu cu gulerul gros și manșete. Strecură o armă în buzunarul interior de la haină, apoi își

strânse centura pentru arme și mută revolverele Sterrion în tocurile de la coapse.

Ah, se gândi el. *E mult mai bine.* Avea cu adevărat nevoie să nu mai poarte revolverele Sterrion și să-și ia niște arme mai practice pe care să le poată ascunde. Din nefericire, nu găsise niciodată altele mai bune decât cele făcute de Ranette. Dar nu se mutase ea în oraș? Putea să o caute și să o convingă să-i facă o armă. Presupunând că ea nu avea să-l împuște când îl va vedea.

Câteva clipe mai târziu, alerga prin oraș, cu mantia de ceață ușoară pe spatele lui. O lăsă deschisă în față, având cămașa neagră și pantalonii eleganți la vedere. Mantia de ceață, lungă până la glezne, se despărțea în fâșii chiar deasupra taliei, franjurii fluturându-i în spate cu un foșnet ușor.

Scăpă un tub de cartuș și se avântă sus, în aer, aterizând pe clădirea de vizavi de conac. Aruncă o privire înapoi spre ea, ferestrele strălucind puternic în întunericul serii. Ce fel de zvonuri avea el să stârnească, dispărând de pe balcon în felul acela?

Ei bine, se știa deja despre el că era un Twinborn – aceea era o informație cu caracter public. Dispariția lui nu avea să aducă o mare contribuție la repararea reputației familiei lui. În momentul acela, nu-i păsa. Petrecuse aproape fiecare seară de la întoarcerea lui în oraș la o acțiune socială sau alta, și nu mai fusese o noapte cu ceață de săptămâni întregi.

Avea nevoie de cețuri. Acela era el cu adevărat.

Wax se năpusti peste acoperiș și sări de acolo, îndreptându-se spre Promenada Demoux. Chiar înainte de a atinge solul, aruncă jos un tub de cartuș folosit și împinse în el, încetinindu-și coborârea. Ateriză pe un petic de pământ cu arbuști decorativi care îi prinseră franjurii de la haină și făcură un foșnet.

La naiba! Nimeni nu planta arbuști decorativi departe, în Ținuturile Necruțătoare. Se eliberă dintre ei, tresărind la zgomotul creat. Câteva săptămâni petrecute în oraș și deja era ruginit?

Clătină din cap, dezaprobator, și se împinse din nou în aer, înaintând peste bulevardul larg și canalul paralel. Își înclină zborul, astfel încât să ajungă acolo în vârf și ateriză pe unul din noile felinare electrice. Era un singur lucru cu adevărat frumos

la un oraș modern precum acesta; avea foarte *mult* metal.

Zâmbi, apoi își aprinse oțelul și se împinse în vârful felinarului stradal, proiectându-se într-un arc larg prin aer. Ceața se revărsă pe lângă el, învârtindu-se, în timp ce vântul îi bătea cu putere în față. Era emoționant. Un bărbat nu se simțea niciodată liber cu adevărat până când nu dădea la o parte lanțurile gravitației și căuta cerul.

Când ajunse în vârful arcului, se împinse într-un un alt felinar stradal, aruncându-se mai departe, înainte. Șirul lung de stâlpi de metal părea a fi linia lui personală de cale ferată, înaintă, pozna lui atrăgând atenția celor care se aflau în trecere, cu trăsurile, atât cele trase de cal, cât și cele fără cal.

Zâmbi. Monedazvârlitori ca el erau relativ rari, dar Elendel era un oraș important, cu o populație enormă. El nu avea să fie primul bărbat pe care oamenii aceștia îl vedeau alergând în salturi pe stâlpii de metal din oraș. Monedazvârlitorii acționau deseori ca niște curieri de mare viteză în Elendel.

Mărimea orașului încă îl uluia. Milioane de oameni locuiau aici, poate chiar *cinci* milioane. Nimeni nu avea o numărătoare sigură în toate districtele – care se numeau octanți și, după cum era de așteptat, erau opt la număr.

Milioane de oameni; nu-și putea imagina lucrul acesta, deși crescuse aici. Înainte de a pleca din Weathering, începuse să creadă că orașul devenea prea mare, dar nu aveau cum să fie zece mii de oameni în oraș.

Ateriză pe vârful unui felinar stradal direct în fața impunătorului Turn de Fier. Întinse gâtul, privind în sus, printre cețuri, la structura impozantă. Vârful neterminat se pierdea în întuneric. Putea el să se cațăre pe ceva atât de înalt? Nu putea să Tragă metalele, doar să Împingă – el nu era un Născut-din-ceață mitologic din poveștile de demult, cum erau Supraviețuitorul sau Războinicul Ascendent. O putere Alomantă, o putere Feruchimică, doar atât putea avea un bărbat. De fapt, era un privilegiu rar să aibă doar una – să fie Twinborn ca Wax era cu adevărat excepțional.

Wayne pretindea că memorase numele tuturor combinațiilor posibile de Twinborn. Bineînțeles, Wayne pretindea și că furase odată un cal care rágâia sub forma unor sunete muzicale perfecte, așa că lumea învățase să aibă rezerve în legătură cu ceea ce spunea el. Sincer, Wax nu era atent la toate definițiile

și numele pentru Twinborn; lui i se spunea Doborâtor, combinația dintre un Monedazvârlitor și un Separator. Rareori se deranja să se gândească la el ca la un Doborâtor.

Începu să își umple metalmințile – apărătorile din fier pe care le purta pe partea superioară a brațelor – golindu-se de și mai multă greutate și devenind mai ușor. Greutatea aceea avea să fie depozitată pentru a fi folosită în viitor. Apoi, ignorând partea mai precaută a minții sale, aprinse oțelul și *împinse.*

Ținti în sus. Vântul deveni un vuiet, iar felinarul era o ancoră bună – foarte mult metal, prins cu fermitate de sol – capabilă să-l împingă destul de sus. Se înclinase ușor, și etajele clădirii se estompară în fața lui. Ateriză sus, la aproximativ douăzeci de etaje, chiar în timp ce forța lui de împingere asupra lămpii își atingea limita.

Partea aceasta a clădirii fusese deja terminată, exteriorul făcut dintr-un mulaj care imita piatra prelucrată. El auzise că era ceramică. Era un lucru obișnuit pentru clădirile înalte, în care nivelurile inferioare erau decorate cu piatră propriu-zisă, iar pentru cele superioare se folosea un material mai ușor.

Prinse cu mâna un afloriment. Nu era atât de ușor, încât vântul să-l poată împinge deoparte – nu cu metalmințile lui pe antebrațe și cu armele pe care le purta. Corpul lui fiind mai slab făcea, într-adevăr, să-i fie mai ușor să se mențină pe poziție.

Ceața se învârtea sub el. Părea aproape jucăușă. Privi în sus, hotărând care va fi următorul pas. Oțelul lui făcea să se proiecteze linii albastre pe sursele de metal din apropiere, dintre care multe reprezentau rama structurii. Dacă ar fi împins în oricare dintre ele ar fi fost aruncat departe de clădire.

Acolo, se gândi el, observând un pervaz de o mărime considerabilă la aproximativ un metru și jumătate în sus. Urcă pe partea laterală a clădirii, cu mănuși pe degetele lipite de suprafața complex ornamentată. Un Monedazvârlitor învăța repede să nu se teamă de înălțimi. Se ridică pe pervaz, apoi aruncă un tub de cartuș, oprindu-l cu bocancul din picior.

Privi în sus, analizându-și traiectoria. Scoase o fiolă de la centură, apoi îi scoase dopul și dădu pe gât lichidul și așchiile de oțel din interiorul lui. Șuieră printre dinți în timp ce whisky-ul îi ardea gâtul. Marfă bună, din distilatorul lui Stagin. *La*

naiba, o să-mi fie dor de chestia asta când o să se termine, se gândi, savurând până la ultima picătură.

Majoritatea Allomanților nu foloseau whisky-ul în fiolele lor cu metal. Majoritatea Allomanților ratau ocazia perfectă. Zâmbi în timp ce i se refăceau rezervele interne de oțel; apoi aprinse metalul și se lansă în zbor.

Plutea sus, pe cerul nopții. Din nefericire, Turnul de fier era construit cu nivurile retrase, etajele superioare devenind mai înguste în mod progresiv, pe măsură ce înaintai mai sus. Aceasta însemna că, deși el se împinse direct în sus, curând pluti în întunericul deschis, cu cețurile în jurul lui, iar marginea clădirii se afla la o depărtare rezonabilă de trei metri.

Wax băgă mâna în haină și își scoase pușca cu țeavă scurtă din buzunarul interior lung, ca o mânecă. Se întoarse – îndreptând-o în exterior – o sprijini de lateralul său și trase.

Era atât de ușor, încât reculul îl azvârli înspre clădire. Bubuitul detunăturii răsună dedesubt, dar el avea cartușe cu explozie pulverizată, iar bucățile erau prea mici și ușoare ca să lovească pe cineva când cădeau dispersate de la o asemenea înălțime.

Se izbi de peretele turnului la cinci niveluri deasupra locului în care fusese, și se prinse cu mâna de o protuberanță asemănătoare cu o țepușă. Ornamentele aici sus erau cu adevărat splendide. Oare cine credeau ei să se va uita la ele? Clătină din cap, în semn de dezaprobare. Arhitecții erau niște tipi ciudați.

Deloc practici, spre deosebire de un armurier bun. Wax urcă pe o altă platformă și sări, încă o dată, în sus.

Saltul următor a fost suficient ca să-l ducă până la structura deschisă, din oțel, a etajelor superioare neterminate. Se plimbă în tihnă pe o traversă, apoi scutură membru vertical – greutatea lui redusă ușurând acest lucru – și se urcă pe cea mai înaltă dintre traverse, ajungând chiar în vârful clădirii.

Înălțimea era amețitoare. Chiar dacă cețurile eclipsau peisajul, vedea șirul dublu de felinare care iluminau strada dedesubt. Alte lumini străluceau mai domol peste oraș, asemenea unor lumânări plutitoare la înmormântarea pe ocean a unui marinar. Doar absența luminilor îi permise să deslușească diferitele parcuri și golful, departe, spre vest.

Odinioară, simțise că acest oraș era casa lui. Lucrul acesta se

întâmpla înainte ca el să petreacă douăzeci de ani departe, în praf, unde legea era câteodată o amintire îndepărtată, iar oamenii considerau trăsurile o frivolitate. Ce ar fi crezut Lessie despre aceste invenții, netrase de cal, cu roțile subțiri prevăzute pentru a fi conduse pe străzile frumos pavate ale unui oraș? Vehiculele care mergeau cu petrol și vaselină, nu cu fân și potcoave de cai?

Se roti în locul unde era cocoțat. Era dificil să aprecieze locurile în întuneric și cețuri, dar el avea, într-adevăr, avantajul unei tinereți petrecute în această zonă a orașului. Lucrurile se schimbaseră, dar nu chiar *atât* de mult. Aproximă direcția, își verifică rezervele de oțel, apoi se avântă afară în întuneric.

Se azvârli în exterior într-un arc grandios deasupra orașului, zburând timp de o jumătate bună de minut pe împingerea de pe acele traverse enorme. Zgârie-norul deveni o siluetă întunecată în spatele lui, apoi dispăru. În cele din urmă, avântul îi scăzu și se retrase printre cețuri. Se lăsă să cadă, liniștit. Când luminile se apropiară – și văzu că nimeni nu era sub el – își îndreptă arma spre sol și apăsă pe trăgaci.

Șocul împușcăturii îl propulsă în sus pentru o clipă, încetinindu-i coborârea. Împinse în cartușul mic de pe sol, ca să-l încetinească mai mult; ateriză cu ușurință într-o ghemuire ușoară. Observă cu nemulțumire că distrusese aproape complet niște pietre de pavaj bune, cu împușcătura lui.

Harmony! se gândi el. Chiar urma să aibă nevoie de ceva timp să se obișnuiască cu acest loc. *Sunt ca un cal care bâjbâie printr-o piață îngustă,* se gândi, fixându-și arma înapoi sub haină. *Trebuie să învăț să am mai multă finețe.* Departe în Ținuturile Necruțătoare, fusese considerat un domn rafinat. Aici, dacă nu era atent la ceea ce făcea, curând avea să dovedească faptul că este o brută lipsită de educație, așa cum îl considera deja majoritatea nobilimii. Era…

Foc de armă.

Wax ripostă imediat. Împinse în lateral, într-o poartă de fier, apoi se feri, rostogolindu-se. Se ridică și căută cu mâna dreaptă Sterrionul, mâna stângă ținând-o fixată pe arma din buzunarul cel lung al hainei.

Privi atent întunericul nopții. Oare detunăturile lui nechibzuite atrăseseră atenția ofițerilor locali de poliție? Armele se descărcară din nou, iar el se încruntă. *Nu. Acelea*

sunt prea îndepărtate. Se întâmplă ceva.

Lucrul acesta îi dădu un fior. Sări în aer, apoi se lăsă jos, pe stradă, împingând în aceeași poartă ca să dobândească înălțime. Ateriză pe acoperișul unei clădiri; această zonă era ocupată de structuri de apartamente cu trei și patru niveluri, cu alei înguste între ele. Cum puteau oamenii trăi fără niciun spațiu în jurul lor? El ar fi înnebunit.

Traversă câteva clădiri – îi era util faptul că acoperișurile erau plate – și apoi se opri să asculte. Inima îi bătea agitată și își dădu seama că el sperase să i se întâmple așa ceva. De aceea simțise imboldul de a pleca de la petrecere, de a căuta zgârie-norul și de a-l escalada, de a fugi prin cețuri. Când era în Weathering, deoarece orașul devenea tot mai mare, deseori făcea ronduri noaptea, căutând pericolul.

Atinse cu degetul Sterrionul în timp ce era tras încă un foc de armă, de data aceasta mai aproape. Își aproximă distanța, apoi aruncă un tub de cartuș și se împinse în aer. Își restabilise greutatea la trei sferturi și o lăsase așa. Aveai nevoie de ceva greutate pe tine ca să lupți eficient.

Cețurile se învolburau și se roteau, provocându-l. Nimeni nu-și putea da seama vreodată care nopți aveau să aducă la suprafață cețurile; ele nu respectau tiparele normale ale vremii. O noapte putea fi umedă și răcoroasă, și, totuși, nu apărea niciun rotocol de ceață. O altă noapte putea începe uscată ca frunzele toamna, dar cețurile o mistuiau.

În noaptea aceasta erau subțiri, așa că vizibilitatea era încă bună. Încă o bubuitură rupse tăcerea. *Acolo,* se gândi Wax. Oțelul ardea cu o căldură confortabilă în interiorul lui, iar el sări peste altă stradă, într-un freamăt creat de franjurii din mantie, fuioarele de ceață și vântul răsunător.

Ateriză ușor, apoi ridică arma și fugi ghemuit dintr-o parte în cealaltă a acoperișului. Ajunse la margine și privi în jos. Chiar sub el, cineva se adăpostise în spatele unui morman de cutii lângă intrarea pe o alee. În noaptea întunecată, cețoasă, Wax nu putu desluși multe detalii, dar individul era înarmat cu o pușcă așezată pe o cutie. Țeava armei era îndreptată spre un grup de oameni din josul străzii care purtau pălăriile distinctive, bombate, ale ofițerilor de poliție din oraș.

Wax împinse ușor din el însuși în toate direcțiile, ridicându-și bula de oțel. O încuietoare de pe o trapă de la picioarele lui

zornăi, sub efectul Allomanției lui. Se uită atent în jos, la bărbatul care trăgea asupra polițiștilor. Ar fi fost bine să facă ceva care să aibă o valoare reală în acest oraș decât să stea pur și simplu cu mâinile în sân și să pălăvrăgească cu cei extrem de eleganți și privilegiați.

Aruncă un tub de cartuș și Allomanția lui îl apăsă jos pe acoperișul de sub el. Împinse cu mai multă forță în cartuș, avântându-se în sus, printre cețurile învolburate. Își scăzu dramatic greutatea și împinse într-o încuietoare de geam în timp ce cădea, poziționându-se astfel încât ateriză chiar în mijlocul aleii.

Cu oțelul lui, putea să vadă linii îndreptate spre patru siluete diferite din fața lui. Chiar și atunci când ateriză – bărbații care bolboroseau înjurături și se învârteau spre el – își ridică Sterrionul și îl ochi pe primul dintre bandiții de pe stradă. Bărbatul avea o barbă răzleață și ochi negri ca noaptea.

Wax auzi o femeie tânguindu-se.

Încremeni, cu mâna fermă pe poziție, dar incapabil să se miște. Amintirile, stăvilite cu atât de multă grijă în capul lui, sparseră barajul și îi inundară mintea. Lessie, ținută cu un ștreang în jurul gâtului. Un singur foc de armă. Sânge pe pereții de cărămidă roșie.

Banditul de pe stradă îndreptă smucit arma spre Wax și trase. Bula de oțel abia dacă îl devie, iar glonțul pătrunse puternic prin materialul hainei lui Wax, chiar pe lângă coaste.

Încercă și el să tragă, dar vaietul acela…

Of, Harmony, se gândi, îngrozit de el însuși. Lăsă arma în jos și trase în pământ, apoi împinse în glonț și se aruncă înapoi, sus, afară de pe alee.

Gloanțele perforară cețurile peste tot în jurul lui. Cu sau fără bula de oțel, ar fi trebuit să cadă lovit de unul dintre ele. Norocul pur a fost cel care îi salvă viața deoarece ateriză pe un alt acoperiș și se rostogoli înainte de a se opri, pe burtă, cu fața în jos, protejat de focuri de armă de un parapet.

Wax rămase cu respirația întretăiată, cu mâna pe revolver. *Idiotule,* își spuse. *Prostule!* Nu încremenise în luptă niciodată până atunci, chiar și când fusese neexperimentat. *Niciodată.* Totuși, atunci era prima dată când încercase să împuște pe cineva după dezastrul din biserica aceea în ruine.

Își dorea să se ascundă de rușine, dar scrâșni din dinți, și se

târî mai în față, spre marginea acoperișului. Atacatorii erau încă acolo, jos. Îi putea vedea mai bine acum, adunându-se și pregătindu-se să o ia la fugă. Probabil că nu voiau deloc să aibă de-a face cu un Allomant.

Luă în vizor presupusul lider. Dar, înainte ca Wax să tragă, bărbatul căzu doborât de focul de arme al ofițerilor de poliție, în câteva clipe, aleea era invadată de bărbați în uniforme. Wax își ridică revolverul Sterrion lângă cap, respirând adânc.

Aș *fi putut trage atunci,* își spuse. *A fost doar un moment, singurul, în care m-am blocat. Nu s-ar mai fi întâmplat încă o dată.* Își spuse aceste lucruri de câteva ori în timp ce polițiștii scoteau răufăcătorii de pe alee, câte unul pe rând.

Nu era nicio femeie. Vaietele pe care le auzise veniseră de la un membru al bandei care încasase un glonț înainte să sosească Wax. Bărbatul încă gemea de durere când îl săltă poliția.

Ofițerii nu-l văzură pe Wax, iar el se întoarse și dispăru în noapte.

#

La scurt timp după aceea, Wax ajunse la Conacul Ladrian. Reședința lui din oraș, casa lui ancestrală. Nu simțea că aparține acelei case, dar, oricum, o folosea.

Conacului maiestuos îi lipseau nivelurile vaste, deși avea patru etaje elegante, cu balcoane și o frumoasă grădină cu terasă, afară, în spate. Wax aruncă o monedă și sări peste gardul din față, aterizând pe ghereta de la poartă. *S-a întors trăsura mea,* observă el. Nu era un lucru surprinzător. Ei începeau să se obișnuiască cu el; Wax nu știa dacă să fie încântat sau rușinat de treaba asta.

Împinse în porți – care huruiră sub greutatea lui – și ateriză pe un balcon de la etajul patru. Monedazvârlitorii trebuiau să învețe precizia, spre deosebire de verișorii lor, Allomanții, Trăgătorii-de-Fier – cunoscuți și sub denumirea de Deviatori. Aceia își alegeau, pur și simplu, o țintă și Trăgeau spre ea, dar, de obicei, erau nevoiți să se lovească de marginea unei clădiri, făcând zgomot. Monedazvârlitorii erau nevoiți să fie delicați, grijulii, preciși.

Fereastra era descuiată; el o lăsase așa. Nu-și dorea să aibă

de-a face cu oamenii în clipa aceea; confruntarea lui nereușită cu nelegiuiții îl tulburase. Se strecură în încăperea întunecată, apoi o traversă tiptil și ascultă la ușă. Nu se auzeau sunete pe hol. Deschise încet ușa, apoi ieși.

Coridorul era întunecat, iar el nu era un Cositorian, capabil să-și intensifice simțurile. Își căută drumul orbecăind la fiecare pas pe care îl făcea, fiind atent să nu se împiedice de marginea unui preș sau să dea peste un piedestal.

Camerele lui erau la capătul coridorului. Întinse mâna spre mânerul din alamă, cu degetele lui înmănușate. Excelent. Deschise ușa cu grijă, pășind în dormitorul lui. Acum nu trebuia decât…

Se deschise o ușă pe partea cealaltă a camerei, lăsând să pătrundă o lumină galbenă, strălucitoare. Wax încremeni în loc, deși mâna lui se repezi în buzunarul de la haină, după una dintre arme, după revolverul Sterrion.

Un bărbat ușor îmbătrânit stătea în pragul ușii, ținând în mână un candelabru mare. Purta o uniformă neagră, îngrijită, și mănuși albe. Ridică din sprânceană spre Wax.

— Mare Lord Ladrian, spuse el, văd că v-ați întors.

— Hm… făcu Wax, scoțându-și mâna, cu sfială, din buzunarul hainei.

— Cada dumneavoastră este pregătită, milord.

— Nu am cerut să fac baie.

— Da, dar având în vedere… distracțiile dumneavoastră nocturne, am crezut că e un lucru înțelept să vă pregătesc baia. Majordomul adulmecă aerul: Praf de pușcă?

— Ăăă, da.

— Nădăjduiesc că milord nu a împușcat pe cineva prea important.

Tillaume rămase acolo în picioare, bățos, dezaprobator. Nu rostea vorbele pe care, fără îndoială, le gândea: faptul că dispariția lui Wax de la petrecere stârnise un scandal minor, că acum avea să fie și *mai* dificil să-și găsească o mireasă potrivită. Nu spuse că era dezamăgit. Nu spuse aceste lucruri pentru că el era, la urma urmei, servitorul cuviincios al unui lord.

Pe deasupra, putea să spună totul dintr-o singură privire.

— Doriți să schițez o scrisoare în care să-i cereți scuze lui Lady Cett, milord? Cred că ea se va aștepta la așa ceva, având

în vedere că i-ați trimis una lordului Stanton.

— Da, ar fi bine, spuse Wax.

Își coborî degetele spre centură, pipăind fiolele cu metal de acolo, revolverul de la fiecare șold, greutatea armei prinse în curele în interiorul hainei lui. *Ce se întâmplă cu mine? Mă port ca un prost.*

Dintr-odată, simți că era extrem de copilăros. Să plece de la o petrecere ca să meargă să hoinărească prin oraș, în căutare de scandal? Ce era în neregulă cu el?

Se simțea de parcă încercase să regăsească ceva. O parte din persoana care fusese înainte de moartea lui Lessie. Știuse, în adâncul sufletului, că era posibil să aibă probleme cu împușcăturile acum, și își dorise să-și dovedească contrariul.

Nu trecuse testul.

— Milord, spuse Tillaume, apropiindu-se. Îmi dați voie să vă vorbesc… cu îndrăzneală, o clipă?

— Îți dau voie.

— Orașul are un număr mare de ofițeri de poliție, spuse Tillaume. Iar ei sunt foarte competenți în meseria lor. Cu toate acestea, casa noastră nu are decât un singur mare lord. Mii de oameni depind de dumneavoastră, domnule.

Tillaume încuviință din cap în semn de respect, apoi se îndepărtă să aprindă câteva lumânări în dormitor.

Cuvintele majordomului erau adevărate. Casa Ladrian era una dintre cele mai importante din oraș, cel puțin din punct de vedere istoric. În sistemul de guvernare a orașului, Wax reprezenta interesele tuturor oamenilor angajați în casa lui. Era adevărat, ei aveau și un reprezentant pe baza voturilor din breasla lor, dar, cel mai mult, depindeau de Wax.

Casa lui era aproape falită – bogată în potențial, în proprietăți și în muncitori, dar săracă în bani lichizi și relații din cauza nesăbuinței unchiului său. Dacă Wax nu făcea ceva să schimbe situația, ar fi însemnat locuri de muncă pierdute, sărăcie și prăbușirea întrucât alte case s-ar fi repezit asupra posesiunilor lui și i le-ar fi confiscat pentru datorii neplătite.

Wax își plimbă degetele mari peste revolverele Sterrion. *Ofițerii de poliție se descurcaseră de minune cu bandiții ăia de pe stradă,* recunoscu în sinea lui. *Nu au avut nevoie de mine. Orașul acesta nu are nevoie de mine, nu așa cum avea nevoie Weathering.*

Încerca să se agațe de ceea ce fusese. Nu mai era aceeași persoană. Nu putea fi. Dar oamenii aveau într-adevăr nevoie de el pentru altceva.

— Tillaume, spuse Wax.

Majordomul privi înapoi, de lângă lumânări. Conacul nu avea încă lumini electrice, deși urma ca muncitorii să vină să le instaleze în curând. Un lucru pentru care plătise unchiul său înainte de a muri, bani pe care Wax nu îi putea recupera acum.

— Da, milord? întrebă Tillaume.

Wax ezită, apoi trase ușor arma de la locul ei, din interiorul hainei, și o așeză în cufărul de lângă pat, punând-o lângă un ghid pe care îl lăsase acolo mai devreme. Își scoase mantia de ceață, împăturind materialul gros peste brațul lui. Ținu haina cu reverență pentru o clipă, apoi o așeză înapoi în cufăr. Urmară revolverele Sterrion. Nu erau singurele lui arme, dar ele reprezentau viața lui din Ținuturile Necruțătoare.

Închise capacul cufărului peste vechea lui viață.

— Ia-l, Tillaume, spuse Wax. Pune-l undeva.

— Da, milord, spuse Tillaume. Îl voi ține pregătit pentru dumneavoastră, în caz că aveți nevoie din nou de el.

— N-o să mai am nevoie, spuse Wax.

Își oferise o ultimă noapte printre cețuri. O cățărare palpitantă în sus, pe turn, o seară petrecută în întuneric. Alese să se concentreze asupra acelor lucruri – mai degrabă decât asupra eșecului său cu bandiții – ca realizare a lui din noaptea aceea.

Un ultim dans.

— Ia-l, Tillaume, spuse Wax, întorcându-se cu spatele la cufăr. Pune-l undeva în siguranță, dar pune-l departe. Pentru totdeauna.

— Da, milord, spuse încet majordomul.

Tonul vocii lui suna aprobator.

Și cu asta basta, se gândi Wax. Apoi merse în baie. Wax, legiuitorul, dispăruse.

Era timpul să fie Lord Waxillium Ladrian, al șaisprezecelea Mare Lord al Casei Ladrian, cu reședința în al Patrulea Octant al orașului Elendel.

CAPITOLUL 2

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

— Cum îmi stă cravata? întrebă Waxillium, analizându-se în oglindă, întorcându-se într-o parte și trăgând din nou de cravata argintie.

— Impecabil, ca întotdeauna, milord, spuse Tillaume.

Majordomul stătea cu mâinile împreunate la spate, o tavă cu ceai aburind lângă el, pe stativul de servire. Waxillium nu ceruse ceai, dar Tillaume îl adusese oricum. Tillaume avea o pasiune pentru ceai.

— Ești sigur? întrebă Waxillium, trăgând încă o dată de cravată.

— Sunt sigur, milord. Ezită: Recunosc, milord, că am fost intrigat de lucrul acesta de luni de zile. Sunteți primul mare lord pe care l-am servit vreodată și care știe să-și facă un nod decent la cravată. Devenisem cât se poate de obișnuit să ofer acest tip de ajutor.

— Înveți să faci lucruri pe cont propriu când trăiești departe, în Ținuturile Necruțătoare.

— Cu tot respectul pe care vi-l port, milord, spuse Tillaume, vocea lui monotonă, ca întotdeauna, trădând o notă de curiozitate, nu m-aș fi gândit că cineva ar avea nevoie de o asemenea aptitudine în Ținuturile Necruțătoare. Nu știam că locuitorii acelor pământuri au cea mai vagă preocupare pentru chestiuni ce țin de modă și maniere.

— Nu au, spuse Waxillium, cu un zâmbet, făcând o ultimă ajustare la cravată. Așa se explică, într-un fel, de ce *eu* am avut întotdeauna. Faptul că mă îmbrăcam precum un gentleman avea un efect ciudat asupra oamenilor de acolo. Unii mă respectau imediat, alții mă subestimau imediat. Pentru mine era bine în ambele cazuri. Și, aș putea adăuga, era nespus de satisfăcător să vezi mutrele răufăcătorilor când erau arestați de cineva despre care ei presupuseseră că e un dandy de oraș.

— Îmi imaginez, milord.

— Făceam lucrul acela și pentru mine, spuse Waxillium mai încet, privindu-se în oglindă.

Cravată argintie, vestă verde, din satin. Butoniere din smarald. Haină și pantaloni negri, strâmți pe mâini, respectiv

pe picioare. La vestă avea un nasture din oțel printre ceilalți din lemn, o veche tradiție de-a lui.

— Îmbrăcămintea era o aluzie, Tillaume. Poate că terenul din jurul meu era sălbatic, dar nu era necesar să fiu și eu.

Waxillium luă o batistă argintie de buzunar din măsuța de toaletă, o îndoi cu pricepere în stilul corespunzător, apoi o strecură în buzunarul de la piept. Brusc, un dangăt de clopot răsună în tot conacul.

— La naiba, înjură Waxillium, verificându-și ceasul de buzunar. Au ajuns mai devreme.

— Lordul Harms este cunoscut pentru punctualitatea lui, milord.

— Minunat! Bine, hai să terminăm odată cu treaba asta!

Waxillium ieși cu pași mari pe hol, cizmele alunecându-i pe carpeta verde, densă, ca de catifea. Conacul se schimbase puțin în timpul absenței lui de două decenii. Chiar și după ce locuise șase luni aici, tot nu se simțea ca și cum ar fi fost *al lui.* Mirosul slab al pipei unchiului său încă persista, iar decorul era marcat de o slăbiciune pentru lemnul de o culoare foarte închisă și sculpturi grele, din piatră. În ciuda gusturilor moderne, nu existau aproape deloc portrete sau tablouri. Din câte știa Waxillium, multe dintre acelea erau valoroase și fuseseră vândute înainte de moartea unchiului său.

Tillaume merse alături de el, cu mâinile împreunate la spate.

— Mi se pare că milord consideră datoria zilei de azi ca pe o corvoadă.

— E atât de evident? făcu Waxillium o grimasă.

Ce spunea despre el faptul că mai degrabă ar fi culcat la pământ un grup de nelegiuiți – mai bine înarmați și reprezentați numeric – decât să se întâlnească cu Lordul Harms și fiica lui?

O femeie plinuță, respectabilă, aștepta la capătul coridorului, purtând o rochie neagră și un șorț alb.

— Oh, Lord Ladrian, spuse ea, cu afecțiune. Mama dumneavoastră ar fi atât de mulțumită să vadă ziua aceasta!

— Nu a fost hotărât nimic deocamdată, domnișoară Grimes, spuse Waxillium, în timp ce femeia li se alătură, mergând de-a lungul balustradei de pe coridorul de la etajul al doilea.

— Ea își dorea *atât de mult* să vă căsătoriți într-o bună zi cu o doamnă rafinată! spuse domnișoara Grimes. Ar fi trebuit să o

auziți cum își făcea griji, în toți acei ani.

Waxillium încercă să ignore felul în care cuvintele acelea se răsuceau în inima lui. *Nu* o auzise pe mama lui cum își făcea griji. Abia dacă își rezervase vreodată timp să le scrie părinților sau surorii lui, și venise în vizită doar o singură dată, chiar după ce calea ferată a fost introdusă până în Weathering.

Ei bine, acum se revanșa în ceea ce privește obligațiile lui. Șase luni de muncă, și în sfârșit își făcea ordine în viață și scotea Casa Ladrian – împreună cu numeroșii ei fierari și croitorese – de pe marginea colapsului financiar. Ultimul pas era făcut astăzi.

Waxillium ajunse în capul scării, apoi ezită.

— Nu, spuse el, nu trebuie să dau buzna înăuntru. Trebuie să le acord timp să se simtă confortabil.

— Asta înseamnă... începu Tillaume, dar Waxillium îl întrerupse întorcându-se în sens opus și mărșăluind înapoi, de-a lungul balustradei.

— Domnișoară Grimes, spuse Waxillium, mai sunt alte chestiuni de care trebuie să mă îngrijesc astăzi?

— Vreți să vi le spun acum? întrebă ea, încruntându-se în timp ce se agita să țină pasul.

— Orice care să-mi țină mintea ocupată, doamnă dragă, spuse Waxillium.

La naiba... era atât de agitat, încât se surprinse că bagă mâna în sacou să pipăie patul puștii sale Immerling 44-S.

Era o armă pe cinste; nu la fel de bună ca una marca Ranette, ci o armă potrivită și mică, purtată pe lateral, bună pentru un gentleman. Hotărâse că avea să fie un lord, nu un legiuitor, dar lucrul acesta nu însemna că intenționa să umble neînarmat. Ar fi... ei bine, ar fi fost, pur și simplu, o nebunie.

— Este o chestiune, spuse domnișoara Grimes, făcând o grimasă.

Ea era administratoarea Casei Ladrian, și avea acea funcție de douăzeci de ani încoace.

— Am pierdut încă un transport de oțel noaptea trecută.

Waxillium încremeni în mers.

— Poftim? Din nou!

— Din nefericire, milord.

— La naiba! Încep să cred că hoții ne vizează doar pe noi.

— E doar al doilea transport al nostru, spuse ea. Casa Tekiel

a pierdut cinci transporturi până acum.

— Care sunt detaliile? întrebă el. Dispariția. Când s-a întâmplat?

— Ei bine…

— Nu, nu-mi spuneți, spuse el, ridicând o mână. Nu-mi pot permite să mi se distragă atenția.

Domnișoara Grimes îi răspunse cu o privire, dezumflată, pentru că, probabil, acela fusese motivul pentru care evitase să îi spună despre asta înainte ca el să-l întâlnească pe Lordul Harms. Waxillium își odihni o mână pe balustradă și simți cum i se zbate ochiul stâng. Cineva era acolo, departe, și conducea o operațiune cât se poate de eficientă furând marfa din vagoane întregi. Erau numiți Efemeri. Poate că ar fi putut să-și bage și el nasul puțin…

Nu, își spuse, cu asprime. *Nu este datoria mea. Nu mai este.* Avea să meargă la autoritățile de drept, putea să angajeze niște paznici sau investigatori personali. Dar nu intenționa să meargă el însuși și să fugărească bandiții.

— Sunt sigur că polițiștii îi vor găsi pe cei responsabili și îi vor da pe mâna justiției, spuse Waxillium, cu o oarecare dificultate. Credeți că l-am făcut să aștepte suficient de mult timp pe Lordul Harms? Cred că e suficient. Nu a fost prea mult, nu-i așa?

Waxillium se întoarse și merse înapoi de unde venise. Tillaume își dădu ochii peste cap când trecu pe lângă el.

Waxillium ajunse la scări. Un tânăr într-o vestă verde, a casei Ladrian, și o cămașă albă, urca.

— Lord Ladrian! spuse Kip. A sosit poșta.

— Am vreun pachet?

— Nu, milord, spuse băiatul, înmânându-i o scrisoare cu sigiliu când Waxillium trecu pe lângă el. Doar asta.

Părea importantă.

— O invitație la cina de nuntă Yomen-Ostlin, presupuse domnișoara Grimes. Ar putea fi un loc bun în care să vă faceți prima apariție publică cu domnișoara Harms.

— Detaliile nu au fost hotărâte! protestă Waxillium când se opriră la baza scării. Abia dacă am abordat chestiunea cu Lordul Harms, și dumneata deja ne vezi căsătoriți. Este cât se poate de verosimil ca ei să schimbe brusc toate planurile, așa cum s-a întâmplat cu Lady Entrone.

— Va fi bine, tinere stăpân, spuse domnișoara Grimes, ajungând sus și ajustându-i batista de mătase din buzunarul de la piept. Am simțul unui Domolitor pentru aceste chestiuni.

— Sper că realizezi că am patruzeci și doi de ani? „Tinere stăpân” nu mi se mai potrivește întocmai.

Ea îl mângâie ușor pe obraz. Domnișoara Grimes considera că orice bărbat neînsurat e un copil – ceea ce era groaznic de nedrept, având în vedere faptul că ea nu fusese niciodată măritată. El se abținu să-i vorbească despre Lessie; cea mai mare parte a familiei lui din oraș nu aflase de ea.

— Bine, atunci, spuse Waxillium, întorcându-se și mergând cu pași mari spre camera de zi. Mă duc direct în gura fiarei.

Limmi, șefa personalului de la parter, aștepta în pragul ușii. Ridică mâna când se apropie Waxillium, ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar el îi strecură între două degete invitația la dineu.

— Cere redactarea unui răspuns afirmativ la asta, dacă ești amabilă, spuse el. Menționează faptul că voi cina cu domnișoara Harms și tatăl ei, dar oprește scrisoarea până când am terminat cu discuțiile mele de aici. Te voi anunța eu dacă să o trimiți sau nu.

— Da, milord, dar…

— E-n regulă, spuse el, deschizând ușa. Nu trebuie să țin…

Lordul Harms și fiica lui nu erau în camera de zi. În schimb, Waxillium găsi un bărbat înalt și subțire, cu fața rotundă și bărbia ascuțită. Avea cam treizeci de ani, și barba îi crescuse de câteva zile pe barbă și obraji. Purta o pălărie cu boruri largi, în stilul celor din Ținuturile Necruțătoare, marginile ușor curbate în sus, și avea pe el o haină lungă, de piele. Se juca cu unul din ceasurile verticale de mărimea unei palme, de pe pervazul de deasupra șemineului.

— Salut, Wax, spuse bărbatul, cu veselie.

Ridică ceasul.

— Pot să-ți ofer ceva în schimb pentru ăsta?

Waxillium închise repede ușa în urma lui.

— Wayne? Ce *faci* aici?

— Mă uit la lucrurile tale, prietene, spuse Wayne. Ținu ceasul în sus, cântărindu-l. Cât valorează, trei-patru bucăți de metal? Am o sticlă de whisky bun care ar putea valora tot atât.

— Trebuie să pleci de-aici! spuse Waxillium. Ar trebui să fii în

Weathering. Cine supraveghează locul ăla?
— Barl.
— Barl! Un ticălos.
— Așa sunt și eu.
— Da, dar tu ești ticălosul cu care eu am ales să rezolv lucrurile. Cel puțin ai fi putut trimite după Miles.
— *Miles*? spuse Wayne. Amice, Miles este o ființă cât se poate de *oribilă.* El mai degrabă ar împușca omul decât să se deranjeze să afle efectiv dacă tipul e vinovat sau nu.
— Miles își ține orașul curat, spuse Waxillium. Și mi-a salvat viața de câteva ori. Asta e pe lângă subiect. Eu ți-am spus *ție* să ai grijă de Weathering.
Wayne își scoase pălăria în fața lui Waxillium.
— Adevărat, Wax, dar tu nu mai ești legiuitor. Iar eu am lucruri importante de pregătit.
Se uită la ceas, apoi îl băgă în buzunar și așeză o sticlă mică de whisky pe poliță, în locul lui.
— Acum, domnule, va trebui să-ți adresez câteva întrebări.
Scoase un carnețel și un creion din interiorul hainei.
— Unde erai noaptea trecută pe la miezul nopții?
— Ce vrei să...
Waxillium fu întrerupt de dangăte de clopot, răsunând, din nou, la ușă.
— Mânca-i-ar Rugina și Pieirea! Ăștia sunt oameni din înalta societate, Wayne. Am petrecut luni întregi convingându-i că nu sunt un bandit. Trebuie să *ieși* de aici.
Waxillium înaintă, încercând să-și conducă prietenul spre ieșirea din spate.
— Ei, ăsta e un comportament cât se poate de suspicios, nu-i așa? spuse Wayne, mâzgălind ceva pe carnețelul său. Eviți întrebările, te porți cât se poate de suspicios. Ce ascunzi, domnule?
— Wayne, spuse Waxillium, apucând brațul celuilalt bărbat. O parte din mine este recunoscătoare că ai bătut atâta drum să mă agasezi, iar eu *sunt* bucuros să te văd. Dar *acum nu e momentul potrivit.*
Wayne rânji.
— Tu crezi că eu sunt aici pentru tine. Nu crezi că asta e puțin cam arogant?
— Pentru ce altceva ai putea să fii aici?

— Transportul de alimente, spuse Wayne. Vagonul de tren a plecat din Elendel în urmă cu patru zile și a sosit în Weathering cu întregul conținut al unui singur vagon golit. Ei bine, am auzit că ai pierdut recent două transporturi de-ale tale din cauza acestor „Efemeri”. Am venit să te interoghez. E de-a dreptul suspect, după cum am spus.

— Suspect… Wayne, *am pierdut* două transporturi. Eu sunt cel care am fost jefuit! De ce m-ar face chestia asta suspect pe mine?

— De unde să știu eu cum funcționează mintea ta întortocheată, genială, de bandit, prietene?

Se auziră pași în afara camerei. Waxillium aruncă o privire spre ușă, după aceea înapoi, spre Wayne.

— Chiar acum, mintea mea genială, de bandit, se întreabă dacă îți pot îndesa cadavrul într-un loc oarecare, unde să nu prea bată la ochi.

Wayne rânji, trăgându-se în spate.

Se deschise ușa.

Waxillium se întoarse, urmărind cum Limmi ține, cu sfială, ușa deschisă. Un bărbat corpolent, într-un costum foarte elegant, stătea în picioare acolo, ținând un baston de lemn de culoare închisă. Avea mustăți care îi curgeau în jos până pe gâtul gros, iar vesta îi încadra o cravată de un roșu intens.

— …spunând că nu contează cu cine se întâlnește! zise Lordul Harms. Va dori să vorbească cu mine! Noi am avut o *întâlnire programată,* și…

Lordul Harms făcu o pauză, dându-și seama că ușa era deschisă.

— Ah!

Intră cu pași mari în cameră.

Era urmat de o femeie cu o expresie aspră, cu păr auriu fixat într-un coc strâns – fiica lui, Steris – și o femeie mai tânără, pe care Waxillium nu o recunoscu.

— Lord Ladrian, spuse Harms, găsesc că est*e foarte* nepotrivit să fii făcut să aștepți. Și cine este acesta cu care te întâlnești în locul meu?

Waxillium oftă.

— Este vechiul meu…

— Unchi! spuse Wayne, pășind în față, cu vocea schimbată ca să pară răgușită și să-și piardă accentul rural. Eu sunt unchiul

lui, Maksil. Am dat buzna pe neașteptate azi-dimineață, dragul meu domn.

Waxillium ridică o sprânceană, în timp ce Wayne păși înainte. Își scosese pălăria și haina; buza superioară îi era acoperită cu o mustață falsă, care arăta foarte reală, și avea puțin gri în ea. Își ridicase, ușor, piele de pe față, cât să-și producă câteva riduri în plus, la ochi. Era o deghizare bună, care îl făcea să arate cu câțiva ani mai în vârstă decât Waxillium, nu cu zece ani mai tânăr.

Waxillium se uită rapid peste umăr. Haina îi era împăturită pe podea, lângă una din canapele, cu pălăria peste ea, o pereche de bastoane de duel puse în cruciș lângă grămada aceea. Waxillium nici măcar nu observase schimbul – desigur, Wayne făcuse lucrul acesta în mod natural în timp ce era în interiorul unei bule de viteză. Wayne era un Alunecător, un Allomant de aliaj fuzibil, capabil să creeze în jurul lui o bulă de timp comprimat. Deseori își folosea puterea să-și schimbe costumația.

Și el era un Twinborn, la fel ca Waxillium, deși abilitatea sa Feruchimică – aceea de a-și vindeca repede rănile – nu îi era atât de utilă în afara luptei. Totuși, cei doi alcătuiau o combinație foarte puternică.

— Unchi, zici? întrebă Lordul Harms, dând mâna cu Wayne.

— Din partea mamei! spuse Wayne. Nu din partea neamului Ladrian, desigur. Altfel, eu aș conduce locul acesta, nu?

Nu părea a fi vocea lui Wayne, dar aceea era specialitatea lui. El spunea că trei sferturi dintr-o deghizare țineau de accent și voce.

— Am vrut de mult timp să vin să-l verific pe flăcăul acesta. Știți, a avut un trecut oarecum dezordonat. Are nevoie de o mână fermă care să se asigure că nu se întoarce la asemenea căi dezagreabile.

— Deseori am crezut și eu exact același lucru! spuse Lordul Harms. Presupun că avem permisiunea de a ne așeza, Lord Ladrian?

— Da, desigur, spuse Waxillium, uitându-se urât la Wayne, de fața cu toată lumea.

Serios? spunea privirea aceea furioasă. *Chiar facem asta?*

Wayne doar ridică din umeri. Apoi se întoarse și îi luă mâna lui Steris și înclină din cap, în semn de politețe.

— Și cine este această ființă drăgălașă?

— Fiica mea, Steris. Harms se așeză. Lord Ladrian? Nu i-ați spus unchiului dumneavoastră că sosim?

— Am fost atât de surprins de vizita lui, spus Waxillium, încât nu am avut șansa.

Luă mâna lui Steris și făcu și el o plecăciune.

Ea îl măsură din cap până în picioare cu o privire critică, apoi ochii ei se mișcară repede spre haina și pălăria din colț. Buzele i se dezumflară, schițând un gest de dezamăgire cu buzele. Cu siguranță bănuia că nu erau ale lui.

— Aceasta este verișoara mea, Marasi, spuse Steris, făcând un semn cu capul spre femeia din spatele ei.

Marasi avea părul închis la culoare și ochii mari, iar buzele îi erau de un roșu intens. Privi în jos, cu sfială, de îndată ce Waxillium se întoarse spre ea.

— Ea și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în Moșiile Exterioare și este destul de timidă, așa că, vă rog, nu o supărați.

— Nu m-aș vedea niciodată făcând așa ceva, spuse Waxillium.

Așteptă până când femeile se așezară lângă Lordul Harms, apoi se așeză pe canapeaua mai mică cu fața la ele, și cu fața la ușă. Mai era o ieșire din cameră, dar el descoperise că exista o scândură care scârțâia în podea, ducând spre acea ieșire, ceea ce era un lucru ideal. În felul acesta, nu putea nimeni să vină pe furiș peste el. Om al legii sau lord, n-avea chef să fie împușcat în spate.

Wayne se așeză cu afectare pe un scaun, chiar în dreapta lui Waxillium. Rămaseră cu toții cu privirile ațintite unul asupra celuilalt, o clipă îndelungată. Wayne căscă.

— Ei bine, spuse Waxillium. Poate că ar trebui să încep prin a vă întreba de sănătate.

— Poate că ar trebui, replică Steris.

— Păi, da. Cum stați cu sănătatea?

— Bine.

— La fel și Waxillium, adăugă Wayne.

Se întoarseră cu toții spre el.

— Știți, spuse Wayne, el poartă un costum și tot ce trebuie. Cum se cuvine. Mda. Acela e mahon?

— Acesta? spuse Lordul Harms, ridicându-și bastonul. Da,

așa e. Este o moștenire de familie.

— Milord Waxillium, interveni Steris, cu vocea serioasă.

Nu părea că îi place flecăreala.

— Cred că ne putem lipsi de bolboroselile goale. Știm cu toții natura acestei întâlniri.

— Știm? întrebă Wayne.

— Da, spuse Steris, cu vocea echilibrată. Lord Waxillium, te afli în situația de a avea o reputație nefericită. Unchiul tău, odihnească-se alături de Erou, a pătat reputația numelui Ladrian cu izolarea lui socială, incursiuni ocazionale nesăbuite în politică și aventuri ostentative. Ai venit din Ținuturile Necruțătoare, adăugând o măsură considerabilă de reputație proastă acestei case, îndeosebi având în vedere acțiunile tale jignitoare față de diferite case în timpul primelor săptămâni petrecute în oraș. Deasupra tuturor acestor lucruri, casa ta este aproape sărăcită. Cu toate acestea, și noi suntem într-o situație disperată, la rândul nostru. Statutul nostru financiar este excelent, dar numele nostru este necunoscut în straturile cele mai înalte ale societății. Tatăl meu nu are niciun moștenitor de parte bărbătească, căruia să-i lase numele familiei, așadar, o uniune între casele noastre este rezonabilă.

— Gândești cât se poate de logic, draga mea, spuse Wayne, accentul de clasă superioară rostogolindu-i-se pe limbă de parcă s-ar fi născut cu el.

— Într-adevăr, spuse ea, încă urmărindu-l cu privirea pe Waxillium.

Băgă mâna în poșetă.

— Scrisorile și conversațiile tale cu tatăl meu au fost suficiente să ne convingi de intenția ta serioasă, și, pe parcursul acestor ultime săptămâni în oraș, comportamentul tău public s-a dovedit în mod promițător mai serios decât bădărănia inițială. Așa că mi-am asumat libertatea de a redacta o înțelegere care, cred eu, se va potrivi nevoilor noastre.

— O… înțelegere? întrebă Waxillium.

— Oh… sunt atât de nerăbdător să o văd, adăugă Wayne.

Băgă mâna, cu indiferență, în buzunar și scoase ceva ce Waxillium nu putu discerne bine. „Înțelegerea” se dovedi a fi un document amplu, lung de cel puțin douăzeci de pagini. Steris îi înmână o copie lui Waxillium, una tatălui ei, și își reținu o alta pentru ea.

Lordul Harms tuși în mână.

— I-am sugerat să-și aștearnă gândurile pe hârtie, spuse el. Și… ei bine, fiica mea este o femeie foarte meticuloasă.

— Se vede, spuse Waxillium.

— Îți sugerez să nu-i ceri niciodată să-ți dea laptele când sunteți la masă, adăugă Wayne, în șoaptă, astfel ca numai Waxillium să audă. Deoarece ea pare capabilă să arunce cu o vacă în tine, doar ca să se asigure că treaba e făcută temeinic.

— Documentul are mai multe părți, spuse Steris. Prima este un rezumat al etapei de curtare, în care facem un progres evident – dar nu prea rapid – spre logodnă. Alocăm timp suficient ca societatea să înceapă să ne asocieze cu un cuplu. Logodna nu trebuie să fie atât de rapidă, încât să pară un scandal, dar nu poate fi făcută nici prea încet. Din estimările mele, opt luni ar trebui să ne îndeplinească scopurile.

— Înțeleg, spuse Waxillium, răsfoind paginile.

Intră Tillaume, aducând o tavă cu ceai și prăjituri, și o așeză pe o măsuță de servire de lângă Wayne. Waxillium dădu din cap, închizând contractul.

— Nu vi se pare puțin cam… rigid?

— Rigid?

— Adică, nu ar trebui să existe și spațiu pentru povestea de dragoste?

— Este, spuse Steris. La pagina treisprezece. Imediat după căsătorie, vor avea loc nu mai mult de trei întâlniri conjugale pe săptămână și nu mai puțin de una până când va fi asigurat un moștenitor, așa cum se cuvine. După aceea, același număr de întâlniri va fi valabil pentru o durată de două săptămâni.

— Ah, desigur, spuse Waxillium. Pagina treisprezece.

Îi aruncă o privire lui Wayne. Oare el scosese din buzunar un *glonț*? Wayne îl răsucea între degete.

— Dacă acestea nu sunt suficiente pentru a-ți satisface pretențiile, adăugă Steris, pagina următoare detaliază niște protocoale adecvate pentru a-ți lua o amantă.

— Stai puțin, spuse Waxillium, îndepărtându-și privirea de la Wayne. Documentul tău permite *amante*?

— Bineînțeles, spuse Steris. Ele reprezintă un fapt simplu al vieții, așa că e mai bine să ținem cont de ele decât să le ignorăm. În document, vei găsi cerințele pentru potențialele tale amante împreună cu mijloacele prin care va fi menținută

discreția.

— Înțeleg, spuse Waxillium.

— Bineînțeles, continuă Steris, eu voi urma aceleași instrucțiuni.

— Plănuiți să vă luați o amantă, milady? întrebă Wayne, ridicându-și capul.

— Mie mi se vor permite propriile mele flirturi, spuse ea. De obicei, birjarul este obiectul alegerii. M-aș abține până când ar apărea moștenitori, desigur. Nu trebuie să existe nicio confuzie în legătură cu genealogia.

— Bineînțeles, spuse Waxillium.

— Este stipulat în contract, spuse ea. La pagina cincisprezece.

— Nu mă îndoiesc că este.

Lordul Harms tuși din nou, în mână. Marasi, verișoara lui Steris, păstra o expresie absentă, deși se uita în jos, la picioarele ei, în timpul conversației. De ce fusese adusă?

— Draga mea fiică, spuse Lordul Harms, poate ar trebui să schimbăm subiectul de conversație, să ne oprim la teme mai personale, pentru o perioadă.

— Foarte bine, spuse Steris. *Sunt* câteva lucruri pe care am vrut să le știu. Sunteți un bărbat religios, Lord Ladrian?

— Eu urmez Calea, spuse Waxillium.

— Hmmm, spuse ea, bătând cu degetele în contract. Ei bine, asta e o alegere sigură, și totuși plictisitoare. Eu, una, nu am înțeles niciodată de ce oamenii ar vrea să urmeze o religie al cărei Dumnezeu interzice *în mod precis* venerarea lui.

— E complicat.

— Așa le place să spună adepților Căii. Cu același entuziasm cu care încerci să explici cât de simplă este religia ta.

— Și asta e complicat, spuse Waxillium. Un fel simplu de a fi complicat totuși. Tu crezi în Supraviețuitor, presupun?

— Da.

Minunat, se gândi Waxillium. Ei bine, adepții Supraviețuitorului nu erau *prea* răi. Cel puțin, unii dintre ei. Se ridică. Wayne încă se juca cu glonțul acela.

— Mai dorește cineva ceai?

— Nu, spuse Steris cu o mișcare a mâinii, frunzărind documentul.

— Da, vă rog, spuse Marasi încet.

Waxillium traversă încăperea până la măsuța cu ceai.

— Ai o bibliotecă foarte frumoasă, spuse Wayne. Mi-aș dori să am asemenea rafturi cu cărți. Vai, vai, vai. Și… am intrat.

Waxillium se întoarse. Cei trei oaspeți aruncară o privire la rafturi și, în timp ce se întoarseră, Wayne începuse să ardă aliaj fuzibil și să genereze o bulă de viteză.

Bula avea aproape doi metri în diametru, incluzându-i doar pe Wayne și Waxillium și, odată ce Wayne a ridicat-o, nu putea să o miște. Ani întregi de experiență îi permiseră lui Waxillium să discearnă limita bulei, care era marcată de o fluctuație a aerului. Pentru cei din interiorul bulei, timpul trecea mult mai repede decât pentru cei din afară.

— Ei bine? întrebă Waxillium.

— Oh, cred că cea tăcută este destul de drăguță, spuse Wayne, revenindu-i accentul. Dar cea înaltă e nebună. Să-mi ruginească brațele, dar așa e.

Waxillium își turnă ceai. Harms și cele două femei păreau înghețate acolo, pe canapeaua lor, aproape ca niște statui.

Wayne aprinse metalul, folosind cât de multă forță putea pentru a crea câteva momente private.

Aceste bule ar putea fi foarte utile, deși nu în felul în care se așteptau majoritatea oamenilor. Nu puteai să împuști dincolo de ele – ei bine, puteai, dar ceva din bariera ei interfera cu obiectele care treceau prin ea. Dacă trăgeai un foc de armă într-o bulă de viteză, glonțul încetinea de îndată ce intra în timpul obișnuit și se mișca neuniform, desigur. Lucrul acela făcea aproape imposibil să ochești din interiorul unei asemenea bule.

— Ea e o partidă foarte bună, spuse Waxillium. Este o situație ideală pentru amândoi.

— Uite cum stau lucrurile, amice. Doar pentru că Lessie…

— Asta *nu* are legătură cu Lessie.

— Uau, hei! Wayne ridică o mână: Nu e nevoie să te enervezi.

— Nu mă… Waxillium inspiră adânc, apoi continuă mai încet: Nu sunt nervos. Dar nu are legătură cu Lessie. Asta are legătură cu datoriile mele.

Naiba să te ia, Wayne. Aproape că reușisem să nu mă mai gândesc la ea. Ce ar spune Lessie, dacă ar fi văzut ce făcea el? Probabil că ar fi râs. Ar fi râs la cât de ridicolă era situația, ar fi râs de stinghereala lui. Ea nu fusese genul de femeie geloasă,

poate pentru că nu avusese niciodată vreun motiv să fie. Cu o femeie ca ea, de ce și-ar fi dorit Waxillium să caute în altă parte?

Nimeni nu s-ar fi ridicat vreodată la înălțimea ei, dar, din fericire, nu avea importanță. De fapt, contractul lui Steris părea un lucru bun, din punctul acela de vedere. Avea să îl ajute să se detașeze. Poate și să îi reducă puțin din durere.

— Asta *este* datoria mea acum, repetă Waxillium.

— Datoriile tale presupuneau să salvezi oamenii, spuse Wayne, nu să te căsătorești cu ei.

Waxillium se ghemui jos, lângă scaun.

— Wayne, nu mă pot întoarce la ceea ce am fost. Faptul că tu te plimbi pe aici, că te amesteci în viața mea, nu va schimba lucrul acesta. Acum sunt o persoană diferită.

— Dacă ți-ai pus în gând să devii o persoană diferită, nu ai putut să alegi pe cineva care să nu aibă o față atât de urâtă?

— Wayne! Asta e o chestiune *serioasă.*

Wayne ridică mâna, învârtind cartușul între degete și oferindu-i-l.

— La fel e și ăsta.

— Ce *e* ăla?

— Un glonț. Tu împuști oamenii cu el. Sper că pe cei răi – sau, cel puțin, pe cei care îți datorează o bară de metal sau mai multe.

— Wayne…

— Ei se întorc. Wayne așeză cartușul pe tava cu ceai. Dar…

— E timpul să tușim. Trei. Doi. Unu.

Waxillium înjură în șoaptă, dar băgă glonțul în buzunar și se ridică, din nou. Începu să tușească tare în vreme ce bula de timp se dezintegra, restabilind timpul normal. Pentru cei trei vizitatori, trecuseră doar câteva secunde și, pentru urechile lor, conversația dintre Wayne și Waxillium fusese accelerată până în punctul în care cea mai mare parte a ei devenise prea slabă ca să fie auzită. Tusea acoperi orice altceva.

Niciunul dintre cei trei vizitatori nu părea să fi observat ceva neobișnuit. Waxillium turnă ceaiul – azi avea o culoare intensă, de cireșe, probabil era un ceai dulce, de fructe – și îi aduse o ceașcă lui Marasi. Ea o luă, iar el se așeză, ținând ceașca lui într-o mână, scoțând și strângând cartușul cu cealaltă. Atât tubul, cât și învelișul glonțului de calibru mediu arătau ca de

oțel, dar întregul obiect părea a fi prea ușor. Se încruntă, și-l cântări în mână.

Sânge pe fața ei. Sânge pe peretele din cărămidă.

Se cutremură, respingând acele amintiri. *Naiba să te ia, Wayne,* se gândi, din nou.

— Ceaiul este delicios, spuse, încet, Marasi. Mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunse Waxillium, forțându-și mintea să revină la conversație. Lady Steris, voi avea în vedere acest contract. Mulțumesc că l-ai redactat. Dar, vorbesc serios, speram că această întâlnire îmi va permite să aflu mai multe despre tine.

— Lucrez la o autobiografie, spuse ea. Poate îți voi trimite un capitol sau două prin poștă.

— E… e un lucru foarte neconvențional din partea ta, spuse Waxillium. Deși ar fi apreciat. Dar, te rog, spune-mi despre tine. Care sunt pasiunile tale?

— În mod normal, îmi plac piesele de teatru. Făcu o grimasă: La Coolerim, mai exact.

— Îmi scapă ceva? întrebă Waxillium.

— Teatrul Coolerim, spuse Wayne, aplecându-se înainte. Acum două seri, a fost jefuit în mijlocul reprezentației.

— Nu ați auzit? întrebă Lordul Harms. A fost în toate ziarele.

— A fost rănit cineva?

— Nu la evenimentul în sine, spuse Lordul Harms, dar au luat un ostatic în timp ce fugeau.

— Ce lucru *înfiorător,* spuse Steris. Nimeni nu a mai primit vești de la Armal până acum.

Se părea că lui Steris i se făcea rău.

— Ai cunoscut-o? întrebă Wayne, accentul dispărându-i ușor, pe măsură ce devenea interesat de subiect.

— Mi-e verișoară, spuse Steris.

— La fel ca… întrebă Waxillium, făcând un semn cu capul spre Marasi.

Pentru o clipă, cei trei îl priviră cu niște expresii confuze pe fețe, dar apoi interveni Lordul Harms.

— Ah, nu. Sunt din ramuri diferite ale familiei.

— Interesant, spuse Waxillium, lăsându-se înapoi pe spate, pe scaunul lui, ignorându-și cana cu ceai, din mână. Și ambițios. Să jefuiești un teatru întreg? Câți hoți au fost?

— Duzini, spuse Marasi. Poate vreo treizeci, așa spun

rapoartele.

— O adevărată bandă. Asta înseamnă cel puțin încă opt doar ca să-i ducă de acolo cu mașinile. Și vehicule cu care să scape. Impresionant!

— Au fost Efemerii, spuse Marasi. Cei care au furat și de pe calea ferată.

— Lucrul acesta nu a fost dovedit, replică Wayne, arătând cu degetul spre ea.

— Nu. Dar unul dintre martorii unui jaf de pe calea ferată a descris câțiva bărbați care au fost și la jaful de la teatru.

— Stai puțin, spuse Waxillium. Au existat martori la unul din jafurile de pe calea ferată? Am crezut că s-au întâmplat pe ascuns. Parcă s-a spus despre un vagon fantomatic care a apărut pe șine?

— Da, spuse Wayne. Inginerii de la căile ferate se opresc să investigheze și – probabil – intră în panică. Dar vagonul fantomă dispare înainte ca ei să-l poată investiga. Ei merg mai departe, dar, când ajung la capătul liniei, unul dintre vagoanele lor de tren este gol. Închis, fără semne de intrare forțată. Dar bunurile toate dispărute.

— Deci nimeni nu vede vinovații, spuse Waxillium.

— Cei recenți au fost diferiți, spuse Marasi, pe care începea să o anime discuția. Au început să jefuiască și vagoane de pasageri. Când trenul se oprește din cauza fantomei de pe șine, bărbații sar în vagoane și pornesc să le scotocească, adunând bijuterii și portofele de la pasageri. Iau o femeie ostatic – amenințând că o vor omorî dacă îi urmărește cineva – și pleacă. Vagonul de marfă este și el jefuit.

— Ciudat, spuse Waxillium.

— Da, spuse Marasi. Cred…

— Draga mea, interveni Lordul Harms. Îl deranjezi pe Lordul Ladrian.

Marasi roși, apoi își coborî privirea.

— Nu m-a deranjat, spuse Waxillium, bătând ușor cu degetul în ceașca de ceai. E…

— Acela e un *glonț* în degetele tale? întrebă Steris, arătând cu degetul.

Waxillium se uită în jos, dându-și seama că răsucea cartușul între degetul arătător și degetul mare de la mână. Închise pumnul în jurul lui, înainte ca amintirile să-i poată reveni.

— Nu e nimic.
Îi aruncă o privire furioasă lui Wayne.
Celălalt bărbat îngăimă ceva. *Împinge-l.*
— Ești *foarte* sigur că ți-ai lăsat în urmă trecutul neconvențional, Lord Ladrian? întrebă Steris.
— Oh, da, e sigur, spuse Wayne, făcând grimase. Nu trebuie să te îngrijorezi că *el* e nonconformist. Zău, e de-a dreptul plictisitor! Incredibil, comic, absurd de *plictisitor.* Ai putea găsi mai mult entuziasm de la un cerșetor care stă la rând la o cantină a săracilor în ziua când se dă carne de șobolan. E…
— Mulțumesc, *unchiule,* spuse Waxillium, sec. Da, Steris, așa a fost trecutul meu. Dar a trecut. Sunt devotat îndatoririlor mele de stăpân al Casei Ladrian.
— Foarte bine, spuse ea. Vom avea nevoie de o intrare oficială în înalta societate în calitate de cuplu. Un fel de eveniment public.
— Ce zici de dineul de nuntă al caselor Yomen-Ostlin? spuse Waxillium dus pe gânduri.
Împinge-l!
— Am primit o invitație chiar în această dimineață, adăugă.
— E o idee excelentă, spuse Lordul Harms. Am fost invitați și noi.
Împinge-l! Waxillium băgă mâna în mâneca lui stângă și, pe ascuns, luă un vârf mic de așchii de oțel din săculețul pe care îl ținea acolo. Îl lăsă să cadă în ceai și luă o înghițitură. Nu îi oferea o rezervă prea mare, dar era suficientă.
Arse oțelul, liniile albastre, familiare, țâșnind în sus, în jurul lui. Erau îndreptate spre toate sursele de metal din apropiere. Cu excepția celei din degetele lui.
Aluminiu, își dădu el seama. *Nu e de mirare că e ușor.*
Aluminiul și câteva dintre aliajele lui erau inerte din punct de vedere Allomant; nu le puteai împinge sau Trage. Era și *foarte* scump. Costa mai mult decât aurul sau platina.
Glonțul era proiectat să ucidă Monedazvârlitori și Deviatori, bărbați cum era Waxillium însuși. Gândul acela îi dădu un fior, apoi ținu mai strâns glonțul. Erau zile când și-ar fi dat cea mai bună armă pentru câteva gloanțe din aluminiu, deși nu auzise de un aliaj care să producă un glonț cu o balistică rezistentă.
Unde? îl întrebă, mimând, pe Wayne. *Unde l-ai găsit?*
Wayne doar încuviință cu o mișcare a capului spre oaspeți,

care se uitau întocmai la Waxillium.

— Te simți bine, Lord Ladrian? întrebă Steris. Știu un consilier priceput la terapia cu zinc, dacă ai nevoie de sprijin emoțional.

— Hm… nu. Mulțumesc. Sunt foarte bine, și cred că aceasta a fost o întâlnire foarte productivă. Nu ești de acord?

— Depinde, spuse ea, ridicându-se, din câte se părea luând lucrul acela ca o invitație de a pune capăt conversației. Cred că petrecerea de nuntă este mâine. Mă pot baza pe tine că vei analiza contractul până atunci?

— Poți, spuse Waxillium, ridicându-se și el.

— Cred că întâlnirea aceasta a fost minunată, spuse Wayne, stând în picioare. Sunteți exact ceea ce are nevoie nepotul meu, Lady Steris! O mână fermă. Să nu mai aibă deloc parte de incitarea la violență cu care a fost obișnuit.

— Sunt de acord! spuse Lordul Harms. Lord Ladrian, e posibil ca unchiul tău să participe la cina…

— Nu, spuse Waxillium repede, înainte ca Wayne să apuce să spună ceva. Nu, din păcate, el trebuie să se întoarcă la moșiile lui. Mi-a spus lucrul acesta adineauri. Trebuie să participe la o fătare foarte importantă.

— Oh, bine, atunci, spuse Lordul Harms, ajutând-o pe Marasi să se ridice. Vă vom trimite confirmarea odată ce am acceptat invitația familiei Yomen.

— Iar eu voi face la fel, spuse Waxillium, însoțindu-i până la ușa încăperii. Rămas-bun, până atunci.

Tillaume le făcu o plecăciune acolo, apoi îi conduse afară. Plecarea lor i se păru grăbită lui Waxillium, dar se simți ușurat să-i vadă ducându-se. Având în vedere intruziunea bruscă a lui Wayne, despărțirea decursese, de fapt, destul de bine. În final nimeni nu încercase să îl împuște.

— Drăguți oameni, spuse Wayne. Acum înțeleg ce intenții ai tu. Cu o soție și niște rude ca acelea, te vei simți chiar ca acasă aici – exact ca închisoarea și ocupanții ei din Weathering!

— Foarte frumos, spuse Waxillium, în șoaptă, făcând ultima dată cu mâna, în timp ce familia Harms-ieșea pe ușile conacului. De unde ai glonțul?

— A fost aruncat în timpul jafului de la teatru. Am făcut schimb pentru el cu ofițerii de poliție, azi dimineață.

Waxillium închise ochii. Wayne avea o interpretare foarte

liberală a ceea ce presupunea „schimbul”.

— Oh, nu mă mai critica, spuse Wayne. Eu le-am lăsat la schimb o piatră cubică drăguță. Apropo, cred că Steris și taică-său sunt convinși că tu ești un tâmpit.

Rânji.

— Asta nu e ceva nou. Asocierea mea cu tine i-a convins pe oameni că sunt nebun de ani de zile deja.

— Ha! Și eu care credeam că ți-ai pierdut simțul umorului.

Wayne se întoarse în cameră. Își strecură creionul afară din buzunar când trecu pe lângă o masă, înlocuindu-l cu unul din stilourile lui Waxillium.

— Nu mi-am pierdut simțul umorului, Wayne, spuse Waxillium, doar mi l-am împuținat. Ceea ce ți-am spus este adevărat, și acest glonț nu schimbă nimic.

— Poate că nu, spuse Wayne, recuperându-și pălăria, haina și bastoanele de duel. Dar eu mă voi preocupa în continuare de ceea ce pot să găsesc.

— Nu e datoria ta.

— Și nu a fost datoria ta să începi să urmărești infractori până departe, în Ținuturile Necruțătoare. Asta nu schimbă ceea ce trebuie făcut, amice.

Wayne se apropie de Waxillium, apoi îi înmână pălăria. Când Waxillium o luă, Wayne îi aruncă haina pe el.

— Wayne…

— Sunt răpiți oameni, Wax, spuse el, recuperându-și pălăria și punându-și-o pe cap. Patru ostatici până acum. Niciunul nu s-a întors. Una e să furi bijuterii. Alta e să iei mâncare din orașele din Ținuturile Necruțătoare. Sa răpești oameni… ei bine, se întâmplă ceva aici. Voi afla ce este. Cu sau fără tine.

— Fără mine.

— Bine.

Ezită.

— Dar am nevoie de ceva, Wax. De un loc unde să caut. Tu erai cel cu logica.

— Da, în mod surprinzător, să ai un creier te ajută la treaba asta.

Wayne făcu ochii mici, uitându-se spre el. Apoi ridică sprâncenele, rugător.

— Bine, spuse Waxillium, oftând și ducându-se după ceașca de ceai. Câte jafuri au fost până acum?

— Opt. Șapte la vagoanele de cale ferată și, cel mai recent, la teatru.

— Patru ostatici?

— Da. În trei dintre cele mai recente jafuri. Doi au fost luați dintr-unul din trenuri, apoi unul în timpul jafului de la teatru. Toți cei patru ostatici sunt femei.

— Mai ușor de capturat, spuse Waxillium alene, bătând ușor cu degetele în ceașcă, și mai probabil să stârnească îngrijorarea bărbaților că vor fi ucise dacă încearcă să îi urmărească.

— Vrei să știi ce a fost furat? spuse Wayne, băgând mâna în buzunarul de la haină. Am făcut schimb cu unul din ofițeri pentru o listă…

— Nu are importanță. Waxillium sorbi din ceașcă. Sau, cel puțin, cea mai mare parte a lucrurilor furate nu au importanță. Nu jafurile sunt relevante.

— Nu…?

— Nu. O bandă mare. Bine finanțată – prea bine finanțată.

Scoase glonțul și îl examină repede.

— Dacă ei își doresc cu adevărat bani, ar jefui transporturi de aur sau bănci. Jafurile sunt probabil o distragere a atenției. Dacă vrei caii unui om, câteodată cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să-i lași porcii liberi. Cât timp el îi fugărește, tu fugi cu prada.

— Aș paria pe bani că acești Efemeri urmăresc altceva, ceva greu de crezut. Poate un obiect care e ușor de trecut cu vederea în tot ce s-a furat. Sau poate că are, într-adevăr, de a face cu șantajul – și au de gând să înceapă să ceară bani de protecție de la oamenii din oraș. Vezi dacă a fost contactat cineva în legătură cu asta. Eu nu am fost, dacă vrei să știi. Dacă pista asta nu duce nicăieri, interesează-te de ostateci. Poate că unul dintre ei ducea ceva care era *adevărata* țintă a jafului. Nu m-ar surprinde dacă treaba asta s-ar dovedi a fi despre șantajul clandestin.

— Dar au jefuit câteva trenuri înainte de a lua vreun ostatic.

— Da, spuse Waxillium. Și au scăpat neprinși. Nu aveau niciun motiv să se expună jefuind pasageri dacă puteau să o șteargă nevăzuți și neopriți. Ei urmăresc altceva, Wayne. Ai încredere în ce-ți spun.

— Bine.

Bărbatul cel vânos își frecă fața, apoi, într-un final, își trase mustața falsă. Și-o îndesă în buzunar.

— Dar, spune-mi, tu nu vrei nici măcar să afli? Nu te râcâie?

— Nu.

Răspunsul acesta nu era întru totul adevărat. Pe Wayne îl pufni râsul.

— Te-aș crede dacă ai putea spune asta fără să ți se zbată ochiul, amice.

Dădu din cap înspre glonț.

— Observ că nu te-ai oferit să mi-l înapoiezi.

— Nu.

Waxillium îl băgă în buzunar.

— Și încă îți mai porți metalmințile, spuse Wayne, făcând semn cu capul spre apărătorile ascunse în cea mai mare parte de manșetele mânecilor lui Waxillium. Ca să nu mai amintesc faptul că și acum ascunzi oțel în interiorul mânecii. Am observat și un catalog de arme, acolo, pe masă.

— Un bărbat trebuie să aibă hobby-uri.

— Dacă spui tu, zise Wayne, apoi păși în față, bătându-l ușor pe Waxillium pe piept. Dar știi ce cred eu? Cred că îți cauți scuze să nu lași trecutul în urmă. Chestia asta face parte din identitatea ta. Și niciun conac, nicio căsătorie, niciun amărât de *titlu* nu vor schimba asta.

Wayne își înclină pălăria.

— Ești sortit să ajuți oamenii, amice. Cu asta te ocupi tu.

Spunând acestea, Wayne plecă, haina lui frecându-se de tocul de la ușă în timp ce ieșea.

CAPITOLUL 3

Opt ore mai târziu, la conacul său, Waxillium stătea în picioare în dreptul unei ferestre de sus. Urmărea ultimele fragmente sfărâmate ale unei zile aflate pe moarte. Ele se estompau, apoi deveneau negre. El aștepta, sperând. Dar nu se arătă nicio ceață.

Ce *contează*? își spuse. *Oricum nu vei merge afară.* Cu toate acestea, își dorea să iasă cețurile; se simțea mai împăcat când ele erau afară, acolo, și vegheau. Lumea devenea un loc diferit, unul pe care el simțea că-l înțelege mai bine.

Oftă și merse dintr-un capăt în celălalt al biroului său, până la perete. Învârti întrerupătorul și se aprinseră luminile electrice. Încă erau o minune pentru el. Deși știa că în Cuvintele întemeierii se dăduseră indicii referitoare la electricitate, încă părea incredibil ceea ce realizaseră oamenii.

Traversă încăperea până la biroul unchiului său. Biroul lui. Când era în Weathering, Waxillium folosise o masă nefinisată, fragilă. Acum avea un birou viguros, lustruit fin, din stejar băițuit. Se așeză și începu să frunzărească registrele de contabilitate ale casei. Dar nu dură mult până când ochii lui începură să se miște doar spre grămada de ziare de pe fotoliul său. O rugase pe Limmi să i le aducă.

În perioada aceea, de obicei ignora ziarele. Știrile despre infracțiuni, de obicei, îi făceau mintea să se învârtă în cercuri și să-l împiedice să se concentreze asupra afacerii lui. Desigur, acum că îi fuseseră introduse în minte gânduri despre Efemeri, avea să-i fie greu să renunțe la ele și să facă ceva productiv, cel puțin până când găsea câteva indicii despre ceea ce făcuseră ei.

Poate era bine să citească puțin, își spuse. *Să fie din nou la curent cu evenimentele.* Nu strica să fie informat; de fapt, putea fi important pentru abilitatea lui de a întreține discuțiile cu alții.

Waxillium se duse să aducă teancul de ziare și se întoarse la biroul lui. Găsi cu ușurință o relatare despre jafuri în ziarul din ziua aceea. Alte ziare din teanc aveau și mai multe informații. Îi pomenise de Efemeri lui Limmi, așa că ea adunase câteva ziare care erau destinate oamenilor care voiau o colecție cu toate poveștile recente din ele. Aceste articole retipărite din urmă cu

săptămâni sau chiar luni de zile, cu datele originale ale publicării poveștilor. Își dădea seama că tipurile acelea de foi volante erau populare, întrucât îi fuseseră aduse trei, de la edituri diferite. Părea că toți voiau să fie ținuți la curent cu chestiunile pe care le ratase el.

După datele specificate în articolele retipărite, primul jaf se întâmplase mult mai devreme decât presupusese el. În urmă cu șapte luni, chiar înainte ca el să ajungă înapoi în Elendel. Fusese un interval de patru luni între prima dispariție a încărcăturii de pe calea ferată și a doua. Numele de „Efemeri” nu începuse să fie folosit până la acest al doilea atac.

Jafurile erau toate asemănătoare, cu excepția celui de la teatru. Un tren fusese oprit din cauza unui accident pe șine, menit să distragă atenția – la începutul călătoriei, un copac căzut. Mai târziu, un vagon-fantomă, imaterial, a apărut din cețuri, venind direct spre tren. Inginerii s-au oprit panicați, dar fantoma din față a dispărut.

Inginerii și-au pornit din nou trenul. Când a ajuns la destinație, unul dintre vagoanele lor a fost găsit golit de toate bunurile. Oamenii atribuiau tot felul de puteri mistice hoților, care păreau că sunt în stare să treacă prin ziduri și să închidă vagoanele cu marfă fără probleme. *Dar ce bunuri au fost furate?* se gândi Waxillium, încruntându-se. Rapoartele despre primul furt nu spuneau lucrul acesta, deși menționau faptul că marfa îi aparținuse lui Augustin Tekiel.

Tekiel era una dintre cele mai bogate case din oraș, cu sediul în al Doilea Octant, deși își construia noul zgârie-nor în districtul financiar din al Patrulea Octant. Waxillium citi articolele încă o dată, apoi căută prin ziare, le cercetă cu atenție pentru a găsi orice menționare suplimentară a primului jaf înainte de a se produce al doilea.

Ce-i asta? se întrebă, ridicând un ziar care includea o retipărire a unei scrisori pe care Augustin Tekiel o scrisese pentru publicare cu câteva luni înainte. Scrisoarea denunța faptul că polițiștii din Elendel eșuaseră în a proteja sau a recupera bunurile lui Tekiel. Ziarul tipărise cu plăcere scrisoarea, chiar făcuse un titlu din ea: „Ofițeri incompetenți, Tekiel face acuzații dure”.

Trei luni. Îi trebuiseră trei luni lui Tekiel să spună ceva. Waxillium puse deoparte această colecție de ziare, apoi căută

prin ziarele mai recente pentru alte menționări. Nu era lipsă de ele; jafurile erau dramatice și misterioase, două lucruri care vindeau o mulțime de ziare.

Cel de-al doilea și de-al treilea jaf avuseseră de-a face cu transporturi de oțel. O chestie ciudată. O substanță impracticabil de grea ca să fie transportată, și nu la fel de valoroasă cum ar fi fost, pur și simplu, jefuirea vagoanelor de pasageri. Al patrulea jaf fusese cel care îi atrăsese atenția lui Wayne: produse alimentare împachetate dintr-un tren în drum spre Ținuturile Necruțătoare nordice. Al cincilea jaf fusese primul care să implice pasageri. Al șaselea și al șaptelea fuseseră la fel, al șaptelea fiind singura dată când Efemerii luaseră doi ostatici, în loc de unul.

Ultimele trei din aceste jafuri de mai târziu implicaseră furtul dintr-un vagon de marfă, precum și de la pasageri. Metal, în două cazuri, alimente, în alt caz – cel puțin, acelea erau singurele informații pe care le raporta ziarul. Cu fiecare caz, detaliile deveneau mai interesante, iar vagoanele de transport marfă mai bine securizate. Încuietori mai sofisticate, paznici pe durata transportului. Jafurile se întâmplaseră incredibil de repede, având în vedere greutatea bunurilor luate.

Oare au folosit o bulă de viteză, așa cum face Wayne? se gândi Waxillium. Dar nu. Nu puteai să intri sau să ieși dintr-o bulă de viteză, odată ce era ridicată, și era imposibil să facă una suficient de mare pentru a facilita genul acesta de jaf. Cel puțin, din câte știa el.

Waxillium continuă să citească. Erau foarte multe articole cu teorii, citate și declarații ale martorilor. Mulți sugerau o bulă de viteză, dar editorialele respingeau acea posibilitate. Ar fi fost nevoie de prea multă forță de muncă, mai multă decât ar fi putut încăpea într-o bulă a timpului. Ele sugerau că era mai plauzibil ca un Feruchimist, care putea să-și crească forța, să ridice materialele grele din vagoane și să le înstrăineze.

Dar unde? Și de ce? Și cum evitau ei închizătorile și paznicii? Waxillium decupa articolele pe care le găsea interesante. Foarte puține conțineau vreo informație solidă.

O bătaie ușoară în ușă îl întrerupse în mijlocul acțiunii de împrăștiere a articolelor pe birou. Își ridică privirea și îl văzu pe Tillaume ținând o tavă cu ceai și un coș, cu mânerul peste brațul lui.

— Doriți ceai, milord?

— Ar fi minunat.

Tillaume merse înainte cu pași mari și instală un mic stativ lângă birou, așezând o ceașcă și un șervețel alb, elegant.

— Aveți vreo preferință?

Tillaume putea prepara duzini de varietăți de ceai din cele mai simple ingrediente, amestecând și făcând ceea ce considera el a fi ideal.

— Mi-e indiferent.

— Milord! Ceaiul are o importanță *covârșitoare.* Nu ar trebui niciodată să fie doar ceva „indiferent". Spuneți-mi. Plănuiți să mergeți la culcare în curând?

Waxillium se uită peste mulțimea de articole decupate.

— Categoric nu.

— Foarte bine. Ați prefera ceva care să vă ajute să vă limpeziți mintea?

— Poate că ar fi bine.

— Dulce sau nu?

— Nu.

— Mentolat sau condimentat?

— Mentolat.

— Tare sau slab?

— Hm... tare.

— Excelent, spuse Tillaume, luând câteva borcane și niște linguri din argint din coșul lui.

Începu să amestece niște prafuri și bucăți de plante aromatice într-o ceașcă.

— Milord pare foarte hotărât.

Waxillium bătu ușor cu degetele în masă.

— Milord este nervos. Ziarele sugerează niște direcții *groaznice* de cercetare. Trebuie să aflu ce era în primul transport.

— Primul transport, milord?

— Primul vagon din care au furat hoții.

— Domnișoara Grimes ar observa faptul că păreți să alunecați spre obiceiuri vechi, milord.

— Din fericire, domnișoara Grimes nu este aici. În plus, Lordul Harms și fiica lui păreau *înspăimântați* de faptul că eu nu știam de jafuri. Trebuie să fiu la curent cu evenimentele din oraș.

— Aceasta este o scuză excelentă, milord.

— Mulțumesc, spuse Waxillium, luând o ceașcă de ceai. Aproape că am reușit să mă conving pe mine însumi, în totalitate. Sorbi din ceai. Pe Aripile Conservării, omule! Asta-i o băutură *bună.*

— Mulțumesc, milord.

Tillaume scoase șervetul, îl desfăcu, apoi îl împături pe mijloc în jos și îl așeză pe brațul scaunului lui Waxillium.

— Eu *cred* că primul lucru furat a fost un transport de lână. Am auzit asta discutându-se la măcelărie la începutul săptămânii.

— Lână. Chestia asta nu are logică.

— Niciuna dintre aceste infracțiuni nu are mare logică, milord.

— Da, spuse Waxillium. Din nefericire, acelea sunt cele mai interesante feluri de crime.

Luă încă o sorbitură de ceai. Mirosul puternic, mentolat, păru că îi curăță nasul și mintea.

— Am nevoie de hârtie.

— Ce…

— O foaie mare de hârtie, continuă Waxillium. Cât de mare poți tu să găsești.

— Voi vedea ce găsesc la îndemână, milord, spuse Tillaume.

Waxillium surprinse un oftat ușor de exasperare din partea bărbatului, cu toate că acesta părăsi încăperea pentru a face cum i s-a cerut.

Cât timp trecuse de când Waxillium își începuse cercetarea? Aruncă o privire spre ceas, și fu surprins de cât era ora. Deja se înnoptase bine. Ei bine, el era în toiul lucrului. Niciodată nu se culca până când nu rezolva problema. Se ridică și începu să se plimbe încoace și încolo, ținând ceașca de ceai și farfurioara în fața lui. Se feri de ferestre. Lumina îi venea din spate, și ar fi reprezentat o țintă excelentă pentru un lunetist de afară. Nu credea cu adevărat că *s-ar fi aflat* unul afară, dar… ei bine, se simțea mai confortabil muncind în acest fel.

Lână, se gândi. Merse și deschise un registru de contabilitate, căutând niște cifre. Deveni atât de concentrat, încât nu observă trecerea timpului până când se întoarse Tillaume.

— E suficientă atât, milord? întrebă el, aducând în cameră un

șevalet de artist cu o bucată mare de hârtie prinsă de el. Bătrânul Lord Ladrian l-a păstrat pentru sora dumneavoastră, îi plăcea foarte mult să deseneze.

Waxillium se uită la el și simți cum i se strânge inima în piept. Nu se mai gândise la Telsin de foarte mult timp. Fuseseră foarte distanți în cea mai mare parte a vieții lor. Nu cu intenție, așa cum fusese distanța pe care o ținuse de unchiul lui; în trecut, Waxillium și Lordul Ladrian fuseseră deseori în conflict. Nu, distanța lui de Telsin fusese una născută mai mult din lene. Faptul că trăiseră departe unul de celălalt timp de douăzeci de ani și își văzuse sora doar ocazional îi permisese să se strecoare fără să ia legătura cu ea.

Iar apoi ea murise, în același accident ca și unchiul lui. Își dorea să fi suferit mai mult când primise veștile acelea. *Ar fi trebuit* să fie mai greu pentru el să le audă. Dar ea devenise o străină până atunci.

— Milord? întrebă majordomul.

— Hârtia este perfectă, spuse Waxillium, ridicându-se și aducându-și un creion. Mulțumesc. Mă îngrijoram că va trebui să agăț hârtia pe perete.

— Să o agățați?

— Da. Înainte foloseam câteva bucăți de catran.

Ideea aceea păru că îl face pe Tillaume să se simtă *foarte* inconfortabil. Waxillium îl ignoră, mergând și scriind pe blocul de hârtie.

— Este o hârtie de calitate.

— Sunt încântat, milord, spuse Tillaume, cu nesiguranță.

Waxillium desenă un mic tren în colțul din stânga sus, punând în fața lui o șină de cale ferată. Scrise o dată sub ea.

— Primul jaf. Paisprezece, Vinuarie. Ținta: lână. Se presupune.

În mod similar, adăugă pe hârtie mai multe trenuri, direcții, date și detalii.

Wayne își bătuse întotdeauna joc de el când făcea schițe ale unor infracțiuni, ca să-l ajute să gândească. Dar funcționaseră, deși, de multe ori, trebuia să accepte adăugirile jucăușe ale lui Wayne sub forma unor mici siluete bățoase de bandiți sau fantome de ceață care se dezlănțuiau pe schițele și însemnările altfel curate și ordonate.

— Al doilea jaf s-a întâmplat mult mai târziu, continuă

Waxillium. Metale. Pentru primul jaf, Lordul Tekiel nu a făcut niciun fel de agitație decât după ce au trecut câteva luni.

Bătu ușor cu degetul în hârtie, apoi tăie cuvântul „lână”.

— El nu a pierdut un transport de lână. Atunci era la începutul verii, și prețurile la lână era prea scăzute pentru a justifica costurile de transport. Din câte îmi aduc aminte, tarifele erau neobișnuit de ridicate în Vinuarie pentru că a optsprezecea linie feroviară era defectă. Ar fi fost nevoie de un bărbat care să aibă firimituri de pâine în loc de creier ca să plătească un suprapreț pentru a transporta bunuri în afara sezonului unor oameni care nu le doreau.

— Așadar… spuse Tillaume.

— O clipă, spuse Waxillium.

Merse și scoase câteva registre contabile de pe raftul de lângă birou. Unchiul lui avea acolo niște avize de expediere a mărfii…

Da. Bătrânul Lord Ladrian ținuse o evidență *foarte* bună a ceea ce transportaseră casele concurente. Waxillium analiză cu atenție listele ca să găsească lucruri ciudate. Îi luă ceva timp, dar, în cele din urmă, veni cu o teorie.

— Aluminiu, spuse Waxillium. Probabil că Tekiel transporta aluminiu, dar evita taxele pretinzând că transportă altceva. Aici, transporturile lui declarate de aluminiu din ultimii doi ani sunt mult mai mici decât erau în anii anteriori. Dar topitoriile lui încă produc. Aș paria pe cea mai bună armă a mea că Augustin Tekiel – cu ajutorul câtorva muncitori de la căile ferate – a condus o mică operațiune frumușică și profitabilă de contrabandă. De aceea, prima dată nu a făcut o mare tevatură în legătură cu furtul; nu a vrut să atragă atenția.

Waxillium merse și făcu câteva însemnări pe hârtia lui. Ridică ceașca cu ceai în dreptul buzelor, dând din cap, în semn de aprobare.

— Așa se explică și lunga perioadă de așteptare între primul și cel de-al doilea jaf. Banditii foloseau aluminiul acela. Probabil că au vândut o parte din el pe piața neagră ca să-și finanțeze operațiunea, apoi au folosit restul ca să facă gloanțe din aluminiu. Dar de ce ar avea ei *nevoie* de gloanțe de aluminiu?

— Ca să ucidă Allomanți? întrebă Tillaume.

El făcuse ordine în cameră în timp ce Waxillium citea registrele contabile.

— Da.

Waxillium adăugă desene cu niște fețe deasupra a trei dintre jafuri, cele în care fuseseră luați ostatici.

— Milord? întrebă Tillaume, venind lângă el. Credeți că cei captivi sunt Allomanți?

— Numele au fost toate date publicității, spuse Waxillium. Toate patru sunt femei din familii bogate, dar niciuna dintre ele nu are puteri Allomante declarate.

Tillaume rămase tăcut. Asta nu însemna nimic. Mulți Allomanți din păturile superioare ale societății erau discreți în legătură cu puterile lor. Erau foarte multe situații în care puterile acelea puteau fi utile. De exemplu, dacă erai un Ațâțător sau un Domolitor – capabil să influențezi emoțiile oamenilor – nu ți-ai fi dorit ca oamenii să bănuiască.

În alte cazuri, Allomanția era etalată. Un candidat recent la funcția de crescător de livezi în Senat candidase doar pentru că era un Nor-de-Cupru, și era, prin urmare, imposibil să fie afectat de zinc sau alamă. Candidatul a câștigat cu o victorie răsunătoare. Oamenii urau să creadă că cineva ar putea trage sforile liderilor lor, în secret.

Waxillium începu să își noteze supozițiile împrejurul marginilor hârtiei. Motive, posibile modalități prin care goleau vagoanele cu marfă atât de repede, asemănări și deosebiri între furturi. În timp ce scria, ezită, apoi adăugă două figuri bățoase de bandiți, desenate în stilul neglijent al lui Wayne. Deși era o absurditate, el se simțea mai bine să le aibă acolo.

— Pariez că ostaticii erau cu toții Allomanți, în secret, spuse Waxillium. Hoții aveau gloanțe de aluminiu ca să țină piept Monedazvârlitorilor, Deviatorilor și Brutalilor. Iar dacă noi am putea să-l prindem pe vreunul dintre hoți, pariez pe bani buni că l-am găsi purtând căptușeli de aluminiu în pălăria lui pentru a-și proteja emoțiile de la a fi împinse sau Trase.

Lucrul acesta nu era neobișnuit nici în rândul elitei din oraș, deși bărbații obișnuiți nu-și puteau permite un asemenea lux.

Jafurile *nu aveau de-a face* cu banii; ci aveau legătură cu prizonierii. De aceea nu fusese cerută nicio recompensă, iar trupurile captivilor nu fuseseră descoperite aruncate undeva. Jafurile erau menite să ascundă adevăratele motive ale răpirilor. Victimele nu erau ostaticii de circumstanță, ei erau meniți să apară. Efemerii adunau Allomanți. Și metale

Allomante – până acum oțel brut, cositor, fier, zinc, alamă, staniu și chiar și niște aliaj fuzibil fuseseră furate.

— Asta e o treabă periculoasă, șopti Waxillium. Foarte periculoasă.

— Milord… spuse Tillaume. Nu aveați de gând să cercetați registrele contabile ale casei?

— Ba da, spuse Waxillium, tulburat.

— Și contractul de închiriere pentru noile birouri din Turnul de fier?

— Mă pot ocupa și de el în noaptea asta.

— Milord. Când?

Waxillium făcu o pauză, apoi își verifică ceasul de buzunar. Din nou, fu surprins să vadă cât de mult timp trecuse.

— Milord, spuse Tillaume. V-am spus vreodată despre vremurile când unchiul dumneavoastră mergea la curse de cai?

— Unchiul Edwarn era jucător la pariuri?

— Da, era. Era o mare problemă pentru casă, curând după ce a fost promovat la statutul de mare lord. Își petrecea majoritatea zilelor la curse.

— Nu e de mirare că suntem săraci.

— De fapt, era foarte *bun* la pariuri, milord. De obicei ieșea în față. Cu mult în față.

— Oh!

— Oricum, s-a oprit, spuse Tillaume, luându-și tava și ceașca goală a lui Waxillium. Din nefericire, milord, în vreme ce el câștiga o mică avere la curse, casa a pierdut o mare avere în afaceri administrate greșit și tranzacții financiare.

Merse spre ușă, dar se întoarse. Expresia feței lui, de obicei serioasă, se înmuie.

— Nu se cade ca eu să vă țin morală, milord. Odată ce un tânăr devine bărbat, el poate și trebuie să ia propriile hotărâri. Dar eu insist să vă avertizez. Chiar și un lucru bun poate deveni distructiv dacă devine o obsesie. Casa dumneavoastră *are nevoie* de dumneavoastră. Mii de familii se bazează pe dumneavoastră. Au nevoie de conducerea și îndrumarea dumneavoastră. Înțeleg că nu ați cerut asta. Dar calitatea unui bărbat extraordinar constă în faptul că știe când să lase deoparte lucrurile importante ca să le realizeze pe cele vitale.

Majordomul plecă, închizând ușa după el.

Waxillium rămase singur, în picioare, sub strălucirea straniu

de constantă a luminilor electrice, uitându-se la diagrama lui. Azvârli creionul deoparte, simțindu-se, dintr-odată, vlăguit, și își scoase ceasul de buzunar. Era două și un sfert. Ar fi trebuit să doarmă puțin. Oamenii normali dormeau la ora aceea.

Reduse intensitatea luminilor ca să nu fie luminat din spate, apoi merse la fereastră. Încă era deprimat că nu vede deloc cețurile, deși nu se așteptase la ele. *Nu mi-am spus niciodată rugăciunile zilnice,* își dădu el seama. *Lucrurile au fost prea haotice astăzi.*

Ei, era mai bine să sosească târziu decât deloc. Băgă mâna în buzunar și își scoase cercelul. Era un lucru simplu, gravat pe cap cu cele zece inele interconectate ale Căii. Și-l puse în ureche, care era găurită pentru acest scop, și se aplecă pe geam să privească orașul întunecat.

Nu exista o poziție indicată pentru rugăciune în calitate de adept al Căii. Doar cincisprezece minute de meditație și cugetare. Unora le plăcea să stea jos, cu picioarele încrucișate, cu ochii închiși, dar lui Waxillium i se păruse întotdeauna *mai dificil* să gândească în acea poziție. Îl făcea să îl doară spatele și să simtă furnicături pe șira spinării. Dar dacă cineva se furișa prin spatele lui și îl împușca în spate?

Așa că pur și simplu stătea în picioare. Și reflecta. *Cum stau lucrurile acolo, sus, în cețuri?* se gândi. Nu era niciodată sigur cum să vorbească cu Harmony. *E bună viața, presupun? Pentru că tu ești Dumnezeu, și toate celelalte?*

Ca răspuns, simți un fel de... amuzament. Nu-și putea da seama niciodată dacă el însuși crea acele senzații sau nu.

Ei bine, din moment ce nu eu însumi sunt Dumnezeu, se gândi Waxillium, *poate ești capabil să folosești acea omnisciență a ta să obții niște răspunsuri pentru mine. Simt că sunt într-o încurcătură.*

Un gând discordant. Aceasta nu era ca majoritatea încurcăturilor în care se aflase el. Nu era legat, pe punctul de a fi ucis. Nu era pierdut în Ținuturile Necruțătoare, fără apă sau mâncare, încercând să-și găsească drumul înapoi spre civilizație. Stătea într-un conac scump, și, în ciuda faptului că familia lui avea probleme financiare, nu era ceva la care să nu poată face față. El avea o viață de lux și un loc în Senatul orașului.

Atunci de ce simțea că aceste ultime șase luni fuseseră

printre cele mai dificile pe care le trăise vreodată? O serie nesfârșită de rapoarte, registre contabile, dineuri și contracte încheiate.

Majordomul avea dreptate; *într-adevăr,* mulți se bazau pe el. Casa Ladrian începuse de la câteva mii de indivizi care urmau Originea, și se mărise în trei sute de ani, adoptând sub protecția ei pe oricine venea să lucreze pe proprietățile sau în fierăriile ei. Tranzacțiile pe care le negocia Waxillium le stabileau salariile, privilegiile, stilul de viață. Dacă această casă se prăbușea, ei erau nevoiți să-și găsească un loc de muncă în altă parte, dar aveau să fie considerați membrii inferiori ai acelor case timp de o generație sau două, până când obțineau drepturi depline.

Am făcut lucruri dificile înainte, se gândi. *Pot face și asta. Dacă e bine ce fac. E bine?*

Steris numise Calea o simplă religie. Poate că așa era. Era doar o simplă doctrină de bază: Fă mai mult bine decât rău. Erau și alte aspecte – credința că tot adevărul este important, cerința să oferi mai mult decât iei. Erau peste trei sute de exemple enumerate în Cuvintele întemeierii, religii care ar fi putut exista. Ar fi fost posibile. În alte timpuri, în altă lume.

Calea avea ca scop studierea lor, învățarea din codurile lor morale. Câteva reguli erau esențiale. Nu căutați pofta trupească fără devotament. Vedeți punctele tari în toate neajunsurile. Rugați-vă și meditați cincisprezece minute pe zi. Și nu pierdeți timpul închinându-vă la Harmony. Să faci bine *însemna* adevărata venerație.

Waxillium fusese convertit la Cale curând după ce plecase din Elendel. Încă era convins că femeia pe care o întâlnise în acea călătorie cu trenul fusese, mai mult ca sigur, unul dintre Nemuritorii fără Chip, mâinile lui Harmony. Ea îi dăduse cercelul; fiecare adept al Căii purta unul în timp ce se ruga.

Problema era că lui Waxillium îi era greu să simtă că face ceva util. Prânzuri și registre, contracte și negocieri. Știa, logic, că toate erau importante. Dar acelea, chiar și votul său în Senat, erau toate abstractizări. E imposibil să vezi un criminal băgat la închisoare sau un copil răpit care să fie salvat, în tinerețe, el trăise în Oraș – centrul cultural, științific și de progres al lumii – timp de două decenii, dar nu se găsise pe sine până când nu plecase de acolo și rătăcise prin terenurile

prăfuite și infertile de dincolo de munți.

Folosește-ți talentele, păru că-i șoptește ceva din interiorul lui. *Vei găsi rezolvarea.*

Cuvintele acestea îl făcură să zâmbească cu tristețe. Nu se putu abține să nu se întrebe de ce, dacă Harmony *chiar* asculta cu adevărat, el nu-i dădea răspunsuri mai exacte. Deseori, tot ceea ce Waxillium obținea dintr-o rugăciune era un sentiment de încurajare. Nu te da bătut. Nu este atât de dificil pe cât simți tu că este. Nu renunța.

Oftă și închise ochii, pierzându-se în gânduri. Alte religii aveau ceremoniile lor și întâlnirile lor. Adepții Căii nu aveau. Într-un fel, însăși simplitatea ei făcea Calea mult mai dificil de urmat. Lăsa interpretarea la latitudinea conștiinței individului.

După ce medită o vreme, nu se putu controla să nu simtă că Harmony voia ca el să-i studieze pe Efemeri *și* să fie un lord bun. Oare cele două se excludeau reciproc? Tillaume credea că da.

Waxillium aruncă o privire înapoi spre teancul de ziare și spre șevaletul cu blocul de desen. Căută în buzunar și scoase glonțul pe care i-l lăsase Wayne. Și, împotriva voinței lui, o văzu cu ochii minții pe Lessie, capul smucindu-i-se într-o parte, și sângele țâșnind în aer. Sângele îi acoperise părul frumos, castaniu. Sânge pe podea, pe pereți, pe ucigașul care stătuse în spatele ei. Dar nu ucigașul fusese cel care o împușcase.

Oh, Harmony, se gândi, ridicând o mână în dreptul capului și așezându-se încet înapoi lângă perete. *Chiar are legătură cu ea, nu-i așa? Eu nu mai pot face lucrul acela o dată. Nu încă o dată.*

Lăsă să-i cadă glonțul și-și smulse cercelul din ureche. Se ridică, se apropie de birou, adună ziarele și închise blocul de desen. Nimeni nu fusese încă rănit de Efemeri. Ei jefuiau oameni, dar nu le făceau rău. Nici măcar nu existau dovezi că ostaticii erau în pericol. Probabil că urmau să fie eliberați după ce le erau satisfăcute cererile de răscumpărare.

În schimb, Waxillium se așeză să lucreze la registrele contabile ale casei sale. Le permise să îi acapareze atenția până târziu în noapte.

CAPITOLUL 4

— Pentru numele lui Harmony, bolborosi Waxillium, intrând în marea sală de bal. Asta numesc ei o petrecere modestă de nuntă în zilele noastre? Aici sunt mai mulți oameni decât locuiesc în toate *orașele* din Ținuturile Necruțătoare.

Waxillium vizitase conacul Yomen o dată, în tinerețea lui, dar, atunci, marea sală de bal fusese goală. Acum era plină de oameni. Șiruri întregi de mese aliniate de-a lungul podelei din lemn de esență tare a încăperii cavernoase; mai mult ca sigur că erau peste o sută de mese. Doamne, lorzi, funcționari aleși, și elita bogată se mișcau și conversau într-un murmur domol, cu toții îmbrăcați în cele mai elegante haine.

Bijuterii strălucitoare. Costume negre, elegante, cu cravate colorate. Femeile cu rochii după moda modernă: culori intense, fuste care coborau până în podea, straturi exterioare groase cu o mulțime de pliuri și dantelă. Cele mai multe femei purtau deasupra sacouri strâmte, ca niște veste, iar decolteurile erau mult mai joase acum decât își amintea că erau în copilăria lui. Probabil că acum era pur și simplu mai predispus să observe.

— Ce spuneai, Waxillium? întrebă Steris, întorcându-se într-o parte și lăsându-l să o ajute să-și dezbrace paltonul.

Purta o rochie roșie, elegantă, care părea concepută în mod intenționat să fie foarte modernă, dar nu prea îndrăzneață.

— Pur și simplu, observam mărimea acestei adunări, draga mea, spuse Waxillium, împăturindu-i haina și înmânând-o – împreună cu pălăria melon – unui servitor. Am participat la un număr mare de ceremonii de când m-am întors în oraș, și niciuna nu a fost atât de enormă. Practic jumătate din oraș pare să fi fost invitat.

— Ei bine, aceasta este o ceremonie specială, spuse ea. O nuntă care implică două case foarte influente. Nu au vrut să lase pe cineva pe dinafară. Cu excepția, firește, a celor pe care i-au exclus intenționat.

Steris îi întinse brațul. Waxillium primise o prelegere detaliată pe parcursul drumului cu trăsura asupra felului riguros în care trebuia să îi țină brațul. Brațul lui deasupra brațului ei, să-i ia mâna ușor, iar degetele să se închidă sub palma ei. Arăta oribil de nenatural, dar ea insistase că lucrul acesta avea să transmită exact mesajul pe care îl doreau ei.

Într-adevăr, când coborâră în sala de bal, atraseră câteva priviri interesate.

— Vrei să sugerezi, spuse Waxillium, că un scop al acestui dineu de nuntă este să se scoată în evidență nu cine e invitat, ci, mai degrabă, cine *nu* este.

— Întocmai, spuse ea. Și, pentru îndeplinirea acelui scop, *toți* ceilalți trebuie invitați. Cei din casa Yomen sunt puternici, chiar dacă ei cred cu tărie în Sliverism. O religie oribilă. Imaginează-ți, să-l venereze pe însuși Ochi-de-Fier. Oricum, nimeni nu ar ignora o invitație la această petrecere. Și astfel, cei care sunt desconsiderați, nu doar că se vor trezi că nu sunt invitați la petrecere, ci sunt și incapabili să-și aranjeze propriile distracții, deoarece toți cei pe care poate și i-ar fi dorit să-i invite vor fi aici. Astfel, nu le rămâne decât fie să se asocieze cu alți neinvitați – prin urmare consolidându-și statutul de renegați –, fie să stea singuri acasă, gândindu-se la cum au fost ei insultați.

— Din experiența mea, spuse Waxillium, felul acela de gândire nefericită duce la o mare probabilitate ca oamenii să fie împușcați.

Steris zâmbi, făcând cu mâna, cu o afecțiune bine calculată, cuiva prin apropierea căruia au trecut.

— Aici nu suntem în Ținuturile Necruțătoare, Waxillium. Suntem în Oraș. Noi nu facem asemenea lucruri aici.

— Nu, nu faceți. Ar fi un gest de caritate să împușcați oameni pentru lumea din Oraș.

— Nici măcar nu ai văzut partea cea mai rea, observă ea, făcând cu mâna spre altcineva. Vezi persoana aceea care s-a întors cu spatele la noi? Bărbatul îndesat cu părul mai lung?

— Da.

— E Lordul Shewrman. Un invitat la petreceri, scandalos de îngrozitor. E o pacoste totală când nu e beat și un bufon desăvârșit când e beat – ceea ce, țin să precizez, se întâmplă în cea mai mare parte a timpului. Este probabil cea mai puțin plăcută persoană din întreaga pătură superioară a societății. Majoritatea oamenilor de aici mai degrabă și-ar petrece o oră amputându-și un *deget de la picior* decât să stea să converseze cu el câteva clipe.

— Atunci de ce se află aici?

— Pentru chestiunea legată de insultă, Waxillium. Cei care au fost umiliți vor fi chiar și mai îngroziți când vor afla că

Shewrman a fost aici. Incluzând câteva aliaje rele cum este el – bărbați și femei care sunt complet indezirabili, dar care nu își dau seama de acest lucru – Casa Yomen spune, mai presus de toate: „Preferăm mai degrabă să petrecem timpul cu genul *acesta* de oameni, decât să-l petrecem cu voi.” Foarte eficient. Foarte meschin.

Pe Waxillium îl pufni râsul.

— Dacă încerci ceva atât de grosolan în Weathering, ai sfârși legat cu sfoară de glezne și agățat de grindă. Dacă ești suficient de norocos.

— Hmm... Da.

O servitoare înaintă până lângă ei și le făcu semn să o urmeze, și îi conduse la o masă.

— Înțelegi, continuă Steris, mai încet, că nu mai răspund la mica ta reprezentație de „locuitor ignorant din zona de frontieră”, Waxillium.

— Reprezentație?

— Da, spuse ea, absentă. Ești bărbat. Perspectiva căsătoriei îi face pe bărbați să se simtă incomozi, și țin cu ghearele de libertatea lor. Prin urmare, tu ai început să dai înapoi, să arunci comentarii brutale pentru a stârni o reacție din partea mea. Acesta este instinctul tău de independență masculină; o exagerare menită, inconștient, să submineze nunta.

— Presupui că este o exagerare, Steris, spuse Waxillium în timp ce se apropiară de masă. Poate că eu așa sunt.

— Ești ceea ce alegi să fii, Waxillium, îi spuse ea. În ceea ce-i privește pe oamenii aceștia, de aici, și alegerile făcute de Casa Yomen, nu eu am creat aceste reguli. Nici nu sunt de acord cu ele; multe sunt nepotrivite, dar aceasta este societatea în care trăim. Așadar, eu mă transform într-o persoană care poate supraviețui în acest mediu.

Waxillium se încruntă când ea îi dădu drumul la braț și le sărută cu afecțiune pe obraji pe câteva femei de la o masă alăturată – rude îndepărtate, se părea. Se trezi că își strânge mâinile la spate și încuviințează din cap cu un zâmbet civilizat celor care veneau să îi salute pe el și pe Steris.

Făcuse o figură bună în aceste ultime luni cât se mișcase prin înalta societate, iar oamenii îl tratau cu mult mai multă bunăvoință decât o făcuseră altădată. Chiar îi plăcea de câțiva dintre cei cu care intra în contact. Dar, esența a ceea ce era

între el și Steris încă îl făcea să se simtă stingher, și îi veni greu să se bucure de mare parte din conversație.

Pe deasupra, atât de mulți oameni într-un singur loc încă îi creau o stare de nervozitate. Prea multă confuzie, prea dificil de urmărit ieșirile. El prefera petrecerile mai mici, sau, cel puțin, cele răspândite într-un număr mare de încăperi.

Sosiră mireasa și mirele, iar oamenii se ridicară să aplaude. Lordul Joshin și Lady Mi'chelle; Waxillium nu îi cunoștea, dar se întreba de ce vorbeau cu un bărbat neîngrijit, care arăta ca un cerșetor, îmbrăcat în negru, din cap până în picioare. Din fericire, nu părea că Steris intenționa să-l târască să aștepte alături de cei care doreau să felicite cât mai repede cuplul proaspăt căsătorit.

Curând, se servi cina la primele mese. Argintăria începu să zornăie. Steris trimise după o servitoare să le pregătească masa; Waxillium petrecu timpul inspectând încăperea. Erau două balcoane, unul la fiecare capăt mai scurt al sălii dreptunghiulare de bal. Părea să fie spațiu pentru cinat acolo sus, deși nu fusese instalată nicio masă. Astăzi erau folosite pentru muzicieni, un grup de harpiști.

Candelabre maiestuoase atârnau din tavan – șase candelabre enorme pe mijloc, prevăzute cu mii de bucăți strălucitoare din cristal. Douăsprezece, mai mici, atârnau de o parte și de alta a lor. *Lumini electrice,* observă Waxillium. *Mai mult ca sigur că acele candelabre au necesitat un efort îngrozitor pentru a fi aprinse înainte de schimbare.*

Costul real al unei petreceri ca aceasta îl făcu să se simtă ca paralizat. I-ar fi putut hrăni pe cei din Weathering timp de un an cu ceea ce se cheltuia doar pentru seara aceasta. Unchiul său vânduse sala de bal a Casei Ladrian cu câțiva ani în urmă – fusese o clădire separată, într-un cartier diferit de cel în care se afla conacul. Lucrul acesta îl făcea fericit pe Waxillium; din câte își putea aminti el, fusese la fel de mare ca aceasta. Dacă ar mai fi fost proprietari, poate că oamenii s-ar fi așteptat să dea și el asemenea petreceri extravagante.

— Ei bine? întrebă Steris, întinzându-i din nou mâna, când servitoarea se întoarse să-i conducă la masa lor.

Îi vedea pe Lordul Harms și pe Marasi, verișoara lui Steris, că erau deja așezați la masă.

— Îmi aduc aminte de ce am plecat din Oraș, spuse

Waxillium, cu onestitate. Viața e al naibii de *grea* aici.

— Mulți ar spune asta despre Ținuturile Necruțătoare.

— Și puțin dintre ei au trăit în amândouă, spuse Waxillium. Viața aici e dificilă în altfel, dar este totuși dificilă. Ni se alătură din nou Marasi?

— Da.

— Ce se *întâmplă* cu ea, Steris?

— Ea este din Moșiile Externe și și-a dorit nespus de mult șansa de a merge la facultate aici, în Oraș. Tatălui meu i s-a făcut milă de ea, deoarece părinții ei nu au avut mijloacele să o susțină. El îi permite să locuiască la noi în perioada studiilor.

O explicație acceptabilă, deși părea să se rostogolească din gura lui Steris mult prea repede. Era o scuză practicată sau Waxillium presupunea prea mult? Oricum, o eventuală discuție ulterioară fu întreruptă deoarece Lordul Harms se ridică să-și salute fiica.

Waxillium dădu mâna cu Lordul Harms, apoi luă mâna lui Marasi și făcu o plecăciune, apoi se așeză. Steris începu să vorbească cu tatăl ei despre persoanele pe care le observase că participă la eveniment sau despre cele care lipseau, iar Waxillium se sprijini cu coatele pe masă, ascultând cu jumătate de ureche.

E greu de apărat încăperea asta, se gândi el, absent. *Niște lunetiști pe balcoanele alea s-ar descurca, dar ar fi nevoie de câțiva pe fiecare balcon, urmărind să se asigure că niciunul nu ajunge sub celălalt.* Oricine avea o armă suficient de puternică – sau puterile Allomante potrivite – putea doborî lunetiștii de jos. Totuși, stâlpii de sub balcoane le-ar fi asigurat un adăpost bun.

Cu cât era mai multă acoperire, cu atât mai bună era situația pentru cei depășiți numeric. Nu că ți-ai fi dorit vreodată să fii depășit numeric, dar el rar fusese implicat într-o răfuială în care să nu fi fost depășit numeric. Așa că își căuta ascunzători, în aer liber, un schimb de focuri se reducea la cine putea să prezinte pe teren cei mai mulți bărbați cu arme. Dar, odată ce te puteai ascunde, talentul și experiența începeau să compenseze situația. Poate că, la urma urmei, această încăpere nu ar fi un loc prea rău în care să te lupți...

Waxillium ezită. Ce făcea? *Luase* o hotărâre. Era nevoie să ia din nou aceeași hotărâre o dată la câteva zile?

— Marasi, spuse el, forțându-se să participe la conversație. Verișoara ta îmi spune că te-ai înscris la studii la facultate?

— Sunt în ultimul an, spuse ea.

Așteptă încă o replică, dar nu primi niciuna.

— Și cum merg studiile?

— Bine, spuse ea, și privi în jos, ținându-și șervetul.

Asta da discuție productivă, se gândi el, oftând. Din fericire, părea că se apropia un chelner. Bărbatul sfrijit începu să le toarne vin.

— Supa va fi servită imediat, explică el cu un ușor accent Terris, vocale înalte și o ușoară tonalitate nazală.

Vocea îl făcu pe Waxillium să încremenească.

— Supa servită astăzi, continuă chelnerul, este o supă-cremă de creveți minunat condimentată cu puțin piper. Cred că vi se va părea foarte gustoasă.

Aruncă o privire scurtă spre Waxillium, cu ochii scânteind de amuzament. Deși purta un nas și o perucă false, aceia erau ochii lui Wayne. Waxillium bombăni încet.

— Milord nu preferă creveții? întrebă Wayne, cu oroare.

— Supa-cremă e foarte bună, spuse Lordul Harms. Am mai mâncat la o petrecere a Casei Yomen înainte.

— Nu e vorba de supă, spuse Waxillium. Tocmai mi-am amintit ceva ce am uitat să fac.

Ceva ce implică strangularea cuiva.

— Mă voi întoarce imediat cu supa dumneavoastră, domni și doamne, promise Wayne.

Avea chiar și o linie falsă de cercei Terris în urechi. Wayne *era* parte din Terris, la fel ca Waxillium – după cum dovedeau abilitățile lor Feruchimice. Lucrul acesta era rar întâlnit în rândul populației; deși aproape o cincime din Inițiatori fuseseră Terris, nu erau predispuși la a se căsători cu alte etnii.

— Nu vă pare cunoscut chelnerul acela? întrebă Marasi, întorcându-se și urmărindu-l cu privirea.

— Mai mult ca sigur că ne-a servit data trecută când am fost aici, spuse Lordul Harms.

— Dar nu am fost cu voi data…

— Lord Harms, interveni Waxillium, se aude ceva despre ruda dumneavoastră? Cea care a fost răpită de Efemeri?

— Nu, spuse el, luând o înghițitură de vin. Distrugeți-i pe hoții aceia. Genul acesta de comportament este *absolut*

inacceptabil. Ar trebui să limiteze un asemenea comportament la Ținuturile Necruțătoare!

— Da, spuse Steris, oarecum subminează respectul oamenilor pentru forța polițienească atunci când se întâmplă lucruri ca acestea. Și jaful a avut loc *în interiorul* orașului! Ce îngrozitor!

— Cum a fost? întrebă, brusc, Marasi. Lord Ladrian? Să trăiți unde nu exista lege?

Părea sincer curioasă, deși comentariul ei stârni o încruntătură din partea Lordului Harms, probabil pentru că adusese în discuție trecutul lui Waxillium.

— A fost dificil, câteodată, recunoscu Waxillium. Acolo, departe, unii oameni cred, pur și simplu, că pot lua tot ce își doresc. De fapt, i-ar *surprinde* când cineva le-ar ține piept. De parcă eu aș fi fost un fel de agresor, singurul care nu înțelegea jocul pe care îl jucau cu toții.

— Jocul? spuse Lordul Harms, încruntându-se.

— O figură de stil, Lord Harms, spuse Waxillium. Vedeți, parcă toți credeau că, dacă ești priceput sau bine înarmat, puteai să iei orice îți doreai. Eu aveam ambele calități, și, totuși, în loc de a lua, eu i-am *oprit.* Lor li s-a părut derutant.

— Ai fost foarte curajos, spuse Marasi.

El ridică din umeri.

— Sincer, nu a fost vorba de bravură. Eu, oarecum, m-am lăsat dus de val.

— Chiar și faptul că i-ai oprit pe Infailibili?

— Ei au fost un caz special. Eu…

Încremeni.

— De unde știai de *asta*?

— Veștile se scurg încet, spuse Marasi, înroșindu-se. Din Ținuturile Necruțătoare. Majoritatea ajung să fie scrise de cineva. Le poți afla la universitate sau în anumite librării.

— Oh!

Simțindu-se incomod, ridică ceașca și bău din vin. În timp ce făcea asta, îi alunecă ceva în gură. Luat prin surprindere, aproape scuipă tot ce băuse. Se abținu. Cu greu. *Wayne, chiar te voi strânge de gât.* Își trecu obiectul în mână, prefăcându-se că tușește.

— Ei bine, spuse Steris, sper că ofițerii de poliție se vor ocupa în curând de acești ticăloși, și ne vom putea întoarce la

pace și lege.

— De fapt, zise Marasi, nu cred că e plauzibil așa ceva.

— Copilă, spuse Lordul Harms, cu asprime. E suficient.

— Aș dori să ascult ce are de spus, milord, spuse Waxillium. De dragul conversației.

— Ei… e în regulă… presupun.

— E doar o teorie de-a mea, spuse Marasi, înroșindu-se. Lord Ladrian, când erai legiuitor în Weathering, cum era populația orașului?

Pipăi obiectul din mâna lui. Un tub de cartuș folosit, acoperit cu un capac făcut din puțină ceară.

— Păi, a început să crească repede în ultimii câțiva ani. Dar, în cea mai mare parte a timpului, aș spune că erau în jur de o mie cinci sute de oameni.

— Și zona înconjurătoare? întrebă ea. Toate locurile pe care le-ai patrulat, dar care nu aveau propriii lor legiuitori?

— Poate trei mii în total, spuse Waxillium. Depinde. Sunt multe persoane în tranzit prin Ținuturile Necruțătoare. Oameni care caută să găsească o presupusă sursă de minerale sau să deschidă o fermă. Muncitori care se mută dintr-un loc într-altul.

— Să spunem trei mii, zise Marasi. Și câți erați acolo? Cei care te-au ajutat să menții legea?

— Cinci sau șase, depinde, spuse el. Eu și Wayne, și Barl, în cea mai mare parte a timpului. Mai erau câțiva, ocazional.

Și Lessie, se gândi el.

— Să spunem șase la trei mii de oameni, spuse ea. Asta ne oferă un număr ușor cu care să lucrăm. Un om al legii la cinci sute de oameni.

— Ce rost are calculul acesta? întrebă Lordul Harms, exasperat.

— Populația octantului nostru este de aproximativ șase sute de mii, explică ea. Păstrând aceeași proporție pe care a descris-o Lordul Ladrian, ar trebuie să avem, în mare, o mie două sute de polițiști. Dar nu avem. E undeva mai aproape de șase sute, ultima dată când am verificat cifrele. Așadar, Lord Ladrian, ținuturile tale „sălbatice” aveau, de fapt, un număr *dublu* de legiuitori ca să le păzească, în comparație cu ce avem noi aici, în oraș.

— Huh, făcu el.

E ciudat ca o tânără de familie bună să dețină asemenea

informații.

— Nu încerc să îți diminuez realizările, spuse ea, repede. E foarte posibil că ați avut și un procentaj mai mare de infractori. După cum ai spus, în afara orașului, oamenii se așteaptă să scape nepedepsiți pentru fărădelegile lor.

— Aici, ei sunt mai circumspecți – și multe dintre infracțiuni sunt mai mici ca amploare. În loc să fie jefuită banca, o duzină de oameni sunt jefuiți în drum spre casă, noaptea. Natura mediului urban înlesnește posibilitatea de a te ascunde dacă îți ții infracțiunile sub un anumit nivel de vizibilitate. Dar nu aș spune că viața este cu adevărat *mai sigură* în oraș, în ciuda a ceea ce cred oamenii.

— Pariez că aici mai mulți oameni sunt uciși, raportat la procentajul populației, decât departe, în Ținuturile Necruțătoare. Cu toate acestea, se întâmplă mult mai multe lucruri în Oraș, iar oamenii sunt mai puțin atenți la asta. Prin contrast, când un bărbat este ucis într-un oraș mic, e un eveniment foarte perturbator – chiar dacă este singura crimă care s-a întâmplat de ani de zile.

— Și toate acestea nici măcar nu țin cont de faptul că o mare parte din bogăția lumii este concentrată în câteva locuri în interiorul orașului. Bogăția atrage bărbați care caută oportunități. Există o *sumedenie* de motive pentru care Orașul este mai periculos decât Ținuturile Necruțătoare. Doar că noi ne prefacem că nu este așa.

Waxillium își încrucișă brațele în fața lui, pe masă. *Ciudat.* Odată ce începea să vorbească, nu părea deloc timidă.

— Vedeți, milord, spuse Harms. De aceea am încercat eu să o domolesc.

— Ar fi fost păcat dacă ați fi făcut așa ceva, spuse Waxillium, deoarece cred că e cel mai interesant lucru pe care mi l-a spus cineva de când m-am întors în Elendel.

Marasi zâmbi, dar Steris doar își dădu ochii peste cap. Wayne se întoarse cu supa. Din nefericire, zona din imediata lor apropiere era aglomerată – Wayne nu ar fi în stare să creeze o bulă de viteză doar în jurul lui Waxillium și al lui. Ar fi prins și pe altcineva, și pentru oricine ar fi fost prins în ea, timpul ar fi fost la fel de accelerat. Wayne nu putea modela bula, nici nu putea alege pe cine să afecteze aceasta.

În vreme ce erau cu toții distrași de supă, Waxillium rupse

ceara de pe tubul de cartuș sigilat și găsi în interior o bucată mică de hârtie, făcută sul. Îi aruncă o privire lui Wayne, apoi desfăcu hârtia. Pe ea era scris: *Ai avut dreptate.*

— De obicei am, bolborosi el în timp ce Wayne așeză un bol cu supă în fața lui. Ce pui la cale, Wayne?

— Șaptezeci și șapte de kilograme, mulțumesc, îi șopti Wayne. Am ridicat greutăți și am mâncat friptură în ultima vreme.

Waxillium îi aruncă o privire categorică, dar fu ignorat, pentru că Wayne continuă să explice – cu accentul lui ușor Terris – că se va întoarce în curând cu un coș cu pâine și mai mult vin pentru grup.

— Lord Ladrian, spuse Steris când începură să mănânce, sugerez să începem să întocmim o listă cu subiecte de conversație pe care le putem folosi când suntem în compania altora. Subiectele nu ar trebui să aibă de-a face cu politica sau religia, dar ar trebui să fie memorabile și să ne ofere oportunități de a fi fermecători. Știi niște vorbe de duh anume sau povești care pot fi punctul nostru de plecare?

— Odată am împușcat coada unui câine din greșeală, spuse Waxillium, cu mintea în altă parte. E o poveste oarecum nostimă.

— Împușcarea câinilor nu e deloc un subiect de conversație potrivit pentru cină, spuse Steris.

— Știu. Mai ales ținând cont de faptul că eu ținteam spre biluțele lui.

Marasi era cât pe ce să scuipe supa dincolo de masă.

— Lord Ladrian! exclamă Steris, deși tatăl ei păru amuzat.

— Credeam că ai spus că nu mai am cu ce să te șochez, îi spuse lui Steris. Eu îți testam doar supoziția, draga mea.

— Sincer. Până la urmă vei *depăși* această lipsă de maniere, specific rurală, nu-i așa?

Waxillium învârti în supă ca să se asigure că Wayne nu ascunsese nimic. *Sper că cel puțin a spălat acel tub de cartuș.*

— Bănuiesc că, într-adevăr, în cele din urmă, o voi depăși, spuse el, ridicând lingura la buze. Supa era bună, dar prea rece. Lucrul amuzant era că, pe când mă aflam în Ținuturile Necruțătoare, eram considerat foarte rafinat – de fapt, într-atât de mult, încât mă considerau arogant.

— Să spui că un bărbat e „rafinat”, după standardele din

Ținuturile Necruțătoare, spuse Lordul Harms, ridicând un deget, este ca și cum ai spune că o cărămidă este „fină” după standardele materialelor de construcție – chiar înainte de a o izbi de fața unui om.

— Tată! spuse Steris.

Ea îl privi cu dușmănie pe Waxillium, ca și cum comentariul acela era vina lui.

— Era o comparație perfect legitimă, spuse Lordul Harms.

— Nu mai vreau să vorbim despre lovirea oamenilor cu cărămizi sau despre împușcături, *indiferent* de țintă!

— Foarte bine, verișoară, spuse Marasi. Lord Ladrian, am auzit odată că ai aruncat într-un bărbat cu propriul lui cuțit și l-ai nimerit drept în ochi. Este adevărată povestea?

— De fapt, a fost cuțitul lui Wayne, spuse Waxillium. Ezită: Iar ochiul… a fost un accident. Și de data aceea voiam să țintesc biluțele.

— Lord Ladrian! spuse Steris, aproape vânătă la față.

— Știu. A fost chiar departe de țintă. Țintesc *extrem* de prost când arunc cu cuțite.

Steris se uită la ei, făcându-se roșie la față când văzu că tatăl ei chicotea, dar încerca să se ascundă după șervet. Marasi se uită direct la ea, cu un calm inocent.

— Fără cărămizi, spuse Marasi, și fără arme. Făceam conversație după cum ai cerut.

Steris se ridică.

— Mă duc la toaletă în timp ce voi trei vă reveniți.

Plecă furioasă, iar Waxillium simți un acces de vinovăție.

Steris era aspră, dar părea serioasă și onestă. Nu merita să fie luată în derâdere. Și totuși, era foarte dificil să nu o provoci.

Lordul Harms își drese glasul:

— Asta a fost nedrept, copilă, îi spuse lui Marasi. Trebuie să nu mă faci să-mi regret promisiunea de a începe să te aduc la aceste petreceri.

— Nu dați vina pe ea, milord, spuse Waxillium. Eu am fost principalul vinovat. Îi voi prezenta lui Steris scuzele de rigoare când se va întoarce, și îmi voi pune lacăt la gură pentru restul serii. Nu ar fi trebuit să îmi permit să merg atât de departe.

Harms încuviință, oftând.

— Mărturisesc, am fost și eu tentat să merg atât de departe, de câteva ori. Ea seamănă mult cu mama sa.

Îl privi compătimitor pe Waxillium.

— Înțeleg.

— Asta e soarta noastră, fiule, spuse Lordul Harms, ridicându-se. A fi lordul unei case necesită anumite sacrificii. Acum, dacă mă scuzați, îl văd pe Lord Alernath la bar și cred că voi lua o înghițitură din ceva mai tare, alături de el, înainte de felul principal. Dacă nu plec până ce Steris să se întoarcă, mă va sili să rămân. Nu stau mult.

Îi salută pe cei doi cu o mișcare a capului, apoi merse legănat spre un grup de mese înalte, departe, în lateral, lângă un bar deschis.

Waxillium îl privi cum pleacă, gândind alene și răsucind între degete biletul lui Wayne. Înainte, presupusese că Lordul Harms o făcuse pe Steris să fie așa cum era, dar părea că el era mai degrabă la cheremul *ei* decât viceversa. *Încă o curiozitate,* se gândi el.

— Mulțumesc că mă aperi, Lord Ladrian, spuse Marasi. Se pare că vii în ajutorul unei doamne prin cuvinte la fel de rapid cum intervii cu pistoalele.

— Am spus doar adevărul așa cum l-am văzut eu, milady.

— Spune-mi: chiar ai împușcat coada unui câine când i-ai țintit… știi tu…

— Da, spuse Waxillium, făcând o grimasă. În apărarea mea, nenorocitul mă ataca. Aparținea unui bărbat pe care l-am omorât. Agresivitatea nu era vina câinelui; biata creatură arăta de parcă nu mai fusese hrănit de zile întregi. Încercam să-l împușca undeva nefatal, să îl sperii. Dar, partea aceea cu bărbatul pe care l-am lovit în ochi a fost inventată. De fapt, nu ținteam spre vreo parte a corpului în special – speram doar că îl voi nimeri.

Ea zâmbi.

— Pot să te întreb ceva?

— Te rog.

— Păreai demoralizat când am vorbit despre statisticile în legătură cu procentajul de legiuitori. Nu am vrut să te jignesc sau să îți ridiculizez eroismul.

— E-n regulă, spuse el.

— Dar?

El clătină din cap.

— Nu sunt sigur că pot explica asta. Când am reușit să plec

în Ținuturile Necruțătoare, când am început să-i arestez pe cei pentru care se emisese mandat, am început să... Ei bine, am crezut că găsisem un loc unde era nevoie de mine. Am crezut că găsisem o modalitate prin care să fac un lucru pe care nimeni altcineva nu ar fi vrut să-l facă.

— Dar ai făcut.

— Și totuși, spuse el, învârtind în supă, se pare că, în tot acel timp, poate că locul pe care l-am lăsat în urmă avea și mai multă nevoie de mine. Nu am observat niciodată.

— Ai făcut o treabă importantă, Lord Ladrian. O muncă *vitală.* Înțeleg că, înainte de a ajunge, nimeni nu respecta legea în zona aceea.

— Acolo era Arbitan, spuse el, zâmbind, aducându-și aminte de bărbatul acela mai în vârstă. Și, desigur, legiuitorii din Dorsetul Îndepărtat.

— Un oraș îndepărtat și greu accesibil, spuse ea, care avea un singur legiuitor capabil să servească o populație mare. Jon Deget-Mort avea problemele lui. Până când tu ai consolidat deja situația, Weathering era mai bine protejat decât cei din Oraș – dar nu a început așa.

El încuviință din cap, deși – din nou – era curios cât de multe știa ea. Oare oamenii *într-adevăr* spuneau povești despre el și despre Wayne peste tot pe aici, prin oraș? De ce nu le auzise și el până atunci?

Statisticile ei *chiar* îl deranjau. Nu se gândise că Orașul era atât de periculos. Ținuturile Necruțătoare, cele sălbatice și neîmblânzite, erau cele care aveau nevoie să fie salvate.

Orașul era tărâmul belșugului pe care îl crease Harmony să adăpostească omenirea. Aici, pomii făceau fructe din abundență, iar terenurile cultivate aveau apă fără a fi nevoie de irigare. Terenul a fost întotdeauna fertil și, într-un fel, niciodată nu fusese lucrat în mod organizat. Acest teren ar fi trebuit să fie diferit. Protejat. Renunțase la armele lui parțial pentru că se convinsese că polițiștii își puteau face treaba fără ajutor. *Dar oare Efemerii nu dovedesc că situația ar putea fi cu totul alta?*

Wayne se întoarse cu pâinea și cu o sticlă de vin, apoi se opri, uitându-se la cele două locuri goale.

— Aoleu, spuse el. V-ați plictisit atât de mult să așteptați, încât i-ați *devorat* pe cei doi prieteni ai dumneavoastră?

Marasi îi aruncă o privire scurtă și zâmbi.

Ea știe, își dădu seama Waxillium. *Îl recunoaște.*

— Dacă pot să remarc ceva, milady, spuse Waxillium, atrăgându-i atenția spre el. Ești mult mai puțin rezervată decât erai la prima noastră întâlnire.

Ea se rușină.

— Nu mă prea pricep să fiu timidă, nu-i așa?

— Nu credeam că asta e ceva ce necesită antrenament.

— Eu încerc tot timpul, spuse Wayne, așezându-se la masă și scoțând bagheta din coșul lui.

Luă o îmbucătură sănătoasă din ea.

— Nimeni nu îmi recunoaște meritul pentru asta. Pentru că sunt înțeles greșit, vă spun eu.

Accentul Terris îi dispăruse.

Marasi părea derutată.

— Ar trebui să mă prefac că sunt îngrozită de ceea ce face? îl întrebă pe Waxillium pe un ton discret.

— A văzut că l-ai recunoscut, spuse Waxillium. Acum se va bosumfla.

— Să mă bosumflu? Wayne începu să mănânce din supa lui Steris. Asta e o afirmație cât se poate de nedreaptă, Wax. *Uh.* Chestia asta e mult mai rea decât vă spuneam eu. Scuze pentru ea.

— Se va reflecta în bacșișul tău, spuse Waxillium, sec. Lady Marasi, eu eram serios în investigația mea. Să fiu sincer, mi se pare că ai încercat să te porți cu o timiditate exagerată.

— Întotdeauna privești în jos după ce vorbești, încuviință Wayne. Îți ridici tonalitatea vocii puțin cam prea mult când pui întrebări.

— Nu ești genul care să studieze la universitate din proprie inițiativă, observă Waxillium. De ce te prefaci?

— Aș prefera să nu spun.

— Ai prefera, spuse Waxillium, sau mai degrabă Lordul Harms și fiica lui ar vrea să nu spui?

Ea se roși.

— A doua variantă. Dar, vă rog. Chiar îmi doresc să nu mai vorbim despre acest subiect.

— Încântător, ca întotdeauna, Wax, spuse Wayne, mușcând încă o dată din pâine. Vezi ce ai făcut? Aproape că ai făcut-o pe domnișoara aceasta să plângă.

— Eu nu… începu Marasi.

— Ignoră-l, spuse Waxillium. Ai încredere în mine. El e ca o erupție pe piele. Cu cât îl scarpini mai mult, cu atât mai iritant devine.

— Mda, spuse Wayne, deși zâmbi malițios.

— Nu ești îngrijorat? îl întrebă Marasi, încet, pe Wayne. Porți uniformă de chelner. Dacă te văd că stai la masă și mănânci…

— Oh, ai dreptate, spuse Wayne, înclinându-și scaunul pe spate.

Persoana din spatele lui plecase, și, pentru că Lordul Harms nu se întorsese, Wayne pur și simplu avea spațiu suficient pentru a…

…și iată că se întâmplă. Își aplecă din nou scaunul în față, hainele schimbate înapoi, un pardesiu cu o cămașă largă, deschisă la gât, și pantaloni groși, din Ținuturile Necruțătoare, pe dedesubt. Își învârti pălăria pe deget. Cerceii dispăruseră.

Marasi sări în sus.

— O bulă de viteză, șopti ea, părând uluită. Am avut impresia că văd ceva din afară!

— Puteai să vezi, dacă ai fi urmărit îndeaproape, spuse Waxillium. O pată. Dacă te uiți la masa următoare, mâneca uniformei lui de ospătar iese afară de unde a aruncat-o el. Pălăria lui se îndoaie – deși marginile sunt rigide, poți să o comprimi în mâinile tale. Eu încă încerc să-mi dau seama unde ținea pardesiul.

— Sub masa voastră, spuse Wayne, părând foarte mulțumit de sine.

— Ah, desigur, spuse Waxillium. Trebuia să știe dinainte care masă avea să fie a noastră, astfel încât să fie desemnat chelnerul nostru.

Chiar ar fi trebuit să mă uit sub masă înainte să ne așezăm, se gândi Waxillium. *Ar fi părut un gest prea paranoic?* Nu se simțea paranoic; nu stătea treaz noaptea, îngrijorat că va fi împușcat, nici nu se gândea că existau forțe conspirative care încercau să-l distrugă. Lui îi plăcea, pur și simplu, să fie grijuliu.

Marasi încă se uita la Wayne; părea buimacă.

— Nu suntem ceea ce te așteptai tu să fim, spuse Waxillium, din informările pe care le-ai citit?

— Nu, recunoscu ea. Relatările de obicei omiteau aspectele legate de personalitate.

— Există povești despre noi? întrebă Wayne.
— Da. Multe.
— La naiba!
Părea impresionat.
— Primim drepturi de autor pentru ele sau ceva de genul acesta? Dacă da, eu vreau partea lui Wax, pentru că eu am făcut toate lucrurile pe care se spune că le-a făcut el. Pe deasupra, el este deja bogat și toate cele.
— Sunt rapoarte scrise în stilul știrilor, spuse Marasi. Acelea nu plătesc drepturi de autor celor ce le-au scris.
— Escroci mizerabili.
Wayne făcu o pauză.
— Mă întreb dacă vreuna dintre celelalte doamne rafinate din acest loc a auzit de faptele mele de vitejie, masculine și revoltător de eroice…
— Lady Marasi e studentă la universitate, spuse Waxillium. Presupun că a citit informări care sunt primite acolo. Majoritatea publicului nu este familiarizat cu ele.
— Asta e adevărat, spuse ea.
— Oh, zise Wayne, părând dezamăgit. Ei bine, poate că Lady Marasi însăși ar putea fi interesată să audă mai mult despre faptele mele revoltător de…
— Wayne?
— Da.
— Destul!
— Bine.
— Îmi cer scuze pentru el, spuse Wayne. Să-și ceară scuze. Cred că e unul din defectele lui personale. Eu încerc să îl ajut, prin faptul că mă apropii al naibii de mult de perfecțiune, dar, până acum, lucrul ăsta nu a fost suficient.
— E-n regulă, spuse ea. Chiar mă întreb dacă ar trebui să scriu ceva pentru profesorii mei de la facultate, în care să descriu cât de… unic a fost să vă întâlnesc pe voi doi.
— Ce anume studiezi la universitate? întrebă Waxillium.
Ea ezită, apoi se înroși puternic la față.
— Ah, vezi! spuse Wayne. *Asta înseamnă* să te prefaci că ești timidă. Începi să te pricepi mult mai bine! Bravo!
— E vorba că…
Ridică o mână să-și acopere ochii și privi în jos, stânjenită.
— E vorba de… Oh, bine. Studiez justiție juridică și

comportament infracțional.

— Asta e ceva de care să te rușinezi? spuse Waxillium, schimbând cu Wayne o privire confuză.

— Păi, mi s-a spus că nu e un domeniu foarte feminin, zise ea. Dar, dincolo de asta… ei bine, eu stau la masă cu voi doi… și… Știți voi… voi sunteți doi dintre cei mai faimoși legiuitori din lume, și câte și mai câte…

— Ai încrede în mine, spuse Waxillium. Noi nu știm atât de multe pe cât ai putea tu crede.

— Vezi tu, dacă ai studia bufonerie și comportament idiot, adăugă Wayne, *acesta* e ceva la care noi suntem experți.

— Sunt două lucruri, spuse Waxillium.

— Nu-mi pasă. Wayne continuă să mănânce pâinea. Deci, unde *sunt* ceilalți doi? Presupun că i-ați devorat de-adevăratelea. Wax mănâncă oameni doar la sfârșit de săptămână.

— După toate probabilitățile, se vor întoarce curând amândoi, Wayne, spuse Waxillium. Așa că, dacă ai avut un scop al vizitei tale, poate îți dorești să ne spui despre ce e vorba. Dacă nu cumva asta nu e o tortură normală, banală.

— Eu ți-am spus despre ce era vorba, spuse Wayne. Nu mi-ai mâncat bilețelul, din greșeală, nu-i așa?

— Nu. Nu zicea mare lucru.

— Spunea suficient, zise Wayne, aplecându-se în față. Wax, mi-ai spus să mă uit la ostateci. Ai avut dreptate.

— Toți sunt Allomanți, presupuse Waxillium.

— Mai mult decât atât, spuse Wayne. Sunt toate rude.

— Au trecut doar trei sute de ani de la Inițiatori, Wayne. *Toți* suntem rude.

— Asta înseamnă că îți asumi responsabilitatea în locul meu?

— Nu.

Wayne chicoti, trăgând o bucată de hârtie împăturită din buzunarul de la haina lui.

— E mai mult decât atât, Wax. Privește. Fiecare dintre femeile răpite provenea dintr-o anumită linie genealogică. Am făcut niște *cercetări.* Treburi serioase. Adevărate.

Se opri.

— De ce i se spune cercetare dacă nu cer nimic nimănui?

— Pentru că pariez că a trebuit să verifici lucrurile de două ori, spuse Waxillium, luând hârtia și studiind-o.

Era scrisă ciudat, dar era descifrabilă. Ea explica liniile principale de descendență ale fiecăreia dintre femeile răpite.

Mai multe lucruri ieșeau în evidență. Fiecare dintre ele avea o descendență comună cu însuși Lordul Născut-din-Ceață. Din acest motiv, majoritatea aveau, *de asemenea,* o moștenire puternică de Allomanție în trecutul lor. Erau toate destul de strâns înrudite, verișoare de gradul al treilea sau al patrulea, unele de gradul întâi.

Waxillium ridică privirea și o observă pe Marasi zâmbind larg, urmărindu-l pe el și pe Wayne.

— Ce? întrebă Waxillium.

— *Știam* eu! exclamă ea. Știam că ești în oraș pentru a-i investiga pe Efemeri. Ai venit să devii lordul unei case doar la o lună după ce a avut loc primul jaf. Ai de gând să-i prinzi, nu-i așa?

— De *aceea* ai insistat ca Lordul Harms să te aducă la întâlnirile cu mine?

— Poate.

— Marasi, spuse Waxillium, oftând. Te grăbești să tragi concluzii. Crezi că morțile din familia mea, faptul că eu am devenit lord, toate au fost născociri?

— Păi, nu, spuse ea. Dar eu am fost surprinsă că ai acceptat titlul până când mi-am dat seama că, probabil, l-ai privit ca pe o șansă de a afla ce se petrecea cu aceste jafuri. Trebuie să recunoști, *sunt* neobișnuite.

— La fel este și Wayne, spuse Waxillium. Dar eu nu m-aș dezrădăcina, nu mi-aș schimba întregul stil de viață și nu aș accepta responsabilitatea unei case întregi doar ca să-l studiez pe el.

— Uite, Wax, interveni Wayne – ignorând remarca sarcastică, ceea ce era neobișnuit pentru el. Te rog, spune-mi că ai adus o armă cu tine.

— Ce? Nu, nu am adus. Waxillium împături la loc hârtia și i-o înapoie. De ce-ți pasă ție?

— Pentru că, spuse Wayne, smulgând hârtia din mâna lui și aplecându-se în față. Nu-ți dai seama? Hoții sunt în căutarea unor locuri pe care să le poată jefui, unde poate fi găsită clasa superioară bogată din Elendel – deoarece ei își găsesc țintele *în rândul* indivizilor ăia bogați, din înalta societate. Oamenii cu moștenirea potrivită. Genul ăla de oameni, cei bogați, au

încetat să călătorească pe calea ferată.

Waxillium încuviință din cap.

— Da, dacă femeile *sunt,* într-adevăr, țintele reale, jafurile de mare calibru vor face posibilele ținte viitoare mult mai puțin dornice să călătorească. O conexiune bine întemeiată. Acesta trebuie să fie motivul pentru care hoții au atacat teatrul.

— Și unde altundeva sunt oameni bogați cu moștenirea corespunzătoare? întrebă Wayne. Un loc în care oamenii poartă cele mai elegante bijuterii, în care ai posibilitatea să îi jefuiești ca să creezi confuzie? Un loc în care poți găsi ostaticul potrivit pe care să-l iei drept premiu real?

Lui Waxillium i se uscă gura.

— La o mare petrecere de nuntă.

Brusc, se deschiseră ușile de la ambele capete ale sălii de bal.

CAPITOLUL 5

Bandiții nu arătau precum cei cu care era obișnuit Waxillium. Nu aveau fețele mascate cu baticuri, nici nu purtau haine lungi și pălării cu boruri largi, precum cele din Ținuturile Necruțătoare. Majoritatea purtau veste și pălării de oraș, melon, pantaloni spălăciți și cămăși largi, cu nasturi, suflecate până la coate. Efectiv nu erau *mai bine* îmbrăcați, ci erau doar diferiți.

Erau bine înarmați. Mulți își sprijineau puștile de umăr, alții aveau pistoale în mâini. Oamenii din întreaga sală de bal observară imediat argintăria zăngănind și auziră înjurături. Erau cel puțin două duzini de bandiți, poate chiar trei. Waxillium observă cu nemulțumire că intrau și mai mulți din dreapta, dinspre ușile care dădeau spre bucătării. Probabil că își lăsaseră oamenii în urmă să țină personalul sub supraveghere și să-i împiedice să alerge după ajutor.

— Al naibii moment să-ți lași armele acasă, spuse Wayne. Plecă de pe scaunul lui și se ghemui lângă masă, scoțând încet cele două bastoane de duel, din lemn de esență tare, de dedesubt.

— Lasă-le jos, spuse Waxillium, încet, numărând.

Vedea treizeci și cinci de bărbați. Majoritatea era adunați la cele două capete ale sălii dreptunghiulare de bal, direct în fața și în spatele lui Waxillium. El era aproape în centrul sălii.

— Ce? spuse Wayne, tăios.

— Lasă bastoanele jos, Wayne.

— Sper că nu vrei să spui…

— Uită-te la încăperea asta! rosti Waxillium printre dinți. Câți martori oculari sunt aici? Trei-patru sute? Ce o să se întâmple dacă provocăm un schimb de focuri?

— Ai putea să-i protejezi, spuse Wayne. Să-i împingi la o parte.

— Poate, spuse Waxillium. Ar fi foarte riscant. Până acum, niciunul dintre jafurile astea nu s-a dovedit violent. Nu accept ca tu să-l transformi pe ăsta într-o baie de sânge.

— Nu sunt obligat să te ascult, spuse Wayne, amenințător. Nu mai ești răspunzător de mine, Wax.

Waxillium îi întâlni privirea și și-o lăsă ațintită asupra lui în timp ce încăperea se umplu de țipete de panică și îngrijorare.

Părând reticent, Wayne se strecură înapoi la locul lui pe scaun. Nu lăsă jos bastoanele de duel, dar își ținu mâinile sub fața de masă, ascunzându-le vederii.

Cu ochii mari și buzele trandafirii întredeschise, Marasi se întorsese și urmărea cum hoții încep să se miște prin sala de bal.

— Oh, Doamne!

Se întoarse și își scoase poșeta, degetele tremurându-i. Scoase la iveală un carnețel și un creion.

— Ce faci? întrebă Waxillium.

— Notez descrieri, spuse ea, în timp ce îi tremura mâna. Știai că, din punct de vedere statistic, doar unul din doi martori pot descrie cu precizie un infractor care i-a atacat? Mai rău, șapte din zece vor alege greșit persoana dintr-un șir dacă este prezentat un bărbat asemănător, dar mai amenințător. În acest moment, ești mult mai predispus să supraestimezi înălțimea unui agresor, și îl vei descrie deseori ca fiind asemănător cu un răufăcător dintr-o poveste pe care ai auzit-o recent. E vital, dacă ești martorul unei fărădelegi, să acorzi o atenție specială detaliilor celor implicați. Oh, mă bâlbâi, nu-i așa?

Părea îngrozită, dar, oricum, începu să scrie, notând descrieri ale fiecărui bandit.

— Noi nu am fost nevoiți niciodată să facem lucruri de-astea, spuse Wayne, cu privirea ațintită asupra hoților în timp ce își îndreptau armele către participanții la petrecere, făcându-i să tacă.

— Pentru că, dacă suntem martori la o infracțiune, cei care o comit sunt de obicei morți până la final.

Îl săgetă cu privirea pe Waxillium.

Câțiva hoți începură să îi forțeze pe bucătari și pe ospătari să iasă din bucătării și să stea alături de invitați.

— Vă rugăm! urlă unul dintre bandiți, cu pușca în dreptul umărului. Așezați-vă! Rămâneți calmi! Și faceți liniște.

Avea un ușor accent din Ținuturile Necruțătoare și o constituție solidă – deși nu înaltă, cu antebrațe proeminente și un ten pestriț, cenușiu, aproape lăsând impresia că fața lui era făcută din granit.

Kolossii, se gândi Waxillium. *Sunt periculoși.*

Oamenii făcură liniște, cu excepția câtorva smiorcăieli din partea celor foarte panicați. Se părea că mama miresei

leșinase, iar petrecerea de nuntă era înăbușită, mirele stând supărat, cu un braț protector asupra noii lui soții.

Un al doilea Efemer făcu un pas înainte. Acesta, spre deosebire de ceilalți, purta o mască: o bucată de pânză tricotată care îi acoperea fața, cu o pălărie ca din Ținuturile Necruțătoare deasupra ei.

— Așa e mai bine, spuse el, cu o voce fermă, controlată.

Ceva din vocea aceea îl surprinse pe Waxillium.

— Dacă sunteți rezonabili, vom termina treaba asta în câteva momente, zise calm, Efemerul cel mascat, plimbându-se printre mese, în timp ce aproximativ o duzină de bandiți începu să se răspândească prin sala de bal, deschizând saci mari. Nu vrem decât bijuteriile voastre. Nimeni nu trebuie să fie rănit. Ar fi o rușine să stricați o petrecere atât de frumoasă ca asta cu vărsare de sânge. Bijuteriile voastre nu merită viața voastră.

Waxillium aruncă o privire spre Lordul Harms, care încă stătea lângă bar. Începuse să-și atingă ușor fața cu o batistă. Bărbații cu sacii se răspândiră repede prin încăpere, oprindu-se la fiecare masă și strângând coliere, inele, cercei, portofele și ceasuri de mână. Uneori, obiectele erau aruncate cu grabă în saci, câteodată fără tragere de inimă.

— Wax… spuse Wayne, cu vocea încordată.

Marasi continuă să scrie, cu stiloul și hârtia pe genunchi.

— Trebuie să scăpăm teferi din asta, spuse încet Waxillium. Fără să fie rănit cineva. Apoi putem să dăm declarații ofițerilor de poliție.

— Dar…

— *Refuz* să fiu motivul pentru moartea acestor oameni, Wayne, replică Waxillium, cu vocea mult mai răsunătoare decât intenționase.

Sânge pe cărămizi. Un trup într-o haină lungă, de piele, prăbușindu-se la pământ. O față cu un zâmbet forțat murind cu un glonț în frunte. Câștigând, chiar și când a murit.

Nu din nou. Niciodată.

Waxillium strânse puternic din ochi.

Niciodată.

— Cum *îndrăznești*? strigă, brusc, o voce. Waxillium aruncă o privire spre lateral.

Un bărbat de la o masă din apropiere se ridicase, scuturând mâna femeii solide de lângă el. Avea o barbă groasă, care

începea să încărunțească, și purta un costum cu o croială mai veche, partea de jos ajungându-i până jos, la glezne.

— Nu voi sta liniștit, Marthin! Sunt polițist în Garda a Opta!

Lucrul acesta atrase atenția liderului bandiților. Bărbatul mascat merse tacticos spre cel care vorbise deschis, cu arma sprijinită lejer pe umăr.

— Ah, spuse el, Lord Peterus, cred că așa vă numiți.

Făcu semn cu mâna către doi bandiți, iar aceștia se repeziră înainte, cu armele pregătite spre Peterus. Șeful pensionar al celei de-a Opta Forțe Polițienești.

— Va trebui să renunțați la armă.

— Cum îndrăzniți să comiteți un jaf aici, la o petrecere de nuntă? spuse Peterus. E un lucru *scandalos*! Ar trebui să vă fie rușine cu voi.

— Rușine? spuse liderul bandiților, în timp ce subalternii lui îl percheziționară pe Peterus și scoaseră un pistol – Granger, model 28, cu un pat gros, opțional – din tocul său de umăr.

— Să-mi fie *rușine?* Să-i jefuiești pe ăștia? După câte ați făcut voi celor din Ținuturile Necruțătoare în tot acești ani? Acesta nu e un lucru rușinos. Ce facem noi aici e *răzbunare.*

Este *ceva în vocea aia,* se gândi Waxillium, bătând ușor în masă. *Ceva familiar. Liniștește-te, Peterus. Nu-i provoca!*

— În numele legii, voi urmări să fiți prinși și spânzurați pentru asta! strigă Peterus.

Liderul bandiților îl plesni pe Peterus peste față, doborându-l la pământ.

— Ce știi tu despre legea ta? mârâi liderul bandiților. Și fii atent cu avertismentele că o să-i vezi pe unii executați. Asta le dă mai puțină rațiune să se controleze. Mânca-v-ar Rugina și *Pieirea,* voi, oamenilor, mă scârbiți.

Făcu semn lacheilor săi să reia strângerea bogățiilor. Mama miresei își revenise și plângea cu hohote, în vreme ce familia ei era percheziționată de bani, luându-i-se până și colierul de mireasă.

— Bandiții chiar *sunt* interesați de bani, spuse Waxillium, încet. Vedeți? Forțează fiecare persoană de la masă să vorbească, să găsească bijuterii ascunse în gură. Observați cum îl face pe fiecare să se ridice și apoi să facă o verificare rapidă a buzunarelor și în jurul scaunelor unde au stat.

— Bineînțeles că sunt interesați de bani, îi șopti Marasi. La

urma urmei, acesta este motivul presupus al jafului.

— Dar e vorba și de ostatici, spuse Waxillium. Sunt sigur de asta.

Inițial, el bănuise că jafurile erau doar o acoperire pentru scopul real al banditilor. Totuși, dacă așa ar fi stat lucrurile, nu ar fi atât de meticuloși în legătură cu banii.

— Dă-mi carnețelul tău!

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Acum, zise el, presărând praf de oțel în vinul lui, apoi întinzând mâna pe sub masă.

Temătoare, ea îi dădu carnețelul în timp ce un bandit se îndreptă spre masa lor. Era cel cu pielea gri și gâtul gros.

— Wayne, spuse Waxillium, fii pregătit!

Wayne dădu, scurt, din cap, scoțând ușor bastoanele de duel. Waxillium își bău vinul, și apăsă carnețelul legat cu spirală și bastoanele de duel de pe marginea mesei lor pătrate. Scoase încet o bucată mică, din metal, din mânecă și o apăsă pe bastoane, apoi arse oțel.

Liniile țâșniră în jurul lui. Una era îndreptată spre tija din metal, iar alta spre arcul de la carnet. El împinse, ușor, în ele, apoi le dădu drumul. Bastoanele și carnețelul rămăseseră lipite de partea laterală a mesei, ascunse de fața de masă, care atârna până în pământ, peste ele. Trebuia să fie atent să nu împingă prea tare, ca să nu mute masa.

Banditul veni la masa lor, întinzând sacul. Marasi fu forțată să-și scoată colierul ei mic, din perle, singura bijuterie pe care o purta. Cu mâinile tremurânde, căută în portofel după bancnote, dar banditul îi smulse pur și simplu tot portofelul și i-l aruncă în sac.

— Vă rog, spuse Waxillium, făcându-și vocea să tremure. Vă rog, nu ne faceți rău!

Își scoase ceasul de buzunar, apoi îl aruncă pe masă, ca și cum s-ar fi pripit. Își smulse lanțul de ceas de la vestă și îl aruncă în sac. Apoi își scoase portofelul și îl aruncă înăuntru, scoțând, în mod ostentativ, ambele buzunare, în timp ce mâinile îi tremurau, ca să arate că nu mai are altceva. Începu să-și caute prin buzunare.

— E suficient, amice, zise kolossul, rânjind.

— Nu-mi faceți rău!

— Așază-te la locul tău, javră, spuse banditul, uitându-se

înapoi, spre Marasi.

Se uită lacom. Apoi o percheziționă, forțând-o să vorbească, astfel încât el să-i poată verifica gura. Ea suportă acest lucru cu o roșeață adâncă în obraji, mai ales când percheziționarea se transformă în câteva pipăieli puternice.

Waxillium simți că începe să i se zbată ochiul.

— Nu mai are altceva, spuse banditul, mormăind. De ce am primit eu mesele sărace? Și tu?

Aruncă o privire spre Wayne. În spatele lor, un alt bandit găsi haina de servitor a lui Wayne sub masă, ținând-o ridicată, cu o expresie confuză.

— *Par* eu că aș avea ceva de valoare, amice? întrebă Wayne, îmbrăcat în haina lungă și în pantalonii după moda din Ținuturile Necruțătoare.

Vorbi cu accentul lui din Ținuturile Necruțătoare.

— Eu sunt aici din greșeală. Cerșeam în bucătărie când v-am auzit că intrați.

Banditul mormăi, dar, oricum, percheziționă buzunarele lui Wayne. Nu găsi nimic, apoi verifică sub masă și îi puse pe toți să se ridice în picioare. În cele din urmă, îi înjură pe toți pentru că erau „prea săraci” și îi smulse lui Wayne pălăria de pe cap. Își aruncă propria lui pălărie – purta o căciulă croșetată pe dedesubt, aluminiul ieșindu-i ușor prin găuri – apoi se îndepărtă, fixându-și pălăria lui Wayne pe cap, peste căciulă.

Se așezară înapoi, la loc.

— Mi-a luat pălăria norocoasă, Wax, bombăni Wayne.

— Calmează-te, spuse Waxillium, înapoindu-i carnețelul lui Marasi, astfel încât ea să poată lua din nou notițe pe ascuns.

— De ce nu ți-ai ascuns portofelul, șopti ea, așa cum ai făcut cu acest carnețel?

— Câteva bancnote din el sunt marcate, spuse Waxillium, distras, urmărindu-l pe liderul mascat.

Analiză ceva din mâna lui. Păreau a fi niște foi de hârtie mototolite.

— Ele le vor permite ofițerilor de poliție să depisteze unde sunt cheltuiți, dacă sunt cheltuiți.

— Marcați! exclamă Marasi. Deci *știai* că vom fi jefuiți!

— Poftim? Bineînțeles că nu.

— Dar…

— Wax întotdeauna are la el niște bancnote marcate, spuse

Wayne, mijind ochii atunci când observă ce făcea liderul banditilor. Pentru orice eventualitate.

— Oh! Asta e… foarte neobișnuit.

— Wax e un fel aparte de paranoic, domnișoară, spuse Wayne. Tipul acela face ce cred eu că face?

— Da, spuse Waxillium.

— Ce? întrebă Marasi.

— Compară fețele cu desenele din mâna lui, spuse Waxillium. Caută persoana care trebuie să fie luată ostatic. Uită-te cum se plimbă printre mese, verificând fața fiecărei femei. Mai sunt și alții care fac același lucru.

Făcură liniște când liderul trecu pe lângă ei. Era însoțit de un individ cu fața bine proporționată, care se încrunta.

— Îți spun, zise al doilea bărbat, băieții devin nervoși. Nu poți să le dai totul pe tavă ca aici și să nu lași niciodată să împuște ceva.

Liderul mascat tăcu, analizându-i pe toți de la masa lui Wax, pentru o clipă. Ezită puțin, apoi trecu mai departe.

— Șefule, va trebui să-i lași pe băieți să înceapă să tragă mai devreme sau mai târziu, spuse cel de-al doilea bărbat, vocea lui stingându-se treptat. Cred că…

Curând, ajunseră prea departe ca Waxillium să mai poată înțelege ce spuneau.

În apropiere, Peterus – fostul ofițer de poliție – se așezase înapoi pe scaun. Soția lui îi ținea un șervet pe cap, de unde îi curgea sânge.

Aceasta e *cea mai bună modalitate,* își spuse Waxillium, cu hotărâre. *Le-am văzut fețele. Voi fi în stare să depistez cine sunt când vor cheltui banii. Îi voi găsi, și voi lupta cu ei în condițiile stabilite de mine. Voi…*

Dar nu va face asta. Îi va lăsa pe ofițerii de poliție să-și îndeplinească obligația aceea, nu-i așa? Nu asta își spunea el fără încetare?

Îi atrase atenția un zgomot brusc din cealaltă parte a încăperii. Câțiva bandiți conduseră pe hol două femei care păreau istovite, una dintre ele fiind Steris. Părea că, în cele din urmă, se gândiseră să evacueze toaleta femeilor. Ceilalți bandiți înaintau destul de repede cu strângerea de bunuri. Erau suficienți, încât nu dură prea mult, chiar și în cazul acestei mulțimi mari.

— În regulă, strigă șeful lor. Luați un ostatic.

A vorbit prea tare, se gândi Waxillium.

— Pe cine ar trebui să luăm? strigă înapoi unul dintre bandiți.

Fac un spectacol din asta.

— Nu-mi pasă, spuse șeful.

Vrea să credem că alege pe cineva la întâmplare.

— Oricare dintre ei e în regulă, continuă șeful. Să spunem… pe aia.

Făcu un semn cu mâna spre Steris.

Steris.

Unul dintre ostatecii din jafurile trecute era verișoara ei. Desigur. Ea provenea din aceeași linie genealogică. Lui Waxillium începu să i se zbată ochiul tot mai tare.

— De fapt, spuse șeful. De data asta, luăm două.

Își trimise lacheul koloss în grabă spre mese.

— Deci, nimeni să nu ne urmărească, altfel veți fi răniți. Amintiți-vă, câteva bijuterii nu merită viața voastră. Vom elibera ostaticii când suntem siguri că nu suntem urmăriți.

Minciuni, se gândi Waxillium. Ce vrei *cu ei? De ce…*

Kolossul care îi furase pălăria lui Wayne se apropie de masa lui Wax și o apucă pe Marasi de umăr.

— Tu ești de ajuns, spuse el. Vii cu noi într-o călătorie, drăguțo.

Ea sări când el o atinse, scăpând carnețelul.

— Ia uită-te, spuse un alt bandit. Ce-i ăsta?

Îl ridică și îl frunzări.

— Nu are decât cuvinte, Tarson.

— Idiotule, spuse Tarson – kolossul. Nu știi să citești, ții minte?

Își întinse gâtul să vadă.

— Ia uite: asta e o descriere *a mea,* nu-i așa?

— Eu… spuse Marasi. Am vrut doar să-mi aduc aminte, pentru jurnalul meu, înțelegi…

— Sunt sigur, spuse Tarson, îndesând carnețelul într-un buzunar.

Când scoase mâna, lăsă să se vadă un pistol, pe care i-l coborî la cap. Marasi se făcu albă la față. Waxillium se ridică, oțelul arzându-i în stomac. Pistolul celuilalt bandit fu îndreptat spre capul lui o secundă mai târziu.

— Doamna ta va fi foarte bine cu noi, bătrâne, spuse Tarson cu un zâmbet pe buzele lui cenușii. Hai.

O smuci pe Marasi să se ridice în picioare, apoi o împinse în fața lui spre ieșirea dinspre nord. Waxillium privi țintă în jos spre țeava pistolului celuilalt bandit. Cu o împingere mentală, putea trimite înapoi arma aceea, cu un pocnet, în fața proprietarului, putea chiar să-i spargă nasul.

Banditul arăta că voia să apese trăgaciul. Părea dornic, încântat de fiorul jafului. Waxillium mai văzuse bărbați de genul acela înainte. Erau periculoși. Banditul ezită, apoi aruncă o privire spre prietenii săi și, în cele din urmă, se opri, grăbindu-se spre ieșire. Altul o împingea pe Steris spre ușă.

— Wax! șuieră Wayne printre dinți.

Cum putea un om de onoare să urmărească așa ceva? Fiecare instinct de dreptate pe care îl avea Waxillium îi *cerea* să facă ceva. Să lupte.

— Wax, spuse Wayne încet. Se întâmplă greșeli. Lessie nu a fost greșeala ta.

— Eu…

Wayne puse mâna pe bastoanele lui de duel.

— Ei bine, eu *am de gând* să fac ceva.

— Nu merită să faci asta cu prețul unor vieți omenești, Wayne, spuse Waxillium, exprimându-și stupoarea. Asta nu are de-a face doar cu mine. E adevărat, Wayne. Noi…

— Cum *îndrăzniți*! urmă o voce cunoscută. Lord Peterus, fostul polițist.

Bărbatul mai în vârstă își dădu jos șervetul de pe cap, poticnindu-se în picioare.

— Lașii! Voi fi *eu* ostaticul vostru, dacă aveți nevoie de unul.

Banditii îl ignorară, majoritatea grăbindu-se spre ieșirile încăperii, fluturându-și armele încoace și încolo și bucurându-se că îi fac pe cei care participau la petrecere să fie umili.

— Lașii! țipă Peterus. Sunteți niște *javre,* fiecare dintre voi. Mă voi uita cum veți fi spânzurați! Luați-mă pe mine în schimbul uneia din fetele acelea, sau așa se va întâmpla. Jur pe însuși Supraviețuitorul!

Merse împleticit după șeful care se retrăgea, trecând de lorzi, doamne și cei bogați – dintre care majoritatea se lăsaseră jos și stăteau ascunși sub mese.

Iată-l pe singurul bărbat din încăperea asta care are puțin

curaj, se gândi Waxillium, simțind dintr-odată o rușine puternică. *El și Wayne.*

Steris era aproape în dreptul ușii. Marasi și cel ce o prinsese îl ajungeau din urmă pe lider.

Nu pot lăsa să se întâmple asta. Eu…

— LAȘILOR!

Liderul mascat al banditilor se întoarse brusc, mâna i se decuplă, o împușcătură străbătu aerul, răsunând peste întreaga sală de bal. Se termină în câteva clipe. Peterus, bărbatul în vârstă, se prăbuși cu toată greutatea. Fumul se învârtea în aer deasupra pistolului din mâna șefului banditilor.

— Oh… făcu Wayne încet.

— Tocmai ai făcut o *mare* greșeală, amice. O greșeală foarte mare.

Șeful se întoarse cu spatele la corpul bărbatului, punându-și arma în toc.

— Foarte bine, strigă el, mergând spre ușă. Puteți să vă distrați, băieți. Ne întâlnim afară. Hai să…

Totul încremeni. Oamenii se opriră la locul lor. Fumul care se răsucea în aer atârna nemișcat. Vocile amuțiră. Vaietele se opriră. Într-un cerc, în jurul mesei lui Waxillium, aerul se undui puțin.

Wayne se ridică, sprijinindu-și pe umeri bastoanele de duel, inspectând camera. Îl aranja pe fiecare dintre bandiți la locul lui, Waxillium înțelegea ce face. Aproxima distanțele, se pregătea.

— De îndată ce las bula să cadă, spuse Wayne, locul acesta va exploda precum un depozit de muniție dintr-un vulcan.

Waxillium își băgă, calm, mâna în sacou și scoase un pistol ascuns sub brațul lui. Îl așeză pe masă. Zbaterea de la ochi îi dispăruse.

— Ei bine? întrebă Wayne.

— Asta e o metaforă groaznică. Cum să ajungă un depozit de muniție într-un vulcan?

— Nu știu. Cum stă treaba, ai de gând să lupți sau nu?

— Am încercat să aștept, spuse Waxillium. Le-am dat o șansă să plece. *Am încercat* să renunț la asta.

— Ai dat un spectacol pe cinste, Wax. Făcu o grimasă. Un spectacol mult prea grozav.

Waxillium rămase cu mâna pe pistol. Apoi îl ridică.

— Așa să fie.

Cu cealaltă mână, își turnă întregul săculeț de oțel în paharul cu vin, apoi îl bău dintr-o înghițitură.

Wayne rânji.

— Apropo, îmi datorezi o halbă pentru că m-ai mințit.

— Te-am mințit?

— Ai spus că nu ai adus o armă cu tine.

— N-am adus, spuse Waxillium, întinzând mâna spre șale și scoțând un al doilea pistol. Mă cunoști mai bine decât atât, Wayne. Eu nu merg niciodată nicăieri doar cu o armă. Cât de mult aliaj fuzibil ai?

— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori. Chestia asta e al naibii de scumpă aici în oraș. Poate că am suficient pentru cinci minute în plus. Dar metalmințile mele sunt pline. Am petrecut două săptămâni bune bolnav la pat după ce ai plecat tu.

Cuvintele acestea îi dădeau lui Wayne o oarecare putere vindecătoare, dacă ar fi fost împușcat.

Waxillium inspiră adânc; răceala din interiorul lui se topi și deveni o flacără în timp ce arse metalul care repera fiecare sursă de metal din încăpere.

Dacă îngheța din nou...

N-o voi face, își spuse. *Nu pot.*

— Iau eu fetele. Tu să-i ții pe bandiți în partea sudică, departe de mine. Prioritatea noastră este să-i ținem în viață pe martori.

— Cu drag.

— Treizeci și șapte de nemernici înarmați, Wayne. Într-o încăpere plină de inocenți. Asta va fi o treabă *dificilă.* Rămâi concentrat. O să încerc să eliberez niște spațiu când începem. Poți să vii după mine dacă vrei.

— Perfect pentru Păstrători, spuse Wayne, întorcându-se și lipindu-și spatele de cel al lui Waxillium. Vrei să știi care e motivul *adevărat* pentru care am venit să te găsesc?

— De ce?

— M-am gândit la tine că ești fericit, într-un pat confortabil, odihnindu-te și relaxându-te, petrecându-ți restul vieții sorbind ceai și citind ziare în vreme de oamenii îți aduceau mâncare și servitoarele îți făceau masaj la degetele de la picioare și alte chestii.

— Și?

— Și, pur și simplu, nu te puteam lăsa să ai o asemenea soartă. Wayne se cutremură. Sunt un prieten prea bun ca să-l las pe un amic de-al meu să moară într-o situație atât de îngrozitoare.

— Confortabilă?

— Nu, spuse Wayne. *Plictisitoare.*

Se cutremură, din nou.

Waxillium zâmbi, apoi își pregăti degetele pe pistoale și ridică trăgaciul de la amândouă. Pe vremea când era el tânăr și rătăcea prin Ținuturile Necruțătoare, sfârșise prin a merge unde era nevoie de el. Ei bine, poate că lucrul acela se întâmpla din nou.

— Dă-i drumul! strigă el, cu armele îndreptate spre ținte.

CAPITOLUL 6

Wayne lansă bula de viteză. *Mai întâi,* se gândi Waxillium în timp ce își ochea ținta, *atrage-le atenția.* Începu să împingă ușor, dinspre el, în așa fel încât să se creeze o bulă de oțel cu forță ca să interfereze cu gloanțele. Aceasta nu avea să îl protejeze complet, dar avea să îl ajute. Dacă ei nu trăgeau cu gloanțe de aluminiu.

Cel mai bine e să fii precaut. Și cel mai bine e să împuști primul. Hoții își ridicau armele cu nerăbdare. Vedea pofta de distrugere în ochii lor. Fuseseră înarmați până în dinți, dar, până acum, jafurile lor se petrecuseră fără să fie tras măcar un foc de armă.

Majoritatea lor probabil voiau doar să ciuruiască puțin sala de bal, mai degrabă decât să ucidă o mulțime de oameni, dar asemenea situații deseori deveneau mai violente decât te așteptai. Dacă nu erau opriți, Efemerii aveau să lase în urmă mai mult decât ferestre sparte și mese distruse.

Waxillium alese repede un bandit cu o armă automată și îl doborî cu un glonț în cap. Urmă al doilea. Acele arme erau cel mai puțin periculoase pentru Waxillium, dar ar fi fost mortale pentru martorii care tremurau de frică.

Împușcăturile lui bubuiră în încăperea cavernoasă și oaspeții țipară. Unii riscară și fugiră spre marginile sălii de bal. Majoritatea se lăsară jos, lângă mese. În confuzia creată, bandiții nu-l identificară pe Waxillium la început.

El doborî încă un bărbat cu un glonț în umăr. Lucrul inteligent care ar fi trebuit făcut de aici încolo ar fi fost să stea ghemuit lângă o masă și să continue să tragă. Le-ar fi trebuit bandiților momente prețioase să descopere cine îi ataca într-o încăpere atât de mare și de aglomerată.

Din nefericire, bărbații din spatele lui deschiseră focul, țipând de bucurie. Ei nu observaseră ce făcea el, deși bărbații din fața lui, de pe partea cealaltă a sălii, îi văzuseră pe prietenii lor căzând, și acum se împrăștiau să se adăpostească. În câteva clipe, încăperea se transformă într-o furtună de plumb și fum de pușcă.

Inspirând adânc, Waxillium își declanșă oțelul și își deschise ușor metalmintea de fier. Umplerea ei îl făcea mai ușor, dar o lovitură ușoară îl făcea mai greu – mult mai greu. Își crescu

greutatea însutit. Era o creștere proporțională cu puterea corpului lui, sau așa bănuise, deoarece nu se zdrobi cu propria lui greutate.

Ridică armele sus, deasupra capului, ca să le țină în afara razei de acțiune, apoi împinse în afară, într-un inel. Începu cu grijă, treptat sporindu-și puterea. Când împingeai, era greutatea ta împotriva greutății obiectului – în cazul acesta, șuruburile și bolțurile de pe mese și scaune. Toate au fost măturate din calea lui.

Waxillium deveni epicentrul unui inel de forță în expansiune. Mesele se răsturnară, scaunele zgâriară podeaua și oamenii țipară surprinși. Unii au fost prinși în acel inel, împinși departe de el. Speră că efectul nu va fi atât de puternic, încât să fie răniți, dar era mai bine să sufere câteva contuzii decât să rămână în centrul încăperii în fața a ceea ce urma.

În lateral, îl văzu pe Wayne – care se mișcase cu grijă spre capătul sălii – sărind pe o masă răsturnată, ținându-se de marginea ei și rânjind în timp ce merse cu ea ca sub o pavăză, grăbit, spre bandiții din spate.

Waxillium reduse treptate intensitatea împingerii. Stătea singur în picioare, într-un spațiu gol, în centrul sălii de mese, înconjurat de porțiuni cu vin vărsat, mâncare și vase căzute.

Apoi începu serios focul de arme, bandiții din fața lui eliberându-se cu un foc de baraj. Waxillium întâmpină atacul de gloanțe cu o altă împingere puternică. Gloanțele se opriră în aer, respinse într-un val. Având în vedere viteza lor, el putea să oprească gloanțele în acel fel numai dacă se aștepta ca ele să vină.

Lăsă gloanțele să se întoarcă la proprietarii lor, dar nu împinse prea tare, ca să nu lovească un petrecăreț nevinovat. Oricum, fu suficient să-i facă pe bandiți să se bulucească și să strige că era un Monedazvârlitor în încăpere.

Acum Waxillium era într-un real pericol. Într-o clipită, trecu de la accesarea metalminții la umplerea ei, făcându-se mult mai ușor. Își lăsă jos revolverul și trase un glonț în podea chiar în spatele lui și se împinse în el, avântându-se în aer. Vântul i se repezi în urechi, în timp ce se aruncă asupra baricadei de mobilier pe care o făcuse, unde încă se mai înghesuiau câțiva dintre oaspeți. Din fericire, mulți își dădeau seama că marginile sălii de bal erau mult mai sigure și se îndreptau într-acolo.

Waxillium căzu chiar în mijlocul bandiților, care începuseră să se adăpostească în spatele mormanului de mese și scaune. Bărbații înjurară când el își desfăcu brațele, cu armele îndreptate în direcții opuse, și începură să tragă. Se întoarse, doborând patru bărbați cu o rafală rapidă de gloanțe. Unii bandiți traseră asupra lui, dar gloanțele nu-și putură menține ținta și se îndepărtară de bula lui de oțel.

— Gloanțe de aluminiu! strigă unul dintre bandiți. Scoateți-vă nenorocitul ăla de aluminiu!

Wax se întoarse și trase două focuri în pieptul acelui bărbat. Apoi sări în lateral, rostogolindu-se lângă o masă care fusese dincolo de împingerea lui inițială. O împingere rapidă în cuiele din partea de sus o răsturnă, oferindu-i acoperire când bandiții deschiseră focul. Prinse linii albastre de la câteva gloanțe, care se mișcau prea repede ca el să poată să se împingă la o parte.

Alți bandiți își reîncărcau armele. Avea noroc; din înjurăturile liderilor bandiților părea că bărbații ar fi trebuit să aibă deja gloanțe de aluminiu, cel puțin în câteva arme. Oricum, să tragi cu aluminiu era ca și cum ai fi tras cu aur, și mulți bandiți păreau că își păstraseră aluminiul în buzunare mai degrabă decât să-și dorească să-l aibă în arme, unde, în cele din urmă, ar fi putut să tragă accidental cu ele.

Un bandit se ascunse după marginea mesei lui, ochind cu un pistol. Waxillium reacționă din reflex, împingând în armă, trântindu-i-o înapoi în față. Waxillium îl doborî cu un glonț în piept.

Le-am epuizat, își spuse, numărând gloanțele pe care le trăsese. Mai avea doar două rămase în celălalt pistol. Aruncă o privire peste marginea adăpostului său, observând locațiile a doi bandiți care își reîncărcau armele, ascunși în spatele meselor răsturnate. Wax își fixă rapid ținta, își mări greutatea, apoi trase și *împinse* cu tot ce avea asupra glonțului care îi ieșea din armă.

Glonțul răsună în aer, merse mai departe în masa transformată în adăpost, o perforă și lovi banditul de pe cealaltă parte. Waxillium repetă mișcarea, doborând celălalt bandit, care era stupefiat să vadă masa masivă de stejar perforată de un glonț simplu de revolver. Apoi Waxillium se aruncă peste vârful mesei lui, ajungând pe cealaltă parte, chiar în momentul în care bărbații din spatele lui îi ocoliră pe răniți și

începură să tragă în el.

Gloanțele loviră în adăpostul lui, dar acesta rezistă. De data aceasta, niciun glonț nu mai emană linii albastre. Aluminiu. Respiră adânc, lăsându-și jos revolverele și scoțând arma Terringul 27 pe care o legase pe partea interioară a gambei. Nu era arma de cel mai mare calibru, dar țeava ei lungă îi conferea precizie.

Se uită repede spre Wayne și numără patru Efemeri doborâți. Prietenul lui sărea bucuros de pe o masă spre un bărbat cu o pușcă. Cei doi se estompară când Wayne își activă o bulă de viteză. Într-o clipă, el se află într-un loc diferit – gloanțele zburau prin zona din care plecase – ascuns în spatele unei mese răsturnate, iar banditul cu pușca mort pe podea.

Tactica preferată a lui Wayne era să se apropie, apoi să prindă o persoană în bula de viteză și să lupte singur cu ea. El nu putea mișca bula de viteză după ce o ridicase, dar putea să se miște de jur-împrejurul ei, în interior. Prin urmare, când elibera bula după ce luptase corp la corp cu inamicul ales, el stătea într-un alt loc decât era de așteptat. Adversarilor le era incredibil de dificil să-l localizeze și să țintească asupra lui.

Dar, într-o luptă îndelungată, într-un final, ei înțelegeau lucrul acesta și continua să tragă și după ce Wayne cobora bula. Treceau câteva secunde între căderea uneia și ridicarea alteia, perioadă în care Wayne era cel mai vulnerabil. Bineînțeles, chiar și atunci când bula era sus, Wayne nu era complet în siguranță. Era enervant să știe că prietenul lui se lupta singur, închis într-o bulă de timp accelerat. Dacă Wayne dădea de necazuri cât timp era înăuntru, Waxillium nu îl putea ajuta. Wayne ar fi fost împușcat și ar fi sângerat înainte ca bula să cadă.

Ei bine, Waxillium se confrunta cu propriile dificultăți. Cu gloanțele acelea de aluminiu, chiar și bula lui protectoare era inutilă. O lăsă să cadă. Mai multe gloanțe bombardară masa și podeaua din jurul lui, detunăturile de foc de armă răsunând în marea sală de bal. Din fericire, mai vedea linii albastre îndreptate spre oțelul obișnuit al armelor banditților, inclusiv cele ale unui grup de bărbați care încercau să-l înconjoare.

N-am timp să mă ocup de ei, se gândi Waxillium. Șeful banditților o trimisese pe Steris afară cu unul dintre oamenii lui, dar el se oprise lângă ușă. Nu părea surprins de rezistență.

Ceva în felul în care stătea el acolo, în picioare, autoritar și deținând controlul… Ceva în felul în care ochii lui – singura parte vizibilă a feței lui mascate – îl găsiră pe Wax și îl fixară… Ceva în legătură cu vocea aceea…

Să fie Miles? Gândul acela îi veni ca un șoc în minte.

Țipete. Țipetele lui Marasi. Wax se întoarse cu fața de la liderul bandiților, străbătut de un sentiment nefiresc de panică. Steris avea nevoie de el, dar la fel avea nevoie și Marasi, iar ea era mai aproape. Tarson, bărbatul cu sânge koloss, o prinsese; o ținea cu un braț în jurul gâtului, trăgând-o spre ușă și înjurând. Cei doi prieteni ai lui se uitară agitați în jur, ca și cum s-ar fi așteptat ca ofițerii de poliție să dea năvală înăuntru în orice moment.

Pe Marasi o lăsau puterile. Tarson țipa și îi apăsă pistolul în ureche, dar ea avea ochii strâns închiși și refuză să răspundă. Știa că nu era o ostatică oarecare; o voiau anume pe ea, prin urmare, nu aveau de gând să o împuște.

Bravo, Marasi, se gândi Waxillium. Nu avea cum să fie ușor, să-i audă pe Efemeri țipând și să simtă țeava puștii la tâmplă. Câțiva oaspeți se ascundeau în apropiere, o femeie bine îmbrăcată și soțul ei ținându-și degetele la urechi și văietându-se. Focurile de armă erau asurzitoare, haotice, deși el abia dacă mai observa aceste lucruri. Oricum, ar fi trebuit să își bage dopurile în urechi. Acum era prea târziu.

Waxillium se aplecă în lateral și trase două focuri în podeaua din lemn ca să-i facă pe cei care îl înconjurau să se adăpostească. Arma Terringul fu încărcată cu gloanțe expandabile făcute special să se blocheze în lemn, oferindu-i o ancoră bună când avea nevoie. De asemenea, ele rămâneau prinse în carne, reducând șansele unei împușcături mortale, care putea să-i rănească pe martori, lucru care îi convenea foarte mult lui Waxillium.

Se repezi înainte, ghemuindu-se, și sări pe un platou mare, de servire. Apăsă cu un picior pe buza platoului și împinse în gloanțele din spatele lui. Manevra îl aruncă în față, într-o alunecare de-a lungul podelei lustruite din lemn. Ieși dintre mese în spațiul deschis chiar înaintea treptelor de la ieșirea din sală, apoi aruncă platoul de sub el, își crescu greutatea, lovind pământul și se opri.

Platoul sări în fața lui, iar bandiții, uimiți, începură să tragă.

Metalul șuieră lovit de alt metal când câteva dintre gloanțe loviră platoul; Waxillium răspunse, doborând bărbații de pe ambele laturi ale lui Tarson cu două împușcături rapide. Apoi își aprinse oțelul și împinse în arma lui Tarson ca să încerce să îl doboare de lângă Marasi.

Doar atunci Waxillium își dădu seama că nu era nicio linie albastră îndreptată spre arma bărbatului. Tarson rânji, cu fața lui cenușie, de sub pălăria lui Wayne. Apoi se întoarse brusc, poziționându-se în spatele lui Marasi, pe care o prinse de gât cu o mână, cu cealaltă ținând arma fixată de capul ei.

Nu sunt linii albastre. *La naiba... o armă întreagă făcută din aluminiu?*

Waxillium și Tarson rămaseră amândoi nemișcați. Banditii din spate nu observaseră cum Waxillium fugise cu platoul; ei terminau de verificat zona unde se ascunsese el. Șeful încă stătea în picioare în pragul ușii, uitându-se spre Waxillium. Wax *mai mult ca sigur* că se înșela în legătură cu identitatea lui. Oamenii puteau să semene între ei, să aibă voci asemănătoare. Asta nu însemna...

Marasi începu să se vaite. Iar Waxillium se trezi că nu poate să se miște, nici să-și ridice mâna să tragă. Focul de armă pe care îl trăsese ca să o salveze pe Lessie i se derula în minte în mod repetat.

Pot să trag așa, își spuse el, furios. *Am făcut-o de zeci de ori.*

Ratase o singură dată.

Nu se putu mișca, nu putea gândi. O tot vedea murind, iar și iar. Sânge în aer, o față zâmbitoare.

Părea că Tarson își dăduse seama că Waxillium nu va trage. Așa că își întoarse arma de lângă capul lui Marasi și o îndreptă spre Waxillium.

Marasi rămase nemișcată. Își înfipse picioarele în podea și se izbi cu capul în sus, în bărbia Efemerului. Arma lui Tarson se declanșă, iar el se clătină în spate, ducând mâna la gură.

Acum Marasi nu mai stătea aproape deloc în calea lui Tarson, așa că mintea lui Waxillium se limpezi, iar acesta se trezi că era în stare să se miște din nou. Îl împușcă pe Tarson, deși nu se putu concentra să țintească la piept, ținând cont că Marasi se clătina în mers în apropierea lui. Se mulțumi să-l doboare pe Tarson cu o împușcătură în braț. Marasi își duse mâna la gură, îngrozită, uitându-se la el cum cade.

— Acolo e! se auziră niște voci din spate, cei trei bandiți cu care se luptase printre mese. Un glonț de aluminiu despică aerul chiar aproape de el.

— Rezistă, îi spuse Waxillium lui Marasi, înaintând repede și apucând-o de talie.

Ridică arma și trase spre ușa de la intrare ultimul glonț pe care îl avea în armă, nimerindu-l în cap pe liderul mascat al Efemerilor.

Bărbatul se prăbuși cu toată greutatea.

Ei bine, aici se încheie ipoteza mea, se gândi Waxillium. Miles nu s-ar fi prăbușit dintr-un singur glonț. El era un Născut-din-Ceață dintr-un neam deosebit de periculos.

Tarson se zvârcolea pe podea, ținându-se de braț și gemând. Nu mai era timp. Armele erau goale. Waxillium aruncă arma și împinse în ea, în timp ce o ținea strâns pe Marasi. Împingerea îi azvârli pe amândoi în aer; o rafală de gloanțe se răspândi prin spațiul în care fuseseră. Din păcate, îl ratară pe Tarson, care se zvârcolea pe podea.

Marasi strigă, agățându-se de el, în timp ce zburau spre candelabrele strălucitoare. Waxillium împinse într-unul din ele, făcându-l să se legene înainte și înapoi. Acea împingere îi aruncă pe el și pe Marasi spre balconul din apropiere, ocupat de un grup de muzicieni care se ascundeau.

Waxillium a ateriză brusc pe balcon; își pierduse echilibrul pentru că o dusese pe Marasi și nu avusese timp să estimeze împingerea cu exactitate. În rostogolirea lor, semănau cu un sul de țesătură roșie și albă. Când se opriră, Marasi se agăță de el, tremurând și gâfâind.

El se ridică și o sprijini o clipă.

— Mulțumesc, îi șopti ea. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce, spuse el. A fost un gest de mare curaj faptul că l-ai oprit pe bandit în felul acela.

— Șapte din zece răpiri pot fi oprite printr-o rezistență corespunzătoare din partea țintei, spuse ea, cuvintele parcă rostogolindu-i-se din gură.

Strânse din nou din ochi.

— Scuze. A fost foarte, *foarte* tulburător.

— Eu…

Waxillium încremeni.

— Ce e? întrebă ea, deschizând ochii.

Waxillium nu răspunse. Se mișcă repede într-o parte, trăgându-se din strânsoarea ei când observă liniile albastre care se mișcau spre stânga. Cineva urca treptele spre balcon.

Waxillium veni lângă o harpă mare în vreme ce ușa balconului se deschise brusc și lăsă să se vadă doi Efemeri – unul cu o pușcă, celălalt cu o pereche de pistoale. Waxillium își mări greutatea, atingându-și metalmintea, apoi aruncă cu o flacără disperată de oțel, împingând în monturile metalice ale harpei, în cuie și corzi. Instrumentul se prăbuși în ușa de lemn și îi zdrobi pe bărbați de perete. Aceștia se prăbușiră pe podea, căzând pe scări sub harpa spartă.

Waxillium alergă să verifice dacă erau în viață. Convins că nu vor fi periculoși în curând, luă pistoalele și fugi înapoi spre marginea balconului, cercetând încăperea de dedesubt. Mobila pe care o împinsese din calea lui crea un spațiu ciudat, deschis, perfect circular, pe podeaua sălii de bal. Petrecăreții se îndreptau spre bucătării în număr tot mai mare. Îl căută pe Wayne, dar, pe unde trecuse el, nu văzu decât trupurile doborâte ale banditilor căzuți.

— Steris? întrebă Marasi, ridicându-se, cu greu, lângă el.

— Mă duc după ea chiar acum, spuse Waxillium. Niște bărbați au târât-o afară, dar nu cred că au avut timp să…

Se îndepărtă încet, deoarece observă o umbră lângă ușa îndepărtată. Aceasta se opri și, brusc, îl văzu pe Wayne culcat la pământ, cu sângele băltind în jurul lui. Un bandit stătea deasupra lui, părând destul de mulțumit de el însuși, ținând în mână un pistol fumegând.

La naiba! se gândi Waxillium, simțind puțină teamă. Dacă Wayne fusese lovit în cap…

Steris sau Wayne?

Ea va fi în siguranță, își spuse el. *Au luat-o pentru un motiv; au nevoie de ea.*

— Oh, nu! spuse Marasi, arătând spre Wayne.

— Lord Ladrian, acela e…

— Se va face bine dacă pot să ajung la el, spuse Waxillium, aruncând în grabă un pistol în mâinile lui Marasi.

— Știi să folosești așa ceva?

— Eu…

— Pur și simplu începi să tragi cu el dacă te amenință cineva. Mă întorc.

Sări pe balustrada balconului. Drumul îi era în mare parte blocat de candelabre; nu putu face un salt direct spre Wayne. Ar fi trebuit să sară jos, apoi în sus, din nou, și să salte spre…

Nu avea timp. Wayne era pe moarte.

Du-te!

Waxillium se aruncă de pe balcon. De îndată ce-și simți picioarele libere, deschise, ușor, metalmintea și atrase cât de multă greutate putu. Lucrul acesta nu îl trase la pământ; un obiect cădea cu aceeași viteză, indiferent de greutatea sa. Era importantă numai rezistența la aer.

Cu toate acestea, greutatea avea o mare importanță atunci când împingea – ceea ce Waxillium făcu, aruncând în candelabre tot ce avea. Acestea se rupseră într-o linie, metalul din interiorul lor încovoindu-se, iar cristalele explodară în exterior într-o ploaie strălucitoare. Acest lucru îi oferi destul spațiu de-a lungul părții superioare a sălii ca să sară într-un arc spre Wayne.

Într-o clipă, Waxillium încetă să-și mai deschidă metalmintea și, în schimb, începu să o umple, reducându-și greutatea la aproape nimic. Împinse asupra harpei sparte din spatele lui și o împingere rapidă, simultană, în cuiele din podea îl ținu sus.

Drept rezultat, plană peste încăpere într-un arc grațios, trecând prin spațiul pe care îl ocupaseră candelabrele mari. Candelabrele mai mici, sclipitoare continuau să strălucească de o parte și de alta a lui, în timp ce cristalul revărsa lumină dedesubt, fiecare bucată mică împărțind lumina într-o ploaie de culori. Haina de la costumul lui flutură și lăsă în jos singurul revolver pe care îl avea la îndemână, în timp ce cădea, îndreptându-l spre banditul care stătea peste Wayne.

Waxillium goli șase camere de cartuș asupra hoțului. Nu-și putea permite să-și asume riscuri. Pistolul era chiar în mâna lui Waxillium când atinse podeaua, împinse în cuiele din podea ca să nu-și rupă picioarele. Hoțul se prăbuși la perete, mort.

Tocmai când Waxillium ajunse la Wayne, o bulă de viteză țâșni în jurul lor. Waxillium răsuflă ușurat când Wayne se mișcă; îngenunche să-și întoarcă prietenul cu fața în sus. Cămașa lui Wayne era îmbibată în sânge, iar în abdomen era vizibilă o gaură de glonț. Pe măsură ce Waxillium privea, aceasta se închise încet, vindecându-se.

— La naiba, spuse Wayne, gemând. Rănile la burtă *dor rău.*

Wayne nu ar fi putut să menține bula ridicată cât timp banditul era în viață – asta ar fi trădat că Wayne nu era mort. Infractorii și legiuitorii deopotrivă erau obișnuiți cu cei Născuți-din-Metal, dacă bula ar fi rămas sus, banditul l-ar fi împușcat repede pe Wayne în cap.

Așa că Wayne fusese forțat să coboare bula și să se prefacă mort. Din fericire, banditul nu l-a întors să-i verifice semnele vitale și nu a observat că rănile se vindecau. Wayne era un Creator-de-Sânge, un tip de Feruchimist care putea depozita sănătate în felul în care Waxillium depozita greutatea. Dacă Wayne petrecea ceva timp fiind bolnav și slăbit – corpul lui vindecându-se mult mai încet decât în mod normal –, el putea să depoziteze sănătatea și abilitatea de vindecare într-o metalminte. Apoi, când o deschidea, se vindeca într-un ritm cu mult sporit.

— Cât mai ai în metalmintea ta? întrebă Waxillium.

— A fost a doua rană de glonț în noaptea asta, spuse Wayne. Probabil că mai pot vindeca încă una.

Wayne se ridică, Waxillium ajutându-l să-și revină pe picioare.

— Mi-a luat două săptămâni bune în pat să depozitez atât de mult. Sper că fata aia a ta merită efortul.

— Fata mea?

— Oh, fii serios, amice. Să nu crezi că nu am văzut cum te uitai la ea în timpul cinei. Întotdeauna ți-au plăcut fetele deștepte.

Wayne râse răutăcios.

— Wayne, spuse Waxillium. Nu a trecut nici măcar un an de când s-a dus Lessie.

— În cele din urmă, va trebui să mergi mai departe.

— Am terminat cu această conversație, spuse Waxillium privind peste mesele din apropiere.

Trupuri de Efemeri erau împrăștiate peste tot, oase rupte de bastoanele de duel ale lui Wayne. Waxillium zări câțiva care mai trăiau, ascunzându-se în spatele meselor, ca să fie acoperiți, de parcă nu și-ar fi dat încă seama că Wayne nu purta arme.

— Au rămas cinci? întrebă Waxillium.

— Șase, spuse Wayne, ridicând și învârtind bastoanele de duel. Mai este unul, acolo, în umbră. Eu am doborât șapte. Tu?

— Șaisprezece, cred, spuse Waxillium, absent. Nu am numărat atent.

— Șaisprezece? La naiba, Wax. Speram că ai ruginit și tu un pic, mă gândeam că, poate, o să fiu eu în stare să te ajung de data asta.

Waxillium zâmbi.

— Nu e o competiție spuse el, ezitând. Chiar dacă eu câștig. Câțiva bărbați au ieșit pe ușă cu Steris. L-am împușcat pe tipul care ți-a luat pălăria, dar a supraviețuit. Probabil că a plecat deja.

— Nu mi-ai luat pălăria? întrebă Wayne, părând ofensat.

— Eram *puțin* cam ocupat pentru că mă împușcau alții.

— Ocupat? Ah, amice. Nu e nevoie de nici cel mai mic efort ca să fii împușcat. Eu cred că doar inventezi scuze din cauză că ești invidios pe pălăria mea norocoasă.

— Ai întru totul dreptate, spuse Waxillium, scotocindu-și în buzunar. Cât timp ți-a mai rămas?

— Nu mult, spuse Wayne. Aliajul fuzibil e aproape gata. Poate douăzeci de secunde.

— Waxillium inspiră adânc.

— Eu mă duc după cei trei din stânga. Tu du-te în dreapta. Pregătește-te să sari.

— Am înțeles.

— Du-te!

Wayne alergă înainte și sări pe o masă în fața lor. Lăsă să cadă bula de viteză chiar în momentul în care se lansă, iar Waxillium se pregăti crescându-și greutatea, apoi împinse în metalmințile lui Wayne, trimițându-l pe bărbat în zbor, într-un arc, spre bandiți. Odată ce Wayne era aruncat prin aer, Waxillium trecu de la a-și deschide metalmintea la a o umple, apoi împinse în niște cuie, lansându-se în aer, pe o traiectorie ușor diferită.

Wayne lovi primul, probabil aterizând atât de dur, încât fu nevoit să se vindece în timp ce se rostogolea între doi bandiți ascunși. Se ridică și lovi cu bastoanele de duel peste brațul unuia dintre bandiți. Apoi se învârti și lovi cu un baston în gâtul celui de-al doilea bărbat.

Waxillium își aruncă arma în timp ce cădea, împingând puternic în fața unui hoț luat prin surprindere. Ateriză, apoi aruncă cartușul gol pe care Wayne i-l dăduse mai devreme – cel

care conținea mesajul – în cel de-al doilea bărbat. Împingând în el, transformă cartușul într-un glonț improvizat, izbindu-l de fruntea bărbatului și perforându-i craniul.

Waxillium exercită o forță suficient de mare asupra cartușului, încât aceasta îl azvârli într-o parte. Își înfipse umărul în pieptul bărbatului în care aruncase arma. Bărbatul se dădu înapoi, poticnindu-se, iar Waxillium își izbi antebrațul – și apărătoarea lui de la metalminte – în capul omului, doborându-l.

Încă unul, își spuse el. *În spatele meu, la dreapta.* Avea să fie o lovitură strânsă. Waxillium lovi cu piciorul arma pe care o lăsase să cadă, intenționând să împingă spre ultimul bandit.

Răsună un foc de armă.

Waxillium rămase înțepenit, anticipând durerea unui glonț care se îndrepta spre el. Nu se întâmplă nimic. Se învârti și-l găsi pe ultimul bandit prăbușit peste o masă, sângerând, o armă căzându-i dintre degete.

Pentru numele Supraviețuitorului, ce se…?

Se uită în sus. Marasi se lăsă în genunchi pe balconul unde o lăsase. Ea adusese pușca de la banditul pe care îl nimicise el, și, evident, știa cum să o folosească. Chiar și atunci, în timp ce el privea, ea mai trase o dată, doborând banditul din umbra de care amintise Wayne.

Wayne se ridică după ce își doborî cei doi atacatori. Privi confuz până când Waxillium arătă cu degetul spre Marasi.

— Uau, spuse Wayne, mergând spre el. Începe să îmi placă de ea din ce în ce mai mult. Categoric, din cele două, *eu aș alege-o* pe ea dacă aș fi în locul tău.

Din cele două.

Steris!

Waxillium înjură și sări înainte, aruncându-se într-o împingere de oțel peste încăpere, spre ieșire. Lovi solul alergând și observă cu îngrijorare că trupul liderului nu era unde îl doborâse el. Era sânge la intrare. Oare îl trăseseră ei afară? Dacă nu cumva… Poate că ipoteza lui nu era greșită, la urma urmei. Dar, *la naiba,* nu putea da fața cu Miles. Miles era un legiuitor. Unul dintre cei mai buni.

Waxillium ieși brusc afară, în noapte – această ieșire de la sala de bal ducea direct în stradă. Niște cai stăteau acolo legați de un gard și ceea ce părea ca un grup de grăjdari stăteau pe

jos, cu căluș în gură și legați.

Steris și banditții care o duseseră afară dispăruseră. Totuși, el găsi un grup mare de ofițeri de poliție care intrau în curte călare.

— Sincronizare perfectă, băieți, spuse Waxillium, așezându-se pe trepte epuizat.

#

— Nu-mi pasă *cine* sunteți sau cât de mulți bani aveți, spuse Brettin. Ați creat aici o mizerie totală, domnule.

Waxillium se așeză pe scaun, ascultând doar cu o jumătate de ureche în timp ce se odihnea cu spatele de perete. Îl va durea corpul până dimineața. Nu-și mai împinsese corpul atât de tare de câteva luni. Avea noroc că nu își luxase nimic și nu își dislocase vreun mușchi.

— Aici *nu suntem* în Ținuturile Necruțătoare, continuă Brettin. Credeți că puteți face tot ce vă doriți? Credeți că puteți, pur și simplu, să luați o armă și să faceți dreptate cu mâna dumneavoastră?

Stăteau în bucătăriile de la conacul Yomen, într-o zonă lăturalnică, pe care ofițerii de poliție o delimitaseră pentru interogatorii. Nu trecuse mult timp de la finalul conflictului. Dar era suficient pentru a începe problemele.

Deși încă îi mai țiuiau urechile de la zgomotul focului de armă, Waxillium auzea și gemete, și strigăte din sala de bal în vreme ce invitații la petrecere primeau îngrijiri. Dincolo de acestea, auzea și tropotul copitelor, gălăgia unui automobil de ocazie, afară, în curtea conacului, când elita orașului pleca în grupuri, pe măsură ce erau eliberați. Ofițerii vorbeau cu fiecare persoană, asigurându-se că erau bine și verificându-le numele pe lista de invitați.

— Ei? insistă Brettin. El era inspectorul general de poliție din octantul lor. Probabil că se simțea *foarte* amenințat de jafurile care se petreceau cât timp era el în funcție. Waxillium își imagina cum era să fii în locul lui, să primească amenințări în fiecare zi de la puterile de deasupra lui, care nu erau mulțumite.

— Îmi pare rău, domnule ofițer, spuse Waxillium, calm. Obiceiurile vechi produc oțel puternic. Ar fi trebuit să mă

opresc, dar dumneavoastră ați fi procedat diferit? Ați fi privit cum sunt răpite femeile și nu ați făcut nimic?

— Eu am un drept și o responsabilitate legală pe care dumneavoastră nu o aveți.

— Eu am un drept și o responsabilitate morală, domnule ofițer.

Brettin își exprimă indignarea, dar cuvintele calme îl înmuiară puțin. Aruncă o privire în lateral când intră și salută un polițist îmbrăcat într-un costum maro, purtând una din pălăriile lor, în formă de cupolă.

— Ei bine? întrebă Brettin. Ce vești ai, Reddi?

— Douăzeci și cinci de morți, domnule căpitan, spuse bărbatul.

Brettin oftă adânc.

— Vezi ce ai cauzat, Ladrian? Dacă ți-ai fi lăsat doar capul plecat, ca toți ceilalți, atunci bieții oameni încă ar fi fost în viață. E devastator! Asta e o debandadă. Aș putea *să spânzur* pe cineva pentru această…

— Domnule căpitan, îl întrerupse Reddi. Se apropie și vorbi încet. Mă scuzați, domnule. Dar acelea sunt victimele din rândul *banditilor.* Douăzeci și cinci morți, domnule. Șase capturați în viață.

— Oh. Și câți civili au fost omorâți?

— Doar unul, domnule. Lord Peterus. El a fost omorât înainte ca Lord Ladrian să înceapă să riposteze. Domnule.

Reddi îl privea pe Waxillium cu un amestec de admirație și respect.

Brettin îi aruncă o privire lui Waxillium, apoi îl apucă pe locotenentul său de braț și îl trase puțin mai departe. Waxillium închise ochii, respiră ușor, și prinse câteva frânturi de conversație.

— Vrei să spui… doi bărbați… treizeci și unu *ei singuri?*

— Da, domnule.

— …altcineva rănit…?

— …oase rupte… nu foarte grav… contuzii și zgârieturi… urmau să deschidă focul…

Se lăsă tăcerea, iar când Waxillium deschise ochii îl găsi pe ofițerul de poliție uitându-se țintă la el. Brettin îi făcu semn lui Reddi să plece, apoi se întoarse.

— Ei bine? întrebă Waxillium.

— Se pare că sunteți un bărbat norocos.

— Eu și prietenul meu le-am atras atenția, spuse Waxillium. Și majoritatea invitaților aveau deja capetele plecate când au început împușcăturile.

— Dar tot ai rupt oase cu cascadoria ta Allomantică, spuse ofițerul. Vor fi egouri rănite și lorzi furioși. Vor veni la *mine* să se plângă.

Waxillium nu spuse nimic.

Brettin se lăsă jos, înaintea lui Waxillium, apropiindu-se mult.

— Știu cine sunteți, spuse el încet. Știam că, în cele din urmă, voi purta această conversație cu dumneavoastră. Așa că, dați-mi voi să mă exprim clar. Acesta este orașul meu, și eu am autoritatea aici.

— Așa stă treaba? întrebă Waxillium, simțindu-se foarte obosit.

— Da.

— Atunci unde erați când bandiții au început să împuște oamenii în cap?

Brettin se făcu roșu la față, dar Waxillium își menținu privirea ațintită asupra lui.

— Nu mă simt amenințat de tine, spuse Brettin.

— Bine. Încă nu am spus nimic amenințător.

Brettin șuieră încet printre dinți, apoi arătă cu degetul spre Waxillium, bătându-l ușor cu degetul pe piept. Ai grijă ce vorbești. Mă bate gândul să te arunc în închisoare noaptea asta.

— Atunci faceți asta. Poate că, până dimineață, vă veți găsi *celelalte* gânduri din minte, și vom putea purta o conversație înțeleaptă.

Fața lui Brettin se făcu și mai roșie, dar el știa – după cum știa și Waxillium – că nu ar fi îndrăznit să arunce un lord în închisoare fără o justificare semnificativă. În cele din urmă, Brettin se îndepărtă, fluturând o mână respingătoare către Waxillium și intră țanțoș în bucătărie.

Waxillium oftă, ridicându-se și luându-și pălăria de pe blatul de bucătărie unde o lăsase. *Harmony, protejează-ne de oamenii înguști la minte care au prea multă putere.* Își puse pălăria și ieși în sala de bal.

Încăperea fusese, în mare parte, golită de oaspeți, petrecerea de nuntă fiind mutată cu trăsura lui Lord Yomen într-un loc

unde invitații își puteau reveni după o asemenea încercare grea. Sala de bal fu împânzită de un număr aproape egal de ofițeri de poliție și medici. Răniții stăteau pe podeaua înaltă, de lemn, chiar înainte de ieșire; părea că erau cam douăzeci sau treizeci de oameni acolo. Waxillium observă că Lordul Harms stătea la o masă aflată lateral, privind în jos cu o expresie posomorâtă, iar Marasi încerca să-l consoleze. Wayne se afla și el la masă, părând plictisit.

Waxillium merse la ei, își scoase pălăria și se așeză. Își dădu seama că nu știa exact ce să-i spună Lordului Harms.

— Hei, șopti Wayne. Aici.

Îi dădu ceva lui Waxillium pe sub masă. Un revolver. Waxillium îl privi confuz. Nu era al lui.

— M-am gândit că ți-ai dori unul din astea.

— Aluminiu?

Wayne zâmbi, iar ochii îi scânteiară.

— L-am șterpelit din grămada adunată de polițiști. Se pare că erau zece asemenea arme. M-am gândit că l-ai putea vinde. Eu am cheltuit mult aliaj fuzibil luptând cu nemernicii ăștia. Am nevoie de niște bani să-l înlocuiesc. Dar, nu te îngrijora, când l-am luat, am lăsat în locul armei un desen foarte drăguț, făcut de mine. Ține.

Îi dădu altceva. O mână de gloanțe.

— Le-am luat și pe astea.

— Wayne, spuse Waxillium, pipăind cartușele lungi și înguste, îți dai seama că astea sunt gloanțe de pușcă?

— Și?

— Nu se potrivesc într-un revolver.

— Nu? De ce?

— Pur și simplu.

— E un mod cam stupid de a face gloanțe, nu-i așa?

Părea derutat. Desigur, majoritatea lucrurilor care țineau de arme îl derutau pe Wayne, care, în general, prefera să arunce cu o armă în cineva decât să încerce să tragă asupra lor.

Waxillium dădu din cap, amuzat, dar nu refuză arma. Își *dorise* una. Strecură revolverul într-unul din tocurile de la umăr și se întoarse spre Lordul Harms.

— Milord, spuse Waxillium. V-am dezamăgit.

Harms își tamponă ușor fața cu o batistă, părând palid.

— De ce să o ia? Îi vor da drumul, nu-i așa? Au spus că așa

vor face.

Waxillium rămase tăcut.

— Nu o vor face, spuse Lordul Harms, privind în sus. Nu au eliberat pe nimeni din ceilalți ostatici, nu-i așa?

— Nu, spuse Waxillium.

— Tu *trebuie* să o aduci înapoi. Harms îl luă de mână pe Waxillium. Nu-mi pasă deloc de banii sau de bijuteriile pe care le-au luat de la mine. Ele pot fi înlocuite și, oricum, majoritatea erau asigurate. Dar voi plăti *oricât* trebuie pentru Steris. Te rog. Urmează să fie logodnica ta! Trebuie să o găsești!

Waxillium îl privi în ochi pe bărbatul mai în vârstă și văzu teamă acolo. Indiferent ce bravadă arătase acest bărbat în întâlnirile anterioare, jucase un rol. *E distractiv să vezi cât de repede cineva încetează să te mai numească ticălos și șarlatan când vrea ajutorul tău,* se gândi Waxillium. Dar, dacă era ceva ce el nu putea ignora, aceea era o cerere sinceră de ajutor.

— O voi găsi, spuse Waxillium. Vă promit asta, Lord Harms.

Harms încuviință, dând din cap. Apoi se ridică, încet.

— Dați-mi voie să vă ajută până la trăsură, milord, spuse Marasi.

— Nu, zise Harms, făcându-i semn cu mâna să se oprească. Nu. Lasă-mă pe mine… lasă-mă să merg singur și să mă așez. Nu voi pleca fără tine, dar, te rog, lasă-mă puțin singur.

Plecă, lăsând-o pe Marasi să stea cu mâinile împreunate. Ea se așeză înapoi la loc, părând bolnavă.

— Își dorește să fi fost ea cea pe care ai salvat-o, nu eu, spuse ea, încet.

— Deci, Wax, interveni Wayne. Unde spuneai că e tipul ăla care mi-a luat pălăria?

— Ți-am spus că a fugit după ce l-am împușcat.

— Speram să-mi lase pălăria, știi. Când ești împușcat scapi lucrurile din mână.

Waxillium oftă.

— Mi-e teamă că încă o avea pe cap când a plecat.

Wayne începu să înjure.

— Wayne, spuse Marasi. E doar o pălărie.

— Doar o pălărie? întrebă el, îngrozit.

— Wayne s-a atașat de pălăria aia, spuse Waxillium. Crede că e norocoasă.

— *Este* norocoasă. Eu n-am murit niciodată în timp ce

purtam pălăria aia.

Marasi se încruntă.

— Nu… nu sunt sigură că știu cum să răspund.

— E o reacție obișnuită la ceea ce spune Wayne, zise Waxillium. Apropo, am vrut să-ți mulțumesc pentru intervenția ta la momentul potrivit. Te superi dacă te întreb unde ai învățat să împuști atât de bine?

Marasi se îmbujoră.

— La clubul de tir pentru femei de la universitate. Suntem foarte bine clasați în comparație cu alte cluburi din oraș.

Făcu o grimasă.

— Bănuiesc că… niciunul din tipii ăia pe care i-am împușcat nu și-a recăpătat forțele?

— Nu, spuse Wayne. I-ai ciuruit cât se poate de bine, serios. Cel de lângă mine a avut creierii împrăștiați pe toată ușa!

— Vai de mine.

Marasi păli la față.

— Nu mă așteptam niciodată…

— Asta se întâmplă când împuști pe cineva, remarcă Wayne. Oricum, de obicei cineva are bunul-simț să moară după ce îți dai osteneala ca să-i împuști. Dacă nu ratezi ceva vital. Tipul ăla care mi-a luat pălăria?

— L-am nimerit în braț, spuse Waxillium. Dar ar fi trebuit să-l doboare mai bine decât s-a întâmplat. Are sânge koloss, mai mult ca sigur. La fel de bine ar putea fi un Cositorian.

Lucrul acesta îl liniști pe Wayne. Probabil că el credea același lucru ca și Waxillium – o bandă de tâlhari ca aceasta, cu atât de mulți membri și arme atât de frumoase, mai mult ca sigur că avea cel puțin doi Allomanți sau Feruchimiști în rândul ei.

— Marasi, spuse Waxillium, când îi trecu ceva prin minte, Steris e Allomantă?

— Poftim? Nu. Nu este.

— Ești sigură? întrebă Waxillium. Poate că s-a ascuns.

— Nu e Allomantă, spuse Marasi. Nici Feruchimistă. Vă pot promite lucrul acesta.

— Ei bine, iată o teorie desființată, spuse Wayne.

— Trebuie să mă gândesc, spuse Waxillium, bătând ușor în masă cu unghia de la deget. Prea multe lucruri nu se leagă în legătură cu acești Efemeri. Clătină din cap. Dar, deocamdată,

ar trebui să vă urez o seară plăcută. Eu sunt epuizat, și, dacă pot fi suficient de îndrăzneț cât să vă spun asta, și voi păreți la fel.

— Da, desigur, spuse Marasi.

Se ridicară, îndreptându-se spre ieșire. Ofițerii de poliție nu îi opriră, deși câțiva îi aruncară lui Waxillium priviri ostile. Alții păreau neîncrezători. Câțiva păreau impresionați.

În noaptea aceasta, la fel ca în cele patru dinainte, nu se vedea deloc ceața. Waxillium și Wayne o conduseră pe Marasi la trăsura unchiului ei. Lordul Harms stătea înăuntru, privind înainte, cu privirea pierdută.

Când ajunseră, Marasi luă brațul lui Waxillium.

— Chiar ar fi trebuit să mergi după Steris mai întâi, zise ea încet.

— Tu ai fost mai aproape. Logica mi-a dictat să te salvez pe tine mai întâi.

— Ei bine, oricare ar fi fost motivul, spuse ea, cu vocea și mai delicată, îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut. Pur și simplu… îți mulțumesc.

Părea că ar fi vrut să spună mai mult, privindu-l în ochi, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraji. Înainte ca el să poată reacționa, ea se întoarse și urcă în trăsură.

Wayne făcu câțiva pași spre el în vreme ce trăsura se îndepărta pe strada întunecată, potcoavele cailor zăngănind pe pietrele din pavaj.

— Deci, spuse Wayne, te vei căsători cu verișoara ei?

— Așa a fost planificat.

— Ciudat.

— E o tânără impulsivă, și are jumătatea vârstei mele, spuse Waxillium. *Din câte se pare, o tânără genială, frumoasă și fascinantă, care se întâmplă să fie și excelentă trăgătoare cu arma.* Cândva, acea combinație l-ar fi lăsat complet îndrăgostit. Acum, abia dacă îi acorda un gând trecător. Se întoarse cu fața de la trăsură.

— Unde stai?

— Încă nu sunt sigur, spuse Wayne. Am găsit o casă de unde sunt plecați locatarii, dar cred că s-ar putea întoarce în seara asta. Le-am lăsat niște pâine în semn de mulțumire. Waxillium oftă. *Ar fi trebuit să-mi dau seama.*

— Îți dau o cameră, dacă promiți să nu furi prea mult.

— Ce? Eu nu fur *niciodată,* amice. E rău să furi. Își trecu o mână prin păr și rânji. Totuși, poate că o să fiu nevoit să-ți dau ceva la schimb pentru o pălărie pe care să o port până când o să mi-o recuperez pe cealaltă. Ai nevoie de niște pâine?

Waxillium doar clătină din cap, făcând semn cu mâna după trăsura lui, care să-i ducă înapoi la Conacul Ladrian.

CAPITOLUL 7

În dimineața de după atacul de la dineul de nuntă, Marasi stătea în fața conacului impunător al familiei Ladrian, la numărul șaisprezece, ținându-și poșeta în față, cu amândouă mâinile. Întotdeauna îi plăcea să țină strâns ceva în fața ei când era agitată, un obicei prost. După cum spunea profesorul ei de la universitate, Modicarm: „Indiciile vizuale evidente trebuie să fie evitate în mod asiduu de către un practicant al legii, ca să nu le dea infractorilor, din neatenție, o perspectivă asupra stării sale emoționale."

Faptul că se gândea la citate de-ale profesorilor ei era încă unul din obiceiurile pe care le avea când era agitată. Continuă să stea pe trotuarul pavat cu piatră, nehotărâtă. Oare Lordului Waxillium i s-ar fi părut ciudat sau invaziv din partea ei să vină acolo? Oare el o considera o fată prostuță, cu un hobby prostesc, care credea, în mod stupid, că ar putea fi de folos unui legiuitor cu experiență?

Ar trebui probabil să urce, pur și simplu, și să bată la ușă. Dar oare nu avea dreptul să fie agitată când stătea în fața unui bărbat precum Waxillium Ladrian? O legendă vie, unul dintre eroii ei personali?

Un domn tânăr trecu pe trotuar, prin spatele ei, plimbând un câine jucăuș. Își înclină pălăria în fața ei, deși aruncă o scurtă privire neîncrezătoare asupra Conacului Ladrian.

Clădirea nu părea să merite o astfel de privire cercetătoare; venerabila structură era construită din piatră maiestuoasă, împodobită cu plante agățătoare, cu ferestre mari și o poartă veche, de fier. Trei meri maturi își întindeau crengile peste grădina din față, iar un membru al personalului care se ocupa de grădină tăia, agale, câteva ramuri moarte. Legea orașului, instituită de însuși Lord Mistborn, impunea ca până și copacii ornamentali să ofere de mâncare.

Cum ar fi să vizitez Ținuturile Necruțătoare, se gândi ea, alene, *unde copacii cresc la întâmplare și sunt mici?* Mai mult ca sigur că Ținuturile Necruțătoare sunt un loc fascinant. Aici, în Bazinul Elendel, plantele creșteau din abundență, având puțină nevoie de a fi îngrijite sau cultivate. Era un ultim dar al Supraviețuitorului, atingerea lui generoasă asupra pământului.

Nu te mai agita, își spuse ea. *Fii hotărâtă. Controlează*

mediul în care te afli. Asta era ceva ce profesorul Aramine spusese chiar săptămâna trecută și…

La naiba! Păși înainte, pe poarta deschisă, în sus, pe trepte, spre ușă. Lovi ciocănelul de pe ușă de trei ori.

Răspunse un majordom cu fața lungă. Se uită la ea din cap până în picioare, cu o privire calmă.

— Lady Colms.

— Speram că aș putea să-l văd pe Lordul Ladrian?

Majordomul ridică o sprânceană, apoi deschise brusc ușa spre locul unde voia ea să ajungă. El nu spuse nimic, dar Marasi, crescând toată viața în jurul unor slujitori ca el – servitori instruiți după vechiul ideal Terris –, învățase să le citească acțiunile. Majordomul nu credea că ea ar trebui să-l viziteze pe Waxillium și, mai ales, nu singură.

— Camera de zi este în prezent neocupată, milady, spuse majordomul, arătând, cu o mână rigidă – și palma în sus – spre o încăpere laterală.

Porni țanțoș spre scară, mișcându-se cu un sentiment de… iminență. Ca un copac foarte bătrân care se legăna în bătaia vântului.

Marasi se plimbă de colo-colo în cameră, forțându-se să-și țină geanta într-o parte. Conacul Ladrian era decorat în stil clasic; covoarele aveau modele complicate în nuanțe întunecate, iar ramele de tablouri, sculptate cu multe ornamente, erau vopsite în auriu. Ciudat că atât de mulți oameni preferau ramele care păreau că încearcă să depășească arta pe care o încadrau.

Oare avea impresia că era mai puțină artă expusă pe pereții conacului decât ar fi trebuit să fie? Câteva pete pe pereți erau vizibil goale. În camera de zi, Marasi privi în sus la un tablou mare cu un câmp de cereale, cu mâinile strânse la spate.

Bine. Acum își stăpânea nervozitatea. Nu exista niciun motiv să se simtă astfel. Da, citise raport după raport despre Waxillium Ladrian. Da, poveștile despre curajul lui fuseseră o parte din ceea ce o determinase pe ea să studieze legea.

Cu toate acestea, el era mult mai amabil decât își imaginase ea. Și-l închipuise mereu ca pe un om morocănos și stoic. Fusese o surpriză descoperirea faptului că el vorbea ca un gentleman. Și, desigur, mai era și felul relaxat – deși tăios – cu care interacționase cu Wayne. Cinci minute petrecute în jurul

celor doi distrusese iluziile tinerești construite în ani de zile, în legătură cu justițiarul calm și liniștit și ajutorul său puternic și devotat.

Apoi venise atacul. Focurile de arme, țipetele. Și Waxillium Ladrian, ca un fulger strălucitor, intens, în mijlocul unei furtuni întunecate și haotice. El o salvase. În copilărie, câte zile visase, cu bucurie, că i se întâmplă așa ceva?

— Lady Colms? spuse majordomul, venind până în pragul ușii de la camera de zi. Îmi cer scuze, dar stăpânul spune ca nu-și poate face timp să coboare și să converseze cu dumneavoastră.

— Oh, făcu ea, simțind un gol direct în stomac.

Deci, în cele din urmă, se făcuse de rușine.

— Într-adevăr, milady, spuse majordomul, cu buzele ieșite și mai mult în afară. Trebuie să mă însoțiți în biroul lui, ca să poată vorbi cu dumneavoastră acolo.

— Oh!

Ei bine, nu se așteptase la asta.

— Pe aici, vă rog, spuse majordomul.

Se întoarse și urcă împleticit scările, iar ea îl urmă. La ultimul etaj, cotiră pe câteva holuri – trecând pe lângă o parte din oamenii responsabili cu servirea și curățenia, care se plecau în semn de respect față de ea – până când ajunseră într-o încăpere care domina partea îndepărtată, de vest, a conacului.

Majordomul îi făcu semn să intre. Camera din spate era mult mai dezordonată decât se așteptase. Obloanele erau închise și jaluzelele trase, iar biroul mare care monopoliza peretele îndepărtat fusese aranjat cu tuburi, arzătoare și alte aparate cu aspect științific.

Waxillium stătea în picioare, într-o parte, ținând ceva ridicat cu un clește și studiindu-l intens. Purta o pereche de ochelari negri, de protecție, și o cămașă albă cu mânecile suflecate până la coate. Haina de la costum îi era aranjată pe un scaun, în partea laterală a camerei, cu pălăria melon peste ea, iar el rămăsese într-o vestă în carouri negre și gri, dispuse în diagonală. În cameră mirosea a fum și, în mod ciudat, a sulf.

— Milord? spuse majordomul.

Waxillium se întoarse, cu ochelarii de protecție încă la ochi.

— Ah! Lady Marasi. Intră, intră. Tillaume, poți să ne lași.

— Da, milord, spuse majordomul pe un ton suferind.

Marasi intră în cameră, aruncând o privire în lateral, unde era întinsă pe jos o foaie mare de hârtie, împăturită în două, și acoperită cu un scris înghesuit. Waxillium învârti un cadran și un mic tub din metal de pe birou și lăsă să țâșnească o limbă subțire de foc intens. Puse repede cleștele în foc, apoi îl scoase și lăsă conținutul lui într-o ceașcă mică, din ceramică, îl măsură cu privirea, apoi luă un tub de sticlă de pe un raft de pe birou și îl scutură.

— Uite, spuse el, ținându-l ridicat ca ea să-l poată studia.

Era un lichid limpede în el.

— Ție ți se pare că acesta e albastru?

— Hm… nu? Ar trebui?

— Pare-se că nu, spuse el. Scutură, din nou, tubul. Hmm.

Puse tubul deoparte. Ea stătea în picioare, tăcută. Era atât de dificil să nu își amintească cum îl văzuse trecând printre șirul de mese, cu arma în mână, în vreme ce, cu multă pricepere, culcase la pământ doi dintre bărbații care încercau să o târască afară, în noapte. Sau apariția lui, în avânt, prin aer – focurile de armă explodând dedesubt, candelabrele zdrobindu-se și cristalele împrăștiind lumină în jurul lui – când împușcase un bărbat din aer și se lăsase jos să-și salveze prietenul.

Vorbea cu o legendă. Iar el purta o pereche de ochelari de protecție foarte caraghioși.

Waxillium și-i ridică pe frunte.

— Încerc să-mi dau seama ce aliaj au folosit în armele acelea.

— Cele de aluminiu? întrebă ea curioasă.

— Da, dar nu sunt făcute din aluminiu pur. Sunt făcute din ceva mai puternic, și e ceva în neregulă cu granulația. Nu am mai *văzut* niciodată acest aliaj. Iar gloanțele mai mult ca sigur că sunt făcute dintr-alt aliaj, nou; va trebui să le testez pe acelea în continuare. În altă ordine de idei, nu sunt sigur dacă tu apreciezi avantajele pe care le ai trăind în Oraș.

— Oh, aș spune că sunt conștientă de multe dintre ele.

El îi răspunse cu un zâmbet ștrengăresc. Ciudat, dar arăta *mai tânăr* azi decât arătase în întâlnirile lor anterioare.

— Presupun că ești. Eu mă refeream în mod specific la ușurința cumpărăturilor de care vă bucurați aici.

— A cumpărăturilor?

— Da, a face cumpărături. Un avantaj fantastic. Departe, în

Weathering, dacă voiam să cumpăr un arzător de gaz care putea să atingă temperaturi înalte necesare pentru a testa aliajele, trebuia să fac o comandă specială și să aștept trenurile corespunzătoare să-l aducă. *Apoi,* trebuia să sper că aparatul va ajunge fără să fie deteriorat sau stricat.

— Dar aici nu a trebuit decât să trimit niște băieți cu o listă. În câteva ore, am putut să-mi instalez un întreg laborator.

Dădu din cap.

— Mă simt atât de privilegiat! Iar *tu* pari că eziți în legătură cu ceva. E vorba de sulf? Vezi tu, trebuia să testez praful de pușcă din gloanțe… și, ei bine, presupun că ar trebui să deschid un geam.

Refuz să fiu agitată în preajma lui.

— Nu e vorba de asta, Lord Ladrian.

— Te rog, spune-mi „Wax” sau „Waxillium”, spuse el, mergând lângă o fereastră.

Marasi observă că se dădu la o parte când o deschise, nu stătea niciodată direct în vizorul cuiva de afară. Comportamentul precaut era firesc pentru el, și nici nu părea că ar fi conștientizat ce face.

— Nu e nevoie să fii formală cu mine. Eu am o regulă – dacă mi-ai salvat viața asta te îndreptățește să-mi spui pe numele mic.

— Cred că tu mi-ai salvat viața prima dată.

— Da. Dar, vezi tu, eu îți eram deja dator.

— Pentru că?

— Pentru că mi-ai oferit o scuză excelentă ca să împușc cu arma, replică el, așezându-se la biroul lui și făcând câteva însemnări pe un bloc de hârtie. Se pare că era un lucru care îmi lipsise destul de multă vreme.

Ridică privirea și îi zâmbi.

— Cărui fapt îi datorăm ezitarea?

— Ar trebui să fim singuri în cameră, Lord Waxillium?

— De ce nu? spuse el, părând cu adevărat confuz. Există cumva vreun criminal în serie care se ascunde în dulap și pe care eu nu l-am văzut cumva?

— De fapt, mă refeream la decență, milord.

El stătu o clipă, apoi se lovi cu palma peste frunte.

— Îmi cer scuze. Va trebui să mă ierți că sunt un bufon. A trecut mult timp de când am fost nevoit să… Nu contează. Dacă

nu te simți confortabil, voi merge să-l chem pe Tillaume înapoi.

Se ridică, trecând cu pași mari pe lângă ea.

— Lord Waxillium! spuse ea. *Eu nu* mă simt inconfortabil. Te asigur. Pur și simplu nu am vrut să te pun într-o situație stânjenitoare.

— Stânjenitoare?

— Da.

Acum chiar că se simțea ca o proastă.

— Te rog. Nu am vrut să fac caz de asta.

— Foarte bine, spuse el. Să fiu sincer, eu chiar *uitasem* de asemenea lucruri. Sunt, pur și simplu, niște idioțenii, îți dai seama.

— Decența e o idioțenie?

— În înalta societate, prea multe sunt construite în jurul ideii de a te asigura că nu ai nevoie să ai încredere în nimeni, spuse Waxillium. Contracte, rapoarte de funcționare detaliate, să nu fii văzut singur cu o persoană de sex opus, eligibilă pentru căsătorie. Dacă înlături fundamentul încrederii dintr-o relație, atunci care este rostul acelei relații?

Cuvintele acestea să vină din partea cuiva care se căsătorește cu Steris pentru scopul precis de a-i exploata bogăția? Marasi se simți prost că gândește așa. Îi era foarte greu să nu se simtă tristă câteodată.

Schimbă repede subiectul.

— Deci… ce e cu aliajul?

— Da, aliajul, spuse el. Probabil o chestiune tangențială pe care nu ar trebui să mi-o îngădui. O scuză de a dezgropa o pasiune veche. Dar, având în vedere că știu de unde provenea aluminiul însuși – de la primul jaf – m-am întrebat dacă, poate, ei folosesc un aliaj care include componente pe care le-aș putea identifica.

Se întoarse la birou, de unde ridică revolverul pe care i-l dăduse Wayne în noaptea dinainte. Vedea că răzuise o parte din metal de pe partea exterioară a patului armei.

— Știi ceva despre metalurgie, Lady Marasi? întrebă el.

— Mă tem că nu, răspunse ea. Probabil că ar trebui.

— Oh, nu spune asta. După cum ziceam, e un răsfăț ce fac acum. Sunt mulți metalurgiști în oraș; probabil că aș fi putut trimite bucățile astea răzuite la unul dintre ei și aș fi primit un raport mai repede și mai precis.

Waxillium oftă, așezându-se înapoi pe scaun.

— Știi, eu pur și simplu sunt obișnuit să fac lucrurile singur.

— Departe, în Ținuturile Necruțătoare, de multe ori nu aveai altă posibilitate.

— E destul de adevărat. Bătu ușor cu pistolul pe masă. Aliajele sunt lucruri remarcabile, Lady Marasi. Ți-ai dat seama că poți face un aliaj cu un metal care reacționează la magnetism, dar te trezești în final cu unul care nu reacționează? Amestecă-l cu o parte egală din altceva și nu obții ceva care este pe jumătate la fel de reactiv din punct de vedere magnetic – obții ceva care nu este deloc reactiv. Când faci un aliaj, nu amesteci doar două metale. Creezi unul *nou.*

Acesta este un principiu fundamental al Allomanției. Oțelul este doar fier cu puțin carbon în el, dar asta face toată diferența. Acest aluminiu are și altceva în el – mai puțin de un procent. Cred că ar putea fi ekaboron, dar asta e doar o bănuială. Doar un pic. E straniu, dar funcționează și pentru bărbați. O schimbare măruntă poate avea ca rezultat crearea unei persoane total nouă. Cât de mult ne asemănăm cu metalele…

El clătină din cap, apoi îi făcu semn cu mâna să se așeze pe un scaun rezemat de perete.

— Dar nu ai venit să mă auzi vorbind verzi și uscate. Hai, spune-mi, ce pot să fac pentru tine?

— De fapt, mai degrabă ce pot să fac eu pentru tine, spuse ea. Am vorbit cu Lordul Harms. M-am gândit că, din cauză că tu… Ei bine, pentru că, în momentul acesta, Casa Ladrian nu are lichidități, m-am gândit că s-ar putea să nu ai mijloacele necesare pentru a o căuta pe Lady Steris. Lordul Harms a fost de acord să te finanțeze pentru tot ce ai nevoie cât timp te ocupi de salvarea ei.

Waxillium păru surprins.

— E un lucru minunat. Mulțumesc. Făcu o pauză, apoi se uită la biroul lui: Crezi că el s-ar supăra dacă ar plăti pentru aceasta…?

— Deloc, spuse ea, repede.

— Ei bine, asta e o ușurare. Tillaume aproape că a leșinat când a văzut cât am cheltuit. Cred că bătrânul se teme că vom rămâne fără ceai dacă mai continui cu chestia asta. Mi se pare atât de incredibil faptul că pot angaja aproximativ douăzeci de

mii de oameni, pot deține două-trei procente din terenul din oraș și, totuși, pot să fiu atât de sărac în bani gheață. Cât e de ciudată lumea de afaceri.

Waxillium se aplecă înainte, împreunându-și mâinile, părând preocupat. În lumina ferestrei deschise, Marasi văzu acum că avea pungi sub ochi.

— Milord? întrebă ea. Ai dormit câtuși de puțin de când a avut loc răpirea?

El nu răspunse.

— Lord Waxillium, spuse ea, cu asprime. Nu trebuie să îți neglijezi propria stare de bine. Dacă te epuizezi, nu vei face nimănui niciun bine.

— Lady Steris a fost răpită când era în responsabilitatea mea, Marasi, spuse el, încet. Eu nu am ridicat un deget. A trebuit să fiu *îndemnat* să o salvez.

Dădu din cap, dezaprobator, ca și cum ar fi vrut să înlăture niște gânduri rele.

— Dar nu e nevoie să te îngrijorezi pentru mine. Oricum, nu aș fi fost capabil să dorm, deci aș face bine să fiu productiv.

— Ai ajuns la vreo concluzie? întrebă ea, sincer curioasă.

— La prea multe concluzii, răspunse el. Deseori, problema nu vine și cu soluții; trebuie să decizi care dintre ele s-a întâmplat cu adevărat și care este fantezie. Bărbații aceia, de exemplu. Nu erau profesioniști. Waxillium făcu o pauză. Îmi pare rău, probabil că ceea ce-ți spun nu are nicio noimă.

— Ba da, are, spuse ea. Felul în care ei nu mai aveau răbdare să ciuruiască întreaga clădire, felul în care șeful lor s-a lăsat convins să-l împuște pe Peterus…

— Exact, spuse el. Aveau experiență ca hoți, desigur. Dar nu erau *specializați* în așa ceva.

— O modalitate simplă de a hotărî despre ce fel de infractor este vorba este să urmărești pe cine ucide și când, spuse Marasi, citând un vers dintr-unul din manualele ei. Crimele se pedepsesc prin spânzurare; furtul simplu înseamnă că va scăpa de moarte. Bărbații aceia, dacă ar fi știut cu adevărat ce făceau, ar fi plecat repede, mă bucur că nu au fost nevoiți să împuște pe nimeni.

— Deci sunt golani de pe stradă, spuse Waxillium. Infractori obișnuiți.

— Cu arme *foarte* scumpe, spuse Marasi, încruntându-se.

Ceea ce implică un susținător din afară, nu-i așa?

— Da, spuse Waxillium, devenind mai interesat și aplecându-se în față. La început, am fost foarte confuz. Am fost *convins* că totul a avut legătură cu răpirile, furturile fiind doar o fațadă care să le ascundă. Apoi, bărbații de noaptea trecută erau interesați cu adevărat de ceea ce luau. Lucrul acesta m-a derutat. Având în vedere prețul aluminiului și cât de mult au fost ei nevoiți să cheltuiască pentru a forja acele arme, au cheltuit o avere pentru a face o sumă mai mică de bani din jafurile de noaptea trecută. Nu avea logică.

— Dacă nu cumva avem de-a face cu două grupuri care lucrează împreună, spuse Marasi, înțelegând raționamentul. Cineva le-a dat fonduri banditilor, permițându-le să reușească să facă aceste jafuri. Cu toate acestea, grupul de susținere le cere să răpească anumiți oameni, și să facă totul să pară luări de ostatici întâmplătoare.

— Da! El – oricare ar fi cel care îi susține – își dorește femeile răpite. Iar Efemerii, ei ajung să păstreze orice fură, sau poate un procentaj din acele obiecte furate. Totul *este* plănuit în așa fel, încât jafurile să fie o acoperire, dar e posibil ca bandiții înșiși să nu înțeleagă cum sunt folosiți.

Marasi se încruntă, mușcându-și buza.

— Dar asta înseamnă…

— Ce?

— Ei bine, am sperat că lucrul acesta se terminase în mare parte, explică ea. Numărătoarea ta inițială a hoților a fost chiar sub patruzeci, iar tu și Wayne ați ucis sau ați rănit în jur de treizeci.

— Treizeci și unu, spuse el, dus pe gânduri.

— Eu am presupus că cei rămași se vor împăca probabil cu pierderile suferite și vor fugi. E de așteptat ca uciderea a trei sferturi dintr-un grup să fie suficientă pentru a-i împrăștia.

— După experiența mea, așa ar fi.

— Dar situația asta e diferită, spuse ea. Șeful bandiților are un susținător din exterior care îi oferă bogăție și arme.

Ea se încruntă.

— Șeful a vorbit de „răzbunare”, din câte îmi amintesc. Ar putea fi el atât șeful, cât și susținătorul?

— Poate, spuse Waxillium. Dar mă îndoiesc. O parte din scopul acestei întregi operațiuni ar fi să aibă pe altcineva care

să facă munca periculoasă pentru el.

— De acord, spuse ea. Dar șeful pare *într-adevăr* că are propria lui ideologie. Poate că el a fost ales din cauza asta. Răufăcătorii deseori folosesc abilități de raționalizare fundamentale pentru a justifica ceea ce fac și un bărbat care ar putea valorifica acest lucru – de asemenea, promițând bogății și o mulțime de ocazii distractive de a împușca – ar fi ideal ca un „manager intermediar”, ca să spun așa.

Waxillium răspunse cu un zâmbet larg.

— Ce? întrebă ea.

— Îți dai seama că am petrecut toată noaptea ajungând la aceleași concluzii? Tu ai ajuns la ele în… cât? Zece minute?

Ea pufni:

— Am avut un ajutor modest din partea ta.

— S-ar putea spune că am avut un ajutor modest de la mine însumi, strict vorbind.

— Vocile care îți șoptesc ca rezultat al privării de somn *nu* se iau în considerare, milord.

Zâmbetul lui deveni și mai larg, apoi Waxillium se ridică în picioare.

— Vino! Spune-mi ce crezi despre asta!

Curioasă, îl urmă în partea din față a încăperii, unde observase teancul de hârtie. Waxillium îl desfăcu, scoțând la iveală o bucată lungă – poate de un metru și jumătate – de hârtie, lată de câțiva centimetri. Waxillium se lăsă în genunchi, pe jos, dar ei îi venea mai greu, fiind în fuste. Așa că doar se aplecă, uitându-se peste umărul lui.

— Linii genealogice? întrebă ea, surprinsă. Se părea că el stabilise genealogia fiecărei femei răpite, până la Origine, începând cu numele lor în stânga foii lungi de hârtie, apoi continuând regresiv. Nu enumera fiecare rudă, dar includea strămoșii direcți și câteva nume semnificative din fiecare generație, pentru fiecare ostatică.

— Ei bine? întrebă el.

— Încep să suspectez că ești un bărbat ciudat, milord, spuse ea. Ai petrecut toată noaptea cu astea?

— Mi-a luat, într-adevăr, foarte mult timp, deși hârtia lui Wayne mi-a dat un avans semnificativ. Din fericire, biblioteca unchiului meu avea resurse genealogice vaste. Era un hobby de-al lui. Dar tu ce *crezi*?

— Că e un lucru bun faptul că te vei logodi în curând, pentru că o soție bună s-ar fi îngrijit să te odihnești, decât să scrii toată noaptea la lumina lumânării. E dăunător pentru ochi, să știi.

— Avem electricitate, spuse el, făcând un semn în sus, cu mâna. Pe deasupra, mă îndoiesc că lui Steris îi va păsa de obiceiurile mele de somn. Vezi tu, treaba asta nu e în contract.

Se simți o notă de amărăciune în tonul lui – ușoară, dar perceptibilă. Marasi spuse cea mai mare parte a lucrurilor acelea ca să-l facă să tragă de timp câteva clipe, astfel încât ea să poată citi mai multe din numele de pe hârtie.

— Allomanți, spuse ea. Ai analizat liniile genealogice din punct de vedere al moștenirii puterilor Allomante. Toate converg spre Lordul Mistborn. Wayne nu a vorbit despre asta?

— Ba da, spuse el. Cred că cel care este în spatele tuturor jafurilor caută Allomanți. Construiește o armată. Alege doar anumiți oameni pentru că suspectează că, în secret, sunt Allomanți. Faptul că nu recunosc că sunt Allomanți face să fie mai greu pentru el să îi recunoască.

— Dar Steris *nu este* o Allomantă. Îți jur!

— Lucrul acesta m-a îngrijorat un timp, spuse el. Dar nu este o chestiune importantă. El alege oameni despre care el crede că sunt *probabil* Allomanți, dar e posibil să greșească de câteva ori, înțelegi? Waxillium bătu ușor cu degetele în hârtie. Lucrul acesta chiar mă face să mă îngrijorez pentru ea. Odată ce susținătorul descoperă că ea nu este ceea ce el a crezut că este, va fi în pericol și mai mare.

Iată de ce ai stat treaz toată noaptea, își dădu ea seama. *Crezi că nu mai este timp.* Toate acestea pentru o femeie pe care el, evident, nu o iubea. Era dificil să nu fie geloasă.

Ce? se gândi ea. *Ai fi preferat să fii răpită tu? Fată naivă.* Observă totuși că numele ei era unul dintre cele enumerate.

— Cunoști genealogia mea? spuse ea, surprinsă.

— A trebuit să fac rost de ea, spuse el. Mi-e teamă că i-am înfuriat pe câtiva funcționari în miez de noapte. Tu ești foarte ciudată.

— Poftim?

— Oh! Hm, mă refer la listă. Vezi aici? Ești verișoară de gradul doi cu Steris.

— Și?

— Și asta înseamnă că ești… ei bine, e ciudat să-ți explic asta. În esență, ești a șasea verișoară pe linia principală de descendență de-aici. Toate celelalte, inclusiv Steris, erau mult mai bine conectate – tu ai descendențe din partea tatălui tău care îți atenuează legăturile. Asta te face o țintă ciudată în comparație cu celelalte. Mă întreb dacă te-au ales pentru că au vrut să ia pe cineva la întâmplare, să-și întrerupă tiparul și să ne facă pe noi să ne dăm cu presupusul în continuare.

— E posibil, spuse ea, cu grijă. Ei nu știau că Steris stătuse cu noi, la urma urmei.

— Foarte adevărat. Dar… iată unde totul devine o speculație. Înțelegi? Eu pot aduce o mulțime de motive pentru care Steris a fost luată în vizor. Istoria Allomanților nu este singura legătură – din cauza apropierii celor din înalta societate, sunt *multe* alte legături.

— De fapt, după cum văd eu lucrurile, criteriul Allomanției este nejustificat. Dacă ai de gând să antrenezi luptători, atunci de ce să iei numai femei? De ce să te deranjezi cu Allomanți în primul rând, când ai fondurile și mijloacele de a fura tot acest aluminiu? Ar fi putut să se oprească acolo și să fi fost bogați. Și nu pot găsi nimic care să indice, cu certitudine, că celelalte femei răpite erau, într-adevăr, Allomante.

Ei răpesc doar femei, se gândi Marasi, uitându-se la listele lungi, toate ducând înapoi la Lordul Mistborn. Cel mai puternic Allomant care a trăit vreodată. O figură aproape mitologică, cineva care avea *toate cele șaisprezece* puteri Allomante într-un singur corp. Cât de puternic trebuie să fi fost?

Și, brusc, i se păru logic.

— La naiba, șopti ea.

Waxillium își ridică privirea spre ea. Probabil că și-ar fi dat și el seama, dacă nu s-ar fi solicitat atât de mult toată noaptea.

— Allomanția este genetică, spuse ea.

— Da. De aceea apare atât de multe în aceste linii.

— Linii genetice. Să ia toate femeile. Waxillium, nu-ți dai seama? Ei nu intenționează să construiască o armată de Allomanți. Ei intenționează *să înmulțească* una. Iau femeile cu liniile Allomante care duc cel mai direct înapoi la Mistborn.

Waxillium privi fix bucata mare de hârtie, apoi clipi.

— Pe lancea Supraviețuitorului… șopti el. Ei bine, cel puțin asta înseamnă că Steris nu se află într-un pericol imediat. E

valoroasă pentru el chiar și fără a fi o Allomantă.

— Da, spuse Marasi, venindu-i să vomite. Dar, dacă am dreptate, va fi într-un altfel de pericol.

— Într-adevăr, spuse Waxillium, copleșit. Ar fi trebuit să anticipez asta. Wayne nu mă va lăsa niciodată să trec peste asta, când va afla.

— Wayne, spuse ea, dându-și seama că nu întrebase de el. Unde este?

Waxillium își verifică ceasul de buzunar.

— Ar trebui să se întoarcă în curând. L-am trimis să facă o mică pagubă cuiva.

CAPITOLUL 8

Wayne sui cu pași mari treptele spre birourile secției de poliție de la cel de-al Patrulea Octant. Își simțea urechile mult prea înfierbântate. De ce purtau polițiștii pălării atât de incomode? Poate de aceea erau ei atât de morocănoși tot timpul – umblau prin oraș, se legau de oamenii respectabili. Chiar și după doar câteva săptămâni în Elendel, Wayne își dăduse seama că aceea era, în principiu, îndeletnicirea polițiștilor.

Pălării urâte. O pălărie urâtă putea face un bărbat să fie de-a dreptul dezagreabil, și acela era adevărul.

Se repezi pe ușile duble, lăsându-le deschise cu o izbitură. Încăperea dinăuntru efectiv arăta precum o cușcă mare. O balustradă din lemn în față, pentru a-i ține pe oameni separați de ofițerii de poliție, birouri în spate pentru a mânca sau a se odihni și a vorbi. Intrarea lui îi făcu pe câțiva dintre ofițerii în uniforme maronii să stea pe scaun drepți, în poziție verticală, unii dintre ei căutându-și revolverele la șolduri.

— Cine e responsabil de locul ăsta!? răcni Wayne.

Ofițerii uluiți se uitară insistent la el, apoi săriră în picioare, îndreptându-și uniformele și punându-și în grabă pălăriile. Wayne însuși purta una din acele uniforme. Făcuse schimb pentru ea la o secție de poliție din al Șaptelea Octant. Lăsase la schimb o cămașă de bună calitate, ca într-un troc echitabil, pe care și-l putea dori orice bărbat. La urma urmei, cămașa aceea era de *mătase.*

— Domnule! spuse unul dintre polițiști. Cu ofițerul Brettin trebuie să vorbiți, domnule!

— Ei bine, unde naiba e Brettin? țipă Wayne.

Adoptase accentul potrivit doar ascultând câțiva ofițeri. Oamenii înțelegeau greșit cuvântul „accent”. Ei credeau că accentele erau lucrurile acelea pe care toți *ceilalți* le aveau. Dar nu era deloc vorba despre așa ceva. Fiecare persoană avea un accent individual, un amestec al locului unde trăise, cum își câștiga traiul, cine erau prietenii lui.

Oamenii credeau că Wayne imita accente. Nu o făcea. El le fura, de-a dreptul. Erau singurele lucruri care încă îi era permis să le fure, având în vedere că se întorsese spre facerea de bine și chestiuni de genul acela.

Câțiva ofițeri, încă zăpăciți de sosirea lui, arătară cu degetul spre o ușă în partea laterală a încăperii. Alții salutară, ca și cum acela era singurul lucru pe care știau să îl facă. Wayne suflă greu prin mustața lui falsă, groasă, care îi atârna, și merse furios până la ușă.

Se purta de parcă era pe punctul de a o trânti de perete, dar, apoi, se prefăcu a ezita și, în schimb, bătu la ușă.

Brettin avea să-l depășească ierarhic, dar nu cu mult. *Un lucru cât se poate de regretabil,* se gândi Wayne. *Iată-mă, de douăzeci și cinci de ani polițist, și totuși nu am decât trei trese.* Ar fi trebuit să fie promovat cu foarte mult timp în urmă.

Când ridică mâna să bată din nou la ușă, aceasta se deschise larg, scoțând la iveală fața sfrijită a lui Brettin. Părea supărat.

— Ce este cu tărăboiul și țipetele astea – îngheță când îl văzu pe Wayne. Cine ești?

— Căpitanul Guffon Trenchant, spuse Wayne. Din al Șaptelea Octant.

Privirea lui Brettin se repezi la insigna lui Wayne, după care se ridică înapoi, spre fața lui. Se creă un moment de confuzie și Wayne putu vedea panica din ochii lui Brettin. Încerca să decidă dacă ar fi trebuit să-și amintească de căpitanul Guffon sau nu. Orașul era un loc mare și – din câte auzise Wayne, fără să vrea – Brettin întotdeauna încurca numele oamenilor.

— Eu… desigur, căpitane, spuse Brettin. Hmm… ne-am cunoscut?

Wayne își suflă în mustăți.

— Am stat la aceeași masă la dineul președintelui, primăvara trecută!

Se simțea destul de bine în legătură cu accentul lui. Era un amestec de lord de a șaptea generație și maistru într-o fierărie, cu doar o *notă* de căpitan de canal. Vorbind cu acest accent i se părea că își îndesase vată în jumătate din gură și împrumutase vocea de la un câine furios.

Dar el petrecuse deja săptămâni întregi în oraș, ascultând cum se vorbește prin barurile din diferiți octanți, vizitând șine de cale ferată, pălăvrăgind cu oamenii din parcuri. Adunase un număr destul de mare de accente, adăugându-le la cele pe care deja le furase. Chiar și atunci când locuia în Weathering, făcuse călătorii în oraș pentru a aduna accente. Cele mai bune se găseau acolo.

— Eu… oh, desigur, spuse Brettin. Da. Trenchant, te recunosc acum. A trecut ceva vreme.

— Nu-ți face probleme pentru asta, îi spuse Wayne, grozăvindu-se. Care-i treaba, ții *prizonieri* din banda Efemerilor? În numele oțelului, omule! A trebuit să aflu de asta din *ziare*!

— Noi deținem autoritatea aici, întrucât evenimentul – Brettin ezită, uitându-se la încăperea plină de polițiști intrigați, prefăcându-se, într-un mod calculat, că nu ascultau. Vino înăuntru.

Wayne îi fixă cu privirea pe bărbații care îi urmăreau. Niciunul dintre ei nu îl interogase. Dacă te purtai ca și cum ai fi fost important, dacă te prefăceai că erai furios, oamenii voiau, pur și simplu, să fugă din calea ta. Psihologie de bază, asta era tot.

— Foarte bine, spuse el. Brettin închise ușa, vorbind repede și autoritar. Au fost capturați în octantul nostru, iar nelegiuirea pe care au comis-o a fost făcută aici. Avem o jurisdicție clară. Eu le-am trimis tuturor o scrisoare oficială.

— O scrisoare? La naiba, omule! Știi câte scrisori primim într-o zi?

— Ei bine, poate ar trebui să angajezi pe cineva să ți le sorteze, spuse Brettin, țâfnos. Eu așa am făcut, într-un final.

Wayne suflă în mustață.

— Ei bine, ai fi putut trimite pe cineva să ne informeze, spuse el ezitând.

— Poate data viitoare, răspunse Brettin, simțindu-se mulțumit că a câștigat disputa și a dezarmat un rival furios. Noi *suntem* foarte ocupați cu prizonierii aceia.

— Foarte bine, spuse Wayne. Dar când ni-i trimiteți nouă?

— *Poftim?* spuse Brettin.

— Noi avem drept de revendicare prealabilă! Voi aveți jurisdicție pentru ancheta inițială, dar *noi* avem drepturi de acuzare. Primul jaf s-a întâmplat în octantul nostru.

Wax îi scrisese toate informațiile acelea. Tipul putea fi foarte folositor, din când în când.

— Trebuie să ne trimiteți o cerere scrisă pentru așa ceva!

— Am trimis o scrisoare oficială, spuse Wayne.

Brettin ezită.

— Azi, mai devreme, spuse Wayne. Nu ați primit-o?

— Hm… Noi primim foarte multe scrisori oficiale…

— Credeam c-ai spus că ai angajat pe cineva să le citească.

— L-am trimis mai devreme după brioșe, înțelegi…

— Ah! Bine atunci, spuse Wayne, ezitând. Pot să iau și eu o bucată?

— Din brioșe sau din prizonieri?

Wayne se aplecă în față.

— Uite, Brettin, hai să batem fierul cât e cald. Știm amândoi că poți să tragi de timp luni întregi cu prizonierii ăia, în timp ce noi terminăm actele oficiale pentru transfer. Chestia asta este, efectiv, inutilă pentru amândoi. Voi aveți parte de foarte multă bătaie de cap, iar noi pierdem orice șansă pe care am avut-o de a-i prinde pe restul indivizilor ăstora. Trebuie să ne mișcăm *repede.*

— Și? întrebă Brettin, suspicios.

— Vreau să interoghez câțiva prizonieri, spuse Wayne. Șeful m-a trimis special pentru asta. Mă lași să intru, îmi dai câteva minute și noi vom opri toate cererile de transfer. Voi puteți să îi judecați, dar noi ne ocupăm în continuare să îl prindem pe șeful lor.

Cei doi schimbară niște priviri lungi. Potrivit celor spuse de Wax, trimiterea în judecată a Efemerilor era un lucru bun pentru carierele polițiștilor – foarte bun. Dar adevăratul premiu, șeful bandei, era încă neatins. Prinderea lui ar însemna glorie, promovări și, poate, o invitație de a se alătura înaltei societăți. Însuși regretatul Lord Peterus avusese asemenea beneficii, când îl capturase pe Sugrumătorul de Cupru.

Ar fi fost riscant să-i permită unui ofițer rival să le ia interviu prizonierilor. Cu atât mai mult, era posibil să-și piardă definitiv prizonierii – așa cum Brettin risca să facă.

— Cât timp? spuse Brettin.

— Cincisprezece minute fiecare, zise Wayne.

Brettin miji puțin ochii.

— Zece minute cu doi dintre prizonieri.

— Foarte bine, spuse Wayne. Să mergem!

A durat mai mult timp decât ar fi fost necesar pentru aranjarea lucrurilor. Ofițerii de poliție aveau tendința de a nu se grăbi în legătură cu nimic decât dacă aveau de-a face cu clădiri în flăcări sau crime pe străzi – și se grăbeau în situațiile acelea doar dacă era implicat cineva bogat. În cele din urmă,

pregătiră o încăpere pentru el și aduseră înăuntru pe unul dintre bandiți.

Wayne îl recunoscu. Individul încercase să-l împuște, așa că Wayne îi rupsese mâna cu un baston de duel. De-a dreptul o obrăznicie să încerce să împuște în felul acela. Când un individ scoate un baston de duel, ar trebui să răspunzi și tu cu unul de-al tău – sau, cel puțin, cu un cuțit. Încercarea de a-l împușca pe Wayne era ca și cum ar fi adus zaruri într-un joc de cărți. Ce se alegea de lumea aceea?

— A spus ceva până acum? îl întrebă Wayne pe Brettin și pe câteva din slugile sale, care stăteau în fața ușii și priveau înăuntru la banditul dolofan, cu părul răvășit.

Își ținea brațul într-un bandaj murdar.

— Nu multe, spuse Brettin. De fapt, niciunul dintre ei nu ne-a oferit prea multe informații. Par…

— Temători, spuse unul din ceilalți polițiști. Le este teamă de ceva – sau, cel puțin, le este mai teamă să vorbească decât le este de noi.

— Ptiu, spuse Wayne. Trebuie doar să fiți *duri* cu ei! Nu să-i răsfățați.

— Noi nu am… începu polițistul, dar Brettin ridică o mână să-l liniștească. Timpul dumneavoastră se scurge, căpitane.

Wayne strâmbă din nas, apoi intră relaxat în încăpere. Era mică, practic o debara, cu o singură ușă. Brettin și ceilalți o lăsară deschisă. Banditul stătea pe un scaun, cu mâinile încătușate, legate cu lanțuri de picioare și toate legate de podea. Era o masă între ei.

Banditul îl urmări cu dispreț. Nu păru să-l recunoască pe Wayne. Probabil din cauza pălăriei.

— Deci, fiule, spuse Wayne. Ai o grămadă de probleme.

Banditul nu răspunse.

— Eu te pot scăpa de ele ușor. N-o să ai parte de lațul spânzurătorii dacă ești dispus să fii isteț.

Banditul îl scuipă. Wayne se aplecă în față, cu mâinile pe masă.

— Uite cum stă treaba, spuse el foarte încet, schimbându-și exprimarea în accentul natural, fluid, pe care îl folosiseră bandiții.

Puțin accent de muncitor la canal, pentru autenticitate, o doză sănătoasă de accent de barman, pentru încredere, și, în

rest, accentul din Al Șaselea Octant, din partea nordică, de unde părea că proveneau majoritatea.

— Așa se vorbește cu tipul care a ucis un polițist și i-a luat uniforma, totul ca să te scoată de aici, amice?

Banditul deschise ochii mari.

— Nu face asta acum, spuse Wayne, încet. Pari prea nerăbdător. Asta o să-i facă suspicioși. Dracu' să le ia pe toate. O să trebuiască să mă scuipi încă o dată.

Bărbatul ezită.

— Fă-o!

El scuipă.

— La naiba! răcni Wayne, trecând din nou la accentul de ofițer.

Bătu cu pumnul în masă.

— Îți voi smulge urechile, băiete, dacă mai faci așa ceva o dată.

Banditul se uită la el.

— Ăăă… ar trebui să…?

Ah, bine. Am nimerit cartierul potrivit.

— Nici vorbă, șuieră Wayne printre dinți. Chiar o să-ți smulg urechile dacă faci asta.

Se apecă, vorbind cu accentul dur, de stradă, suficient de încet cât să nu-i audă cei de afară.

— Polițiștii zic că n-ai vorbit. Ai făcut o treabă bună. Șeful va fi încântat.

— O să mă scoți de-aici?

— Tu ce crezi? Nu te pot lăsa să ciripești. Sau te scot de-aici sau te văd dând mâna cu Ochi-de-Fier.

— N-o să vorbesc, insistă bărbatul. Nu e nevoie să mă ucizi. *N-o să vorbesc.*

— Și ceilalți?

Bărbatul ezită.

— Nu cred că o să vorbească nici ei. Cu excepția, poate, a lui Sindren. El e nou, și așa mai departe.

Bine, se gândi Wayne.

— Sindren. Tipul blond, cu cicatricea?

— Nu. El e tipul mic de statură. Cu urechile mari.

Hoțul îi făcu cu ochiul lui Wayne.

— De ce nu te recunosc?

— De ce crezi? spuse Wayne, retrăgându-se și reluându-și

vocea de polițist. Acum, gata cu aiurelile! Unde e baza voastră de operațiuni? De unde lucrează oamenii voștri? Vreau *răspunsuri*! Se apleca în față, din nou. Nu mă recunoști pentru că sunt prea valoros să fiu văzut de oamenii de rând. Ar putea să mă deconspire. Eu lucrez cu șeful vostru. Cu Tarson.

— Tarson? El nu e șeful nimănui. El doar lovește chestii.

Și asta e bine.

— Cu șeful lui, am vrut să spun.

Banditul se încruntă. Devenea tot mai bănuitor.

— Atitudinea ta te va duce la spânzurătoare, amice, spuse Wayne, încet. Cine te-a recrutat? Vreau să… vorbesc cu el.

— Cine… Clamps face *toate* recrutările. Tu ar trebui să știi asta.

Privirea lui deveni ostilă. *Excelent,* se gândi Wayne.

— Am terminat! spuse el, întorcându-se. Acesta nu vrea să vorbească. Ticălos zgârcit la vorbă.

Ieși din încăpere și i se alătură lui Brettin și celorlalți polițiști.

— De ce ai șușotit atâta? ceru să afle Brettin. Ai spus că putem asculta și noi.

— Am zis că puteți asculta, zise Wayne, dar nu că eu voi spune ceva ce voi veți putea auzi. Trebuie să vorbești încet și amenințător cu genul ăsta de oameni. V-a dat vreunul dintre prizonieri vreun nume până acum?

— Nume de cod, spuse Brettin, nemulțumit.

— V-a dat cineva numele de Sindren?

Brettin se uită la oamenii lui. Dădură din cap, dezaprobator.

Excelent!

— Vreau să-i văd pe ceilalți prizonieri. Îl voi alege pe cel căruia îi voi lua interviu în continuare.

— Nu așa ne-am înțeles, spuse Brettin.

— Iar eu încă pot să merg frumușel acasă și să încep să lucrez la documentele pentru un transfer…

Brettin se agită o clipă, apoi îl conduse pe Wayne spre celule. Sindren era ușor de identificat. Bărbatul cu urechile mari părea tânăr; făcu ochii mari când îi văzu pe polițiști uitându-se în celula lui.

— El e, spuse Wayne. Hai să mergem!

Îl luară și îl aduseră într-o cameră de interogatorii. Odată ce Sindren fu legat în lanțuri, Brettin și oamenii lui așteptară în

cameră.

— Puțin spațiu să putem respira, vă rog, spuse Wayne, uitându-se urât la ei.

— Foarte bine, spuse Brettin. Dar gata cu șoptitul! Vreau să aud ce ai să-l întrebi. *Este* încă prizonierul nostru.

Wayne îi săgetă cu privirea, iar aceștia ieșiră, codindu-se, dar lăsară ușa deschisă. Brettin rămase în picioare, afară, cu brațele încrucișate, așteptând.

Foarte bine, se gândi Wayne. Se întoarse spre prizonier și se aplecă în față.

— Bună, Sindren.

Băiatul efectiv sări.

— De unde…

— M-a trimis Clamps, spuse Wayne încet, cu un accent dur, de stradă. Caut o cale să te scot de aici. Am nevoie ca tu să rămâi perfect nemișcat.

— Dar…

— Neclintit. Nu te mișca.

— Nu mai șopti! interveni Brettin. Dacă spui…

Wayne ridică o bulă de viteză. Nu avea să dureze mult; nu fusese capabil să șterpelească mult aliaj fuzibil. Era nevoit să o facă să funcționeze.

— Eu sunt un Allomant, spuse Wayne, rămânând perfect nemișcat. Am accelerat timpul pentru noi. Dacă te miști, vor observa ceața și vor ști ce s-a întâmplat. Înțelegi? *Nu* încuviința din cap. Doar spune asta.

— Hm… da.

— Bine, spuse Wayne. După cum ți-am zis, m-a trimis Clamps, iar eu mă aflu aici ca să te scot afară. Se pare că șeful se îngrijorează că voi veți vorbi.

— Eu n-o să vorbesc, spuse tânărul, cu vocea aproape chițăind, în timp ce, evident, se chinuia să nu se miște.

— Sunt sigur că tu nu vei vorbi, spuse Wayne, schimbându-și, subtil, accentul, pentru a se potrivi zonei din care era acest tânăr, din Inner Seven.

Adăugă o notă de laminatorist, pe care o surprinse în dialectul acestui băiat. Probabil de la tatăl lui.

— Dacă ai face asta, Tarson ar fi nevoit să-ți rupă câteva oase. Știi cât de mult îi place asta, nu?

Băiatul dădu să miște din cap aprobator, dar se controlă.

— Știu.
— Dar te vom scoate, spuse Wayne. Nu te îngrijora. Eu nu te recunosc. Ești nou?
— Da.
— Clamps te-a recrutat.
— În urmă cu doar două săptămâni.
— În care bază lucrai?
— Care bază? întrebă tânărul, încruntându-se.
— Avem câteva stații de lucru, spuse Wayne. Dar, desigur, tu nu știi asta, nu-i așa? Șeful le arată puștilor nou-veniți doar una, în caz că sunt prinși. Nu am vrea ca voi să conduceți oamenii, din greșeală, către noi, nu?
— Asta ar fi îngrozitor, recunoscu Sindren.
Fixă ușa cu privirea, dar rămase nemișcat.
— Pe mine m-a dus în vechea topitorie din Longard. Am crezut că era singura bază!
— Tocmai asta e ideea, spuse Wayne. Nu putem lăsa o simplă greșeală să ne oprească să ne răzbunăm.
— Hm, da.
— Nu crezi toate astea, nu-i așa? spuse Wayne. E în regulă. Și eu cred că șeful e puțin exagerat cu toate chestiile alea.
— Mda, spuse tânărul. Adică, cei mai mulți dintre noi vor doar banii, știi? Răzbunarea e frumoasă. Dar…
— …banii sunt mai buni.
— Mda. Șeful vorbește întotdeauna despre cum o să se îmbunătățească lucrurile când o să dețină el controlul și cum orașul l-a trădat, și chestii de genul ăsta. Dar orașul trădează pe toată lumea. Așa-i viața.
Tânărul aruncă din nou o privire spre polițiștii de afară, de lângă ușă.
— Nu te îngrijora, spuse Wayne. Ei cred că sunt unul de-al lor.
— Cum ai reușit să faci asta? întrebă băiatul, încet.
— Nu trebuie decât să vorbești pe limba lor, fiule. E surprinzător cât de mulți oameni nu-și dau niciodată seama de asta. Ești sigur că nu ți-au spus niciodată de altă bază de-a lor? Trebuie să știu care sunt în pericol.
— Nu, spuse tânărul. Eu nu m-am dus decât la topitorie. Stăteam acolo aproape tot timpul, cu excepția zilelor când participam la jafuri.

— Pot să-ți dau niște sfaturi, fiule? întrebă Wayne.

— Te rog.

— Ieși din afacerea asta cu jafurile! Nu ești făcut pentru asta. Dacă într-adevăr, vreodată, o să fii eliberat, du-te înapoi la topitorie.

Băiatul se încruntă.

— E nevoie de un tip special de om care să ajungă un criminal cum se cuvine, explică Wayne. Tu nu ești genul ăla. Vezi tu, în conversația asta, eu te-am păcălit să-mi confirmi numele tipului care te-a recrutat și să-mi spui unde e amplasată baza voastră.

Tânărul se făcu alb la față.

— Dar…

— Nu te îngrijora, zise Wayne. Sunt de partea ta, ții minte? Ești pur și simplu norocos că sunt eu.

— Mda.

— În regulă, spuse Wayne, coborând tonalitatea vocii, rămânând nemișcat. Nu știu dacă te pot scoate cu forța. Acceptă chestia asta, puștiule, nu meriți asta. Dar eu te *pot* ajuta. Vreau să vorbești cu polițiștii.

— *Ce*?

— Dă-mi timp până diseară, spuse Wayne. Mă întorc la bază și golesc locul. Odată ce am făcut asta, tu poți ciripi la polițiști, le poți spune tot ce știi. Nu te îngrijora, nu ți s-a spus suficient cât să ne faci probleme serioase. Planurile noastre pentru situații neprevăzute ne vor proteja. O să-i spun șefului că ți-am spus eu să faci asta, deci vei fi bine. Dar nu vorbi cu ei până când ei nu-ți promit să te elibereze în schimb. Cere un avocat în cameră; cere-l pe unul pe nume Arintol. Se presupune că e cinstit.

Cel puțin, așa îi spuseseră lui Wayne oamenii de pe străzi.

— Fă-i pe polițiști să-ți promită libertatea cu Arintol în încăpere. Apoi spune-le tot ce știi. Odată ce ești afară, mergi departe de Oraș. O parte din bandă s-ar putea să nu creadă că eu ți-am spus să vorbești, așa că ar putea fi periculos pentru tine. Du-te în Ținuturile Necruțătoare și fă-te topitor! Acolo, nimănui n-o să-i pese. Oricum, puștiule, ține-te departe de ilegalități! Vei sfârși doar prin a ucide pe cineva. Poate pe tine.

— Eu… Tânărul părea ușurat. Mulțumesc.

Wayne îi făcu cu ochiul.

— Acum, rezistă la tot ce te voi întreba de aici încolo.

Începu să tușească și coborî bula de viteză.

— …pe care nu le pot auzi, spuse Brettin. Opresc chestiune asta chiar aici.

— Foarte bine! țipă Wayne. Băiete, spune pentru cine lucrezi.

— Nu-ți dau nicio informație, polițistule!

— Vei vorbi, sau îți tai degetele de la picioare! țipă Wayne înapoi la el.

Puștiul își intră în rol, iar Wayne le oferi polițiștilor cinci minute bune de discuții contradictorii înainte de a-și pune mâinile în cap de disperare și de a ieși valvârtej.

— Ți-am spus, zise Brettin.

— Da, spuse Wayne, încercând să pară descurajat. Bănuiesc că va trebui să muncești în continuare cu ei.

— N-o să funcționeze, spuse Brettin. Eu voi fi mort și îngropat înainte ca oamenii aceștia să vorbească.

— Am vrea noi, spuse Wayne.

— Ce-ai spus?

— Nimic, spuse Wayne, adulmecând aerul. Cred că au ajuns brioșele. Excelent! Cel puțin, călătoria asta nu va fi o pierdere totală de timp.

CAPITOLUL 9

— Deci știm sigur ce s-a întâmplat, spuse Waxillium, stând pe podea, lângă foaia lungă de hârtie, acoperită cu linii genealogice. Cuvintele întemeierii au inclus o referire la alte două metale și aliajele lor. Dar anticii credeau în șaisprezece metale, și Legea celor Șaisprezece se manifestă atât de puternic în natură, încât nu poate fi ignorată. Fie Harmony a schimbat felul în care funcționează însăși Allomanția, fie noi nu am înțeles-o niciodată cu adevărat.

— Hmmm, spuse Marasi, așezată pe podea, cu genunchii într-o parte. N-aș fi așteptat asta de la tine, Lord Waxillium. Anticipasem că ești un justițiar. Metalurgist, poate. Dar să fii și filosof?

— Există o legătură între a fi justițiar și filosof, spuse Waxillium, zâmbind alene. Păstrarea legii și filosofia au amândouă legătură cu întrebările. Am fost atras de lege datorită nevoii de a găsi răspunsuri pe care nimeni altcineva nu le putea găsi, de a-i captura pe cei pe care toți îi considerau de neatins. Filosofia este asemănătoare. Întrebări, secrete, puzzle-uri. Mintea umană și natura universului – cele două mari ghicitori ale timpului.

Ea încuviință cu un aer meditativ.

— Pe tine ce te-a atras? întrebă Waxillium. Nu întâlnești des o tânără dintr-o familie înstărită care să studieze legea.

— Starea familiei mele nu este atât de… semnificativă după cum ar putea părea la prima vedere, spuse ea. Eu nu aș fi nimic fără suportul financiar al unchiului meu.

— Totuși, nu mi-ai răspuns.

— Poveștile, spuse ea, zâmbind nostalgic. Povești despre bine și rău. Majoritatea oamenilor pe care îi întâlnim nu aparțin în totalitate unei singure categorii.

Waxillium se încruntă.

— Nu sunt de acord cu asta. Majoritatea oamenilor par, în esență, buni.

— Ei, poate după o singură definiție. Dar se pare că oricare dintre cele două – binele sau răul – trebuie să fie urmărite pentru ele însele ca să fie semnificative. Oamenii din ziua de azi… se pare că sunt buni, sau câteodată răi, de cele mai multe ori din *inerție,* nu din proprie inițiativă. Ei acționează așa cum

îi pregătește mediul înconjurător să o facă.

— E ca și cum… ei bine, gândește-te la o lume în care totul este luminat cu aceeași lumină modestă. Toate locurile, în exterior sau în interior, luminate de o lumină uniformă care nu poate fi schimbată. Dacă, în această lume a luminii obișnuite, cineva ar produce, dintr-odată, o lumină care să fie semnificativ mai strălucitoare, ar fi remarcabil. La fel, dacă cineva ar reuși să creeze o încăpere care să fie obscură, ar fi remarcabil, într-un fel, nu contează cât de puternică a fost iluminarea inițială. Povestea are efect oricum.

— Faptul că majoritatea oamenilor sunt decenți nu le face decența în niciun fel mai puțin valoroasă pentru societate.

— Da, da, spuse ea, înroșindu-se. Și nu spun că mi-aș dori ca toată lumea să fie mai puțin decentă. Dar… luminile acelea strălucitoare și locurile acelea obscure mă fascinează pe mine, Lord Waxillium – în special atunci când sunt dramatic de dezordonate. De ce se întâmplă ca într-o situație, un bărbat crescut într-o familie fundamental bună – înconjurat de prieteni fundamental buni, cu un loc de muncă bun și mijloace de trai satisfăcătoare – începe să stranguleze femeile cu sârme de cupru și să le scufunde trupurile în canale?

— Și, în schimb, ține cont că majoritatea bărbaților care merg în Ținuturile Necruțătoare se adaptează climatului general de sensibilități îndoielnice de acolo. Dar alții – câțiva indivizi remarcabili – hotărăsc să aducă civilizația cu ei. O sută de bărbați, convinși de societate că „toată lumea procedează așa”, vor fi de acord cu faptele cele mai crude și vrednice de dispreț. Dar un singur bărbat spune nu.

— Chiar nu este atât de eroic, spuse Waxillium.

— Sunt sigură că ție nu ți se pare așa.

— Ai auzit vreodată povestea primului bărbat pe care l-am prins?

Ea roși.

— Eu… da. Da, să spunem, pur și simplu, că am auzit-o. Peret cel Negru. Un violator și un Allomant – Cositorian, cred. Ai mers la comisariatul legiuitorilor, te-ai uitat la panoul cu anunțuri, ai smuls poza lui de pe panou și ai luat-o cu tine. Te-ai întors după trei zile cu el peste șaua calului tău. Dintre toți bărbații de pe panou, tu l-ai ales pe cel mai dificil, cel mai periculos criminal din grupul acela.

— Merita cei mai mulți bani.

Marasi se încruntă.

— M-am uitat la panou, spuse Waxillium, și mi-am spus „Ei bine, e foarte posibil ca oricare dintre tipii ăștia să mă omoare. Așa că aș putea la fel de bine să-l aleg pe cel care merită cel mai mult.” Aveam nevoie de banii ăia. Nu mâncasem nimic de trei zile, în afară de niște fâșii de carne uscată și niște fasole. Și apoi a urmat Taraco.

— Unul dintre cei mai mari bandiți ai erei noastre.

— În cazul lui, spuse Waxillium, m-am gândit că aș putea să-mi iau niște cizme noi. El jefuise un cizmar chiar cu câteva zile înainte, iar eu m-am gândit că, dacă îl dădeam pe mâna justiției, aș reuși să fac rost de o nouă pereche de cizme din afacerea aia.

— Eu credeam că l-ai ales pentru că împușcase un legiuitor departe în Faradana, cu o săptămână înainte.

Waxillium dădu din cap, în semn de negație.

— Nu am auzit asta decât după ce l-am dat pe mâinile justiției.

— Oh!

Atunci, în mod surprinzător, ea zâmbi entuziasmată:

— Și Harrisel Hard?

— Un pariu cu Wayne, spuse Waxillium. Nu pari dezamăgită.

— Detaliul acesta face ca totul să fie mai real, Lord Waxillium, spuse ea.

Ochii ei dornici scânteiau într-un fel aproape *acaparator.*

— Trebuie să-mi notez lucrurile astea.

Scotoci în poșetă și scoase un carnețel și un creion.

— Deci, asta te-a motivat? întrebă Waxillium în vreme ce ea își lua notițe în grabă. Studiezi dintr-o dorință de a fi erou, ca în povești?

— Nu, nu, spuse ea. Eu mi-am dorit doar să învăț despre ei.

— Ești sigură? spuse el. Ai putea deveni legiuitor, te-ai duce departe, în Ținuturile Necruțătoare, și ai trăi exact aceleași povești. Să nu crezi că nu poți pentru că ești femeie; înalta societate te-ar putea determina să crezi așa, dar asta nu contează acolo, departe, dincolo de munți. Acolo, nu trebuie să porți rochii dantelate sau să miroși a flori. Poți să-ți legi niște revolvere la centură și să-ți faci propriile tale reguli. Nu uita, chiar și Războinicul Ascendent a fost o femeie.

Ea se aplecă înainte.

— Pot să-ți mărturisesc ceva, Lord Waxillium?

— Doar dacă este lasciv, personal sau rușinos.

Ea zâmbi.

— Îmi *plac* rochiile dantelate și ador să miros a flori. Îmi *place* să trăiesc în oraș, unde pot să beneficiez de avantajele moderne. Îți dai seama că pot trimite după mâncare Terris *la orice oră* din noapte, și să-mi fie livrată acasă?

— Incredibil!

Chiar așa era. El nu-și dăduse seama că lucrul acela era posibil.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să citesc despre Ținuturile Necruțătoare, și poate chiar mi-ar plăcea să merg în vizită, nu cred că m-aș obișnui să locuiesc acolo. Nu mă împac bine cu noroiul, murdăria și o lipsă generală de igienă personală.

Se apleca în față.

— Și, ca să fiu total sinceră, nu am nicio problemă să-i las pe bărbații ca tine să fie cei care își pun revolverele la centură și împușcă răufăcători. Asta mă face o trădătoare îngrozitoare pentru cele de același sex cu mine?

— Nu cred. Totuși, *ești* destul de bună la împușcarea lucrurilor.

— Ei bine, *lucrurile* pot fi împușcate. Dar oamenii? Marasi se cutremură. Știu că Războinicul Ascendent este un model pentru femeile care reușesc prin propriile puteri. Avem cursuri pe tema asta la universitate, de dragul Conservării, iar moștenirea ei este scrisă în lege. Dar eu nu-mi doresc cu adevărat să port pantaloni și să fiu ca ea. Câteodată, mă simt ca o lașă pentru că recunosc asta.

— E în regulă, spuse el. Trebuie să fii tu însăți. Dar nimic din toate acestea nu explică de ce studiezi legea.

— Oh, dar eu chiar vreau să schimb orașul, spuse ea, devenind mai înflăcărată. Deși simt că prinderea fiecărui răufăcător și perforarea de găuri în el cu bucăți de metal care se mișcă cu viteze mari este o modalitate extrem de ineficientă de a face acest lucru.

— Dar, fără îndoială, poate fi distractiv.

— Dă-mi voie să-ți arăt ceva! Căută mai adânc în geantă și scoase niște foi de hârtie îndoite. Am vorbit despre felul în care oamenii acționează în general ca răspuns la mediul lor

înconjurător. Îți aduci aminte de discuția noastră despre Ținuturile Necruțătoare, și despre faptul că deseori sunt *mai mulți* legiuitori pe persoană acolo decât aici? Și totuși, criminalitatea este mai răspândită. Acesta este rezultatul mediului. Uită-te aici!

Îi dădu câteva pagini.

— Acesta este un raport, spuse ea. Eu îl scriu. Este despre natura infracțiunii raportată la mediu. Vezi aici, sunt discutați factorii majori care au scăzut infracționalitatea în unele părți din oraș. Angajarea mai multor polițiști, spânzurarea mai multor infractori, genul acesta de lucruri. Ele au o eficacitate medie.

— Ce e asta în partea de jos? întrebă Waxillium.

— Renovarea, spuse ea, cu un zâmbet profund. Acesta este un caz în care un bărbat bogat, Lordul Joshin însuși, a cumpărat mai multe parcele de teren într-una din zonele mai puțin respectabile. A început să renoveze și să facă ordine. Criminalitatea a scăzut mult. Oamenii nu s-au schimbat, ci doar mediul lor. Acum acea zonă este o parte sigură și respectabilă a orașului. Noi îi spunem teoria „ferestrelor sparte”. Dacă un bărbat vede o fereastră spartă într-o clădire, e mai predispus să jefuiască sau să comită alte infracțiuni, având în vedere că el își imaginează că nimănui nu-i pasă. Dacă toate ferestrele sunt întreținute, toate străzile curate, toate clădirile spălate, atunci rata infracționalității coboară. La fel cum o zi fierbinte poate face ca o persoană să fie irascibilă, se pare că o zonă decăzută poate transforma un bărbat obișnuit într-un infractor.

— Ciudat, spuse Waxillium.

— Desigur, zise ea, acesta nu este singurul răspuns. Vor exista întotdeauna oameni care nu reacționează la mediul lor înconjurător. Ei mă fascinează, după cum ți-am mai spus. Oricum, întotdeauna m-am priceput la numere și calcule. Eu văd modele cum sunt acestea și rămân uimită. Curățarea câtorva străzi poate fi mai ieftină decât să angajeze mai mulți polițiști – dar poate, efectiv, să scadă infracționalitatea într-o mai mare măsură.

Waxillium se uită peste rapoarte, după aceea își întoarse privirea la Marasi. I se observă un val de entuziasm în obraji. Era ceva captivant la ea. De cât timp stăteau aici? Ezită, apoi își scoase ceasul de buzunar.

— Oh, spuse ea, aruncând o privire la ceas. Nu ar trebui să stăm așa de vorbă. Nu când biata Steris este în mâinile lor.

— Nu putem face mai mult până când se întoarce Wayne, spuse Waxillium. De fapt, el ar fi trebuit să se fi întors până acum.

— S-a întors, spuse vocea lui Wayne, de afară, de pe hol.

Marasi sări, scoțând un strigăt slab.

Waxillium oftă.

— De cât timp stai acolo?

Wayne își scoase capul de după colț, purtând o pălărie de polițist.

— Oh, de puțină vreme. Mi s-a părut că voi doi aveați un fel de moment între „oameni deștepți”. N-am vrut să mă amestec.

— Un lucru înțelept din partea ta. Stupiditatea ta poate fi molipsitoare.

— Nu folosi cuvintele tale sofisticate în jurul meu, fiule.

Wayne intră tacticos. Deși purta pălărie de polițist, în rest, era îmbrăcat normal în haina lungă de piele și în pantaloni, cu bastoanele de duel la șolduri.

— Ai reușit? întrebă Waxillium, ridicându-se, apoi întinzând mâna s-o ajute pe Marasi să se ridice.

— Sigur că da – am primit niște brioșe, rânji Wayne. Iar polițiștii cei mârșavi chiar au plătit pentru ele.

— Wayne?

— Da?

— *Noi suntem* polițiști mârșavi.

— Nu mai suntem, spuse el cu mândrie. Noi suntem cetățeni independenți cu o minte spre datoria civică. Și spre a mânca brioșele polițiștilor mârșavi.

Marasi făcu o grimasă.

— Nu par atât de apetisante când le descrii așa.

— Oh, au fost bune. Wayne băgă mâna în buzunarul de la haină. Uite, ți-am aduse și ție câteva. Deși, s-au cam făcut terci în buzunarul meu.

— Nu, serios, spuse ea, devenind palidă la față.

Cu toate acestea, Wayne chicoti și scoase o hârtie pe care i-o flutură lui Waxillium.

— Locul ascunzătorii Efemerilor din oraș. Împreună cu numele persoanei care i-a recrutat.

— Serios? spuse Marasi cu înflăcărare, grăbindu-se să ia

hârtia. Cum ai făcut asta?
— Whisky și *magie,* spuse Wayne.
— Cu alte cuvinte, spuse Waxillium, apropiindu-se și citind hârtia peste umărul lui Marasi, Wayne i-a amețit pe alții cu vorbele lui. Bună treabă!
— Trebuie să ne punem pe treabă, spuse Marasi, insistentă. Du-te acolo, ia-o pe Steris, și…
— Ei nu se mai află acolo, spuse Waxillium, luând hârtia. Nu după ce câțiva dintre membrii lor au fost capturați. Wayne, ai reușit să obții informațiile astea fără să audă ofițerii de poliție?
Wayne păru ofensat.
— Tu ce crezi?
Waxillium încuviință din cap, frecându-și bărbia.
— Probabil că ar trebui să plecăm în curând. Să ajungem la fața locului înainte să se facă prea frig.
— Dar… spuse Marasi. Polițiștii…
— Le vom lăsa un pont anonim după ce am văzut locul, spuse Waxillium.
— Nu va fi necesar, adăugă Wayne. Am instalat eu un fitil.
— Pentru când?
— Când se lasă seara.
— Drăguț!
— Poți să-ți arăți aprecierea cu o pepită mare și grasă dintr-un metal rar și scump, spuse Wayne.
— E pe birou, spuse Waxillium, împăturind hârtia și strecurându-și-o în buzunarul de la vestă.
Wayne se apropie, uitându-se în treacăt la aparatele instalate pe birou.
— Nu sunt sigur că vreau să ating ceva de pe-aici, amice, îmi sunt foarte dragi toate degetele mele.
— Nu va exploda, Wayne, spuse el sec.
— Ai spus că…
— S-a întâmplat *o dată,* spuse Waxillium.
— Știi cât de al naibii de enervant este să-ți crești degetele la loc, Wax?
— Dacă este comparabil cu cât te plângi tu, atunci e posibil să fie înspăimântător, într-adevăr.
— Eu am zis doar, spuse Wayne, cercetând cu atenție biroul până când găsi sticla cu foițe de aliaj fuzibil.
O înhăță, apoi se retrase cu precauție.

— Lucrurile care arată cel mai inocent au o tendință de a exploda în jurul tău. Un tip trebuie să fie precaut, spuse el, scuturând sticla. Asta nu e mult.

— Nu te purta ca un răsfățat, spuse Waxillium. E cu mult mai mult decât ți-aș fi putut face rost într-un timp atât de scurt, dacă am fi fost departe, în Ținuturile Necruțătoare. Nu te mai preocupa de pălărie. Hai să mergem să ne uităm la topitoria asta de care pomenești în notițele tale!

— Putem folosi trăsura mea, dacă vreți, spuse Marasi.

Tillaume intră pe lateral, ducând un coș într-o mână și o tavă cu ceai în alta. Așeză coșul lângă ușă, apoi puse tava pe masă și începu să toarne ceai.

Waxillium o fixă cu privirea pe Marasi.

— Vrei să vii și tu? Credeam că ai spus că vrei să lași împușcăturile în seama bărbaților ca mine.

— Ai spus că ei nu vor fi acolo, replică ea. Așa că nu există niciun pericol.

— Ei încă vor să te răpească, spuse Wayne. Au încercat la dineu. O să fie periculos pentru tine.

— Vă vor împușca și pe oricare dintre voi fără să clipească, spuse ea. Deci cum va fi mai puțin periculos pentru voi?

— Presupun că n-o să fie, recunoscu Wayne.

Tillaume se apropie, aducând o ceașcă de ceai pentru Waxillium pe o tavă mică. Wayne o smulse cu un rânjet, deși Tillaume încercă să tragă tava la o parte.

— Cât de convenabil, spuse Wayne, ținând ceașca cu ceai. Wax, de ce nu mi-ai adus niciodată un tip din ăsta când stăteam în Weathering?

Majordomul se încruntă la el, apoi se grăbi să se întoarcă la masă pentru a pregăti o altă ceașcă. Waxillium nu o pierdu din vedere pe Marasi. Era ceva ce îi scăpa, ceva important. Ceva în legătură cu ceea ce spusese Wayne…

— De ce *te-au luat* pe tine? o întrebă Waxillium pe Marasi. Erau ținte mai bune la acea petrecere. Femei mai apropiate de liniile de descendență pe care și le doreau ei.

— Ai spus că ar fi putut fi o momeală să ne distragă atenția, zise Wayne, aruncând niște aliaj fuzibil în ceașca lui cu ceai, apoi dând totul pe gât în jos, dintr-o singură sorbitură.

— Da, spuse Waxillium, privind-o în ochi și observând o licărire de ceva acolo.

Ea se întoarse cu spatele.

— Dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, ei ar fi vrut să ia pe cineva care nu era deloc apropiat cu aceeași linie de sânge, nu pe cineva care era o verișoară apropiată.

El își ţuguie buzele, și apoi îi căzu fisa.

— Ah! Atunci înseamnă că ești copil din flori. Sora vitregă a lui Steris, din partea Lordului Harms, presupun.

Ea se înroși.

— Da.

Wayne fluieră.

— Minunat spectacol, Wax. De obicei, *eu* aștept până la a doua întâlnire să-i spun cuiva că e copil din flori.

O fixă cu privirea pe Marasi.

— Până la a treia, dacă e drăguță.

— Eu… Waxillium simți, brusc, un impuls de rușine. Desigur. Nu am vrut să…

— E-n regulă, spuse ea, încet.

Avea logică. Marasi și Lordul Harms se simțiseră foarte incomod când Steris vorbise despre amante. Și, pe deasupra, exista și clauza specifică despre ele în contract; Steris era obișnuită cu infidelitatea din partea unui lord. Lucrul acela explica și motivul pentru care Harms plătea pentru educația și găzduirea „verișoarei” lui Steris.

— Lady Marasi, spuse Waxillium, luându-i mâna. Poate că anii petrecuți în Ținuturile Necruțătoare m-au afectat mai mult decât am bănuit. Era o vreme când mă *gândeam* la cuvintele mele înainte de a le rosti. Te rog să mă ierți.

— Lord Waxillium, eu sunt ceea ce sunt, spuse ea. Și m-am obișnuit cu asta.

— Totuși, a fost dur din partea mea.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze.

— Hmm, spuse Wayne, cu un aer gânditor. Ceaiul e otrăvit.

Spunând acestea, se rostogoli pe podea. Lui Marasi i se tăie respirația, mergând imediat lângă el. Waxillium se învârti, uitându-se la Tillaume chiar în momentul în care majordomul se întoarse de la presupusele lui pregătiri de ceai, și îndreptă un pistol spre Waxillium.

Nu era timp de stat pe gânduri. Waxillium arse oțel – îl ținea îl el când considera că putea fi în pericol – și împinse în cel de-al treilea nasture de la vesta lui. Întotdeauna purta unul făcut

din oțel acolo, pentru a-l folosi fie pentru a-și restabili rezervele de metal, fie ca armă.

Acesta izbucni din vesta lui, brăzdând camera și lovindu-l pe Tillaume în piept chiar în momentul în care apăsă pe trăgaci. Focul de armă se declanșă năvalnic. Nici glonțul, nici arma nu i se părură a fi din metal pentru simțurile Allomante ale lui Waxillium. Înseamnă că era aluminiu.

Tillaume se poticni într-o parte și scăpă arma, trăgându-se de-a lungul bibliotecii într-o încercare de a fugi. Lăsă o dâră de sânge pe podea înainte de a se prăbuși la ușă.

Waxillium căzu în genunchi, lângă Wayne. Marasi sărise la auzul focului de armă și acum se uita țintă la majordomul care respira cu greu.

— Wayne, spuse Waxillium, ridicând capul prietenului său.

Wayne deschise ochii, clipind agitat.

— Otravă. *Urăsc* otrava. E mai rău decât să pierzi un deget, vă spun.

— Lord Waxillium! spuse Marasi, alarmată.

— Wayne va fi bine, spuse Waxillium, relaxându-se. Atâta timp cât poate vorbi și are niște rezerve Feruchimice, poate să-și revină, practic, din orice.

— Nu vorbesc despre el. Majordomul!

Waxillium își ridică privirea, tresărind, dându-și seama că muribundul Tillaume umbla la coșul pe care îl adusese în cameră – bărbatul băgă mâna însângerată în el și scoase ceva.

— Wayne! țipă Waxillium. Bula. *Acum!*

Tillaume căzu pe spate. Coșul explodă într-o minge de foc înfloritoare.

Și apoi îngheță.

— Ah, la naiba, spuse Wayne, rostogolindu-se ca să se uite la explozia în desfășurare. Te-am avertizat. Ți-am spus că lucrurile explodează mereu în jurul tău.

— Refuz să-mi asum responsabilitatea de data asta.

— Dar este majordomul *tău,* spuse Wayne, tușind și târându-se în genunchi. Bleah! Nici măcar nu era un ceai *bun.*

— Se face tot mai mare! spuse Marasi, alarmată, arătând cu degetul spre explozie.

Primul suflu evaporase coșul înainte ca Wayne să-și poată înălța bula. Valul exploziei se extindea încet în afară, arzând covorul, distrugând tocul de la ușă și rafturile cu cărți. Însuși

majordomul fusese deja înghițit.

— La naiba, spuse Wayne. Asta-i mare.

— Probabil că intenționa să facă să pară un accident cu echipamentul meu de metalurgie, spuse Waxillium. Să ne ardă trupurile, să acopere crima.

— Atunci să ieșim pe ferestre?

— Explozia aceea va fi greu de depășit, spuse Waxillium, preocupat.

— Ai putea s-o faci. Trebuie doar să împingi suficient de tare.

— În ce, Wayne? Nu văd niște ancore bune în direcția aia. În plus, dacă ne luăm avânt în spate atât de repede, ieșirea pe fereastră ne va sfâșia și ne va rupe corpurile în bucăți.

— Domnilor, spuse Marasi, vocea devenindu-i disperată, se face *mai mare.*

— Wayne nu poate opri timpul, spuse Waxillium. Îl poate doar încetini mult. Și nu poate mișca bula odată ce a făcut-o.

— Uite, spuse Wayne. Pur și simplu, aruncă în aer peretele. Împinge în cuiele din tocurile de la ferestre și aruncă în aer marginea clădirii. Apoi poți să ne lansezi în direcția aia fără să ne lovim de ceva.

— Tu te asculți măcar când spui lucrurile astea? întrebă Waxillium, cu mâinile în șolduri în timp ce își privea prietenul. Ăla e din *cărămidă* și *piatră.* Dacă împing prea tare, doar mă voi arunca pe mine în spate, în explozie.

— Se apropie *foarte, foarte* mult! spuse Marasi.

— Atunci, fă-te mai greu, zise Wayne.

— Suficient de greu, încât să nu mă mișc când un *zid* întreg – unul bine construit, extrem de greu – este smuls dintr-o clădire?

— Sigur.

— Podeaua nu ar putea suporta niciodată șocul, spuse Waxillium. S-ar zdruncina, și…

Se îndepărtă încet. Amândoi priviră în jos. Punându-se, brusc, în mișcare, Waxillium o apucă pe Marasi, trăgând-o spre el cu un țipăt. El se rostogoli pe spate, ținând-o strâns peste el.

Explozia le ocupa cea mai mare parte a câmpului vizual acum, consumând o mare parte din cameră. Se umfla mai aproape și mai aproape, strălucind cu o lumină galbenă furioasă, ca un produs de patiserie care se umfla și plesnea, crescând într-un cuptor enorm.

— Noi ce… spuse Marasi.
— Așteaptă! spuse Waxillium.
Își mări greutatea. Feruchimia nu funcționa ca Allomanția. Cele două categorii de putere erau deseori luate împreună, dar, în multe privințe, erau opuse. În Allomanție, puterea venea de la metalul în sine, și exista o limită pentru cât de mult puteai face o singură dată. Wayne nu putea comprima timpul dincolo de o anumită valoare; Waxillium putea împinge doar până la o anumită limită într-o bucată de metal.
Feruchimia era alimentată de un fel de canibalism, în care îți consumai o parte din tine pentru a o utiliza ulterior. Faceți să aveți jumătate din greutatea voastră timp de zece zile, și vă puteți face o dată și jumătate la fel de grei pentru o perioadă de timp aproape egală. Sau vă puteți face de două ori mai grei pentru jumătate din timpul acela. Sau de patru ori mai greu pentru un sfert din timpul acela.
Sau extrem de greu pentru câteva momente scurte.
Waxillium trase în el însuși greutate pe care o păstrase în metalmințile sale, în zilele în care circulase la trei sferturi din greutatea lui. Deveni greu ca un bolovan, apoi greu precum o clădire, apoi *mai greu.* Toată această greutate era concentrată asupra unei secțiuni mici din podea.
Lemnul scârțâi, apoi izbucni, explodând în jos. Waxillium ieși din bula de viteză a lui Wayne și intră brusc în timpul real, schimbarea aceasta împingându-l. Următoarele câteva momente au fost ca o încețoșare. El auzi sunetul minunat al exploziei de deasupra – lovi cu un val de forță. Își eliberă metalmintea și împinse în cuiele din podeaua de sub ei, încercând să încetinească viteza lui și pe a lui Marasi.
Nu avea suficient timp să o facă bine. Se prăbușiră pe podeaua următorului etaj de dedesubt, și ceva greu ateriză pe ei, scoțând aerul din plămânii lui Waxillium. Se văzu o strălucire orbitoare și o rafală de căldură.
Apoi se termină.
Waxillium stătea întins, amețit, și urechile îi țiuiau. Gemu, apoi își dădu seama că Marasi se agăța de el, tremurând. O ținu strâns pentru un moment, clipind. Mai erau în pericol? Ce căzuse pe ei?
Wayne, se gândi el. Se forță să se miște, rostogolindu-se și punând-o pe Marasi de o parte. Podeaua de sub ei fusese

spartă, practic, în țăndări, iar cuiele aplatizate în mici discuri. O parte din împingerea lui în jos trebuie să se fi întâmplat în timp ce el mai avea greutatea crescută.

Erau acoperiți cu așchii de lemn și praf de tencuială. Tavanul era o epavă, porțiuni de lemn arzând înăbușit, bucăți de cenușă și resturi plutind în jos. Nu mai rămăsese nimic din gaura pe care o spărsese; explozia o înghițise, împreună cu podeaua din jurul ei.

Tresărind, îl mișcă pe Wayne. Prietenul lui căzuse peste ei și blocase impactul frontal al exploziei de deasupra. Haina lui fusese sfârtecată, spatele expus, înnegrit și ars, sângele scurgându-i-se pe lateral.

Marasi își ridică o mână la gură. Încă tremura, cu părul ei castaniu-închis, încâlcit, și ochii mari.

Nu, se gândi Waxillium, nesigur dacă ar trebui să încerce să-l întoarcă pe prietenul lui cu fața în sus sau nu. *Te rog, nu.* Wayne folosise o parte din sănătatea lui ca să-și revină după otravă. Și noaptea trecută, spusese că mai avea suficientă doar pentru rana de la un glonț…

Îngrijorat, îi puse mâna pe gât. Avea un puls slab. Waxillium închise ochii și expiră adânc. În vreme ce se uita la el, rănile de pe spatele lui Wayne începură să se închidă. Era un proces lent. Un Creator-de-Sânge care folosea vindecarea Feruchimică era limitat de cât de repede își dorea să funcționeze puterea – recuperarea rapidă necesita un consum mult mai mare de sănătate. Dacă Wayne nu mai avea multă rămasă, era nevoit să lucreze într-un ritm lent.

Waxillium îl lăsă să se ocupe de lucrul acesta. Wayne avea să sufere dureri îngrozitoare, dar el nu putea face nimic. În schimb, o luă pe Marasi de braț. Încă tremura.

— E-n regulă, spuse Waxillium, iar vocea îi sună ciudată și înăbușită din cauza efectului exploziei asupra auzului său. Wayne se vindecă. Tu ești rănită?

— Eu… se uită amețită. Doi din trei oameni care suferă traume foarte mari nu sunt capabili să-și identifice corect propriile răni din cauza stresului sau a mecanismelor naturale de apărare proprii organismului, menite să acopere durerea.

— Spune-mi dacă te doare unde te apăs, spuse Waxillium, atingând-o pe glezne, apoi pe picioare, apoi pe brațe să vadă dacă nu are fracturi.

Cu grijă, o apăsă de-o parte și de alta să vadă dacă nu are coaste rupte, deși era greu prin materialul gros al rochiei. Ea își reveni încet din amețeală, apoi se uită la el și îl trase aproape de ea, ascunzându-și capul la pieptul lui. El ezită, apoi o cuprinse cu brațele și o ținu, în vreme ce ea își liniști respirația, evident, încercând să își stăpânească emoțiile.

În spatele lor, Wayne începu să tușească. Se mișcă, apoi se văietă, și se întinse nemișcat, lăsând vindecarea să continue. Căzuseră într-un dormitor gol. Clădirea ardea, dar nu prea tare. Probabil că ofițerii de poliție aveau să fie chemați în curând.

Nimeni nu s-a grăbit să ne ajute, se gândi Waxillium. *Ceilalți angajați. Oare sunt în siguranță?*

Sau erau și ei implicați în chestia asta? Mintea lui încă încerca să înțeleagă ce s-a întâmplat. Tillaume – un bărbat care, din câte știa el, îl servise pe unchiul lui cu devotament timp de zeci de ani – încercase să îi ucidă. De trei ori.

Marasi se dădu înapoi.

— Cred că… cred că mi-am revenit. Mulțumesc.

El dădu din cap, aprobator, își scoase batista și i-o întinse, apoi îngenunche lângă Wayne. Spatele bărbatului era acoperit cu o pojghiță de sânge și piele arsă, dar aceasta îi fusese ridicată și înălțată în vreme ce dedesubt se formau cruste și o piele nouă.

— E rău? întrebă Wayne, cu ochii încă închiși.

— Îți vei reveni.

— Mă refeream la haină.

— Oh! Ei bine… o să ai nevoie de un petic foar*te mar*e de data asta.

Wayne răsuflă cu greu, apoi se împinse în mâini și se mută în poziția șezut. Se cutremură de câteva ori în timpul acestui proces, apoi, în cele din urmă, deschise ochii. Șiroaie de lacrimi îi curgeau pe partea laterală a feței.

— Ți-am spus eu, zise Wayne. Lucrurile nevinovate *mereu* explodează în jurul tău, Wax.

— De data asta ți-ai păstrat degetele întregi.

— Foarte bine. Încă te mai pot strangula.

Waxillium zâmbi, odihnindu-și mâna pe brațul prietenului său.

— Mulțumesc.

— Te iert, având în vedere circumstanțele.

Waxillium se uită la Marasi. Stătea cu brațele strânse în jurul ei, aplecată înainte, cu fața palidă. Îl observă că o privește atent, apoi își lăsă jos brațele, ca și cum s-ar fi forțat să fie puternică, și dădu să se ridice.

— E-n regulă, spuse Waxillium. Poți să mai stai.

— Voi fi bine, spuse ea, deși îi era greu să înțeleagă cuvintele ei, deoarece auzul lui încă era difuz. Eu pur și simplu… nu sunt obișnuită ca oamenii să încerce să mă omoare.

— Nu te obișnuiești niciodată cu asta, spuse Wayne. Crede-mă!

Inspiră adânc, apoi își scoase ce mai rămăsese din haina lungă și din cămașă. Apoi își întoarse spatele ars înspre Waxillium.

— Îmi dai voie?

— Poate vrei să te întorci cu spatele, Marasi, spuse Waxillium.

Ea se încruntă, dar nu își întoarse privirea. Așa că el prinse stratul ars de pe umărul lui Wayne și – cu o smucitură – smulse pielea de pe spatele lui. Aceasta se desprinse aproape într-un singur strat întreg. Wayne protestă, mormăind.

O piele nouă i se formase dedesubt, roz și proaspătă, dar nu se putea vindeca așa cum trebuia până când stratul cel vechi, rigid, ars, nu fusese înlăturat. Waxillium îl aruncă într-o parte.

— Oh, *Lord of Harmony,* spuse Marasi, ridicând o mână la gură. Cred că mi se face rău.

— Eu te-am avertizat, spuse Waxillium.

— Am crezut că te refereai la arsurile lui. Nu mi-am dat seama că aveai de gând să-i smulgi *tot spatele.*

— Mă simt mult mai bine acum.

Wayne își învârti brațele de la încheieturile umerilor, acum fiind fără cămașă pe el. Era slab și musculos, iar pe partea superioară a brațelor purta o pereche de apărătoare aurminte. Pantalonii îi fuseseră pârjoliți, dar erau, în mare parte, intacți. Întinse mâna în jos, scoțând din dărâmături unul dintre bastoanele sale de duel. Celălalt îi era încă la talie.

— Acum îmi datorează o pălărie *și* o haină de piele. Unde e restul personalului casei?

— Și eu m-am tot întrebat asta, spuse Waxillium. O să fac o căutare rapidă să văd dacă e cineva rănit. Tu scoate-o pe

Marasi prin spate. Furișați-vă prin curte și ieșiți pe poarta de la grădină; ne întâlnim acolo.
— Să ne furișăm? întrebă Marasi.
— Cine l-a angajat pe tipul ăla să ne ucidă, spuse Wayne, se așteaptă ca explozia să ne trimită la o întâlnire cu Ochi-de-Fier.
— Exact, spuse Waxillium. Vom avea o oră sau două până când casa e percheziționată și Tillaume identificat – dacă a rămas suficient din el ca să fie identificat. În tot acel timp, noi vom fi considerați morți.
— Asta o să ne dea puțin timp de gândire, spuse Wayne. Haideți. Ar trebui să ne mișcăm repede.
O conduse pe Marasi în jos pe scări, spre curte. Ea părea în continuare uluită.
Waxillium își simțea urechile ca și cum ar fi fost înfundate cu vată. Bănui că ei trei discutaseră strigând. Wayne avea dreptate. Nu te obișnuiai niciodată cu faptul că oamenii încearcă să te ucidă.
Waxillium porni să cerceteze repede casa, și, între timp, începu să își umple și metalmințile. Deveni mult mai ușor, cam la jumătatea greutății sale normale. Dacă ar fi devenit mai ușor, i-ar fi fost dificil să meargă normal, chiar și cu hainele și armele care îl mai trăgeau în jos. Dar el era obișnuit cu lucrul acesta.
În timpul căutării, le găsi pe Limmi și pe domnișoara Grimes inconștiente, dar în viață, în cămară. O privire fugară pe fereastră i-l arătă pe Krent, vizitiul, stând cu mâinile pe cap și uitându-se cu ochii holbați la clădirea în flăcări. Dintre ceilalți angajați – servitoarele, curierii, bucătarul – nu se vedea niciun semn de la ei.
Era posibil să fi fost suficient de aproape de suflul exploziei și să fi fost prinși în ea, dar Waxillium nu credea că era plauzibil așa ceva. Probabil, Tillaume – care era responsabil de personalul din gospodărie – le spusese tuturor să plece, atât cât putuse el în mod rezonabil, apoi îi drogase pe ceilalți și îi înghesuise undeva, în siguranță. Lucrul acesta indica o dorință de a se asigura că nimeni nu este rănit. Ei bine, nimeni în afară de Waxillium și oaspeții săi.
Făcând două drumuri rapide, Waxillium duse femeile inconștiente afară, în grădina din spate – cu grijă, să nu fie văzut. Spera că ele vor fi descoperite în curând de Krent sau de polițiști. După aceea, Waxillium luă o pereche de revolvere din

dulapul de la etajul întâi și o cămașă și o jachetă de la spălătorie pentru Wayne. Își dorea să-și poată căuta vechiul lui cufăr, cu armele Sterrion, dar nu avea timp.

Se strecură pe ușa din spate și traversă tiptil grădina. La fiecare pas, devenea tot mai deranjat de ceea ce se întâmplase. Era groaznic ca să încerce cineva să te omoare; era și mai rău când atacul venea de la cineva pe care îl cunoșteai.

Părea neplauzibil ca bandiții să-l fi putut contacta și să-l mituiască atât de repede pe Tillaume. Cum ar fi putut ei măcar să știe că un majordom îmbătrânit ar fi fost dispus să-i asculte? Grăjdarul sau grădinarul ar fi fost o alegere mult mai sigură. Aici era vorba de ceva mai serios. Din prima zi a lui Waxillium în oraș, Tillaume încercase să-l descurajeze să se implice în menținerea legii pe plan local. În noaptea de dinaintea balului, încercase în mod explicit să-l facă pe Waxillium să renunțe la subiectul jafurilor.

Indiferent cine era în spatele acestui lucru, majordomul colaborase cu ei de ceva vreme. Și lucrul acesta însemna că ei îl urmăriseră pe Waxillium în tot acest timp.

CAPITOLUL 10

Trăsura huruia pe pietrele de pavaj, în timp ce mergea pe o rută întortocheată, aleasă cu precauție, spre cel de-al Cincilea Octant. Marasi se uita pe geam la strada aglomerată, cu brațele încrucișate. Cai și trăsuri treceau pe lângă ei, și oamenii circulau pe trotuare ca niște celule sanguine prin vene așa cum le văzuse la un microscop la universitate. Se îngrămădeau la colțuri sau în zonele unde se lucra la înlocuirea pietrelor de pavaj.

Lordul Waxillium și Wayne stăteau pe cealaltă parte a trăsurii. Waxillium părea distras, pierdut în gândurile lui. Wayne moțăia, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși. Găsise o pălărie undeva – o șapcă subțire, asemănătoare cu șepcile pe care le plăcea să le poarte băieților de la ziare. După ce fugiseră din conac, merseseră pe după colțul străzii și o tăiaseră prin parcul Dampmere. Pe cealaltă parte a străzii, Waxillium făcuse semn cu mâna să se oprească o trăsură.

Până când se înghesuiseră înăuntru, Wayne își tot trăsese șapca, fluierând încet, pentru el însuși. Nu avea nici cea mai vagă idee unde ajunsese. Acum sforăia ușor. După ce aproape că fusese ucis, după ce îi fusese arsă pielea de pe spate, el dormea. Marasi simțea mirosul puternic de material ars, și îi sunau urechile.

Asta ai vrut, își reaminti ei înseși. *Tu ești cea care a insistat ca Lordul Harms să te aducă și pe tine să-l cunoști pe Waxillium. Tu ai venit azi la conac de bunăvoie. Tu te-ai pus în situația asta.*

Măcar de nu s-ar face de râs. Călătorea într-o trăsură cu cel mai mare legiuitor pe care i-au cunoscut Ținuturile Necruțătoare vreodată – dar, la fiecare ocazie, ea se dovedea a fi o fată neajutorată, predispusă la izbucniri de emoție inutilă. Începu să ofteze, dar se opri brusc. Nu. Fără îmbufnări. Așa ceva doar ar înrăutăți lucrurile.

Mergeau în paralel cu unul dintre marile canale, dispuse ca spițele unei biciclete, care delimitau cele opt părți ale orașului. Văzuse reproduceri după pagini din Cuvintele întemeierii, care cuprindeau desene și planuri ale orașului Elendel, deși numele lui fusese ales de către Lord Mistborn. În centru era un mare parc, rotund, unde florile înfloreau pe tot parcursul anului, iar

aerul era încălzit de un izvor termal de dedesubt. Spițele canalului se răspândeau din el, extinzându-se în teritorii îmbelșugate, iar râul se împărțea în jurul lui. Străzile și blocurile erau aranjate într-un mod ordonat, cu străzi mari – mai late decât ar fi presupus cineva vreodată că ar fi necesare. Cu toate acestea, acum păreau aproape insuficiente.

Trăsura se apropia de podul spre Câmpia Renașterii; pătura de iarbă verde și florile de Marewill, albe cu albastru, se înălțau pe o coastă lină de deal. Statuile Ultimului împărat și a Războinicul Ascendent dominau vârful, încununându-le mormântul. Era și un muzeu acolo. Marasi fusese acolo de câteva ori, când era mică, ca să se uite la relicvele Lumii de Cenușă care fuseseră salvate de Inițiatori, cei hrăniți în pântecele pământului și renăscuți pentru a construi societatea.

Trăsura întoarse de-a lungul drumului umbrit de copaci din jurul Câmpiei Renașterii. În loc de pietre, aici era folosit pavajul de asfalt pentru a amortiza tropotul copitelor potcovite cu oțel, și, de asemenea, pentru a netezi calea pentru autoturismul ocazional. Acelea erau încă rare, dar unul dintre profesorii ei de la facultate susținea că, în cele din urmă, vor înlocui caii.

Marasi încercă să se concentreze la ceea ce aveau de făcut. Erau mai multe chestiuni legate de Efemeri, în afară de răpiri și jafuri. Cum dispăruse marfa din trenuri atât de brusc, dându-le Efemerilor numele? Dar ce era cu armele extrem de bine făcute? Și apoi mai era efortul major de a-l ucide pe Waxillium, atât cu otravă, cât și cu bomba aceea.

— Lord Waxillium? spuse ea.

— Da?

— Cum a murit unchiul tău?

— Accident de trăsură, răspunse el, părând preocupat. El, soția lui și sora mea mergeau cu trăsura spre Moșiile Exterioare. Aceasta s-a întâmplat la doar câteva săptămâni după ce verișorul meu – moștenitorul – murise din cauza unei boli. Călătoria era menită să le aline durerea. Unchiul Ladrian a vrut să viziteze un vârf anume pentru a avea o panoramă a priveliștii, dar mătușa mea era prea slabă pentru a merge pe jos. Au luat o trăsură. Pe drum, calul a luat-o la goană. Dispozitivele de prindere a calului s-au rupt. Trăsura s-a răsturnat de pe stâncă.

— Îmi pare rău.

— Și mie, spuse el încet. Nu mersese să-i vizitez pe niciunul dintre ei de ani de zile. Simt o vinovăție ciudată, ca și cum ar trebui să fiu mai afectat de faptul că i-am pierdut.

— Cred că povestea aia are deja suficienți oameni distruși, murmură Wayne.

Waxillium se uită urât la el, dar Wayne nu-l observă, deoarece ochii lui erau încă închiși, iar șapca îi acoperea fața. Marasi îl lovi cu piciorul în tibie, făcându-l să țipe. Apoi se înroși la față.

— Fii respectuos față de cei morți, spuse ea.

Wayne își frecă piciorul.

— Deja începe să-mi dea ordine. Femeile.

Își puse înapoi șapca pe față și se lăsă din nou pe spate.

— Lord Waxillium, spuse ea. Te-ai întrebat vreodată dacă…

— Dacă cineva l-ar fi putut omorî pe unchiul meu? întrebă Waxillium. Sunt legiuitor. Îmi pun întrebări, chiar dacă pentru scurt timp, în legătură cu *fiecare* moarte de care aud. Dar rapoartele pe care le-am primit nu au indicat nimic suspect. Unul din lucrurile pe care le-am învățat devreme în carierea mea a fost că, uneori, accidentele pur și simplu *se întâmplă.* Unchiului meu îi plăcea să-și asume riscuri. Tinerețea lui marcată de jocuri de noroc a dus la o vârstă mijlocie în care a căutat senzații tari. În cele din urmă, am acceptat că tragedia a fost un accident.

— Și acum?

— Și acum, spuse Waxillium, mă întreb dacă nu cumva rapoartele trimise mie nu au fost puțin *prea* curate. Privind în urmă, îmi dau seama că e posibil ca totul să fi fost ticluit cu atenție ca să nu-mi trezească bănuielile. Mai mult decât atât, Tillaume a fost acolo, deși el a rămas în urmă, la conac, în ziua accidentului.

— Ce motiv ar fi avut să-l ucidă pe unchiul tău? întrebă Marasi. Nu ar fi trebuit să fie îngrijorați de faptul că moartea lui te-ar aduce pe tine, un legiuitor cu experiență, înapoi în oraș? Să-l înlăture pe unchiul tău și, din greșeală, să-l pună pe Waxillium Dawnshot pe urmele lor…

— Waxillium *Dawnshot*? întrebă Wayne, deschizând ușor un ochi. Inspiră încet pe nas și se șterse cu batista.

Marasi se făcu roșie în obraji.

— Scuze. Dar așa i se spune în rapoarte.

— Așa ar trebui să-mi spună mie, zise Wayne. Eu sunt celui care îi place o dușcă bună de whisky dimineața.

— Pentru tine dimineața e după-amiaza târziu, Wayne, spuse Waxillium. Mă îndoiesc că ai văzut vreodată răsăritul.

— Asta e chiar nedrept. Îl văd tot timpul, când stau treaz până mai târziu… rânji pe sub șapcă. Wax, când mergem să o vedem pe Ranette?

— Nu mergem, spuse Waxillium. Ce te face să crezi că o să mergem?

— Păi, noi suntem în oraș. Și ea e în oraș – s-a mutat aici înainte să te muți tu, și așa mai departe. Casa noastră a explodat. Știi, am putea merge s-o vedem. Să fim cu toții prieteni, ceva de genul ăsta.

— Nu, spuse Waxillium. Nici măcar nu aș ști unde s-o găsesc. Orașul e un loc atât de mare.

— Locuiește în al Treilea Octant, spuse Wayne, indiferent. O casă din cărămidă roșie. Cu două etaje.

Waxillium se uită țintă la Wayne, ceea ce lui Marasi i se păru ciudat.

— Cine este persoana aceasta?

— Nimeni, spuse Waxillium. Te pricepi să tragi cu pistolul?

— Nu prea, recunoscu ea. Clubul de trageri folosește puști.

— Ei bine, o pușcă nu încape într-o poșetă, spuse Waxillium, scoțând un pistol din tocul de la umăr.

Era mic, cu o țeavă subțire. Toată arma avea aproximativ lungimea mâinii ei. Marasi luă arma, ezitând.

— Când împuști cu un pistol, secretul este să-ți menții echilibrul, spuse Waxillium. Folosește-ți amândouă mâinile, dacă poți, găsește-ți un loc ferit unde să te adăpostești, și ține-l cu amândouă mâinile . Nu tremura, nu te grăbi, și ai grijă să ochești ținta. E mult mai dificil să împuști cu pistoalele, dar asta e, parțial pentru că oamenii tind să fie mai imprudenți cu ele. Însăși natura unei puști te încurajează să ochești ținta, în vreme ce primul impuls al oamenilor cu un pistol pare a fi doar să-l îndrepte vag spre țintă și să apese pe trăgaci.

— Da, spuse ea, cântărind arma în mână. Era înșelător de grea. Opt din zece polițiști care trag cu un pistol într-un răufăcător de la o distanță de aproximativ trei metri ratează.

— Serios?

Ea încuviință din cap.

— Ei, spuse Waxillium, presupun că Wayne nu trebuie să se simtă atât de prost.

— Hei!

Waxillium o fixă cu privirea.

— Odată l-am văzut încercând să împuște pe cineva aflat la trei pași distanță. În final a împușcat zidul *din spatele* lui.

— Nu-i vina mea, bombăni Wayne. Gloanțele sunt niște nemernice înșelătoare. Nu ar trebui să li se permită să ricoșeze. Metalul nu ricoșează, și acesta e un adevăr la fel de tare ca titanul.

Marasi verifică revolverul cel mic să se asigure că siguranța era ridicată, apoi îl vârî în poșeta ei arsă.

Ascunzătoarea Efemerilor se dovedi a fi o clădire cu un aspect nevinovat în apropierea docurilor de la canal. Înaltă de două etaje, avea un acoperiș plat, cu numeroase coșuri de fum. Mormane de cenușă neagră și zgură erau adunate de-a lungul unui zid al clădirii, iar ferestrele arătau de parcă nu ar fi fost curățate de la înălțarea Finală.

— Lady Marasi, întrebă Waxillium, verificând vizorul revolverului său. Te-ai simți îngrozitor de jignită dacă ți-aș sugera să aștepți în trăsură cât timp noi mergem în recunoaștere? Probabil că locul este abandonat, dar nu aș fi surprins să găsesc câteva capcane lăsate în urmă.

— Nu, spuse ea tremurând. Nu m-ar deranja. Cred că ar fi în regulă.

— Îți voi face cu mâna când suntem siguri că locul este liber, spuse el, apoi își ridică pistolul și dădu din cap, în semn aprobator, spre Wayne.

Ieșiră din trăsură, ferindu-se, și fugiră ghemuiți spre partea laterală a clădirii. Nu se îndreptară spre ușă. În schimb, Wayne sări – și mai mult ca sigur că Waxillium îl împinsese, căci bărbatul vânos sări aproape patru metri și ateriză pe acoperiș. Waxillium îl urmă, sărind cu mai multă eleganță, aterizând fără niciun sunet. Se îndreptară spre colțul îndepărtat, unde Wayne se balansă în jos și lovi cu piciorul într-o fereastră. Waxillium intră, balansându-se, după el.

Marasi așteptă câteva minute tensionate. Vizitiul nu scoase niciun cuvânt despre ceea ce se întâmpla, deși îl auzi bombănind, ca pentru el însuși, „nu e treaba mea”. Waxillium îi

plătise suficient, încât era mai bine să tacă.

Nu răsună niciun foc de armă. În cele din urmă, Waxillium deschise ușa spre clădire și făcu semn cu mâna. Ea coborî în mare grabă din trăsură și se apropie.

— Ei bine? întrebă ea.

— Două fire de declanșare, spuse Waxillium, montate cu explozibili. Altceva periculos nu am găsit. În afară de mirosul urât al corpului lui Wayne.

— E mirosul *oamenilor incredibili,* strigă Wayne, dinăuntru.

— Hai, spuse Waxillium, ținându-i ușa deschisă.

Ea dădu să intre, apoi ezită în pragul ușii.

— E gol.

Marasi se așteptase la forje și echipamente. În schimb, încăperea imensă era goală, ca o sală de clasă în timpul vacanței de iarnă. Lumina strălucea prin ferestre, deși era foarte slabă. Încăperea mirosea a cărbune și foc, iar pe podea erau porțiuni înnegrite.

— Locul de dormit e acolo, sus, spuse Waxillium, arătând cu degetul spre cealaltă parte a topitoriei. Încăperea principală de aici are înălțimea dublă pentru jumătate din clădire, dar cealaltă parte are un al doilea etaj. Se pare că ar fi putut adăposti cam cincizeci de bărbați acolo, bărbați care s-ar fi putut comporta ca niște muncitori într-o topitorie în timpul zilei, ca să mențină frontul.

— Aha! spuse Wayne, din întunericul din stânga încăperii.

Marasi auzi un huruit, apoi lumina inundă încăperea, în vreme ce Wayne împinse zidul în spate. Acesta se deschise, rulându-se, oferind un acces amplu spre canal.

— Cât de ușor s-a deschis? întrebă Waxillium, mergând repede acolo.

Marasi îl urmă.

— Nu știu, spuse Wayne, ridicând din umeri. Destul de ușor.

Waxillium examină ușa. Aluneca pe roți într-un șanț mic, tăiat în podea. Atinse șanțul cu degetele și când le scoase, observă că era vaselină pe ele.

— A fost folosit, spuse Marasi.

— Exact, spuse Waxillium.

— Și ce-i cu asta? întrebă Wayne.

— Dacă ei fac lucruri ilegale aici, spuse Marasi, nu ar vrea să deschisă întregul corp de clădire atât de des.

— Poate au făcut-o de fațadă, spuse Waxillium, ridicându-se.
Marasi îl aprobă, dând din cap, preocupată.
— Oh! Aluminiu.
Wayne își scoase bastoanele de duel, învârtindu-se.
— Ce? Unde? Cine trage?
Marasi simți că începe să roșească.
— Scuze. Am vrut să spun că ar trebui să verificăm și să vedem dacă putem găsi picături de aluminiu pe jos. De când a fost topit și au fost turnate armele. Așa vom afla dacă locul ăsta este *cu adevărat* o ascunzătoare sau dacă sursa lui Wayne încerca să ne ducă la un aliaj rău.
— A fost sincer, spuse Wayne. Eu simt genul ăla de lucruri.
Wayne strănută.
— Ai crezut că Lessie era dansatoare, prima dată când am cunoscut-o, spuse Waxillium, ridicându-se.
— A fost o situație diferită. Ea era femeie. Pricepută să mintă, așa cum sunt toate. Dumnezeul de Dincolo le-a făcut astfel.
— Nu… nu sunt sigură cum ar trebui să interpretez cuvintele tale, spuse Marasi.
— Cu puțină precauție, spuse Waxillium. Și o doză sănătoasă de scepticism. La fel ca orice îți spune Wayne.
Waxillium întinse mâna. Marasi se încruntă, ridicându-și palma. El îi lăsă ceva în palmă. Câteva bucăți de metal care arătau ca și cum ar fi fost răzuite de pe podea, unde se răciseră. Erau argintii, ușoare și negre de murdărie pe margini.
— Le-am găsit pe podea, acolo, spuse Waxillium. Lângă una din porțiunile înnegrite.
— Aluminiu? întrebă ea cu nerăbdare.
— Da, răspunse el. Cel puțin, eu nu pot să-i împing cu Allomanția, ceea ce, împreună cu înfățișarea lor, este un indiciu suficient.
Waxillium o analiză atent pe Marasi.
— Îți merge mintea la genul acesta de lucruri.
Ea se făcu roșie la față. *Din nou. La naiba!* se gândi ea. *Va trebui să găsesc o modalitate să rezolv treaba asta.*
— E vorba de deviații, Lord Waxillium.
— Deviații?
— Numere, tipare, mișcări. Oamenii par imprevizibili, dar, de fapt, ei urmează tipare. Găsește deviațiile, izolează motivul

pentru care ei au deviat, și deseori vei afla ceva. Aluminiu pe podea. E o deviație.

— Și mai sunt altele aici?

— Felul în care se deschide ușa aceea, spuse ea, arătând în lateral, cu o mișcare a capului. Ferestrele acelea. Sunt acoperite cu prea multă funingine. Dacă ar fi să fac o presupunere, a ajuns acolo de la o lumânare care a ars aproape de sticlă ca să o înnegrească, astfel încât nimeni să nu poată arunca o privire înăuntru.

— Poate e o chestie naturală, spuse Waxillium. De la forjarea metalelor.

— De ce se să fie *închise* ferestrele în timpul forjării, când se degajă căldură? Ferestrele acelea se pot deschide ușor, și se deschid spre exterior – așa că nu s-ar depune funingine pe ele. Cel puțin, nu atât de multă. Sau le-au lăsat închise în timp ce lucrau ca să ascundă ce se petrecea aici, sau le-au întunecat în mod intenționat.

— Deșteaptă remarcă, spuse Waxillium.

— Deci întrebarea este, spuse ea, ce au tot adus și scos ei din clădire prin ușa aceea mare, laterală? Ceva suficient de important, încât au deschis-o chiar și după ce au depus atâta efort cu ferestrele.

— Explicația e ușoară, cel puțin, pentru chestia asta, spuse Waxillium. Au jefuit vagoane de tren, așa că au dus marfa înăuntru.

— Ceea ce înseamnă că au transportat-o după ce au furat-o… spuse Marasi.

— Ceea ce ne oferă un indiciu, spuse Waxillium, dând din cap, aprobator. Au adus și au scos lucruri din locul ăsta prin canale. De fapt, canalele ar putea avea legătură cu felul în care ei scot marfa din vagoanele de tren cu atât de mare ușurință.

Făcu niște pași mari spre ușă.

— Unde mergi? întrebă ea.

— Mă duc să cercetez ce e pe-afară, spuse el. Voi doi mergeți și uitați-vă prin dormitoare. Spuneți-mi dacă vedeți… deviații, cum le spui tu.

Ezită.

— Lasă-l pe Wayne să intre primul. Se poate să fi ratat vreo capcană sau două. E mai bine să explodeze el, nu tu.

— Hei! spuse Wayne.

— Am spus-o cu tot dragul, replică Waxillium, strecurându-se afară prin partea deschisă a clădirii. Apoi se întoarse spre ei. Și poate o să-ți explodeze fața, și o să ne scutească să mai fim nevoiți să ne uităm la mutra aia a ta.

Spunând aceste cuvinte, plecă. Wayne zâmbi.

— La naiba! Chiar că e bine să-l vezi că e din nou în apele lui.

— Deci nu a fost dintotdeauna atât de serios?

— Oh, Wax a fost mereu serios, spuse Wayne, ștergându-se cu batista la nas. Dar când se simte în largul lui, afișează un zâmbet de superioritate. Vino!

O conduse în partea din spate a clădirii. Era o cutie mică lângă perete, explozibilii pe care îi descoperiseră ei și îi dezarmaseră, presupuse Marasi. Tavanul era mai jos aici. Wayne urcă pe o scară, făcându-i semn să aștepte.

Marasi se uită atentă peste tot, căutând orice nu fusese aruncat, dar nu reuși decât să sară de bucurie de câteva ori când crezu că văzuse ceva cu colțul ochiului. Partea aceasta a încăperii era foarte întunecoasă.

Oare Wayne stătea prea mult timp? Se agită, apoi, într-un final, se hotărî să urce pe scară. Era *întuneric* înăuntru. Nu întuneric beznă, doar suficient de întuneric, încât se gândi că ar trebui să poată vedea ce făcea – dar nu putu. Ezită la jumătatea drumului în sus pe scări, apoi hotărî că era o bleagă și înaintă.

— Wayne? spuse ea, agitată, uitându-se pe furiș de pe scară. Etajul de sus era luminat de câteva ferestre, întunecate de funingine, în ciuda faptului că se afla într-o zonă unde nu se forja, nici nu se turna vreun metal. Lucrul acesta îi consolidă teoria. Și starea de nervozitate.

— E mort, domnișoară, spuse din întuneric o voce îmbătrânită, distinsă. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Marasi simți că inima stă să i se oprească în piept.

— Da, continuă vocea, era pur și simplu prea frumos, prea deștept, și prea extraordinar de remarcabil în toate aspectele existenței lui ca să i se permită să trăiască.

Cineva deschise o fereastră, lăsând înăuntru lumina și scoțând la iveală fața lui Wayne.

— Mi-e teamă că am avut nevoie de o sută de oameni să-l dobor, iar el i-a ucis pe toți cu excepția unuia. Ultimele lui cuvinte au fost: „Spune-i lui Wax… că e un nemernic absolut…

și încă îmi datorează cinci bancnote.”

— *Wayne,* șuieră ea, printre dinți.

— Nu m-am putut abține, colega, spuse el, revenind la vechea lui voce, care era complet diferită. Scuze! Dar nu ar fi trebuit să urci aici. Făcu un gest din cap spre colț, unde erau rezemate de perete câteva bețe cu ceva.

— Și mai mulți explozibili? întrebă ea, simțindu-se slăbită.

— Da. Nu i-am văzut când am trecut prima dată pe aici. Erau montați să explodeze când se deschidea o încuietoare de la un cufăr din colț.

— Era ceva *în* cufăr?

— Da. Explozibili. N-ai fost atentă?

Ea îl fixă cu privirea.

— Nu, spuse el, chicotind. Nu știu ce se așteaptă Wax să găsim în locul ăsta. E clar că l-au golit de tot.

Cu ajutorul luminii ce intra pe fereastra deschisă, Marasi desluși o cameră cu tavanul jos. Mai degrabă o mansardă. Ea și Wayne puteau să umble pe acolo fără să se aplece, dar Wayne mai avea puțin spațiu până atingea tavanul. Waxillium ar fi fost nevoit să se aplece.

Scândurile podelei erau deformate și, din loc în loc, ieșeau cuiele. Marasi își imagină că desface o scândură cu ranga și găsește o ascunzătoare cu indicii tăinuite, dar, bâjbâind pe podea, își dădu seama că, printre scânduri, putea să vadă nivelul de jos. Nu exista deloc spațiu pentru a ascunde lucrurile.

Wayne aruncă o privire prin niște dulapuri încorporate în perete, verificând dacă nu sunt explozibili, apoi bătu în perete după compartimente ascunse. Marasi se uită în jur, dar hotărî repede că nu era nimic de găsit acolo. Cu excepția, probabil, a explozibililor.

Explozibili.

— Wayne, ce fel de explozibili sunt aceia?

— Poftim? Oh, chestii obișnuite. Ei îi spun dinamită, folosită pentru a face găuri în stâncă în Ținuturile Necruțătoare. Destul de ușor de obținut, chiar și în oraș. Astea sunt niște bețe mai mici decât am văzut, dar practic, e vorba de același lucru.

— Of!

Se încruntă.

— Erau puse în ceva?

Wayne ezită, apoi se uită în spate, la cufăr.

— Huh! Băgă mâna înăuntru și ridică ceva. Nu erau *în* nimic, dar cineva a folosit asta să proptească fitilul și detonatorul.

— Ce este? întrebă ea, grăbindu-se spre el.

— O cutie de trabucuri, spuse el, arătându-i-o. „Citizen Magistrates”. E o marcă scumpă. Foarte scumpă.

Marasi analiză cutia. Capacul era vopsit în auriu și roșu, iar numele mărcii era scris dintr-o parte în alta, cu litere mari. Nu mai rămăsese niciun trabuc, deși arăta *într-adevăr* ca și cum niște numere fuseseră mâzgălite cu creionul în interiorul capacului. Șirul de numere nu-i spunea nimic.

— O să i-l arătăm lui Wax, spuse Wayne. Ăsta e exact genul de lucru care-i place lui. Probabil că o să-l conducă la o teorie grandioasă despre cum șeful nostru fumează trabucuri, și chestia asta o să-l ajute cumva să identifice tipul dintr-o mulțime. Întotdeauna face chestii din astea, de când am început noi să lucrăm împreună.

Wayne zâmbi, luând înapoi cutia de trabucuri, apoi se întoarse să mai caute prin dulapuri.

— Wayne, spuse Marasi. Cum de *ai ajuns* tu să lucrezi cu Waxillium?

— Asta nu era scris în rapoartele tale? întrebă el, bătând în partea laterală a unui dulap.

— Nu. E considerat oarecum un mister.

— Noi nu vorbim prea mult despre asta, spuse Wayne, cu vocea înăbușită, și capul în interiorul dulapului. El mi-a salvat viața.

Ea zâmbi, așezându-se pe podea, și își odihni spatele de perete.

— Probabil că e o poveste pe cinste.

— Nu e ce crezi tu, spuse el, scoțându-și capul. Eu urma să fiu spânzurat în Dorsetul îndepărtat, de legiuitorul de-acolo.

— Pe nedrept, presupun?

— Depinde de definiția ta a acelui cuvânt și alte cele, spuse Wayne. Am împușcat un bărbat. Unul nevinovat.

— A fost un accident?

— Da, spuse Wayne. Nu am vrut decât să-l jefuiesc.

Făcu o pauză, uitându-se la dulap, părând distant. Clătină din cap, apoi se târî înăuntru, împingând cu putere și intrând cu forța în peretele din spate.

Marasi nu se așteptase să audă așa ceva. Se lăsă pe spate, cuprinzându-și picioarele cu mâinile.

— Ai fost un răufăcător?

— Nu unul foarte capabil, spuse Wayne, din interiorul dulapului. Întotdeauna mi-a fost greu să nu iau lucrurile altora. Eu, pur și simplu, apuc câte ceva, știi? Și apoi îl găsesc acolo, în degetele mele. Oricum, începeam să mă pricep la așa ceva, și aveam niște prieteni… ei m-au convins că ar trebui să merg puțin mai departe. Să-mi iau cu adevărat destinul în mână, spuneau ei. Să mă apuc să fac bani, să folosesc arme în jafuri și altele de felul ăsta. Așa că am încercat. Am omorât un bărbat. Tatăl a trei copii.

Ieși din dulapul spart, apoi ridică ceva. Arătau ca un fel de cărți de joc.

— Indicii? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Nuduri, spuse el, uitându-se repede prin ele. Sunt vechi. Probabil dinainte ca bandiții noștri să cumpere locul ăsta.

Mai răsfoi câteva, după aceea le aruncă înapoi în gaură.

— Cel puțin, polițiștii vor găsi ceva nostim.

Se uită înapoi la ea, părând… bântuit, cu privirea în umbră, și fața luminată într-o parte de o fereastră deschisă.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă ea încet. Cu tine, vreau să zic. Dacă nu cumva, poate, nu vrei să-mi spui.

El ridică din umeri.

— Nu conștientizam ce făceam, și m-am panicat. Cred că probabil am vrut să fiu prins. N-am vrut niciodată să-l împușc pe individul ăla. Am vrut doar să-i iau portofelul, înțelegi? Bătrânul Deget-Mort m-a prins ușor. Nici măcar nu a trebuit să mă bată să scoată o mărturisire de la mine.

Wayne tăcu o clipă.

— Am plâns tot timpul. Aveam șaisprezece ani. Eram doar un copil.

— Știai că ești Allomant?

— Sigur. Ăla era un motiv pentru care eram în Ținuturile Necruțătoare, în primul rând, dar asta e o altă poveste. Oricum, aliajul fuzibil este greu de făcut. Bismutul și cadmiul nu sunt genul de metale pe care le găsești în magazinul de la colț. Încă nu știam multe despre Feruchimie, deși tatăl meu era Feruchimist, așa că aveam o idee. Dar să depozitezi sănătatea, e nevoie de aur.

Wayne se apropie, așezând-se pe podea, lângă ea.

— Nici acum nu știu de ce m-a salvat Wax. Ar fi trebui să fiu spânzurat, să știi. Am omorât un om bun. Nici măcar nu era bogat. Era contabil. Făcea muncă de caritate pentru oricine avea nevoie – întocmea testamente, citea scrisori. În fiecare săptămână, transcria scrisori pentru muncitorii din mină care nu știau să scrie, ca să le poată trimite acasă, familiilor lor din oraș. Am aflat multe despre el la proces. Am ajuns să-i văd pe copiii lui plângând. Și pe soția lui…

Wayne băgă mâna în buzunar, apoi desfăcu ceva. O bucată de hârtie.

— Am primit o scrisoare de la ei în urmă cu câteva luni.

— Îți scriu *scrisori*? spuse Marasi.

— Sigur. Eu le trimit jumătate din ceea ce fac. Să aibă copiii hrană, știi. M-am gândit că e logic, pentru că eu le-am omorât tatăl. Unul a mers la universitate.

Ezită

— Ei încă mă urăsc. Îmi scriu scrisori să-mi spună că nu m-au iertat, că niciun ban nu-l va aduce înapoi pe tatăl lor. Au dreptate. Totuși, acceptă banii, deci e ceva.

— Wayne… spuse Marasi. Îmi pare tare rău.

— Da. Și mie. Dar unele greșeli nu pot fi reparate prin regrete. Nu le poți repara, indiferent ce-ai face. Eu și armele nu ne-am mai înțeles bine de-atunci încoace. Mâna mea începe să tremure când țin o armă în ea, mișcându-se ca un pește nenorocit, aruncat pe docuri. Nu-i așa că e cel mai amuzant lucru? E ca și cum mâna mea ar gândi de una singură.

Dinspre scară se auzi sunetul pașilor și, câteva momente mai târziu, intră Waxillium. Ridică din sprânceană când îi văzu pe cei doi stând acolo, pe podea.

— Vezi, spuse Wayne. Avem o discuție de la suflet la suflet. Nu veni să calci în picioare discuția noastră și să zăpăcești complet treaba.

— Nici nu îndrăznesc, spuse Waxillium. Am vorbit cu cerșetorii locali. Efemerii *au mutat* ceva mare în și din clădire și apoi pe o barcă de pe canal. Au făcut-o în mai multe rânduri, întotdeauna noaptea. Se pare că a fost ceva mai mare decât niște mărfuri; un fel de mașinărie, bănuiesc.

— Pfui, făcu Wayne.

— Într-adevăr, pfui, spuse Waxillium. Tu?

— Am găsit o cutie, spuse Wayne, întinzându-i cutia de trabucuri. Oh, și am mai găsi dinamită. În caz că vrei să arunci în aer un canal nou sau ceva de genul.

— Adu-o, zise Waxillium. Ar putea fi folositoare.

Luă cutia de trabucuri.

— Sunt și niște poze cu nuduri, observă Wayne, arătând cu degetul spre dulap. Dar sunt atât de șterse, încât abia poți distinge părțile bune.

Ezită.

— Doamnele nu poartă arme, așa că probabil nu vei fi interesat.

Waxillium râse zgomotos.

— Cutia de trabucuri este a unei mărci scumpe, spuse Marasi, ridicându-se. E puțin probabil să fie de la un hoț obișnuit, decât dacă nu au luat-o cumva de la cineva, dar, uite. Cineva a scris niște numere în interior.

— Într-adevăr, spuse Waxillium. Miji ochii, apoi se uită la Wayne, care încuviință, cu o mișcare a capului.

— Ce? întrebă ea. Știți ceva?

Waxillium îi aruncă cutia înapoi lui Wayne, care o îndesă în buzunarul de la haină. Era suficient de mare, încât să atârne în afară.

— Ai auzit vreodată de numele Miles Dagouter?

— Sigur, spuse ea. Miles O-Sută-de-Vieți. E un legiuitor din Ținuturile Necruțătoare.

— Da, spuse Waxillium serios. Haideți! Cred că e vremea să mergem într-o călătorie. În timp ce mergem, vă voi spune câteva povești.

CAPITOLUL 11

Miles se rezemă de balustradă și își aprinse trabucul. Trase din el de câteva ori ca să îl țină aprins, apoi eliberă încet dintre buze, un șuvoi de fum înțepător.

— Au fost văzuți, șefule, spuse Tarson, urcând scările.

Tarson avea brațul într-un bandaj: majoritatea bărbaților ar fi încă în pat după ce trăseseră cum o făcuse el. Dar Tarson era un Brutal și avea sânge koloss. Avea să se vindece repede.

— Unde? întrebă Miles, privind în jos și cercetând amplasarea noii ascunzători. Pe lângă Tarson, singurul care mai era aici sus, cu el, era Clamps, al treilea la comandă.

— Sunt la vechea topitorie, spuse Tarson, care încă purta pălăria lui Wayne. Au vorbit cu cerșetorii de acolo.

— Ar fi trebuit să-i arunce în canal pe toți, mormăi Clamps, scărpinându-se la cicatricea de pe gât.

— N-am de gând să încep să omor cerșetori, Clamps, spuse Miles încet.

Purta o pereche de revolvere din aluminiu; străluceau în luminile electrice din hala cea mare.

— Ai fi surprins cât de repede se poate întoarce împotriva noastră așa ceva; întoarce proletariatul din oraș împotriva noastră, și toate *felurile* de informații neconvenabile își vor găsi drum spre polițiști.

— Da, sigur, spuse Clamps. Bineînțeles. Dar, vreau să spun, cerșetorii ăia… au văzut lucruri, șefule.

— Wax și-ar fi dat seama și fără ajutorul lor, spuse Miles. E ca un șobolan. Oriunde îți dorești să-l găsești cel mai puțin, acolo o să-l găsești. Într-un fel, asta îl face predictibil. Presupun că acele capcanele explozive ale tale – deși ai promis că nu vor da greș – au fost ineficiente?

Clamps tuși în mână.

— Păcat, spuse Miles.

Puse la loc, în buzunar, bricheta de argint, pe care încă o avea în mână, după ce își aprinsese trabucul.

— Ea avea sigiliul legiuitorilor True Madil. Îi făcea pe ceilalți bărbați să se simtă inconfortabil când o vedeau. Oricum, Miles o păstra.

Spațiul din fața lor nu avea absolut nicio fereastră. Lumini electrice mari, orbitoare, atârnau din tavan, iar bărbații

asamblau echipamentul de forjare și turnare. Miles era sceptic. O turnătorie sub pământ? Dar domnul Suit promisese că ventilatoarele sale electrice și conductele vor elimina fumul și vor face aerul să circule. Era de folos faptul că se crea mult mai puțin fum cu ajutorul cuptoarelor electrice pe care urmau să le folosească aici jos.

Încăperea aceasta era foarte ciudată. Un tunel mare ducea în întuneric pe partea stângă a încăperii și în el erau montate șine de cale ferată. Începuturile, spusese domnul Suit, unei linii *subterane* de cale ferată în oraș. Cum avea să treacă prin canale? Ar fi trebuit să treacă pe sub ele, presupuse el. O imagine ciudată.

Până în momentul acela, tunelul fusese doar un test. Ducea pe o distanță scurtă la o clădire mare, din lemn, unde Miles putea să-și găzduiască restul oamenilor. Mai avea încă vreo treizeci. În acel moment, ei aduceau înăuntru cutiile cu provizii și ceea ce mai rămăsese din aluminiumul lor. Nu mai era mult. Dintr-o singură lovitură, Wax aproape că i-ar fi distrus pe Efemeri.

Miles pufăi din trabucul lui, dus pe gânduri. Ca întotdeauna, recurgea la aurmintea lui, învigorându-se, împrospătându-și corpul. Niciodată nu îi era rău, niciodată nu-i lipsea energia. Tot mai avea nevoie să doarmă, și îmbătrânea, dar, în afară de acestea, era, practic, nemuritor. Atâta timp cât avea suficient aur.

Totuși, aceasta era o problemă, nu-i așa? Fumul se răsucea în fața lui, învârtindu-se ca niște cețuri.

— Șefule? întrebă Clamps. Domnul Suit așteaptă. Nu mergi să te întâlnești cu el?

Miles suflă fumul:

— Într-o clipă.

Suit *nu* era stăpânul lui.

— Cum merge recrutarea, Clamps?

— E… am nevoie de mai mult timp. O zi nu e suficientă, mai ales după ce jumătate din noi am fost măcelăriți.

— Ai grijă pe ce ton vorbești, spuse Miles.

— Scuze.

— Era sigur că Wax va intra în joc, în cele din urmă, spuse Miles, încet. El schimbă regulile, și e adevărat că am pierdut cu mult mai mulți oameni decât aș fi ucis eu. Pe de altă parte,

suntem totuși norocoși. Acum că Waxillium e implicat, putem să-i anticipăm mișcările.

— Șefule, spuse Tarson, aplecându-se, se vorbește printre oamenii noștri. Că tu și Wax… că voi doi ne-ați înscenat totul.

Se trase înapoi, de parcă s-ar fi așteptat la o reacție violentă.

Miles pufăi în continuare din trabuc, și reuși să-și controleze impulsul inițial de furie. Devenea mai priceput la așa ceva. Puțin.

— De ce ar spune ei asta?

— Tu ai fost cândva legiuitor și câte și mai câte…

— Încă sunt, spuse Miles. Ceea ce facem noi nu este în afara legii. În afara legii *adevărate.* Oh, bogătașii își vor face propriile lor coduri, ne vor forța să trăim cum vor ei. Dar legea noastră este legea umanității însăși.

— Oamenilor care lucrează pentru mine le este oferită scutirea de reformă. Munca lor aici le spală toate celelalte… infracțiuni anterioare. Spune-le că sunt mândru de ei, Clamps. Îmi dau seama că am trecut prin ceva traumatizant, dar am supraviețuit. Vom face față zilei de mâine cu și mai mare rezistență.

— O să le spun, șefule, zise Clamps.

Miles își ascunse o grimasă. Nu se putea hotărî dacă cuvintele erau cele potrivite sau nu; el nu se pricepea să țină lecții de morală. Dar oamenii lui aveau nevoie de convingere din partea lui, așa că avea să se afișeze convins de cauza lui.

— Cincisprezece ani, spuse el încet.

— Șefule?

— Am petrecut cincisprezece ani în Ținuturile Necruțătoare, încercând să-i protejez pe cei neajutorați. Și, știi ce? Niciodată nu s-a îmbunătățit situația. Tot efortul ăla, nu a însemnat nimic. Copiii tot mureau, femeile erau abuzate în continuare. Un singur om nu era suficient pentru a schimba lucrurile, ținând cont de corupția de aici, din inima civilizației, spuse el, trăgând, din nou, din trabuc. Dacă vrem să schimbăm lucrurile, trebuie să le schimbăm aici, mai întâi.

Și Trell să mă ajute dacă greșesc. De ce făcuse Trell oameni ca el, dacă nu ca să vadă răul îndreptat? Cuvintele întemeierii induseseră chiar și o explicație lungă despre Trellism și învățăturile lui, ceea ce dovedea că bărbații ca Miles erau speciali.

Se întoarse și înaintă pe culoar. Acesta atârna ca un balcon în partea de nord a încăperii celei mari. Tarson și Clamps rămaseră în urmă; știau că lui îi plăcea să fie singur când stătea față în față cu domnul Suit.

Miles deschise ușa de la capătul coridorului și intră în biroul domnului Suit. De ce avea nevoie de un birou aici, Miles nu știa; poate că supraveghease mai de aproape operațiunile de la această bază nouă. Domnul Suit voise ca ei să fie aici de la bun început. Îl enerva pe Miles faptul că fusese nevoit, în cele din urmă, să accepte oferta – aceasta îl aducea mai mult sub papucul finanțatorului său.

Gata cu jafurile bune, și nu vom mai avea nevoie de el de acum încolo, își spuse Miles. *Asta înseamnă că ne putem muta în altă parte.*

Domnul Suit era un bărbat cu fața rotundă, cu o barbă mare, grizonantă. Stătea la biroul lui, sorbind dintr-o ceașcă cu ceai și purtând un costum extrem de elegant și de scump din mătase neagră cu o vestă turcoaz. Când intră Miles, el studia un ziar.

— Știi că nu-mi place cum miros alea, spuse domnul Suit, fără să-și ridice privirea.

Miles trase, oricum, din trabuc. Domnul Suit zâmbi.

— Am auzit că vechiul tău prieten *deja* a localizat fosta ta bază de operațiuni?

— Au fost luați prizonieri dintre oamenii mei, spuse Miles, e firesc. Era doar o chestiune de timp.

— Nu sunt foarte loiali cauzei tale.

Miles nu răspunse la afirmația asta. Amândoi știau că majoritatea oamenilor lui lucrau pentru bani, și nu pentru vreun țel mai înalt.

— Știi de ce-mi place de tine, Miles? întrebă domnul Suit.

Nu-mi pasă în mod deosebit dacă-ți place sau nu, se gândi Miles, dar își ținu gura.

— Tu ești meticulos, continuă domnul Suit. Ai un țel, crezi în el, dar nu îl lași să-ți întunece vederea. De fapt, cauza ta nu este atât de diferită de aceea a asociaților mei și a mea. Cred că este un țel lăudabil, iar tu ești un lider demn de respect, spuse domnul Suit, întorcând pagina ziarului. Împușcăturile de la ultimul jaf amenință să-mi submineze încrederea în afirmația pe care am făcut-o.

— Eu…

— Ți-ai pierdut cumpătul, spuse domnul Suit, cu o voce din ce în ce mai distantă, și, prin urmare, ți-ai pierdut controlul asupra oamenilor tăi. *Acela* a fost motivul pentru care s-a petrecut acest dezastru. Nu a existat vreun alt motiv.

— Ba da, a existat. Waxillium Ladrian.

— Ar fi trebuit să fii pregătit pentru el.

— El nu ar fi trebuit să fie acolo.

Domnul Suit sorbi din ceai.

— Fii serios, Miles. Purtai o mască pe față. Știai că exista o șansă ca el să vină.

— Am purtat o mască, spuse Miles, păstrându-și cumpătul cu un oarecare efort, pentru că eu sunt un bărbat care are un anumit renume. Wax nu era singurul care m-ar fi putut recunoaște.

— Presupun că e un argument acceptabil. Dar, pe de altă parte, la cât de dramatic insiști tu să fii – prin faptul că marfa dispare, nu este, pur și simplu, furată, mă face să mă întreb de ce eviți să fii recunoscut.

— Drama servește unui scop, replică Miles. Ți-am spus. Atâta timp cât poliția este dezorientată de felul în care punem noi mâna pe marfă, chestia asta îi va determina să facă în continuare greșeli.

— Și dramatismul? spuse Suit absent, întorcând un ziar de pe biroul lui. „Efemeri”, Miles?

Miles nu răspunse nimic. Își explicase motivele înainte, cele pe care voia să le știe Suit. Bineînțeles, mai erau altele. Era nevoit să fie dramatic, trebuia să atragă atenția publicului. Miles era hotărât să schimbe lumea. Nu puteai face lucrul acesta dacă oamenii te credeau un hoț obișnuit. Misterul, puterea, puțină magie… toate acestea puteau face minuni pentru cauza lui.

— Nu comentezi, spuse Suit. Ei bine, judecata ta s-a dovedit bine întemeiată în trecut. Cu excepția situației când vine vorba de Waxillium. Recunosc, Miles, că o parte din mine se întreabă. Există vreo ranchiună veche între voi doi de care eu ar trebui să știu? O ranchiună care, probabil, te-ar fi determinat să acționezi într-un mod nechibzuit?

Privirea domnului Suit era rece ca fierul.

— Ceva ce te-ar fi făcut să încerci să-l *împingi* să atace la acea petrecere? Ca tu să poți lupta cu el?

Miles își ținu privirea ațintită asupra lui Suit, apoi se aplecă, cu mâinile pe masă, și trabucul între degete.

— Nu am nicio ranchiună față de Waxillium Ladrian. El este unul dintre cei mai grozavi bărbați pe care i-a cunoscut lumea asta. Un bărbat mai minunat decât tine sau decât mine, sau, practic, decât oricine altcineva din acest oraș.

— Și lucrul acesta ar trebui să mă consoleze? Aproape că spui că nu te vei lupta cu el.

— Oh, mă voi lupta cu el. Îl voi ucide, dacă trebuie. Wax a ales tabăra greșită. Bărbații ca el, bărbații ca mine, putem să alegem. Să-i slujim pe oameni sau să-i slujim pe cei bogați. El a renunțat la dreptul lui de a fi protejat în momentul în care s-a întors în acest oraș și a început să socializeze cu ei.

— Ciudat, spuse Suit. Și eu sunt unul dintre ei, știi asta.

— Eu lucrez cu ceea ce am. Și, pe deasupra, tu ai... alte lucruri care te recomandă. Mai ales de când ai renunțat la dreptul de a avea privilegii.

— Nu la privilegii, spuse Suit. Doar la titlu. Și eu totuși cred că ai intenționat să-l provoci pe Waxillium. De aceea l-ai împușcat pe Peterus.

— L-am împușcat pe Peterus pentru că era un impostor, replică Miles. Se prefăcea că vrea dreptate, și toată lumea îl lăuda pentru asta, dar, între timp, el făcea pe plac elitei și celor corupți, ei îl lăsau să vină să se joace la petrecerile lor, ca un câine favorit. Eu l-am doborât.

Domnul Suit încuviință ușor din cap.

— Foarte bine.

— *Voi curăța* orașul ăsta, Suit. Chiar dacă va trebui să-i smulg inima înnegrită cu unghiile mele, o voi face. Dar tu va trebui să-mi faci rost de mai mult aluminiu.

— Mă ocup chiar acum de asta, spuse Suit.

Deschise un sertar din biroul lui și scoase o foaie de hârtie făcută sul. O puse în fața lui Miles. Miles desfăcut sfoara și întinse sulul de hârtie. Era o schiță.

— Noul vagon „antifurt” al lui Tekiel?

Suit dădu din cap, aprobator.

— Va dura până să... începu Miles.

— Oamenii mei lucrează la el de ceva timp. Sarcina ta nu e să te ocupi de planificare, Miles. Sarcina ta este punerea în aplicare. Eu mă voi îngriji să ai resursele de care ai nevoie.

Miles analiză schița. Suit avea relații. Era puternic. Miles nu putea să nu simtă că se implicase în ceva cu mult dincolo de puterea lui de control.

— Oamenii mei încă o țin pe cea mai recentă ostatică, spuse el. Ce vrei să faci cu ea?

— Lucrul acesta va fi aranjat, spuse Suit. Luă o înghițitură de ceai. Dacă aș fi fost mai atent, aș fi scos-o pe ea de pe listă. Waxillium nu se va opri din căutarea ei. Ar fi fost cu mult mai ușor dacă ar fi funcționat explozia. Acum trebuie să ne gândim la niște măsuri mai directe.

— Mă voi ocupa de el personal, spuse Miles. Astăzi.

#

— Miles Dagouter este un Twinborn, spuse Waxillium aplecându-se în față, în vagonul lor de tren. O varietate deosebit de periculoasă de Twinborn.

— Aur dublu, spuse Wayne, dând aprobator din cap și lăsându-se pe spate pe bancheta căptușită din fața lui Waxillium.

Afară, suburbiile exterioare ale orașului Elendel treceau ca prin ceață. Marasi stătea pe banchetă, lângă Wayne. Allomanții de aur nu sunt în mod deosebit periculoși, din câte am citit eu.

— Nu, spuse Waxillium. Nu sunt. Dar Combinarea îl face pe Miles atât de puternic. Dacă Allomanția și Feruchimia ta au un metal în comun, poți să-i accesezi puterea înzecit. E complicat. Depozitezi un atribut în interiorul metalului, apoi îl *arzi* ca să eliberezi puterea. Se numește Combinare. După cum spun legendele, este felul în care Sliver au câștigat nemurirea.

Marasi se încruntă.

— Eu am presupus că poveștile despre capacitățile extraordinare ale lui Miles de a se vindeca sunt niște exagerări. Am crezut că este doar un Creator-de-Sânge, ca Wayne.

— Oh, este un Creator-de-Sânge, desigur, spuse Wayne, învârtind un baston de duel în jurul încheieturii mâinii și prinzându-l din nou. Doar că *el* nu rămâne niciodată fără sănătate.

Waxillium aprobă cu o mișcare a capului, gândindu-se la ce se întâmplase cu ani în urmă, când îl întâlnise prima dată pe Miles. Bărbatul acela îl făcuse mereu să se simtă inconfortabil,

dar fusese și un legiuitor excelent. De cele mai multe ori.

Observând privirea confuză a lui Marasi, Waxillium explică:

— În mod normal, un Feruchimist trebuie să fie cumpătat. Poate dura luni întregi ca să stochezi sănătate sau greutate. Eu am umblat la jumătate de greutate de când am căzut prin podea, încercând să recuperez câte ceva din ceea ce am consumat. Abia dacă mi-am umplut metalmintea cu o fracțiune din ceea ce am pierdut. Pentru Wayne este și mai greu.

Wayne se șterse la nas.

— Va trebui să petrec câteva săptămâni în pat după asta și o să mă simt execrabil. Altfel, nu voi putea să mă vindec. La naiba, eu deja depozitez cât pot de mult și încă mă mișc normal. Până la sfârșitul zilei, abia dacă voi mai avea suficient cât să vindec o zgârietură.

— Dar Miles… spuse Marasi.

— Are o capacitate de vindecare aproape infinită. Bărbatul este, practic, nemuritor. Am auzit că odată a încasat un foc de armă direct în față și a plecat pe picioare. Noi am lucrat împreună în Ținuturile Necruțătoare. El era legiuitorul în True Madil. Eram trei care aveam un fel de alianță între noi, în vremurile bune. Eu, Miles și Jon Deget-Mort din Dorsetul îndepărtat.

— Miles nu mă prea place, observă Wayne. Ei bine… de fapt, niciunul dintre ei nu mă prea place.

— Miles a făcut treabă bună, spuse Waxillium. Dar era moralizator și dur. Ne respectam unul pe celălalt, deși în mare parte, de la distanță. Nu aș spune că am fost prieteni. Dar, departe, în Ținuturile Necruțătoare, oricine ia atitudine pentru ceea ce este corect, îți devine un aliat.

— E prima lege din Ținuturile Necruțătoare, spuse Wayne. Cu cât ești mai singur, cu atât mai mult ai nevoie să fie de partea ta un bărbat în care să ai încredere.

— Chiar dacă metodele lor merg dincolo de ceea ce ai alege tu însuți, spuse Waxillium.

— Nu pare a fi genul de om care să se dedice unei vieți de răufăcător, spuse Marasi.

— Nu, spuse Waxillium încet. Nu pare. Dar am fost aproape sigur că el era în spatele măștii de la nuntă, și cutia aceea de trabucuri… avea marca lui preferată. Nu pot fi sigur că este el, dar…

— Dar crezi că este.

Waxillium încuviință din cap. *Harmony ne ajută, dar eu cred că e el.* Legiuitorii erau un aliaj special. Exista un cod. Nu ceda niciodată, nu te lăsa niciodată tentat. Faptul că lucra cu infractorii în fiecare zi putea să schimbe un bărbat. Începeai să vezi lucrurile cum le vedeau ei. Începeai să gândești ca ei.

Știau cu toții că munca aceasta te putea distorsiona dacă nu erai atent. Nu vorbeau de lucrul acesta, și nu se dădeau bătuți. Sau nu ar fi trebuit să o facă.

— Nu mă surprinde, spuse Wayne. Ai auzit vreodată cum vorbește el despre oamenii din Elendel, Wax? E un om brutal, Miles ăsta.

— Da, spuse Waxillium, încet. Speram că va rămâne concentrat la a menține ordinea în orașul lui și își va lăsa demonii să doarmă.

Trenul trecu de suburbii, îndreptându-se spre Moșiile Exterioare – inelul larg de livezi, câmpii și pășuni care hrănea orașul Elendel. Peisajul se schimbă de la blocurile din oraș la întinderi deschise de cafeniu și verde, canalele licărind albastre în vreme ce străbăteau pământul.

— Asta schimbă lucrurile? întrebă Marasi.

— Da, spuse Waxillium. Înseamnă că toate astea sunt mult mai periculoase decât crezusem.

— Minunat.

Wayne rânji.

— Ei bine, am vrut ca tu să ai parte de experiența completă. Știi tu, de dragul științei și toate cele.

— De fapt, spuse Waxillium, m-am tot gândit cum ar fi cel mai bine să te trimit într-un loc sigur.

— Vrei să scapi de mine? întrebă ea.

Făcu ochii mari, ca să pară cu inima frântă, iar vocea i se înmuie într-un fel demn de milă, ca și cum se simțea trădată.

El era pe jumătate tentant să creadă că învățase asta de la Wayne.

— Credeam că îți sunt de ajutor.

— Îmi ești, spuse Waxillium. Dar, pe de altă parte, tu ai puțină experiență în lucrurile de care ne ocupăm noi.

— O femeie trebuie să câștige cumva experiență, spuse ea, ridicându-și capul. Eu deja am supraviețuit unei încercări de răpire și uneia de asasinare.

Ușile de la vagonul de pasageri huruiră când trenul luă un viraj.

— Da, dar, Lady Marasi, prezența unui Twinborn în tabăra cealaltă schimbă lucrurile. Dacă se ajunge la o confruntare, nu cred că pot să-l înfrâng pe Miles. El e îndemânatic, puternic și hotărât. Aș prefera să fii altundeva, în siguranță.

— Unde? întrebă ea. Oricare din proprietățile tale ar fi evidente, la fel cum ar fi și cele ale tatălui meu. Nu mă pot ascunde foarte bine nici în subteranele orașului; mă îndoiesc *foarte mult* că aș trece neobservată acolo! De aceea mă grăbesc să-ți sugerez că cel mai sigur loc pentru mine este lângă tine.

— Ciudat, spuse Wayne, eu de obicei găsesc că cele mai sigure locuri sunt oriunde, dar *nu* lângă Waxillium. Ți-am amintit de posibilitatea unor explozii în preajma lui?

— Poate ar trebui să mergem, pur și simplu, la polițiști, spuse Marasi. Lord Waxillium… genul acesta de investigație pe cont propriu este, tehnic, ilegală – cel puțin în sensul că avem cunoștință de fapte importante pe care polițiștii nu le știu. Ni se cere să comunicăm autorităților ceea ce știm.

— Nu-l face să se gândească la așa ceva! spuse Wayne. Eu tocmai începeam să îl fac să se oprească să mai spună asemenea lucruri!

— E-n regulă, Wayne, spuse Waxillium, încet. Am făcut o promisiune. I-am spus Lordului Harms că i-o voi aduce pe Steris acasă. Și voi face asta. Altceva nu mai am de zis. Hotărârea mea este nestrămutată.

— Atunci eu rămân să vă ajut, spuse Marasi. Atât am avut de zis.

— Iar mie chiar mi-ar prinde bine ceva de mâncare, adăugă Wayne. Grăsimea e grăsime.

— Wayne… spuse Waxillium.

— Vorbesc serios, zise Wayne. N-am mai mâncat nimic după brioșele alea.

— Vom cumpăra ceva când ne dăm jos din tren, spuse Waxillium. Mai întâi, aș vrea să aflu ceva de la Lady Marasi.

— Da?

— Ei bine, presupunând că vei rămâne cu noi, aș vrea să știu ce fel de Allomantă ești.

Wayne tresări și deveni atent.

— Poftim?

Marasi se făcu roșie la față.

— Porți un săculeț cu așchii de metal în poșetă, îi spuse Waxillium. Și te agiți întotdeauna să-ți ții poșeta lângă tine. Știi puține despre Feruchimie, dar pari să înțelegi Allomanția. Nu ai fost surprinsă când Wayne a oprit timpul într-o bulă în jurul nostru – de fapt, tu ai pășit direct în față, spre barieră, ca și cum ți-ar fi fost familiar lucrul ăsta. Și vii dintr-o linie ereditară care este vânată tocmai pentru că include foarte mulți Allomanți.

— Eu… spuse ea. Ei bine, chiar nu a fost o ocazie bună să…

Se înroși și mai tare.

— Eu sunt surprins, și puțin dezamăgit, spuse Wayne.

— Ei bine, se repezi ea să spună, eu…

— Oh, nu de tine, spuse Wayne. De Wax. Mă așteptasem ca el să-și dea seama de chestia asta de la prima voastră întâlnire.

— Îmbătrânesc încet, spuse Waxillium impasibil.

— Nu e foarte folositoare, spuse ea, privind în jos. Când l-am văzut pe Wayne folosindu-și abilitatea lui de Alunecător, a început să-mi fie jenă de asta. Știi, eu sunt o Pulsatoare.

După cum și bănuise Waxillium.

— Cred că lucrul acesta ar putea fi foarte folositor.

— Nu tocmai, spuse ea. Accelerarea timpului… e un lucru minunat. Dar ce poate face cineva cu faptul că-l poate încetini, și doar pentru sine însuși? E inutil într-o luptă. Toată lumea s-ar mișca cu o viteză mare în jurul meu. Tatălui meu i-a fost rușine de puterea mea. Mi-a spus să nu zic nimic despre ea, la fel ca și despre originea mea.

— Tatăl tău, spuse Waxillium, este o persoană despre care eu cred tot mai mult că e un imbecil. Tu ai acces la ceva util. Nu, nu se va potrivi cu fiecare situație, dar nicio unealtă nu face asta.

— Dacă spui tu, zise ea.

Un vânzător veni pe culoarul trenului, vânzând covrigi, iar Wayne aproape că sări de la locul lui să-și ia unul. Apoi se așeză la loc, privind afară pe fereastră și gândindu-se.

Miles. Nu, nu putea fi sigur că era el. Când Waxillium îl împușcase pe șeful Efemerilor în față și îl doborâse la pământ, el presupusese că îi confundase vocea. Miles nu ar cădea la un foc de armă. Decât dacă știa că trebuia să se prefacă rănit, ca

să nu-l recunoască Waxillium. Miles era suficient de priceput la așa ceva.

El este, se gândi Waxillium. Știuse asta de prima dată când vorbise șeful Efemerilor. Doar că el, pur și simplu, nu-și dorise să recunoască. Aceasta complica imens lucrurile. Și, în mod straniu, Waxillium se trezi că se simțea copleșit.

Douăzeci de ani ca legiuitor, iar această situație era deja mai complicată decât oricare dintre cele pe care le investigase el. Își imaginase că Ținuturile Necruțătoare l-au făcut puternic, dar existase, de asemenea, și o simplitate a vieții, acolo, departe, o simplitate cu care se obișnuise.

Acum el dăduse buzna, cu armele ridicate, presupunând că putea să gestioneze o problemă ridicată la magnitudinea orașului Elendel. Presupusese că putea doborî o echipă care era atât de bine finanțată, încât putea antrena în luptă bărbați cu arme făcute din ceva atât de scump că putea la fel de bine să fie aur.

Poate ar trebui să le spunem polițiștilor, spusese Marasi. Dar era el capabil să facă acest lucru?

Își trecu degetele peste cercelul din buzunar. Simțise că Harmony dorea ca el să facă asta, să investigheze. Dar ce era Harmony, dacă nu o impresie în mintea lui Waxillium? Confirmare părtinitoare, i se spunea. Simțea ceea ce se aștepta să simtă. Asta îi spunea creierul lui logic.

Aș vrea să simt cețurile, se gândi el. *Au trecut săptămâni întregi de când am putut să mă plimb printre ele.* Întotdeauna s-a simțit mai puternic printre cețuri. Simțea că cineva îl privea, când ieșea el printre ele.

Trebuie să continui cu asta, își spuse el. Încercase să se abțină, iar aceasta dusese la împușcarea lui Lord Peterus. Metoda obișnuită a lui Waxillium era să preia, pur și simplu, comanda și să facă ceea ce era necesar. Așa învățase un legiuitor să muncească, departe, în Ținuturile Necruțătoare. *Noi nu suntem atât de diferiți, eu și Miles,* se gândi el. Poate că asta îl înspăimântase atât de mult la omul acela.

Trenul încetini și opri în gară.

CAPITOLUL 12

Wayne coborî din trăsură, urmându-i pe Waxillium și pe Marasi. Ridică privirea spre vizitiu, aruncându-i o monedă.

— Avem nevoie să ne aștepți puțin, amice. Cred că nu va fi o problemă pentru tine.

Vizitiul se uită la monedă și ridică o sprânceană.

— Nu e nicio problemă, amice.

— Aia da pălărie, spuse Wayne.

Vizitiul purta o pălărie rotundă la bază, din fetru întărit, conică, dar cu vârful plat și o pană pe el.

— Toți purtăm din astea, spuse el. E simbolul firmei „Trăsurile lui Gavil”.

— Mda. Vrei să facem schimb?

— Ce? Să facem schimb de pălării?

— Sigur, spuse Wayne, aruncându-și în sus șapca lui subțire, tricotată.

Bărbatul o prinse.

— Nu sunt sigur…

— Îți arunc înăuntru un covrig, spuse Wayne, scoțându-l din buzunar.

— Hm…

Bărbatul privi în jos la moneda din mâna lui, care era destul de valoroasă. Își scoase pălăria și i-o aruncă lui Wayne.

— Nu e nevoie. Presupun că… o să cumpăr, pur și simplu, alta.

— Foarte frumos din partea ta, spuse Wayne mușcând dintr-un covrig și urmându-l pe Waxillium.

Își puse pălăria. Nu i se potrivea nemaipomenit de bine. Se grăbi să-i prindă din urmă pe ceilalți doi, care se opriseră pe un mic deal.

Wayne trase aer în piept, mirosind umiditatea canalului, mirosurile de grâu de pe câmpuri și de flori de la picioarele lor. Apoi strănută. Ura să-și umple metalmintea când era pe afară și făcea tot felul de lucruri. Prefera să și-o umple în calupuri mari. Lucrul acela îl făcea foarte bolnav, dar putea să recupereze dormind și bând mult ca să treacă timpul.

De data aceasta, era mai rău. Faptul că își umpluse metalmintea cât de mult îndrăznise, că înmagazinase sănătate cât timp merseseră dintr-un loc în altul, îl făcuse să se

îmbolnăvească. Rapid. Strănuta mult mai mult, îl ustura gâtul și îi lăcrimau ochii. De asemenea, se simțea obosit și amețit. Dar avea nevoie de sănătatea aceea, așa că o făcea.

Se plimbă pe iarbă. Moșiile Exterioare erau un loc ciudat. Ținuturile Necruțătoare erau uscate și murdare. Orașul era dens populat și – pe alocuri – murdar. Aici, lucrurile erau pur și simplu… drăguțe.

Puțin prea drăguțe. Îi provocau mâncărimi pe șolduri. Acesta era genul de loc unde un om lucra pe câmp în timpul zilei, apoi mergea acasă și se așeza pe verandă, bând limonadă și mângâindu-și câinele. Bărbații mureau de plictiseală în asemenea locuri. Era ciudat faptul că, într-un loc atât de deschis, el se simțea chiar și mai agitat și captiv decât atunci când era încuiat într-o celulă.

— Ultimul jaf pe calea ferată s-a întâmplat aici, spuse Waxillium. Întinse mâna spre șinele de cale ferată – care luau un viraj chiar la stânga lor –, apoi își mișcă mâna de-a lungul potecii lor, de parcă vedea ceva ce Wayne nu putea să vadă. De multe ori făcea lucruri de genul acela.

Wayne căscă, apoi mai luă o mușcătură din covrig.

— Ce, ce-i aia, domnule? Ce, ce-i aia, domnule? Ce, ce-i aia, domnule?

— Wayne, ce tot bolborosești acolo? Waxillium se întoarse, inspectând canalul, spre dreapta. Era lat și adânc aici, menit să transporte barje pline de mâncare, în oraș.

— Exersez accentul tipului care vindea covrigi, spuse Wayne. Avea un accent grozav. Trebuie să fi fost dintr-unul din orașele noi, de la margine, chiar de lângă munții din sud.

Waxillium aruncă o privire spre el.

— Pălăria aia arată ridicol.

— Din fericire, pot schimba pălăriile, spuse Wayne, cu accentul vânzătorului de covrigi, în timp ce tu, domnule, ești blocat cu fața aia.

— Când vorbiți, parcă sunteți frați, spuse Marasi, privindu-i curioasă. Vă dați seama de asta?

— Cât timp eu sunt cel frumos, spuse Wayne.

— Șinele de aici cotesc spre canal, spuse Waxillium. Toate celelalte jafuri au avut loc lângă canale.

— Din câte îmi amintesc, observă Marasi, majoritatea liniilor de cale ferată merg în paralel cu canalele. Canalele au fost aici

mai întâi, și când au fost montate șinele de cale ferată, părea logic ca acestea să urmeze rutele deja stabilite.

— Da, spuse Waxillium. Dar lucrul acesta este izbitor în special aici. Uitați-vă cât de aproape ajunge calea ferată de canal.

Accentul lui se schimbă, se gândi Wayne. *După doar șase luni înapoi în oraș, și deja se simte. Este mai rafinat, într-un fel, mai puțin formal în altele.* Oare oamenii erau conștienți de faptul că vocile lor erau asemenea unor lucruri vii? Mută o plantă, iar aceasta se va schimba și se va adapta la mediul din jurul ei. Mută o persoană, și felul în care ea vorbește va crește, se va adapta, va evolua.

— Deci mașinăria aceea pe care o folosesc Efemerii, spuse Marasi, crezi că ei nu o pot deplasa departe, pe uscat? Trebuie să o transporte pe canal, și să aleagă un loc lângă șine să o asambleze și să își transporte prada?

Accentul ei... se gândi Wayne. *Folosește o dicție mai elevată în preajma lui decât în preajma mea.* Încerca atât de mult să-l impresioneze pe Wax. Oare el observa asta? Poate că nu. Bărbatul acesta părea mereu că nu e conștient de femeile din jurul lui. Chiar și de Lessie.

— Da, spuse Waxillium, coborând coasta dealului, întrebarea este: cum a reușit chestia asta – orice ar fi ea – să golească vagoanele de marfă atât de repede și de eficient?

— De ce ți se pare atât de ciudat? spuse Wayne, urmându-l. Dacă aș fi fost un Efemer, aș fi adus o grămadă de bărbați. Asta mi-ar fi permis să termin treaba mai repede.

— Asta nu e doar o chestiune de mână de lucru, spuse Waxillium. Vagoanele de tren erau încuiate, iar câteva din cele de mai târziu aveau paznici înăuntru. Când vagoanele ajungeau la destinație, erau încă încuiate, dar goale. Mai mult decât atât, dintr-un vagon, au fost furate multe lingouri grele, din fier. Există o îngustare la ușa vagonului – dincolo de un anumit punct, mai mulți bărbați nu ar fi fost de folos. E imposibil ca ei să fi descărcat sute de lingouri în mai puțin de cinci minute, folosind doar mână de lucru umană.

— O bulă de viteză? întrebă Marasi.

— Ar fi putut fi de folos, spuse Wax, dar nu prea mult. Ai aceeași îngustare a ușii și nu poți face să încapă mulți oameni într-o bulă de viteză. Să spunem că ai putea avea șase

muncitori înăuntru, ceea ce ar fi foarte strâmt. Ar trebui să miște lingourile de fier până sus, la marginea bulei de viteză, apoi să lase bula să cadă și să creeze alta – nu poți muta bulele odată ce le-ai ridicat – și să repeți procedura.

Wax clătină din cap, cu mâinile pe șolduri.

— Costul în aliaj fuzibil ar fi incredibil. Cu o pepită în valoare de aproximativ cinci sute de bancnote, Wayne poate să comprime aproximativ două minute în cincisprezece secunde externe. Pentru a comprima o perioadă de timp egală cu cinci minute în exterior – ca să câștigi suficient timp în interior pentru a muta toate lingourile alea de fier – ar trebui să cheltuiești *zece mii* de bancnote. Lingourile ar valora doar o fracțiune din acestea; pentru numele lui Harmony, ai putea să-ți cumperi propriul tău *tren* pentru o asemenea sumă de bani. Eu nu cred asta. Aici se petrece altceva.

— Au un fel de mașinărie, spuse Marasi.

Wax încuviință din cap, coborând dealul, și cercetă terenul.

— Să vedem dacă găsim niște indicii pe care poate le-au lăsat în urmă. Poate că mașinăria avea roți care au lăsat făgașe sau dâre.

Wayne își vârî mâinile în buzunare și se plimbă pe lângă ei, prefăcându-se că se uită și el atent, dar singurul motiv pentru care ajunsese să-l implice pe Waxillium în această investigație era pentru că el era bun la genul acesta de treabă. Dacă erau oameni implicați, Wayne era foarte priceput. Dar la flori și pământ… nu atât de mult.

După câteva minute, Wayne se simți plictisit, așa că se abătu până în locul în care căuta Marasi. Ea se uită în treacăt la el.

— Trebuie să-ți spun, Wayne… că pălăria aceea nu ți se potrivește foarte bine.

— Mda. Nu vreau decât să-i reamintesc lui Wax că îmi datorează una nouă.

— De ce? Tu ai fost cel care l-a lăsat pe bărbatul acela să ți-o ia pe cea veche.

— El m-a convins să nu ripostez, bombăni Wayne. Lui i s-a părut evident. Și apoi, l-a *împușcat* pe tipul care o purta, și tipul a plecat!

— N-avea de unde să știe că bărbatul acela va supraviețui.

— Ar fi trebuit să-mi ia pălăria, spuse Wayne.

Marasi zâmbi, părând uluită.

Majoritatea oamenilor nu înțelegeau pălăriile, iar Wayne nu îi învinovățea. Până nu ai o pălărie bună, norocoasă, nu poți înțelege valoarea ei.

— De fapt, e în regulă, nu face nimic, spuse Wayne încet, lovind buruienile cu piciorul. Dar să nu-i spui lui Wax.

— Ce?

— Eu *aveam nevoie* să pierd pălăria aceea, recunoscu Wayne. Altfel, ar fi fost distrusă în explozie, știi? Am avut noroc că a fost furată. Ar fi putut sfârși ca haina mea lungă, de piele.

— Ești un om unic, Wayne.

— Tehnic vorbind, toți suntem, spuse el. Apoi ezită. Cu excepția gemenilor, bănuiesc. Oricum, e ceva ce tot am vrut să te întreb. Dar e puțin personal.

— Cât de personal? întrebă ea.

— Ei bine, știi tu, despre tine și toate cele. Genul acela personal de lucruri personale. Presupun.

Marasi se uită la el, încruntându-se, apoi se făcu roșie la față. Părea că fata se îmbujora deseori, ceea ce era foarte bine din punctul de vedere al lui Wayne. Fetele erau drăguțe cu puțină culoare în obraji.

— Nu te referi la mine… și la tine… adică…

— Oh, Harmony! râse Wayne. Nu e deloc vorba de așa ceva, colega. Nu te îngrijora. Ești suficient de drăguță, mai ales prin mărunțișuri, dacă știi la ce mă refer.

— Mărunțișuri?

— Desigur. Un cuvânt cu multe forme, ca tine. Ai și un accent drăguț, și niște mișcări în zona norului.

— Să îndrăznesc să întreb care este aceea?

— Chestiile albe, durdulii care plutesc sus deasupra zonei roditoare unde sunt plantate semințele.

Ea se înroși și mai tare.

— Wayne! Cred că este cel mai grosolan lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

— Eu mă străduiesc să ating excelența, colega. Eu mă străduiesc să ating excelența. Dar nu te îngrijora – după cum ți-am spus, ești chiar drăguță, dar n-ai suficientă vlagă pentru mine. Îmi plac femeile care pot să mă pună la *punct* cu o lovitură bună.

— Preferi femeile care pot să te bată?

— Sigur. E o realitate. Oricum, eu mă refeream la Allomanția

ta. Vezi tu, noi doi, noi avem puteri opuse. Eu accelerez timpul, tu îl încetinești. Atunci ce se întâmplă dacă *amândoi* ne folosim puterile în același timp? Eh?

— S-a cercetat treaba asta, spuse Marasi. Se anulează reciproc. Nu se întâmplă nimic.

— Serios?

— Da.

— Pfui, spuse el, ștergându-și nasul cu batista. Cel mai scump „nimic” pe care l-ar putea găsi cineva, din cauza faptului că noi amândoi ardem metale rare.

— Nu știu, spuse ea, oftând. Puterea mea e destul de bună la a nu face nimic pe cont propriu. Nu cred că am înțeles cu adevărat cât de patetic e să fii un Pulsator până când am văzut ce poate face puterea ta.

— Oh, nici a ta nu e atât de rea.

— Wayne, de fiecare dată când îmi folosesc capacitatea – de *fiecare* dată – rămân încremenită în loc, părând ridicolă, în timp ce toți ceilalți pot să fugă. Tu poți să-ți folosești putere ca să câștigi timp în plus. Eu nu mi-o pot folosi pe a mea decât ca să pierd timp.

— Sigur, dar poate, câteodată, vrei ca o anumită zi să vină mai devreme. Și îți dorești foarte mult, nu? Așa că poți să arzi niște crom și, țac, e acolo!

— Eu am… Părea rușinată. Eu chiar am făcut așa ceva. Cromul arde mai încet decât aliajul fuzibil.

— Vezi! Avantaje. Cât de mari pot să ajungă bulele tale?

Pot face una de mărimea unei încăperi mici.

— Înseamnă că sunt *mult* mai mari decât ale mele, spuse Wayne.

— Înmulțește zero cu o mie și obții tot zero.

Wayne ezită.

— Serios?

— Păi, da, spuse ea. E matematică elementară.

— Credeam că vorbim despre Allomanție. Când a devenit matematica subiectul discuției noastre?

Și asta o făcu să roșească. Te așteptai la așa ceva din partea unei fete când vorbeai despre părțile mai atrăgătoare ale corpului ei, dar nu și când vorbeai de matematică. Era un aliaj ciudat, fata aceasta.

Marasi se uită într-o parte, spre Waxillium. Stătea ghemuit

lângă canal.

— Dacă vine vorba de *el,* spuse Wayne. *Lui* îi plac alea deștepte.

— Eu nu am nicio intenție față de Lord Ladrian, spuse ea, repede. Prea repede.

— Păcat, spuse Wayne. Eu cred că te place, colega.

Aceasta putea să fie o exagerare. Wayne nu era sigur ce credea Wax despre Marasi – oricum, omul trebuia să nu se mai gândească la Lessie. Lessie fusese o fată grozavă. Minunată, și așa mai departe. Dar ea murise, și Wax încă mai avea acea… înfățișare goală. Aceeași pe care o afișase în săptămânile de după moartea lui Lessie. Era mai atenuată acum, dar încă era acolo. O nouă dragoste l-ar ajuta mult. Wayne era sigur de lucrul acesta, așa că își dădu seama că se simte foarte mulțumit de el însuși când Marasi dădu să plece, în cele din urmă, plimbându-se prin locul în care muncea Wax.

Îi atinse brațul, iar el îi arătă ceva pe pământul de lângă canal. Împreună, cercetară atenți locul. Wayne se îndreptă într-acolo.

— …perfect dreptunghice, spunea Marasi. De la ceva mecanic.

Pământul de aici era apăsat parcă de ceva greu, într-un petic pătrat. Se părea că era singura urmă din zonă, și nu arăta precum ceva ce Wax intenționase să găsească. Se lăsă în genunchi lângă ea, încruntându-se, și își trecu mâna prin pământ, probabil ca să verifice cât era de compact. Își ridică, din nou, privirea spre șinele de cale ferată.

— Nu sunt suficiente urme de pași, spuse Wax, încet. E imposibil ca marfa să fi fost scoasă cu ajutorul forței oamenilor. Chiar dacă ar fi existat o bulă de viteză.

— Cred că ai dreptate, spuse Marasi. Dacă jaful s-a întâmplat chiar acolo, o mașinărie ar fi putut rămâne în canal și tot ar fi ajuns la șinele de cale ferată.

Waxillium se ridică și își șterse mâinile de praf.

— Haideți să ne întoarcem! Am nevoie de timp să gândesc.

#

Waxillium merse pe centrul vagonului de călători, cu mâinile ude, după ce și le spălase în toaletă. Vagonul huruia sub el, iar

câmpiile se derulau cu viteză prin fața ochilor lui.

Oare unde s-ar ascunde Miles? Waxillium se gândea succesiv la tot felul de lucruri. Orașul oferea prea multe locuri în care se putea ascunde, iar Miles nu era un răufăcător tipic. Era un fost legiuitor. Instinctele firești ale lui Waxillium erau anulate.

El va vrea să riposteze, hotărî Waxillium. *E atent. Chibzuit. A așteptat luni întregi între furtul de aluminiu și următorul jaf.*

Miles pierduse oameni și resurse. Se va ascunde o vreme. Dar *unde*? Waxillium se lăsă cu spatele pe peretele coridorului. Acest vagon de clasa întâi era compus din compartimente private. Cu greu putea să-i audă pe cei care vorbeau în compartimentul de lângă el. Erau copii. Parcursese un drum lung prin șase vagoane până îl găsise pe cel cu o toaletă disponibilă. Wayne și Marasi erau într-un compartiment cu câteva vagoane mai în spate.

Dacă Marasi avea dreptate cu privire la rolul femeilor răpite, atunci le aștepta o soartă sumbră. Miles își putea permite să dea înapoi, să lase să se răcească drumul care ducea spre el. Fiecare oră de întârziere îl făcea mult mai greu de găsit.

Nu, se gândi Waxillium. *Va mai avea nevoie de încă un jaf.* Unul rapid, poate fără niciun ostatic, ca să facă rost de mai mult aluminiu. Waxillium analizase rapoartele originale ale furturilor și reușise să facă o evaluare exactă a cantității de aluminiu cu care Tekiel făcuse contrabandă. Abia dacă ar fi fost suficientă pentru a echipa treizeci sau patruzeci de bărbați. Lucrul acesta l-ar face pe Miles să aibă nevoie de încă un furt înainte de a-și face pierdută urma; prin urmare, el ar putea folosi repausul pentru a produce mai multe arme și muniții.

Situația aceea îi oferea lui Waxillium încă o ocazie de a-l prinde. Dacă putea să o pregătească așa cum se cuvine. El…

Se auzi un țipăt slab, dar Waxillium se antrenase să fie vigilent cu asemenea lucruri. Întotdeauna alert, mai ales când era dus pe gânduri. Se aruncă imediat într-o parte, ceea ce îi salvă viața, deoarece glonțul trecu prin fereastra de sticlă din capătul vagonului de tren.

Waxillium se răsuci, scoțând un revolver din toc. O siluetă în negru stătea în vagonul următor, privind prin fereastra spartă. Purta, din nou, masca, cu ochii la vedere, materialul tricotat acoperindu-i restul trăsăturilor. Dar constituția corpului era cea corectă – și înălțimea, chiar și felul în care își ținea arma.

Idiotule! se gândi Waxillium. Instinctul *îl înșelase.* Un răufăcător obișnuit s-ar fi ascuns. Dar nu și Miles. El era un fost legiuitor, obișnuit să vâneze, mai degrabă decât să fie vânat.

Și dacă îi dădeai planurile peste cap, venea să te caute.

CAPITOLUL 13

Waxillium nu avu timp să-și ridice arma. Își crescu greutatea instantaneu și își aprinse oțelul în timp ce împinse înainte în ușile dintre vagoanele de tren. Ferestrele de sticlă explodară, iar ușile se îndoiră și ieșiră din balamale, blocând gloanțele, în timp ce Miles trase de trei ori, într-o succesiune rapidă.

Vagonul se clătină când trenul începu să facă un viraj. Oamenii își scoaseră capul din compartimente, cu ochii larg deschiși, căutând sursa zgomotului. Miles ținti din nou, de-a lungul coridorului, spre Waxillium. Copiii din apropiere plângeau.

Nu pot pune în pericol viețile altora, se gândi Waxillium. *Trebuie să ies.*

Când arma se declanșă, Waxillium se aruncă înainte. Un glonț ricoșă pe lângă capul lui, răspândind scântei. Nu putu să îl perceapă din punct de vedere Allomant. Era aluminiu.

Waxillium sări afară, în spațiul dintre vagoane, vântul urlând și trăgându-i de haină. Când Miles trase al șasea foc de armă, Waxillium împinse elementele de cuplaj de la vagoanele de dedesubt și se avântă în sus.

Pluti în aer deasupra vagoanelor. Vântul îl prinse, împingându-l înapoi, în cădere. Ateriză cu o bufnitură pe acoperiș, câteva vagoane mai în spate, lăsându-se pe un genunchi și echilibrându-se cu mâna liberă, iar vântul îi bătu prin păr și îi prinse haina. Ridică revolverul.

Miles era aici. În tren.

Aș putea să-l opresc acum. Să pun capăt conflictului.

Următorul gând veni instinctiv. Oare *cum* avea el să-l oprească pe Miles O-Sută-de-Vieți?

O figură mascată se ridică între vagoanele de tren, chiar în fața lui – poate la doar trei metri depărtare – ținând în mână un pistol de calibru mare. Miles întotdeauna preferase capacitatea distructivă a armelor de foc, nu precizia lor. Odată spusese că mai degrabă ar rata de câteva ori știind că atunci când trăgea *cu adevărat,* persoana pe care o împușca nu se va mai ridica de jos.

Waxillium blestemă și își umplu metalmintea, își scăzu greutatea la aproape nimic, apoi se rostogoli la dreapta, jos de pe acoperiș și peste marginea vagonului. Urmară focuri de

armă. Se prinse cu mâna de rama unei ferestre, împingându-se în marginea vagonului, și își fixă un picior jos, într-un șanț din metalul de-a lungul părții laterale a vagonului. Greutatea lui scăzută îi îngăduia să se țină acolo cu ușurință, deși corpul lui ușor era bătut de vânt.

Departe, în față, locomotiva scotea cenușă și fum negru; dedesubt, șinele bubuiau. Waxillium își ridică revolverul în mâna dreaptă și așteptă, agățat de partea laterală a vagonului cu o mână și un picior.

Capul mascat al lui Miles ieși curând dintre vagoane. Waxillium trase un singur foc de armă, rapid, împingând glonțul înainte cu Allomanție pentru a dobândi viteză în plus în fața vântului care șuiera. Îl nimeri pe Miles chiar în orbita ochiului stâng. Capul bărbatului se smuci în spate, iar sângele stropi partea laterală a vagonului din spatele lui. El se poticni, iar Waxillium trase din nou, lovindu-l în frunte.

Bărbatul întinse mâna și își smulse masca, lăsând să i se vadă fața ca de uliu, cu păr scurt, negru și sprâncene proeminente. *Era* el. Miles. Un legiuitor, un bărbat care ar fi trebuit să fie suficient de înțelept. Un Twinborn Combinator cu o putere uluitoare. Ochiul îi crescu la loc, iar rana de la cap dispăru într-o clipă. Metalul auriu îi străluci pe brațe și adânc în mâneci. Metalmințile lui; erau țepi de metal pe care le purta întinse prin pielea de pe brațul inferior, asemenea unor valuri de metal. Metalul care străpungea pielea era extrem de dificil de atins cu o împingere de oțel.

La naiba! Chiar și faptul că a fost împușcat în *ochi* nu îl încetinise prea mult. Waxillium zări un copac apropiindu-se și trase, apoi nu se mai ținu de tren și se făcu cât de ușor putu. Suflă înapoi, contra puterii vântului, iar când copacul se clătină pe lângă el, Waxillium împinse în glonțul implântat în el, și ajunse în lateral, între două vagoane de tren. Stătu acolo ghemuit, gâfâind, inima bătându-i cu putere, în vreme ce un alt glonț de-al lui Miles ricoșă din colțul din apropierea lui.

Cum te luptai cu cineva care era, practic, nemuritor?

Trecând pe lângă poalele unor dealuri joase, calea ferată făcu un alt viraj. Ferme înverzite și livezi liniștite se întindeau în apropiere. Waxillium înșfăcă scara vagonului și se trase în sus, aruncând, cu precauție, o privire peste marginea acoperișului.

Miles gonea spre el la viteză maximă, de-a lungul acoperișului trenului. Waxillium blestemă, ridicându-și arma, la fel cum făcu și Miles. Waxillium trase primul și reuși să-l lovească pe Miles, care se afla deja la doar câțiva pași distanță.

Waxillium ochi mâna în care Miles ținea arma.

Glonțul sfâșie carnea și osul, făcându-l pe Miles să blesteme și să-și scape arma din mână. Arma ricoșă o dată pe acoperiș, apoi dispăru peste margine. Waxillium zâmbi satisfăcut. Miles mârâi, apoi sări în față de pe acoperișul vagonului și se izbi de el.

Capul lui Waxillium trosni de metalul din spatele lui, durerea trimițându-i o străfulgerare albă prin fața ochilor. Waxillium mormăi amețit. *Idiotule!* Majoritatea bărbaților nu ar fi sărit așa; exista o probabilitate mult prea mare să fie aruncați amândoi din trenul aflat în mișcare. Dar asta nu îl deranja pe Miles.

Căzuseră amândoi în spațiul dintre vagoane, stând pe fundamentul precar de acolo. Miles îl apucă pe Waxillium de vestă cu amândouă mâinile, ridicându-l și trântindu-l înapoi de vagonul din spate. Waxillium trase de mai multe ori, din reflex, în abdomenul lui Miles, în linie dreaptă, dar gloanțele ieșiră cu viteză din spatele lui Miles, fără ca măcar să-l facă să se oprească. Îl trase pe Waxillium mai aproape și îl lovi cu pumnii în față.

Durerea îi trecu ca un fulger prin corp, și vederea i se încețoșă. Făcu un pas greșit și căzu pe șinele care goneau chiar dedesubt. Disperat, Waxillium încercă să se împingă sus, în aer. Miles era pregătit pentru acest lucru și, de îndată ce Waxillium începu să se ridice, celălalt bărbat își fixă piciorul sub treapta de jos a scării și se ținu strâns. Waxillium se clătină, simțindu-se încă amețit, dar nu se ridică în aer. Împinse mai tare, dar Miles rămase neclintit, cu o privire hotărâtă.

— Poți să-mi rupi tendoanele de la picior, Wax, țipă Miles, acoperind vacarmul roților în mișcare pe șine și urletul vântului, dar se vor lipi la loc, imediat. Cred că trupul tău va ceda înaintea mea. Împinge mai tare. Să vedem ce se întâmplă.

Waxillium îi dădu drumul, căzând înapoi pe podestul dintre vagoane. În cădere, încercă să-l prindă pe Miles de cap, dar celălalt bărbat era mai tânăr, mai rapid și un bătăuș mai bun. Miles se feri – încă ținându-se de vesta lui Waxillium – apoi

trase. Waxillium ezită, își pierdu echilibrul, în timp ce se clătină spre Miles, care își înfipse pumnul direct în abdomenul lui Waxillium.

Waxillium respiră greu, din cauza durerii. Miles îl prinse de umăr, și îl trase înainte, mișcându-se în așa fel, încât să-și îngroape pumnul, din nou, în abdomenul lui. Asta îl făcu pe Waxillium să își crească greutatea înzecit.

Miles se poticni, dintr-odată, străduindu-se să-și scoată mâna din ceva incredibil de greu. Făcu ochii mari. Era obișnuit să aibă de-a face cu Monedazvârlitori – erau unul din cele mai comune tipuri de Allomanți, îndeosebi în rândul răufăcătorilor. Feruchimiștii erau mult mai rari. Miles știa ce era Waxillium, dar a ști despre o putere și a o anticipa erau lucruri diferite.

Încă în dureri și cu răsuflarea tăiată de la lovitura cu pumnul, Waxillium se izbi cu umărul de pieptul lui Miles, folosindu-și greutatea enormă să-l împingă pe Miles în spate. Bărbatul blestemă, apoi îi dădu drumul lui Wax și se întoarse, urcând repede scara înapoi pe acoperișul vagonului.

Wax nu-și mai ținu metalmintea deschisă și împinse, aruncându-se în sus. Ateriză pe celălalt vagon, stând cu fața spre Miles, peste golul mic dintre vagoane. Vântul se juca cu hainele lor și câmpurile se derulau de o parte și de alta. Trenul se balansă când trecu peste un macaz, iar poziția nesigură îl făcu pe Waxillium să se clatine. Se aplecă într-un genunchi, apăsând cu o mână pe acoperișul vagonului, și crescându-și greutatea ca să se echilibreze. Miles stătea drept, evident indiferent la poziția instabilă.

Vag, Waxillium auzea oamenii țipând, probabil în timp ce se mutau în alte vagoane, încercând să se îndepărteze de lupta lor. Cu puțin noroc, zgomotul acela avea să-i atragă atenția lui Wayne.

Miles își scoase arma de la celălalt șold. Waxillium își scoase și el cealaltă armă; o scăpase în luptă pe prima – cea mai bună dintre cele două. Vederea îi era încă încețoșată, inima îi bătea foarte tare, dar, își îndreptă arma spre adversar aproape în același moment ca și Miles. Trase fiecare.

Un glonț îl zgârie pe Wax pe lateralul corpului, trecându-i prin haină și făcând să-i curgă sânge. Propria lui împușcătură îl nimeri pe Miles în rotula de la genunchi, făcându-l să se poticnească și să tragă următorul glonț aiurea. Wax ochi cu

atenție, apoi îl împușcă pe Miles în mână, din nou, distrugându-i carnea și osul. Corpul lui Miles începu imediat să se regenereze, osul i se lipi, tendoanele apărură la loc, ca o bucată de cauciuc, iar pielea se ivi la suprafață ca gheața care se formează peste un lac. Dar îi căzu arma din mână.

Miles se întinse după ea. Indiferent, Wax, își coborî arma și trase în cealaltă armă, azvârlind-o în spate și afară de pe acoperișul trenului în mișcare.

— La naiba! înjură Miles. Știi cât valorează armele alea?

Încă sprijinit într-un genunchi, Wax ridică arma lângă cap, vântul angrenat de mișcarea trenului împrăștiind fumul de la țeava armei.

Miles se ridică din nou în picioare.

— Știi, Wax, țipă el în bătaia vântului, mă tot întrebam dacă voi fi nevoit să dau fața cu tine. O parte din mine întotdeauna a crezut că moliciunea ta va cauza o asemenea întâlnire – am crezut că vei da drumul cuiva, care e vinovat. M-am întrebat dacă voi avea o șansă să te prind pentru chestia asta.

Waxillium nu răspunse. Își menținu privirea netulburată, fața indiferentă. În interior, suferea de durere, încercând să-și recapete respirația după bătaia pe care o primise. Ridică mâna într-o parte, apăsând-o pe rană. Din fericire, nu era prea gravă, totuși, îi umezi degetele de sânge. Trenul se clătină, iar el își lăsă repede mâna pe acoperișul trenului.

— Ce te-a stricat, Miles? strigă Waxillium. Tentația bogăției?

— Știi foarte bine că asta nu are de-a face cu banii.

— Ai nevoie de aur, urlă Waxillium. Nu nega. Întotdeauna ai avut nevoie de el, pentru permanenta ta capacitate de combinare.

Miles nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat? țipă Waxillium. Ești un legiuitor, Miles. Unul al naibii de bun.

— Eu am fost un câine, Wax. Un ogar, ținut în frâu cu promisiuni false și ordine severe.

Miles se dădu în spate câțiva pași, apoi alergă înainte, sărind peste golul dintre ei. Waxillium se ridică în picioare, cu prudență, și se dădu înapoi.

— Nu-mi spune că n-ai simțit niciodată chestia asta, țipă Miles, mârâind. Ai muncit *în fiecare zi* ca să faci ordine în lume, Wax. Ai încercat să pui capăt durerii, violenței, jafurilor. Nu a

funcționat niciodată. Cu cât dobori mai mulți bărbați, cu atât mai multe probleme stârnești.

— Asta e viața unui legiuitor, spuse Waxillium. Dacă ai renunțat, foarte bine. Dar nu era nevoie să treci în tabăra cealaltă.

— Eu eram deja *pe* cealaltă parte, spuse Miles. De unde provin răufăcătorii? Oare comerciantul de vizavi a fost cel care a început să se poarte ca un nebun și să ucidă? Oare au fost băieții care au crescut lângă oraș, muncind la ferma aridă a tatălui lor?

— Nu. Au fost muncitorii de la mină, trimiși din Oraș ca să sape în adâncimi și să exploateze cel mai recent zăcământ de bogății – apoi să fie abandonați odată ce zăcământul era epuizat. Au fost vânătorii de averi. Au fost proștii bogați din Oraș care își doreau aventură.

— Nu-mi pasă cine a fost, spuse Waxillium, continuând să se dea înapoi.

Se afla pe acoperișul penultimului vagon. Rămânea fără spațiu unde să se retragă.

— Eu am servit legea.

— Și eu am servit-o, strigă Miles. Dar acum servesc ceva mai bun. Esența legii, dar amestecată cu justiția adevărată. Un aliaj, Wax. Cele mai bune părți din amândouă, transformate într-una singură. Eu fac ceva mai bun decât să alerg după murdăria trimisă mie din oraș.

— Nu poți să-mi spui că nu ai observat-o niciodată. Ce zici de Pars cel Mort, „captura ta cea grozavă” din ultimii cinci ani? Îmi amintesc cum l-ai vânat, îmi aduc aminte de nopțile tale nedormite, de neliniștea ta. Sângele de pe țărâna din centrul Weathering când el a lăsat-o pe fiica bătrânului Burlow moartă ca s-o găsești tu. De unde provenea *el?*

Waxillium nu-i răspunse. Pars fusese un criminal din Oraș, un măcelar care a fost prins omorând cerșetori. Fugise în Ținuturile Necruțătoare, iar acolo lucrase, din nou, să-și potolească obsesia înspăimântătoare.

— Ei nu l-au oprit, se răsti Miles și păși în față. Ei nu i-au trimis ajutoare. Nu le-a păsat de Ținuturile Necruțătoare. Nimănui nu-i pasă de ele – abia dacă par să ne observe, cu excepția faptului că ne consideră un loc unde să-și depoziteze gunoaiele.

— Prin urmare, tu îi jefuiești, strigă Wax. Le răpești fiicele, ucizi pe oricine îți stă în cale?

Miles mai făcu un pas în față.

— Eu fac ceea ce trebuie făcut, Wax. Nu este ăsta codul legiuitorului? Eu nu am încetat să fiu unul; nu încetezi niciodată să fii un legiuitor. Te captează. Faci ceea ce nu va face nimeni altcineva. Aperi drepturile celor oprimați, îmbunătățești lucrurile, oprești infractorii. Ei bine, tocmai m-am hotărât să mă concentrez asupra unui tip mai puternic de asasin.

Waxillium clătină din cap, dezaprobator.

— Ai permis să te transformi într-un monstru, Miles.

— Asta crezi tu, zise Miles, vântul bătându-i părul scurt, dar ochii tăi, Wax… ei arată adevărul. Eu îl văd. Tu chia*r tre*ci prin ceea ce spun eu. Ai simțit și tu asta. Știi *că* am dreptate.

— N-am de gând să trec de partea ta.

— Nici nu intenționez să-ți cer asta, spuse Miles, temperându-și tonalitatea vocii. Tu ai fost mereu ogarul cel bun, Wax. Dacă stăpânul te bate, tu doar te smiorcăi și te întrebi cum ai putea să servești mai bine. Nu cred că am lucra bine împreună. Nu în chestia asta.

Miles sări înainte.

Waxillium își goli toată greutatea în metalminte și sări înapoi, lăsând vântul să-l ia și să-l târască la o depărtare considerabilă, de peste șase metri. Își mări greutatea și ateriză pe ultimul vagon. Se apropiau de suburbii; flora Moșiilor Exterioare se diminua.

— Hai, fugi! strigă Miles. Eu o să mă întorc liniștit și o s-o iau pe micuța Lady Harms, copilul din flori! Și pe Wayne. De mult timp mi-am dorit o scuză să pun un glonț în capul bărbatului ăla.

Se întoarse și începu să meargă cu pași mari în direcția opusă.

Waxillium blestemă și porni grăbit înainte. Miles se întoarse, buzele lungindu-i-se într-un zâmbet rece. Se aplecă și scoase un cuțit cu lamă lungă din spatele cizmei. Era din aluminiu; nu avea o singură bucată din metal reactivă din punct de vedere Allomant, pe corpul lui, pe care să o poată vedea Waxillium.

Trebuie să-l arunc din tren, se gândi Wax. Nu putea să-l înfrângă pe Miles aici, nu pentru totdeauna. Avea nevoie de un

mediu mai controlat. Și avea nevoie de timp ca să planifice.

Pe măsură ce se apropia, Wax își ridică arma și încercă să îl deposedeze pe Miles de cuțitul din mână – dar celălalt bărbat învârti cuțitul și îl înfipse în propriul antebraț stâng, îndesându-l în carne, astfel încât ieși în afară prin partea de jos. Miles nici măcar nu tresări. Povești spuse peste tot prin Ținuturile Necruțătoare susțineau că, după ce suferise sute de răni care ar fi trebuit să-l ucidă, Miles devenise complet indiferent la durere.

Miles întinse mâinile, gata să-l prindă pe Waxillium – dar putea să-i smulgă cuțitul într-o fracțiune de secundă. Waxillium își scoase propriul cuțitul și îl ținu în mâna stângă. Cei doi se învârtiră în cerc pentru o clipă, greutatea crescută a lui Wax ajutându-l să-și mențină echilibrul pe acoperișul vagonului care mergea cu hurducături. Încă nu era o poziție extrem de sigură, iar transpirația i se scurgea pe față, suflată într-o parte de bătaia vântului.

Câțiva oameni inconștienți scoaseră capul între vagoanele îndepărtate, încercând să privească acțiunea. Din păcate, niciunul dintre acei proști nu era Wayne. Wax simulă un atac făcând un pas rapid înainte, dar Miles nu se lăsă păcălit. Wax era doar un luptător destul de priceput la cuțite, iar Miles era cunoscut ca unul dintre cei mai buni. Dar dacă Wax putea să facă să se rostogolească amândoi din tren…

Viteza asta mă va omorî pe mine, dar nu și pe el, se gândi Waxillium. *Doar dacă eu pot să împing sub mine. La naiba! Asta va fi o chestie dificilă.*

Avea doar o singură șansă, și aceea era să pună capăt luptei repede.

Miles dădu să-l prindă. Wax trase aer în piept și se apropie de el, ceea ce lui Miles i se păru surprinzător, cu toate că reuși să-l prindă pe Wax de braț. Cu cealaltă mână, Miles eliberă cuțitul din mâna cu care îl ținea pe Wax și se pregăti să-l înfigă în Wax. De disperare, Wax își mări greutatea și se aruncă cu umărul în pieptul lui Miles.

Din nefericire, Miles anticipă acea mișcare. Se lăsă să cadă pe acoperiș, rostogolindu-se, și îl lovi pe Wax în picioare.

Cât ai clipi din ochi, Wax se rostogoli în aer spre pietrișul și rocile de lângă șinele de cale ferată. O anumită parte fundamentală din el știa ce să facă. Împinse în cuțitul din mâna

lui, îl smulse și îl înfipse în pământ, direct sub el. Lucrul acesta îl făcu să salte în aer și, în același timp, să-și reducă greutatea. Vântul îl prinse. Se învârti, și pierdu orice simț al direcției.

Se lovi de sol și se rostogoli cu toată greutatea, izbindu-se de ceva dur. Se opri din mișcare, dar vederea lui continua să îi joace feste. Cerul se învârtea cu el.

Totul se liniști. Vederea îi reveni încet la normal. Era singur, în mijlocul unui câmp plin de buruieni. Trenul se îndepărta pufăind pe șine.

Waxillium gemu și se întoarse pe partea cealaltă. *Un bărbat de vârsta mea nu ar trebui să facă asemenea lucruri,* se gândi, împleticindu-se în picioare. Nu începuse să-și simtă vârsta până în ultimii câțiva ani, dar acum avea peste patruzeci de ani. Asta însemna că era bătrân după standardele din Ținuturile Necruțătoare.

Se uită lung după trenul care se îndepărta tot mai mult, simțind că îl doare umărul. Problema era că Miles spusese un lucru care era adevărat. Nu te opreai niciodată din a fi legiuitor.

Wax scrâșni din dinți și alergă cu toată viteza înainte. Ridică arma pe care o scăpase în cădere – era ușor de găsit cu Allomanția lui – apoi sări fără să-și încetinească ritmul și ateriză pe șinele de cale ferată.

Împinse, propulsându-se în aer. Ajunse la o înălțime bună, apoi se împinse cu putere în șinele din spatele lui, azvârlindu-se înainte. O împingere atentă dedesubt, o împingere continuă în spate. Vântul vuia în jurul lui, îmbrăcămintea îi flutura zgomotos, iar sângele i se scurgea din rana din partea laterală a corpului.

Zborul unui Monedazvârlitor stârnea o anumită emoție. Era o libertate pe care niciun alt Allomant nu o putea cunoaște. Când aerul devenea al lui, simțea aceeași exaltare pe care o avusese cu ani în urmă, când își căutase pentru prima dată soarta în Ținuturile Necruțătoare. Își dorea să poarte mantia lui de ceață și cețurile să îl înconjoare. Întotdeauna totul părea să funcționeze mai bine printre cețuri. Se spunea că cețurile îi protejează pe cei drepți.

În câteva clipe, ajunse trenul din urmă, apoi se aruncă într-un arc puternic peste el. O siluetă mică se plimba pe acoperișurile vagoanelor, îndreptându-se spre Wayne și Marasi.

Wax împinse în jos ca să nu se lovească prea tare, dar, în același timp, își crescu greutatea, și se trânti de acoperișul trenului, tăind un crater în jurul său. Se ridică drept, apoi își desfăcu revolverul dintr-o singură mișcare, ca și cum ar fi vrut să reîncarce. Cartușele și gloanțele nefolosite săriră în aer, iar Waxillium prinse unul.

Miles se învârti. Wax aruncă spre el cartușul. Părând surprins, Miles îl înșfăcă brusc din aer.

— La revedere, spuse Wax, apoi împinse în cartuș cât de mult îl ținură puterile.

Miles făcu ochii mari. Mâna i se smuci înapoi, spre piept, și fu azvârlit de pe tren, împingerea asupra cartușului fiind transferată de fapt asupra lui. Trenul luă un viraj, în vreme ce Miles pluti prin aer și se prăbuși în solul stâncos din spate.

Wax se așeză, apoi se lăsă pe spate, cu privirea spre cer. Inspiră adânc, simțind durerea din trupul lui, și apăsă cu mâna rana din lateral. Rămase acolo până la următoarea stație și abia atunci coborî.

#

— Am avut ordine, milord, spuse inginerul de la căi ferate. Chiar și atunci când am auzit focuri de armă în spate, în vagoanele pasagerilor. Nu am avut voie să ne oprim pentru *nimic.* Efemerii te prind când te oprești.

— Nu are importanță, spuse Waxillium, luând bucuros un pahar cu apă de la un tânăr într-o vestă de asistent de inginer. Dacă v-ați fi oprit, poate mi-ați fi cauzat moartea.

Se așeză într-o încăpere mică de la gară, care – prin tradiție – era deținută și folosită de un membru neînsemnat al casei care deține terenul din apropiere. Lordul însuși era plecat, dar administratorul trimisese imediat după chirurgul din localitate.

Waxillium avea haina, vesta și cămașa date jos și ținea un bandaj lângă el. Nu era sigur că avea timp să aștepte după chirurgul acela. Lui Miles îi lua aproximativ o oră de alergat ca să ajungă în această gară. Din fericire, el nu era un Feruchimist de oțel, capabil să-și mărească viteza.

O oră, probabil, dar era foarte bine ca să-și facă planuri pentru ce era mai rău. Dacă Miles găsea un cal, putea să ajungă mai devreme. Și Waxillium nu era sigur în ce fel exact

capacitatea de Combinare a lui Miles îi va afecta rezistența. Poate că va fi capabil să alerge pe distanțe mai lungi decât era normal pentru puterile lui.

— Imediat îi vom scoate pe oamenii dumneavoastră, milord, spuse un alt ucenic, intrând. Lacătele acelea nu ar trebui să fie atât de greu de deschis!

Waxillium își bău apa. Miles își planificase bine capcana. Wayne și Marasi fuseseră închiși în vagonul lor – împreună cu toți ceilalți care întâmplător erau acolo – prin bucăți lungi de metal îndesate în mecanismele de închidere de la ușile exterioare. Miles așteptase până când Waxillium plecase din compartimentul lui, apoi, îi prinsese discret în cursă, înainte de a-l urmări pe el.

Cel puțin, era și o parte pozitivă la povestea aceea. Miles nu îi omorâse pur și simplu. Oricum, era logic faptul că nu o făcuse. Ar fi fost riscant, să intre și să încerce să-l ucidă pe Wayne – care se putea autovindeca – și risca să-l aducă înapoi pe Waxillium, apoi ar fi trebuit să se confrunte cu amândoi. Miles era foarte grijuliu să nu se întâmple așa ceva. Waxillium fusese ținta adevărată. Era mai bine ca să fie închiși ceilalți până când țelul principal era atins.

— Trebuie să vă puneți trenul în mișcare, îi spuse Waxillium inginerului – era un bărbat zdravăn cu o barbă de culoare castaniu-închis și o pălărie cu vârful teșit. Sunteți în pericol din partea Efemerilor. Trebuie să mergem cu trenul până în inima orașului. Nu putem întârzia lucrurile.

— Dar rana dumneavoastră, milord!

— Va fi în regulă, spuse Waxillium.

Departe, în Ținuturile Necruțătoare, deseori fusese nevoit să umble zile sau săptămâni întregi cu o rană, înainte să i-o îngrijească un chirurg.

— Noi…

Ușa se deschise brusc și intră Marasi, împleticindu-se. Rochia ei albastră era încă arsă de explozia de la conac, dar o purta frumos, în ciuda pliurilor din dantelă de sub stratul exterior strălucitor. Vestei albastre care se strângea în jurul corsetului îi lipsea un nasture în partea de jos, probabil că fusese rupt în timpul căderii. Waxillium nu observase lucrul acesta înainte.

Ea își duse mâna la gură când văzu bandajul plin de sânge,

apoi imediat se făcu roșie ca focul văzându-l cu cămașa scoasă. Dar Waxillium se simți, pentru o clipă, mândru de faptul că, deși avea puțin gri în păr, încă avea mușchii evidențiați, ca ai unui bărbat mult mai tânăr.

— Oh, *Harmony*! spuse ea. Ești bine? Acela e sângele tău? Și eu ar trebui să fi intrat aici? Pot să plec. Probabil ar trebui să plec, nu-i așa? Ești sigur că ești bine?

— O să supraviețuiască, spuse Wayne, aruncând o privire rapidă, din spatele ei. Ce-ai pățit, Wax? Te-ai împiedicat în drum spre toaletă?

— Miles m-a găsit, spuse Waxillium, scoțându-și bandajul.

Părea că, în mare parte, rana se oprise din sângerare. Luă un alt bandaj de la unul dintre ucenici, apoi se pregăti să și-l lege la loc.

— E mort? întrebă Marasi.

— Eu l-am mai omorât de câteva ori, spuse Waxillium, și am fost aproape la fel de eficient precum toți ceilalți dinaintea mea.

— Trebuie să-i iei metalmințile de pe el, spuse Wayne. E singura modalitate.

— Are treizeci de metalminți diferite, spuse Waxillium, toate îi străpung pielea, toate au suficientă putere de vindecare cât să-și revină, practic, din orice rană.

Un Brutal sau un Creator-de-Sânge inferior, cum era Wayne, putea fi omorât cu un foc de armă țintit direct în cap. Miles se putea vindeca atât de repede, încât nici așa ceva nu-l putea ucide. Se spunea despre el că își păstrează capacitatea de vindecare mereu activă. Din câte știa Waxillium despre Combinare, putea fi foarte periculos să te oprești odată ce începeai.

— Sună ca o provocare! spuse Wayne.

Marasi mai rămase o clipă în pragul ușii, apoi păru că ia o hotărâre și se repezi înainte.

— Lasă-mă să văd rana, spuse ea, îngenunchind lângă bancheta pe care stătea Waxillium.

El se încruntă, dar se opri din a-și mai lega fâșiile de bandaj și o lăsă să îndepărteze materialul. Marasi se uită atentă la rană.

— Știți câte ceva despre chirurgie, milady? spuse inginerul, stând când pe un picior, când pe altul. Părea puțin tensionat

din cauza prezenței ei în cameră.

— Merg la universitate, spuse ea.

— *Ah, așa e,* se gândi Waxillium.

— Și? întrebă Wayne.

Marasi apăsă rana.

— Regulile universității, stabilite de însăși Harmony, impun o educație largă.

— Da, știu că trebuie să accepte fete, spuse Wayne.

Marasi făcu o pauză.

— Hm… nu înțelesul acela al lui „larg”, Wayne.

— Studenții trebuie să fie pregătiți în câte puțin din toate, spuse Waxillium, înainte să poată alege o specialitate.

— Aceasta include vindecare de bază și câteva cunoștințe despre chirurgie, spuse Marasi. Dar și cursuri complete de anatomie.

Wayne se încruntă.

— Stai puțin! Adică *toate* părțile anatomice.

Marasi se îmbujoră.

— Da.

— Asta înseamnă…

— Asta înseamnă că lumea obișnuia la oră să-mi urmărească reacțiile, spuse ea, încă roșie în obraji. Și aș prefera să nu insistăm asupra acestui subiect, acum, Wayne, mulțumesc. Waxillium, rana asta trebuie cusută.

— Știi să faci asta?

— Păi… Până acum nu am mai exersat pe nicio persoană *în viață…*

— Eh, spuse Wayne, eu am petrecut *luni întregi* antrenându-mă cu bastoane de duel pe marionete înainte de a bate prima persoană adevărată. În mare parte e același lucru.

— Voi fi în regulă, Marasi, spuse Waxillium.

— Atât de multe cicatrici, spuse ea încet, de parcă nu observase ceea ce spusese el.

Se uita insistent la pieptul lui și la părțile laterale, și părea că numără rănile vechi produse de gloanțe.

— Sunt *șapte,* răspunse el, încet, înlocuind bandajul și legându-i-l strâns.

— Ai fost împușcat de șapte ori? întrebă ea.

— Foarte multe răni cauzate de focuri de armă nu sunt letale, dacă știi cum să ai grijă de ele, spuse Waxillium. Ele nu…

— Oh, spuse ea, ridicându-și o mână la șold. Am vrut să spun că noi nu avem rapoarte scrise decât despre cinci. Chiar îmi doresc să aflu de celelalte două, cu altă ocazie.

— Bine, spuse el, schițând o grimasă și ridicându-se.

Făcu semn cu mâna să i se dea cămașa.

— La naiba, spuse ea. Asta n-a sunat prea bine, nu-i așa? Eu sunt cu adevărat impresionată de faptul că ai fost împușcat de atât de multe ori. Serios.

— Să fii împușcat nu este chiar atât de impresionant, remarcă Wayne. Nu-ți trebuie atât de mult talent ca să fii împușcat. *Evitarea* gloanțelor, asta e o treabă dificilă.

Waxillium râse zgomotos, trăgându-și cămașa pe o mânecă.

Marasi se ridică.

— Mă întorc ca să te poți îmbrăca, spuse ea, începând să se întoarcă.

— Întoarce-te, zise Waxillium hotărât.

— Hm, da.

— Ca să mă pot îmbrăca.

— E o chestie puțin cam stupidă, bănuiesc.

— Puțin, spuse el, zâmbind și trăgându-și și cealaltă mânecă.

Începu să se încheie la nasturi. Wayne părea atât de amuzat, încât cu greu se mai putea ține pe picioare.

— În regulă, spuse ea, ținându-și mâinile de-o parte și de alta a ochilor. *Îmi dau seama* că devin puțin cam agitată câteodată. Dar, pur și simplu, nu sunt obișnuită ca lucrurile să explodeze în jurul meu, oamenii să fie împușcați și să-mi găsesc prietenii stând și sângerând cu cămășile scoase când intru eu! Toate acestea sunt lucruri cât se poate de noi pentru mine.

— E-n regulă, spuse Waxillium, punându-i o mână pe umăr. Marasi, sinceritatea nu e un defect, spre deosebire de multe altele, Wayne nu se pricepea mult mai bine când era novice în toate astea. Păi, el devenea atât de agitat, încât începea să…

— Hei, spuse Wayne, n-are rost să aduci chestiile *alea* în discuție.

— Ce? întrebă Marasi, lăsându-și jos mâinile.

— *NIMIC,* replică Wayne. Haideți. Ar trebui să ne mișcăm, nu-i așa? Dacă domnul Miles Ucigașul este încă în viață, înseamnă că își dorește să ne împuște, corect? Și, la cât e de priceput Wax să se lase împușcat – vezi tu, are multă experiență –, cred că cel mai bine ar fi să evităm genul ăsta de

lucruri astăzi.

— Are dreptate, spuse Waxillium, trăgându-și vesta pe el, apoi punându-și tocurile de pistol pe umeri.

Tresări de durere.

— Ești sigur că ești bine? întrebă Marasi.

— E foarte bine, spuse Wayne, ținând ușa deschisă pentru ei. *Mie* era cât pe ce să-mi explodeze mai devreme aproape tot spatele meu ruginit, dacă aveți bunăvoința să vă aduceți aminte, și nu am auzit nici măcar un strop din compasiunea pe care i-o arăți lui.

— E o situație diferită, spuse Marasi, trecând pe lângă el.

— Poftim? De ce? Pentru că eu mă pot vindeca?

— Nu, spuse ea, pentru că – deși te cunosc doar de foarte puțin timp – sunt destul de sigură că, dintr-un punct de vedere sau altul, meriți să fii trezit la realitate din când în când.

— Vai, spuse Wayne. Asta a fost cam dură.

— Dar nu e adevărat? spuse Waxillium, luându-și haina pe el.

Arăta foarte zdrențuită.

— N-am spus asta, nu-i așa? zise Wayne și strănută. Mișcă-te, melcule. La naiba! Un bărbat e împușcat și crede că are toată după-amiaza liberă. Hai să ne mișcăm!

Waxillium trecu pe lângă el. Se forță să zâmbească, deși începea să se simtă la fel de zdrențuit ca haina sa. Nu mai avea mult timp. Miles își scosese masca, dar, evident, se așteptase să-l ucidă pe Waxillium. Acum știa că fusese dat în vileag, iar lucrul acela îl făcea și mai periculos.

Dacă Miles și oamenii lui intenționau să mai facă un jaf pentru și mai mult aluminiu, urmau să îl facă în viitorul apropiat. În seara aceasta, probabil, presupunând că exista un transport. Waxillium se aștepta la unul în curând; citise ceva în ziare despre faptul că reprezentanții Casei Tekiel se lăudau cu noile lor vagoane de marfă blindate.

— Deci ce o să facem când ne întoarcem? întrebă Wayne încet, în vreme ce se îndreptau spre tren. O să avem nevoie de un loc sigur unde să planificăm lucrurile, așa-i?

Waxillium oftă, știind ce umbla să afle Wayne.

— Probabil că ai dreptate.

Wayne zâmbi.

— Știi, spuse Waxillium, nu prea cred că aș numi vreun loc de lângă Ranette „sigur”. Mai ales dacă tu ești acolo.

— E mai bine decât să sari în aer, spuse Wayne, fericit. De cele mai multe ori.

CAPITOLUL 14

Waxillium bătu puternic în ușa casei din oraș. Zona din jurul lor era un cartier tipic din Elendel. Niște nuci zdraveni și impresionanți se întindeau de-o parte și de alta a străzii pietruite. Chiar la șapte luni după ce se întorsese în oraș, pomii încă îl făceau să îi privească încremenit. Departe, în Ținuturile Necruțătoare, erau rari pomii atât de mari ca aceștia. Iar aici exista o stradă plină de pomi, în cea mai mare parte ignorați de locuitori.

El, Wayne și Marasi stăteau pe veranda casei înguste, cu fațada din cărămidă. Înainte ca Waxillium să aibă o șansă să-și lase mâna jos, ușa se deschise brusc. Înăuntru stătea o femeie zveltă, cu picioare lungi. Părul ei închis la culoare îi era prins la spate într-o coadă lungă până la umăr, și purta pantaloni maro și o haină lungă, de piele, în stilul celor din Ținuturile Necruțătoare, peste o cămașă albă, simplă, din dantelă. Aruncă o privire asupra lui Waxillium și a lui Wayne, apoi le trânti ușa în față, fără să spună un cuvânt.

Waxillium se uită scurt spre Wayne, și făcură amândoi un pas în lateral. Marasi se uită nedumerită la amândoi, până când Waxillium o luă de braț și o trase deoparte.

Ușa se deschise din nou, și femeia scoase o pușcă. Aruncă o privire după colț, la cei doi, apoi miji ochii.

— Număr până la zece, spuse ea. Unu.

— Ranette, începu Waxillium.

— Doi, trei, patru, cinci, spuse ea, într-o succesiune rapidă.

— Chiar trebuie să…

— Șase, șapte, opt.

Ridică arma, ochindu-i.

— Bine atunci, spuse Waxillium, fugind pe scări în jos, Wayne în urma lui, ținându-și cu mâna pălăria de vizitiu de pe cap.

— Dar nu vrea să ne împuște de-adevăratelea, nu-i așa? întrebă Marasi, încet. Sau ar vrea?

— Nouă!

Ajunseră pe trotuarul de sub pomii impunători. Ușa se închise zgomotos în urma lor. Waxillium inspiră adânc, întorcându-se și privind spre casă. Wayne se sprijini cu spatele de unul dintre trunchiurile pomilor, zâmbind.

— Deci, a mers bine, spuse Waxillium.

— Mda, replică Wayne.

— *Și acum?* ceru să știe Marasi.

— Niciunul dintre noi nu a fost împușcat, spuse Waxillium. Nu poți fi întotdeauna sigur cu Ranette. Mai ales dacă este și Wayne cu tine.

— Acum, asta e chiar nedrept, spuse Wayne. Ea nu m-a împușcat decât de trei ori.

— Uiți de Callingfale.

— Atunci m-a împușcat în picior, spuse Wayne. Abia dacă se pune.

Marasi își țuguie bosumflată buzele și analiză clădirea.

— Aveți niște prieteni ciudați.

— Ciudați? Nu, e doar furioasă, spuse Wayne, zâmbind. Așa își arată ea afecțiunea.

— Împușcând oamenii?

— Ignoră-l pe Wayne, spuse Waxillium. Poate că Ranette e dură, dar rareori împușcă oamenii, cu excepția lui.

Marasi încuviință din cap.

— Deci… ar trebui să plecăm?

— Stați puțin, spuse Waxillium.

Lângă el, Wayne începu să fluiere, apoi își verifică ceasul din buzunar.

Ușa se deschise brusc, din nou, Ranette ținându-și pușca pe umăr.

— Nu plecați nicăieri! strigă ea.

— Am nevoie de ajutorul tău, strigă Waxillium înapoi.

— Eu am nevoie ca *tu* să-ți bagi capul într-o găleată cu apă și să numeri încet până la o mie!

— Sunt vieți omenești în joc, Ranette, țipă Waxillium. Vieți nevinovate.

Ranette își ridică arma, îndreptând-o spre ei.

— Nu te îngrijora, îi spuse Wayne lui Marasi. De la distanța asta, gloanțele pentru păsări probabil că nu vor fi letale. Dar să ai grijă să-ți ții ochii închiși.

— Nu ne ești de ajutor, Wayne, spuse Waxillium, calm.

Era sigur că Ranette nu va trage. Ei, relativ sigur. Poate.

— Oh, tu de fapt vrei să te ajut? spuse Wayne. Bine. Mai ai arma aia de aluminiu pe care ți-am dat-o?

— Mi-am ascuns-o la spate, spuse Waxillium. Nu are gloanțe în ea.

— Hei, Ranette! strigă Wayne. Am o armă bestială care poate fi a ta!

Ea ezită.

— Stai puțin, zise Waxillium, eu îmi doream…

— Nu fi copil, îi spuse Wayne. Ranette, e un revolver făcut în întregime din aluminiu!

Ranette își lăsă arma jos.

— Serios?

— Scoate-l, îi șopti Wayne lui Waxillium.

Waxillium oftă, băgând mâna sub haină. Scoase revolverul, atrăgând privirile trecătorilor de pe stradă. Câțiva dintre ei se întoarseră și grăbiră pasul în cealaltă direcție.

Ranette păși înainte. Ea era un Deviator și putea recunoaște majoritatea metalelor pur și simplu arzând fier.

— Bine atunci, strigă ea. Ar fi trebuit să *precizezi* că ai venit cu mită. Ar putea fi suficientă ca să mă facă să te iert!

Merse tacticos pe aleea din fața casei, pușca atârnându-i pe umăr.

— Îți dai seama, spuse Waxillium cu glas scăzut, că revolverul ăsta valorează suficient cât să cumperi o *casă plină* de arme? Cred că s-ar putea ca *eu* să te împușc pentru ăsta.

— Misterioase și de neînțeles sunt căile lui Wayne, spuse el. Ceea ce el oferă, poate să și ceară înapoi, așa a rămas scris și hotărât.

— Vei cugeta la pumnul meu care te lovește în față.

Waxillium afișă un zâmbet, în vreme ce Ranette se apropie de ei; apoi, contra voinței lui, îi dădu revolverul.

Ea îl întoarse pe toate părțile, ca un expert.

— E ușor, spuse ea. Nu are marca producătorului imprimată pe țeavă sau pe mâner. De unde-l ai?

— De la Efemeri? spuse Waxillium.

— De la cine?

Waxillium oftă. *Da, de la ei.*

— Cum poți să nu știi cine sunt Efemerii? sări Marasi. Au fost în fiecare ziar din oraș în ultimele două luni. Oamenii nu vorbesc decât despre ei.

— Oamenii sunt proști, spuse Ranette, deschizând revolverul și verificând camerele cartușului. Mie mi se par enervanți – și ăia îmi plac mie. Ăsta avea și gloanțe de aluminiu?

Waxillium încuviință din cap.

— Nu avem vreun glonț de la pistolul ăsta. Doar câteva gloanțe de pușcă.

— Atunci cum au funcționat? întrebă Ranette. Sunt mai puternice decât plumbul, dar mai ușoare. Au o putere de oprire mai întârziată, evident, totuși se fac bucăți când lovesc. Ar putea fi cât se poate de mortale dacă lovesc locul potrivit. Și asta presupunând că rezistența vântului nu încetinește prea mult gloanțele înainte ca ele să-și atingă ținta. Raza de acoperire eficientă ar fi mult redusă. Și ar fi foarte abrazive față de țeavă.

— Eu nu am tras cu el, spuse Waxillium. Se uită la Wayne, care râdea malițios. Noi am… bine, l-am pus deoparte pentru tine. Și sunt sigur că gloanțele sunt făcute dintr-un aliaj mult mai greu decât revolverul, deși eu nu am avut șansa să le testez, deocamdată. Sunt mai ușoare decât gloanțele din plumb, dar nici pe departe atât de ușoare cum ar fi cele din aluminiu pur. Proporția este totuși mare, dar aliajul trebuie să rezolve cumva cea mai mare parte din problemele alea.

Ranette bombăni. Flutură arma, indiferentă, spre Marasi.

— Cine e podoaba?

— O prietenă, spuse Waxillium. Ranette, suntem căutați. De către indivizi periculoși. Putem intra?

Ea își îndesă revolverul în curea.

— Bine. Dar dacă Wayne atinge ceva – *orice* –, o să-i arunc în aer degetele cu care mă va supăra.

#

Marasi se abținu să nu spună nimic în vreme ce erau conduși în casă. Nu era foarte încântată să se vorbească despre ea ca despre o „podoabă”. Dar o *încânta* ideea de a nu fi împușcată, așa că tăcerea păru o alegere prudentă.

Ea se pricepea să tacă. Fusese antrenată să facă lucrul acesta timp de mai bine de două decenii din viața ei.

Ranette închise ușa în urma lor, apoi se întoarse. În mod surprinzător, toate încuietorile de la ușă *se închideau singure,* se răsuciră în monturile lor și cuplară, făcând zgomot. Erau aproape o duzină, și mișcarea lor bruscă o făcu pe Marasi să tresară. *Pentru Numele Ucigător al Supraviețuitorului, cum făcea așa ceva?*

Ranette își așeză pușca într-un coș lângă ușă – părea că îl ținea acolo așa cum oamenii obișnuiți își țin umbrelele – apoi se strecură pe lângă ei în holul îngust. Făcu semn cu mâna și un fel de mâner de lângă ușa interioară se mișcă brusc. Ușa se deschise larg când Ranette se îndreptă spre ea.

Ranette era o Allomantă. Bineînțeles. De aceea fusese în stare să recunoască aluminiul. Când ajunseră la ușă, Marasi cercetă șmecheria care o deschisese. Era un mâner care putea fi tras și care, la rândul lui, mișca o coardă, un scripete și un dispozitiv cu pârghie pe cealaltă parte.

Este unul pe fiecare parte, își dădu seama Marasi, când intrară pe ușă. *Ea poate să-și deschidă ușile din orice direcție fără să fie nevoită să ridice o mână.* Părea un răsfăț. Dar, pe de altă parte, cine era Marasi să critice faptul că o altă persoană folosea Allomanția lor? Cu siguranță, acest lucru era util dacă umblai de multe ori cu mâinile pline.

Camera de zi fusese transformată într-un atelier. Pe toate cele patru laturi ale camerei erau mese de lucru mari, iar în pereți fuseseră bătute cuie pentru a atârna o varietate impresionantă de unelte. Marasi nu recunoscu niciuna dintre mașinăriile care stăteau îngrămădite pe mesele acelea, dar erau multe cleme și roți dințate. Un număr tulburător de mare de cabluri electrice șerpuiau pe podea.

Marasi păși cu foarte mare grijă. Electricitatea nu putea fi periculoasă când trecea prin cabluri, nu-i așa? Auzise povești despre oameni care fuseseră arși, ca și cum ar fi fost loviți de fulger, din cauza faptului că se apropiaseră prea mult de dispozitive electrice. Iar oamenii vorbeau despre folosirea acestei puteri pentru toate activitățile – o foloseau în locul cailor, făceau mori care măcinau singure cerealele, o foloseau pentru a pune în mișcare lifturile. Îngrijorător. Ei bine, ea intenționa să păstreze distanța.

Ușa se închise, apoi se trânti în urma lor, ca reacție la Allomanția lui Ranette. A trebuit să tragă de un mâner pentru asta, ceea ce însemna că era o Deviatoare, nu o Monedazvârlitoare ca Waxillium. Wayne deja își băga nasul prin lucrurile de pe birouri, ignorând complet amenințarea făcută de Ranette degetelor lui.

Waxillium cercetă camera, cu firele ei, ferestrele – acoperite cu obloane – și uneltele.

— Presupun că asta înseamnă că trăiești la înălțimea așteptărilor tale?

— Poftim? întrebă Ranette. Orașul? E o prăpastie. Nu mă simt nici pe jumătate atât de în siguranță aici precum m-am simțit în Ținuturile Necruțătoare.

— Încă nu-mi vine să cred că ne-ai abandonat, spuse Wayne, părând rănit.

— Nu aveați electricitate, spuse Ranette, așezându-se la biroul ei, într-un scaun cu roți.

Făcu semn cu mâna, indiferentă, și o unealtă lungă și subțire sări dintr-un dulăpior încastrat în perete. Zbură spre ea, iar ea o apucă repede, apoi o coborî și începu să împungă în arma pe care i-o dăduse Waxillium. Din câte înțelegea Marasi, gesturile nu erau necesare pentru a împinge sau a Trage, dar mulți le foloseau oricum.

Ranette își ignoră complet vizitatorii în timp ce lucra. Mai trase câteva unelte fără să-și ridice privirea, făcându-le să străbată cu viteză camera, până în dreptul ei. Una aproape că îi lăsă lui Marasi o tăietură în umăr.

Era neobișnuit să vadă Allomanția folosită cu atât de multă dezinvoltură, iar Marasi nu prea știa cum să înțeleagă toate aceste lucruri. Pe de o parte, era fascinant. Pe de altă parte, era umilitor. Oare cum era să ai o putere *folositoare*? Lordul Harms insistase ca Marasi să-și păstreze abilitatea – așa cum era ea – în tăcere, spunând că era necuviincioasă. Marasi îi știa adevăratele gânduri. El nu era atât de mult rușinat de faptul că avea o fiică Allomantă cât de faptul că era ilegitimă. Nu putea să accepte ca Marasi să fie o parteneră de căsătorie mai bună decât Steris.

Gânduri amare, își spuse ea, îndepărtându-le intenționat. Amărăciunea putea să consume o femeie. Cel mai bine era să le țină la distanță.

— Arma asta e bine lucrată, spuse Ranette, deși se simțea invidia în vocea ei.

Își pusese niște ochelari cu lentile de mărire și era concentrată să privească în jos pe țeava revolverului, în timp ce lumina cu un mic bec electric în interior.

— Vrei să-mi dau seama cine l-a făcut, presupun?

Waxillium se întoarse să studieze un șir de arme pe jumătate terminate, de pe una dintre mese.

— De fapt, spuse el, noi am venit aici pentru că aveam nevoie de un loc sigur în care să ne gândim câteva ore.

— Conacul tău nu e sigur?

— Majordomul meu nu a reușit să mă otrăvească, apoi a încercat să mă împuște, apoi a declanșat un explozibil în biroul meu.

— Pfui!

Ridică piedica pistolului de câteva ori.

— Trebuie să-i alegi mai bine pe oamenii ăștia, Wax.

— Voi ține cont de sfatul tău.

Ridică un pistol și se prefăcu că țintește cu el.

— Voi avea nevoie de un nou Sterrion.

— Nici vorbă, spuse Ranette. Care e problema cu cele pe care le ai?

— Că le-am dat mai sus-numitului majordom, spuse Waxillium. Iar el probabil că le-a aruncat în canale.

— Dar pistoalele tale Ambersair? Ți-am făcut eu unul din alea, nu-i așa?

— Da. L-am pierdut în timp ce mă luptam cu Miles Dagouter mai devreme, astăzi.

Lucrul acesta o făcu pe Ranette să se oprească. Lăsă jos arma din aluminiu, apoi își întoarse scaunul.

— Ce?

Waxillium schiță un zâmbet.

— De el ne ascundem.

— De ce, spuse Ranette apăsat, Miles O-Sută-de-Vieți încearcă să vă omoare?

Wayne înaintă tacticos.

— El încearcă să schimbe ordinea în oraș sau ceva de genul ăsta, drăguță. Dintr-un motiv sau altul, el crede că cea mai bună modalitate prin care poate să facă asta este să jefuiască oamenii și să le arunce casele în aer.

— Nu-mi spune mie „drăguță”!

— Sigur, iubire.

Marasi îi urmări în tăcere curioasă. Lui Wayne părea că îi place să o tachineze pe femeia aceasta. De fapt, deși încerca el să se poarte cu nonșalanță, îi tot arunca priviri, și se mișcase puțin cât puțin tot mai aproape de scaunul ei.

— Mă rog, spuse Ranette, întorcându-se înapoi la munca ei. Chiar nu-mi pasă. Dar nu vei primi un Sterrion nou.

— Armele nimănui altcuiva nu trag precum ale tale, Ranette.

Ea nu răspunse. Dar îl săgetă cu privirea pe Wayne, care se apropiase într-atât de mult, încât era aplecat peste umărul ei și se uita la armă.

Waxillium zâmbi, apoi se întoarse la armele neterminate de pe birou. Marasi i se alătură, neștiind ce ar fi trebuit să facă. Nu veniseră ei aici ca să-și planifice următoarea mișcare? Nici Waxillium, nici Wayne nu păreau dornici să continue lucrurile.

— E ceva între ei doi? șopti Marasi, făcând semn cu capul spre Wayne și Ranette. Ea se poartă puțin ca o femeie părăsită.

— Ar vrea Wayne, șopti Waxillium înapoi. Ranette nu e interesată de el în sensul ăla. Nu sunt sigur dacă e interesată de *vreun* bărbat. Dar asta nu-l oprește să nu încerce.

Dădu din cap, dezaprobator.

— Mă simt pe jumătate tentat să cred că toate astea – faptul că a venit în Elendel să-i investigheze pe Efemeri, că m-a vizitat – au avut ca scop, la urma urmei, să mă convingă să vin cu el la Ranette. El știa că ea nu-l va primi înăuntru dacă nu e cu mine și dacă nu facem ceva important.

— Știi, sunteți o pereche bizară.

— Ne străduim.

— Deci, care e următoarea noastră mișcare?

— Încerc să mă hotărăsc. Pentru moment, dacă mai tragem de timp pe aici, s-ar putea să-mi dea un revolver nou.

— E o variantă, sau s-ar putea să te împuște pentru faptul că o enervați.

— Nu. N-a împușcat pe nimeni după ce i-a lăsat să intre pe ușă, din câte îmi amintesc. Nici măcar pe Wayne, spuse Waxillium, ezitând. Probabil că te va lăsa să rămâi aici, dacă vrei. Ar fi un loc sigur. Pariez că există o rotație plătită a Norului Cupric, într-una din clădirile de alături, care ascunde zona. Ranette *urăște* ca oamenii să-și dea seama că ea e Allomantă. Mă îndoiesc că sunt șase oameni în Elendel care știu că ea locuiește aici. Doar Harmony știe cum a localizat-o Wayne.

— Eu aș prefera să nu rămân. Te rog, orice ai de gând să faci, vreau să te ajut.

Ridică ceva de pe birou; o cutie mică cu gloanțe.

— Nu te pot înțelege, Marasi Colms.

— Ai rezolvat unele dintre cele mai tulburătoare crime pe

care le-au cunoscut vreodată Ținuturile Necruțătoare, Lord Waxillium. Mă îndoiesc că eu sunt pe departe atât de misterioasă.

— Tatăl tău este foarte înstărit, spuse Waxillium. Din câte știu eu despre el, sunt sigur că ți-ar fi asigurat o zestre confortabilă pentru restul vieții tale. În schimb, tu te duci la universitate și alegi unul dintre cele mai dificile programe de studiu oferite.

— Și tu ai renunțat la o poziție care îți permitea un confort considerabil, spuse ea, alegând să trăiești departe de avantaje și de viața modernă.

— Așa e.

Marasi alese un glonț din cutie, îl ridică și îl analiză. Nu vedea nimic distinct la el.

— Ai simțit vreodată că ești inutil, Lord Waxillium?

— Da.

— E greu să-ți imaginezi așa ceva în legătură cu o persoană atât de realizată ca tine.

— Câteodată, spuse el, reușitele și percepția pot funcționa independent.

— E adevărat. Ei bine, milord, eu mi-am petrecut *cea mai mare parte* a vieții spunându-mi-se politicos că eram inutilă. Inutilă tatălui meu din cauza originii mele; inutilă ca Allomantă; inutilă lui Steris, deoarece eram o rușine. Câteodată, realizarea poate tempera percepția. Sau așa sper eu.

El încuviință din cap.

— Am ceva de făcut pentru tine. Va fi periculos.

Marasi lăsă glonțul în cutie.

— A fi de folos chiar și într-o singură izbucnire de flacără și sunet merită mai mult decât o viață întreagă în care să nu realizez nimic.

El îi întâlni privirea, cercetând dacă e sinceră sau nu.

— Ai un plan? întrebă ea.

— Nu avem prea mult timp să facem un plan. Asta e mai degrabă o bănuială cât de cât planificată. El luă cutia cu gloanțe și vorbi mai tare: Ranette, ce sunt astea?

— Gloanțe Ucigătoare-de-Ceață.

— Ucigătoare-de-Ceață? întrebă Marasi.

— E un termen foarte vechi, spuse Waxillium. Pentru un om de rând antrenat să se lupte cu Allomanți.

— Lucrez la muniție care să fie folosită împotriva fiecărui tip primar de Allomanți, spuse Ranette, indiferentă.

Deșurubase mânerul de la pistol și îl dezasambla.

— Acelea sunt gloanțe Monedazvârlitoare. Cu vârfuri din ceramică. Când ei împing în glonț în vreme ce el zboară spre ei, vor smulge brusc porțiunea de metal din spate, dar partea ceramică ar trebui să zboare drept, în continuare, și să-i lovească. Ar putea fi mai bune decât gloanțele de aluminiu – Allomanții nu le pot detecta deloc pe alea, așa că ei știu să se adăpostească mai degrabă decât să se bazeze pe împingeri. Își vor da seama de lucrurile astea și vor presupune că pot să le depășească – până în momentul în care sunt pe podea, sângerând.

Wayne fluieră încet.

— La naiba, Ranette! spuse Waxillium. Nu am fost niciodată atât de bucuros că suntem în aceeași tabără, adăugă el, ezitând. Sau, cel puțin, că tu ești de propria ta parte specială cu care întâmplarea face ca noi să nu intrăm în conflict prea des.

— Ce ai de gând să faci cu ele? întrebă Marasi.

— Să fac? întrebă Ranette.

— Ai de gând să le vinzi? spuse Marasi. Să patentezi ideea și să obții un brevet?

— Dacă aș face asta, atunci *toată lumea* le-ar avea!

Ranette clătină din cap, dezaprobator, părând că îi este rău.

— Jumătate dintre oamenii din oraș ar fi aici și m-ar deranja.

— Gloanțe Deviatoare? întrebă Waxillium, ridicând o altă cutie.

— Asemănătoare, spuse Ranette, dar cu partea ceramică pe lateral. Nu la fel de eficiente, cel puțin la distanță mare. Majoritatea Deviatorilor se protejează Trăgând gloanțele ca să lovească o platoșă armată, de la pieptul lor. Gloanțele acelea explodează când sunt trase și rezultă o mică explozie de șrapnel din ceramică. Ar trebui să lucreze la aproximativ 3 metri, deși ar putea să nu fie letale. Eu sugerez să țintești la cap. Încerc să măresc raza lor de acțiune.

— Gloanțe Cositoriene?

— Fac mai mult zgomot când sunt trase, spuse Ranette. Și fac alt zgomot când lovesc. Trage câteva focuri de armă în jurul lor și simțurile lor intensificate îi vor face să se ghemuiască pe

podea, ținându-se de urechi. Destul de bine, dacă vrei să-l prinzi pe unul în viață, deși, cu un Cositorian, vei avea probleme să-l găsești, în primul rând.

— Și gloanțe de-ale Brutalilor, spuse Waxillium, analizând ultima cutie.

— Nu sunt foarte speciale, spuse Ranette. Gloanțe mari, praf de pușcă în plus, vârfuri late, concave, metal fin – menite să aibă o mare putere de oprire. Un Brutal poate să meargă mult timp după ce a fost împușcat de câteva ori, așa că trebuie să-i dobori la pământ și să-i ții acolo suficient de mult până când corpul lor își dă seama că ar trebui să moară decât să lupte. Desigur, cea mai bună modalitate să dobori unul este să îl nimerești, pur și simplu, în cap, de prima dată.

Un Brutal nu era ca Miles, capabil să se vindece imediat. Ei aveau o mare rezistență, și puteau ignora rănile – dar, în cele din urmă, rănile acelea tot îi omorau.

— Pfui, spuse Waxillium, ridicând unul din gloanțele mai lungi. Niciunul din astea nu are un calibru standard. Ai nevoie de o armă pe cinste cu care să tragi gloanțele astea.

Ranette nu răspunse.

— Faci o treabă bună aici, Ranette, spuse Waxillium. Chiar și pentru tine. Sunt impresionat.

Marasi se așteptă ca femeia morocănoasă să respingă complimentul, dar Ranette zâmbi – deși, evident, încercă să-și ascundă satisfacția. Își îngropă capul în munca ei, și nici măcar nu se deranjă să îl îndepărteze pe Wayne cu o privire aspră.

— Deci cine sunt oamenii despre care ai spus că sunt în pericol?

— Ostaticii, spuse Waxillium. Femei, inclusiv verișoara lui Marasi. Cineva are de gând să încerce să le folosească pentru a da naștere la noi Allomanți.

— Și Miles e implicat în *așa ceva*?

— Da.

Vocea lui Waxillium era gravă. Îngrijorată.

Ranette ezită, încă aplecată asupra revolverului dezasamblat.

— Al treilea dulăpior de sus, spuse ea, în cele din urmă. Chiar în capăt.

Waxillium merse acolo și băgă mâna până în adâncime. Scoase un revolver elegant, argintiu, cu un mâner în care se amestecau onix și fildeș în dungi ondulate, separate de benzi de

argint. Avea un pat lung, metalul argintiu atât de bine lustruit încât efectiv strălucea în luminile electrice uniforme.

— Nu e un Sterrion, spuse Ranette. E mai bun.

— Cu opt camere, spuse Waxillium, ridicând o sprânceană când întoarse cilindrul revolverului.

— E oțel Invarian, spuse Ranette. Mai puternic, mai ușor. Mi-a permis să șlefuiesc grosimea dintre camere, să cresc numărul lor fără să-l fac prea mare. Vezi pârghia de pe spate, de sub ciocan?

El dădu din cap, afirmativ.

— Ține-o în jos și învârte roata.

El făcu întocmai. Roata se închise la o anumită cameră.

— Sare peste camera aia și peste cea de lângă ea dacă tragi normal, spuse Ranette. Poți să tragi cu ele dacă întorci pârghia.

— Gloanțe Ucigătoare-de-Ceață, spuse Waxillium.

— Da. Încarcă șase gloanțe obișnuite, două speciale. Trage cu ele când ai nevoie de ele. Arzi oțel?

— Acum, da.

— Liniile de metal de pe mâner.

— Le văd.

— Împinge-o pe cea din stânga.

Ceva pocni în interiorul armei. Waxillium fluieră ușor.

— Ce e? întrebă Wayne.

— Siguranța e doar pentru Allomanți, spuse Waxillium. Trebuie să fii un Monedazvârlitor sau un Deviator ca să-l oprești sau să-l pornești.

— Comutatorul este încorporat în interiorul mânerului, spuse Ranette. Nu există niciun indiciu exterior că se află acolo. Cu ăsta, nu va trebui niciodată să te îngrijorezi că cineva va trage cu propria ta armă în tine.

— Ranette, spuse Waxillium, părând uluit. Asta e o armă *genială.*

— Eu îi spun armei ăsteia „Răzbunarea”, spuse ea. După Războinicul Ascendent. Apoi ea ezită. Poți să o împrumuți. *Dacă* îmi aduci un raport de testare pe teren.

Waxillium zâmbi.

— Apropo, asta e munca lui Nouxil, spuse Ranette, făcând semn cu mâna spre masa ei.

— Arma de aluminiu? întrebă Waxillium.

Ranette dădu din cap, aprobator.

— Credeam că ar putea fi așa de la forma țevii, dar mecanismul din interior este deosebit.

— Cine e tipul? întrebă Wayne, aplecându-se și mai mult.

Ranette puse intenționat o mână pe frunte lui Wayne și îl împinse înapoi.

— Un armurier. A dispărut cu aproximativ un an în urmă. Corespondam unul cu celălalt. Nimeni nu a mai auzit de el.

Ridică o bucată de metal din interiorul mânerului de la pistol.

— Vorbește cineva de aici dialectul High Imperial?

Waxillium dădu din cap.

— Pe mine mă face să mă doară capul, spuse Wayne.

— Eu pot să citesc în High Imperial, oarecum, spuse Marasi, luând o bucată pătrată de metal.

Erau câteva litere zgâriate în metal. „Fiind unde nevoia”, citi ea, încercând să formeze cuvintele necunoscute. Limba aceasta elevată era folosită pentru documente vechi care datau din timpul Originii și, ocazional, pentru ceremoniile guvernamentale.

— E un strigăt de ajutor.

— Ei bine, știm cum și-a obținut Miles armele, spuse Waxillium, luând placa și întorcând-o pe toate părțile.

— Wax, spuse Ranette. Știu că Miles a avut întotdeauna un întuneric în el. Dar de asta? Ești *sigur*?

— Foarte sigur.

Ridică „Răzbunarea” în dreptul capului.

— L-am văzut față în față, Ranette. A debitat niște vorbe goale despre salvarea orașului, în timp ce încerca să mă ucidă.

— Ăla o să fie inutil împotriva lui, spuse Ranette, dând din cap spre „Răzbunare”. Am tot încercat să proiectez o armă care să fie folosită împotriva Creatorilor-de-Sânge. E doar pe jumătate terminată.

— Va fi bună, spuse Waxillium, cu vocea calmă. Voi avea nevoie de fiecare unghi din care pot să trag.

Avea privirea dură, ca oțelul lustruit.

— Am auzit zvonuri că te-ai retras, spuse Ranette.

— Așa e.

— Ce s-a schimbat?

Waxillium ascunse „Răzbunarea” în tocul de la umăr.

— Eu am o datorie, spuse el încet. Miles a fost un legiuitor. Când unul de-al tău o ia razna, îl dobori tu personal. Nu te

bazezi pe ajutor plătit. Wayne, am nevoie de avize de încărcare a mărfii. Poți să mergi să împrumuți câteva de la birourile feroviare?

— Sigur. Pot face rost de ele într-o oră.

— Bine. Mai ai dinamita aia?

— Sigur c-o am. Aici, în buzunarul de la haină.

— Ești nebun, spuse Waxillium fără să ezite. Dar ai adus detonatorul sub presiune?

— Mda.

— Încearcă să eviți să arunci ceva în aer din greșeală, spuse Waxillium. Dar ține bine de dinamita aia. Marasi, vreau să cumperi niște plase de pescuit. Puternice.

Ea încuviință din cap.

— Ranette, începu Waxillium, eu…

— Eu nu sunt parte din mica ta trupă de asistenți, Wax, spuse Ranette. Pe mine să nu mă bagi în treburile tale.

— Nu aveam de gând decât să-ți cer să ne împrumuți o cameră din casa ta și niște hârtie, spuse Waxillium. Trebuie să fac o schiță la toată treaba asta.

— Bine, spuse ea. Atâta timp cât păstrezi liniștea. Dar Wax… crezi cu a*devărat că* poți să-l dobori pe Miles? Bărbatul ăla e nemuritor. Ai avea nevoie de o mică armată ca să-l oprești.

— Bine, spuse Waxillium. Pentru că am de gând să aduc una.

CAPITOLUL 15

— Wax e alunecos, spuse Miles, mergând alături de domnul Suit prin coridorul întunecat care lega dormitoarele de hala de forjare a noii ascunzători. A trăit atât de mult tocmai pentru că a învățat să evite să fie ucis de oamenii care sunt mai puternici și mai îndemânatici decât el.

— Nu ar fi trebuit să ieși la iveală, spuse Suit cu asprime.

— Nu aveam de gând să-l împușc pe Wax fără ca el să mă vadă, spuse Miles. Merită mai mult respect decât atât.

Cuvintele acestea îl chinuiră când le rosti. Nu menționase primul foc de armă asupra lui Wax, cel în timpul căruia Wax își întorsese spatele. Nici nu pomenise de materialul măștii sale, împinsă în carnea lui de glonțul lui Wax, ceea ce îi îngreunase vindecarea ochiului. Fusese nevoit să-și dea jos masca.

Suit râse zgomotos.

— Și se spune că Ținuturile Necruțătoare sunt locul în care onoarea va fi ucisă.

— E locul în care onoarea va fi spânzurată, jupuită până când o să-i rămână un centimetru de viață, apoi tăiată în bucăți și abandonată în deșert. Dacă supraviețuiește la așa ceva, va fi mai puternică decât iadul. Cu siguranță mai puternică decât orice bei tu la dineurile din Elendel.

— Asemenea cuvinte din partea unui bărbat care s-a dus cu atât de multă ușurință să-și omoare un prieten? spuse Suit.

Tonul lui era încă bănuitor. Credea că Miles îl lăsase intenționat pe Wax să scape.

Nu înțelegea deloc. Nu mai era vorba despre jafuri. Drumurile alese de Wax și Miles se intersectaseră. Viitorul nu putea continua decât pe un drum sau pe celălalt.

Sau Wax avea să moară, sau Miles. Așa rezolvau conflictul. Justiție ca în Ținuturile Necruțătoare. Ținuturile Necruțătoare nu erau un loc simplu, ci *erau* un loc al soluțiilor simple.

— Wax *nu* este prieten cu mine, spuse Miles, și o spunea sincer. Noi nu am fost niciodată prieteni – așa cum nici doi regi rivali nu ar putea fi vreodată prieteni. Ne respectăm unul pe altul, am avut responsabilități asemănătoare, și am lucrat împreună. Totul se termină aici. Îl voi opri, Suit.

Intrară în camera de forjare și urcară scările până la balconul care se întindea de-a lungul părții nordice a acelei

încăperi spațioase. Merseră până în capăt și se opriră lângă o intrare, dincolo de care era liftul.

— Devii repede o povară, legiuitorule, spuse Suit. Consiliul nu te place, deși – până acum – eu am continuat să garantez pentru eficacitatea ta. Nu mă face să regret asta. Mulți dintre colegii mei sunt convinși că te vei întoarce împotriva noastră.

Miles nu știa dacă avea să facă lucrul acela sau nu. Nu hotărâse. În esență, el nu-și dorea decât un singur lucru: răzbunarea. Toate motivele cele mai întemeiate se reduceau la o singură emoție puternică.

Răzbunarea pentru cincisprezece ani în Ținuturile Necruțătoare, timp în care nu a realizat nimic. Dacă orașul acesta ar arde, poate – măcar o dată –, Ținuturilor Necruțătoare li s-ar face puțină dreptate. Și poate că Miles ar putea vedea un guvern ales, aici în Elendel, care să nu fie corupt. Oricum, o parte din el recunoștea faptul că, dacă i-ar vedea doborâți – pe lorzii care stăpâneau, pe polițiștii corupți, pe senatorii care vorbeau atât de grandios, dar nu făceau nimic util pentru oamenii obișnuiți –, lucrul acela ar fi partea cea mai satisfăcătoare.

Consiliul era parte din sistemul de conducere. Dar, pe de altă parte, și ei își doreau o revoluție. Poate că el nu se va întoarce împotriva lor. Poate.

— Mie nu-mi place să mă aflu în locul ăsta, Suit, spuse Miles, dând din cap spre încăperea unde se stabiliseră Efemerii. E prea aproape de centrul lucrurilor. Oamenii mei vor fi văzuți intrând și ieșind.

— Vă vom muta curând, spuse Suit. Consiliul e pe cale să achiziționeze o gară. Rămâi angajat în treaba de diseară?

— Da. Avem nevoie de mai multe resurse.

— Colegii mei se îndoiesc de asta, spuse Suit. Ei se întreabă de ce au fost nevoiți să-și dea osteneala ca să-ți echipeze oamenii cu aluminiu, dacă urma să fie pierdut într-o singură confruntare, fără măcar să-l ucideți pe unul dintre Allomanții care v-au înfruntat.

E important, se gândi Miles, *pentru că intenționam să folosesc aluminiul acela pentru a-mi finanța propriile operațiuni.* Acum era practic lipsit de orice resursă, exact înapoi de unde începuse. *Naiba să te ia, Wax. Să te ducă direct în Mormântul lui Ochi-de-Fier.*

— Colegii tăi se îndoiesc de ceea ce am făcut pentru ei? întrebă Miles, venind mai aproape. Cinci dintre femeile pe care și le-au dorit sunt în posesia ta, toate fără nicio urmă de suspiciune față de tine și de Consiliu. Dacă doriți să continue chestia asta, oamenii mei vor fi echipați *corespunzător.* Un singur Ațâțător ar putea întoarce toată banda unul împotriva celuilalt.

Suit îl fixă cu privirea. Bătrânul zvelt nu mergea cu bastonul și își ținea spatele drept. Nu era lipsit de putere, în ciuda vârstei și a preferinței evidente pentru un trai de lux. Se deschise ușa liftului. Ieșiră doi bărbați tineri care purtau costume negre și cămăși albe.

— Consiliul a fost de acord cu acțiunea din seara asta, spuse Suit. După aceea, trebuie să stai deoparte timp de șase luni și să te concentrezi asupra recrutărilor. Vom pregăti o altă listă de ținte pe care să ni le aduci. Când te vei întoarce în activitate, vom discuta dacă extravaganța de a fi „Efemeri" este sau nu necesară.

— Dramatismul îi împiedică pe polițiști să…

— Vom discuta despre asta *atunci.* Va încerca Wax să intervină diseară?

— Eu mă bazez pe asta, spuse Miles. Dacă încercăm să ne ascundem, el ne va găsi, în cele din urmă. Dar nu se va ajunge la asta – își va da el seama unde urmăm să atacăm, și va fi acolo, încercând să ne oprească.

— Atunci trebuie să-l ucizi în seara asta, spuse Suit, arătând cu degetul spre cei doi bărbați. Femeia pe care ai luat-o ieri va rămâne aici; folosește-o ca momeală, dacă se ajunge la așa ceva. Nu vrem s-o mutăm în timp ce Waxillium e pe urma ei. În ceea ce-i privește pe ăștia doi, ei te vor ajuta să te asiguri că totul merge ca pe roate.

Miles scrâșni din dinți.

— Nu am nevoie de ajutor ca să…

— Îi vei *lua* cu tine, spuse Suit, distant. Ai dovedit că nu ești vrednic de încredere în ceea ce-l privește pe Waxillium. Nu mai e loc de negocieri.

— Bine.

Suit se apropie câțiva pași, bătându-l ușor pe Miles pe piept și vorbind în șoaptă.

— Consiliul este îngrijorat, Miles. Resursele noastre

monetare sunt foarte limitate în acest moment. Poți să jefuiești trenul, dar nu te mai deranja cu ostaticii. Vom lua jumătate din aluminiumul pe care îl vei fura diseară ca să finanțăm câteva operațiuni de care nu e necesar ca tu să știi. Restul îți poate rămâne ție pentru arme.

— Cei doi oameni ai tăi au luptat vreodată împotriva Allomanților?

— Sunt printre cei mai buni ai noștri, spuse Suit. Cred că vei descoperi că sunt mai mult decât capabili.

Știau amândoi despre ce era vorba. Da, cei doi se vor lupta cu Wax, dar nu-l vor pierde din ochi nici pe Miles. *Grozav.* Mai multe piedici.

— Eu plec din oraș, spuse Suit. Wax se apropie prea mult. Dacă supraviețuiești noaptea asta, trimite pe cineva să mă pună la curent cu noutățile.

Spuse aceste ultime cuvinte cu un oarecare zâmbet.

Nemernic insuportabil gândi Miles în vreme ce Suit merse spre lift, unde îl așteptau un cvartet de bodyguarzi. Pleca cu trenul lui obișnuit; probabil că avea să se întoarcă tot cu același. Probabil că nu-și dăduse seama că Miles îl urmărise.

Suit plecă, lăsându-l pe Miles cu cei doi bărbați în haine negre. Ei bine, avea să le găsească ceva bun de făcut.

Se întoarse în încăperea principală, urmat de noile sale „dădace”. Efemerii – cei aproximativ treizeci care rămăseseră – se pregăteau pentru acțiunea din seara aceea. Mașinăria fusese adusă în sală prin platforma îndepărtată, care se mișca până la nivelul solului într-un mare lift industrial, o minune electrică maiestuoasă.

Lumea se schimbă, se gândi Miles, sprijinindu-se de balustradă. *Mai întâi, căile ferate, acum electricitatea. Cât de mult va mai dura până când oamenii se vor îndrepta spre cer, așa cum spun Cuvintele întemeierii că ar fi posibil?* S-ar putea să vină ziua în care fiecare om va cunoaște libertatea care fusese cândva rezervată doar pentru Monedazvârlitori.

Schimbarea nu îl speria pe Miles. Schimbarea reprezenta o oportunitate, o șansă de a deveni ceva ce nu erai. Niciun Augur nu era deranjat de schimbare.

Augur. De obicei ignora acea latură a lui. Feruchimia lui era cea care îl ținea în viață – și, în ultimele zile, abia dacă observase și acest lucru, cu excepția senzației estompate de

energie suplimentară cu fiecare pas pe care îl făcea. Nu avea niciodată dureri de cap, nu se simțea niciodată obosit, nu avea niciodată febră musculară, nu avea niciodată de-a face cu răceli sau durere.

Dintr-un capriciu, se ținu cu mâna de balustradă și se întoarse peste ea, lăsându-se să cadă pe podea, la aproximativ șase metri dedesubt. Pentru o clipă, recunoscu sentimentul acela de libertate. Apoi lovi. Unul dintre picioare dădu să i se rupă – recunoscu pocnetul ușor. Dar fracturile osului se sudară la fel de repede cum se rupseseră, așa că osul niciodată nu plesnea complet, crăpăturile deschizându-se pe o parte, dar lipindu-se la loc, pe cealaltă parte.

Se ridică întreg din ghemuire. Cei doi bărbați îmbrăcați în negru se lăsară în jos, lângă el, unul dintre ei eliberă puțin metal și încetini pentru o clipă înainte de a lovi solul. Era un Monedazvârlitor. Ei bine, el ar fi util. Celălalt îl surprinse, aterizând încet, dar fără să lase să cadă vreo urmă de metal. Tavanul avea bare transversale de metal. Probabil că era un Deviator; împinsese în grinzile acelea ca să-și încetinească viteza.

Miles merse cu pași mari prin încăpere, inspectându-i pe Efemeri în timp ce-și pregăteau echipamentul. Fiecare bucată de aluminiu rămasă fusese folosită pentru arme și gloanțe. De data aceasta, le vor folosi pe acelea de la bun început. În conflictul de la dineul de nuntă, le luaseră câteva momente oamenilor lui pentru a schimba armele. Acum știau la ce să se aștepte. Poate că erau mai puțini, dar vor fi mult mai bine pregătiți.

Miles dădu din cap, aprobator, spre Clamp, care îi supraveghea pe bărbați. Omul cu cicatrice îi răspunse și el printr-o mișcare a capului. El era suficient de loial, deși se alăturase bandei pentru emoția jafului decât pentru scopul vreunei cauze. Dintre toți, doar Tarson – dragul, brutalul Tarson – avea ceva care se asemăna cu devotamentul autentic.

Clamps pretindea că e devotat, deși Miles știa că lucrurile stăteau altfel. Ei bine, Clamps nu fusese cel care să tragă primul foc de armă în dezastrul de ultima dată. Cu toate declarațiile lui Miles despre faptul că voia să schimbe lucrurile, temperamentul lui – și nu mintea – hotărâse în cele din urmă.

Ar fi trebuit să fie mai bun decât atât. Era un bărbat făcut să

aibă o mână fermă și o minte și mai fermă. Făcut de Trell, inspirat de Supraviețuitor, și totuși, încă slab. Miles deseori se îndoia de el însuși. Era acela semnul unei lipse de devotament? Niciodată nu făcuse nimic în viață fără să se îndoiască.

Se întoarse, analizându-și zona de lucru, așa cum era ea. Cu hoți, criminali, și lăudăroși. Inspiră adânc, apoi arse niște aur.

Era considerat unul dintre cele mai puțin Allomante metale. Mult mai puțin util decât aliajul său, care era, la rândul lui, cu mult mai puțin folositor decât unul dintre metalele fundamentale pentru luptă. În majoritatea cazurilor, a fi un Cețurian de aur era puțin mai bine decât să fii un Cețurian de aluminiu – o putere atât de inutilă, încât devenise renumită pentru o putere care nu avea niciun efect.

Dar aurul nu era complet nefolositor. Doar în mare parte. De îndată ce îl arse, Miles se destrămă în două. Schimbarea era vizibilă doar pentru propriile lui simțuri, dar, pentru o clipă, era format din doi oameni, două versiuni ale lui însuși. O versiune era bărbatul care fusese el. Legiuitorul furios, devenind din ce în ce mai înverșunat pe zi ce trece. Purta o haină lungă de piele, albă, peste niște haine aspre, cu ochelari fumurii, pentru a-și proteja ochii de lumina aspră a soarelui. Părul închis la culoare și-l ținea scurt și dat pe spate cu gel. Nu purta pălărie. Întotdeauna urâse pălăriile.

Celălalt bărbat era bărbatul care devenise. Îmbrăcat în hainele unui muncitor de la oraș – cămașă cu nasturi și bretele peste pantaloni murdari, cu margini zdrențuite. Mergea gârbovit. Când începuse să facă asta?

Putea vedea prin amândouă perechile de ochi, putea gândi amândouă seturile de gânduri. Era format din doi oameni în același timp și fiecare îl disprețuia pe celălalt. Legiuitorul era intolerant, furios și frustrat. Ura orice se rupea de ordinea strictă a legii și aplica fără milă pedepse dure. Avea un dezgust deosebit pentru cineva care respectase legea cândva, dar își întorsese spatele la ea.

Hoțul, Efemerul, ura faptul că legiuitorul îi lăsa pe alții să îi aleagă regulile. Nu exista nimic cu adevărat sacru în legătură cu legea. Era arbitrară, creată de oameni puternici ca să-i ajute să dețină puterea. Răufăcătorul știa că, în secret, în adâncul sufletului, legiuitorul înțelegea lucrul acesta. Era dur cu răufăcătorii fiindcă el se simțea atât de incapabil. În fiecare zi,

viața devenea mai rea pentru oamenii buni, oamenii care încercau, iar legile făceau foarte puțin să-i ajute. El era ca un bărbat care strivea țânțari, ignorând tăietura adâncă din piciorul lui, o arteră deschisă, și șuvoaie violente de sânge care se revărsau pe podea.

Miles răsuflă greu și își stinse aurul. Brusc, se simți epuizat, și se prăbuși lângă perete. Cei doi supraveghetori ai lui îl priviră cu niște expresii indiferente.

— Mergeți, le spuse Miles, făcându-le semn cu mâna slăbită. Verificați-mi oamenii. Folosiți-vă Allomanția ca să aflați dacă vreunul dintre ei și-a lăsat din greșeală metal pe corp. Vreau să fie curați.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt. Nu se comportau ca și cum le-ar fi păsat să îl asculte.

— Plecați, spuse Miles, cu mai multă fermitate. Atâta timp cât sunteți aici, ar trebui să fiți folositori.

După încă o clipă de ezitare, cei doi se îndepărtară să facă după cum li se ordonase. Miles se lăsă și mai jos, rezemat de perete, răsuflând cu greu.

De ce îmi fac mie însumi așa ceva?

Fuseseră speculații considerabile în legătură cu ceea ce vedea un Cețurian de aur când își ardea metalul. Cu siguranță, o versiune trecută a lui însuși. Era oare persoana care fusese el de fapt? Sau era o persoană care putea să devină, dacă ar fi ales o altă ramificație pe cărarea vieții lui? Posibilitatea aceea întotdeauna îl șoca pentru că îi amintea de metalul mitic pierdut, atiu. Oricare ar fi fost situația, lui îi plăcea să creadă că arderea, din când în când, a aurului îl ajuta – pentru că, de fiecare dată când făcea acel lucru, aurul îi permitea să ia ce era mai bun din ceea ce fusese el și să îl amestece cu ce era mai bun din ceea ce putea el deveni. Adică un aliaj al lui însuși.

Îl deranja cât de mult se urau cei doi oameni în care se transformase el. Aproape că putea simți ura aceea, precum căldura unui cuptor, radiind din cărbune și piatră.

Se ridică din nou. Câțiva bărbați se uitau lung la el, dar lui nu-i păsa. Nu era ca liderii răufăcătorilor pe care îi arestase deseori în Ținuturile Necruțătoare. Ei erau nevoiți să fie preocupați să arate puternici în fața oamenilor lor, ca să nu fie uciși de cineva care își dorea să preia puterea.

Miles nu putea fi omorât, iar oamenii lui știau asta. Odată își

pusese o armă la tâmplă în fața lor ca să le dovedească.

Se duse spre un morman de cufere și cutii. Câteva erau pline cu lucruri pe care domnul Suit ordonase să fie furate din conacul lui Wax, lucruri care, spera domnul Suit, că aveau să-i ajute să lupte împotriva legiuitorului – sau poate să-i însceneze ceva. La început, Suit fusese împotriva omorârii lui Wax, dintr-un motiv necunoscut.

Miles îi părăsi și merse roată, spre partea din spate, unde propriile lor cufere fuseseră depozitate, în urma evacuării rapide a vechii ascunzători. Căută printre ele, apoi deschise unul. Haina lui albă, lungă era înăuntru. El o scoase, o scutură, apoi luă o pereche de pantaloni rezistenți, din Ținuturile Necruțătoare, și o cămașă cu care se asortau. Își strecură ochelarii fumurii în buzunar, apoi merse să se schimbe.

Fusese îngrijorat că se ascundea, îngrijorat că va fi recunoscut și etichetat drept un proscris. Ei bine, devenise proscris. Dacă aceasta era calea pe care o alesese, putea, cel puțin, să meargă pe ea cu mândrie.

Lasă-i să mă vadă așa cum sunt cu adevărat.

Nu avea de gând să se întoarcă din drumul lui. Era prea târziu să schimbi țelul cuiva când trăgaciul era deja apăsat. Dar nu era prea târziu să-și îndrepte spatele.

#

Waxillium se uita insistent la peretele din camera de zi a lui Ranette. Pe o parte era îngrămădit mobilier, unde își pusese lucruri ca să facă un drum de acces mai la îndemână între atelierul ei și dormitor. Cealaltă jumătate a camerei era plină de cutii cu diferite feluri de muniție, bucăți de fier vechi și țevi de pușcă turnate în matrițe pentru confecționarea armelor. Era praf peste tot. Îi stătea în fire. O întrebase cum poate să-și proptească blocul de hârtie, așteptându-se ca ea să-i găsească un șevalet. În schimb, Ranette îi dăduse, indiferentă, niște cuie și îi arătase cu degetul un ciocan. Așa că el îl atârnă, pur și simplu, pe perete, tresărind în timp ce bătea cuiele în lemnul subțire.

Waxillium se apropie, folosind un creion ca să mâzgălească o notiță pentru el însuși într-un colț. Grămada de avize de transport pe care i le adusese Wayne era așezată într-o parte.

Din câte se părea, Wayne lăsase o armă pe care o împrumutase de la Ranette în locul avizelor, considerând că era un schimb corect. Probabil nu îi trecuse niciodată prin minte că un grup de ingineri de tren vor fi complet uluiți să constate că documentele dispăruseră, iar în locul lor era lăsat un pistol.

Miles va lovi la Cotitura lui Carlo, se gândi Wax, bătând ușor în foaia de hârtie.

Nu-i fusese greu să localizeze un transport de aluminiu. Casa Tekiel, obosită să fie jefuită în mod repetat, făcea, într-adevăr, mare caz de noul lor vagon-seif. Wax înțelegea raționamentul din spatele acestei acțiuni; cei din familia Tekiel erau cel mai bine cunoscuți pentru faptul că erau bancheri, iar afacerea lor se baza pe securitatea și protejarea bunurilor. Jafurile deveniseră o mare rușine pentru ei. Aveau de gând să-și revină într-un mod vizibil.

Era aproape ca o provocare pentru Miles și Efemerii lui. Wax făcu încă o însemnare pe hârtie. Transportul familiei Tekiel avea să urmeze o rută foarte directă spre Doxonar. El o schițase, notând locurile în care șinele de cale ferată se unduiau aproape de unul dintre canale.

Eu nu voi putea urmări unde mergem, se gândi Wax, scriind încă ceva. *Trebuie să știu exact cât de departe de oprirea anterioară este Cotitura lui Carlo...*

Nu aveau mult timp de pregătiri. Pipăi cercelul din mâna lui stângă, trecând cu degetul mare de-a lungul părții sale netede, în timp ce se gândea.

Se deschise ușa. Wax nu-și ridică privirea, dar sunetul pașilor fu suficient ca să-și dea seama că era Marasi. Avea pantofi fini. Ranette și Wayne aveau amândoi bocanci în picioare.

Marasi își drese glasul.

— Plasele? întrebă Wax, scriind, tulburat, numărul 35,17 pe hârtie.

— Am găsit câteva, într-un final, spuse ea, mergând lângă el, și analizând notițele. Tu înțelegi ce e aici?

— În cea mai mare parte. Cu excepția mâzgălelilor lui Wayne.

— Par a fi desene cu tine. Niște desene jignitor de urâte.

— Asta e partea care nu are logică, spuse Waxillium. Toată lumea știe că eu sunt iremediabil de frumos. Zâmbi, ca pentru sine. Aceea era una dintre expresiile lui Lessie. Iremediabil de

frumos. Ea întotdeauna susținuse că el ar arăta mai bine cu o cicatrice frumoasă pe față, după moda cea bună din Ținuturile Necruțătoare.

Marasi zâmbi și ea, deși privirea ei era îndreptată spre notițele și mâzgălelile lui.

— Vagonul-fantomă? întrebă ea, arătând cu degetul spre desenul făcut de el al unui tren fantomatic venind pe șine, alături de o diagramă a felului în care fusese, probabil, făcut.

— Da, spuse el. Cea mai mare parte a atacurilor s-au petrecut în nopți cețoase, se pare pentru a ușura ascunderea faptului că „trenul” fantomă nu este decât o fațadă falsă cu un felinar mare, atașată de o platformă feroviară mobilă.

— Ești sigur?

— Destul de sigur, spuse Waxillium. Ei folosesc canalele ca să atace, și, astfel, au nevoie de un fel de diversiune ca să distragă privirile de la ceea ce se întâmplă în spate, pe furiș.

Marasi își țuguie buzele, preocupată.

— S-a întors Wayne? întrebă Waxillium.

— Da, o sâcâie pe Ranette. Sincer… am plecat din cameră pentru că m-am îngrijorat că îl va împușca.

Waxillium zâmbi.

— Am luat un ziar când am fost plecată, spuse ea. Polițiștii au găsit vechea ascunzătoare.

— Deja? spuse Waxillium. Wayne a spus că mai avem până se lasă întunericul.

— E întuneric deja.

— Este? La naiba!

Waxillium se uită la ceas. Aveau mai puțin timp decât crezuse.

— Totuși, informația asta încă nu ar trebui să fie în ziare. Poliția a găsit repede ascunzătoarea.

Marasi dădu din cap, aprobator, spre schițele lui.

— Asta indică faptul că știi unde vor ataca Efemerii. Nu vreau să ating o coardă sensibilă, Lord Waxillium, dar chiar ar trebui să le spunem polițiștilor lucrul acela.

— Eu *cred* că știu unde se va da următorul atac. Dacă anunțăm poliția, vor împânzi zona și îl vor speria pe Miles.

— Wax, spuse ea, apropiindu-se. Îți înțeleg spiritul independent; e parte din ceea ce te definește pe tine. Dar nu suntem în Ținuturile Necruțătoare. Nu ești nevoit să faci asta

de unul singur.

— Nu intenționez să fac asta. Îi voi implica și pe ofițerii de poliție, îți promit. Totuși, Miles nu este un răufăcător de rând. El știe ce vor încerca polițiștii, și se va feri de ei. Intervenția asta trebuie făcută la timpul potrivit, în modul potrivit.

Waxillium bătu ușor în notițele de pe perete.

— Îl cunosc pe Miles. Știu cum gândește. Este ca mine.

Aproape *prea* asemănător cu mine.

— Asta înseamnă că și el îți poate anticipa acțiunile.

— Fără îndoială că o va face. Dar eu i le voi anticipa mai bine.

Waxillium pornise pe drumul acesta în momentul în care își scosese arma și ripostase împotriva Efemerilor. Odată ce se apuca serios de ceva, el nu renunța.

— Ai dreptate în legătură cu mine, spuse el.

— Dreptate? Nu cred că am spus nimic de tine, Lord Waxillium.

— Dar gândești asta, spuse el. Că sunt arogant pentru că vreau să rezolv lucrurile în felul meu, pentru că nu vreau să încredințez cazul polițiștilor. Că sunt inconștient pentru faptul că nu cer ajutor. Ai dreptate.

— Nu e chiar atât de grav precum spui tu, zise ea.

— Nu e deloc grav, spuse el. S*unt* arogant și inconștient. *Mă comport* de parcă aș fi tot în Ținuturile Necruțătoare. Dar am și dreptate.

Întinse mâna și desenă pe hârtie un mic pătrat, apoi o săgeată de la el spre clădirea unde era secția de poliție.

— Am scris o scrisoare pe care Ranette să o trimită polițiștilor, continuă el. Acolo am descris în detaliu tot ce am descoperit, și bănuielile mele despre ce va face Miles, în cazul în care nu reușesc să îl înfrâng. Eu nu voi face nicio mișcare în seara asta până când nu suntem destul de departe de calea ferată și de pasageri. Efemerii nu vor lua un ostatic diseară. Vor încerca să fie cât de rapizi și de tăcuți posibil.

— Dar tot va fi riscant. S-ar putea să moară oameni nevinovați. Eu voi face tot ce-mi stă în putere să-i țin departe de pericol și cred cu tărie că am o șansă mai mare împotriva lui Miles decât ar avea polițiștii. Îmi dau seama că tu studiezi ca să fii avocat și judecător, și că pregătirea ta îți cere să mergi la autorități. Având în vedere planurile mele și promisiunile mele,

te vei abține și mă vei ajuta pe mine, în schimb?

— Da.

Harmony, se gândi el. *Ea are încredere în mine.* Probabil, prea mult. Întinse mâna și aranjă notițele laolaltă.

— Ăsta e rolul tău.

— Eu nu voi fi în vagonul de tren cu tine?

I se citi îngrijorarea în glas.

— Nu, spuse Waxillium. Tu și Wayne veți urmări din vârful dealului.

— Tu vei fi singur.

— Da.

Marasi tăcu.

— Ai știut ce cred despre tine. Acum spune-mi ce crezi *tu* despre *mine,* Lord Waxillium?

El zâmbi.

— Dacă jocul va continua în același fel, eu nu-ți pot spune gândurile mele. Trebuie să le ghicești.

— Tu te gândești la cât sunt eu de tânără, spuse ea. Și te îngrijorezi să mă implici în chestia asta, ca să nu fiu rănită.

— Nu era deloc greu de ghicit. Până acum ți-am oferit câte… trei oportunități să abandonezi calea asta și să te îngrijești de siguranța ta?

— *De asemenea,* tu crezi, spuse ea, că ești bucuros de faptul că eu insist să rămân, pentru că îți voi fi de folos. Viața te-a învățat să folosești resursele pe care le ai.

— Te apropii de adevăr.

— Crezi că sunt inteligentă, după cum ai și afirmat. Dar te și îngrijorezi de faptul că mă agit prea ușor, și te îngrijorezi că lucrul acesta va fi folosit împotriva ta.

— În rapoartele alea pe care le-ai citit tu e scris și despre Paclo cel Prăfuit?

— Sigur. El a fost unul dintre adjuncții tăi, înainte să-l cunoști pe Wayne.

— A fost un prieten bun, spuse Waxillium. Și un legiuitor solid. Dar eu nu am cunoscut *niciodată* un bărbat care să fie atât de ușor de speriat precum Paclo. O ușă închisă încet îl putea face să urle.

Marasi se încruntă.

— Presupun că în rapoarte nu era scris despre așa ceva, spuse Waxillium.

— Acolo este descris ca un om foarte curajos.

— *Era* curajos, Lady Marasi. Vezi tu, mulți oameni confundă faptul că te sperii ușor cu lașitatea. Da, un foc de armă îl făcea pe Paclo să sară. Apoi alerga să vadă de unde venea. Odată l-am văzut uitându-se fix la șase bărbați cu armele îndreptate asupra lui, și nu a transpirat deloc.

Se întoarse spre ea.

— Tu nu ai experiență. Așa eram eu, cândva. Așa este fiecare om. Valoarea unui om nu constă în cât de mult a trăit. Nu se referă la cât de ușor tresare la un zgomot sau cât de repede își exprimă emoțiile. Ci reiese din felul în care folosește ceea ce i-a oferit viața.

Roșeața din obrazul ei deveni mai pregnantă.

— De asemenea, mă gândesc că îți place să faci morală.

— Asta vine cu insigna de legiuitor.

— Dar tu… nu o mai porți.

— Un bărbat poate să și-o dea jos, Lady Marasi. Dar nu poate niciodată să înceteze să o mai poarte.

Îi întâlni privirea. Marasi se uita în sus cu niște ochi profunzi, contemplativi, precum apa dintr-un izvor neașteptat din Ținuturile Necruțătoare. Waxillium încercă să se îmbărbăteze. Avea să fie rău pentru ea. Foarte rău. La fel gândise despre Lessie, și avusese dreptate.

— Mai este un lucru pe care îl cred despre tine, spuse ea, încet. Poți să-l ghicești?

Mult prea bine.

Ezitând, el își mută privirea de la ea și se uită la blocul cu foi de scris.

— Da. Crezi că eu ar trebui să o conving pe Ranette să-ți împrumute o pușcă. Sunt de acord. Deși cred sincer că, la urma urmei, ar fi înțelept din partea ta să te antrenezi cu un revolver, mai degrabă aș vrea să te prezinți la această întâlnire deosebită cu o armă pe care știi să o folosești bine. Probabil că putem găsi o pușcă să se potrivească cu gloanțele alea de aluminiu pe care le-a luat Wayne.

— Oh. Desigur.

Waxillium se prefăcu că nu-i observă jena.

— Cred, spuse Marasi, că voi merge să verific ce fac Wayne și Ranette.

— Bună idee. Sper că ea nu a descoperit că Wayne i-a luat

una din arme ca să facă schimb.

Marasi se retrase, mergând în grabă spre ușă.

— Lady Marasi? strigă Waxillium.

Ea ezită la ușă, întorcându-se plină de speranță.

— Te-ai priceput foarte bine să mă citești, spuse el, încuviințând cu respect. Nu mulți pot face asta. Lumea știe că nu îmi exprim ușor emoțiile.

— Cursul de tehnici avansate de interogare, spuse ea. Și… hm, ți-am citit profilul psihologic.

— Am un profil psihologic?

— Da, mi-e teamă că ai. Doctor Murnbru l-a scris după vizita lui în Weathering.

— Micul șobolan Murnbru era *psiholog*? spuse Waxillium, sincer buimăcit. Am fost sigur că era un trișor la jocurile de noroc și se plimba prin oraș căutând ocazii să escrocheze.

— Mda. Asta e în profil. Tu, hm, ai tendința se crezi că oricine poartă prea mult roșu este un jucător înrăit al jocurilor de noroc.

— Așa fac?

Ea încuviință din cap.

— La naiba, spuse el.

Va trebui să citesc chestia aia.

Marasi plecă și trase ușa după ea. Waxillium se întoarse, încă o dată, la planul lui. Ridică mâna și își puse cercelul în ureche. Trebuia să îl poarte când se ruga sau când făcea ceva de mare importanță.

Se gândi că, în seara aceea, avea să facă foarte mult din amândouă.

CAPITOLUL 16

Wayne mergea șchiopătând prin gară, sprijinindu-se în bastonul lui maro, un pas lent, intenționat fragil. Era o mulțime considerabilă de oameni care se împingeau și se înghionteau unii pe alții, și se uitau gură-cască la trenul din fața lor. Un grup înaintă brusc într-o parte, aproape răsturnându-l.

Toți stăteau în picioare și erau atât de înalți. Lucrul acesta nu îi lăsa lui Wayne – aplecat de spate din cauza vârstei – nicio speranță de a vedea care era cauza agitației.

— Nimeni nu se gândește la o femeie săracă și mai în vârstă, bombăni Wayne.

Un ton răgușit, nazal și mai strident decât vocea lui obișnuită, amestecat cu un accent drăguț din districtul Margothian. Districtul nu mai exista, cel puțin nu mai exista în aceeași formă; fusese consumat de cartierul industrial al octantului, locuitorii săi mutându-se în altă parte. Un accent stins pentru o femeie muribundă.

— Nu aveți deloc respect. O batjocură, vă spun eu. Pur și simplu, exact asta este.

Câțiva tineri din mulțimea din față aruncară o privire înapoi spre el, lăsându-se păcăliți de haina lui foarte veche – cobora până la glezne –, de chipul brăzdat de vârstă, părul argintiu sub pălăria din fetru.

— Scuze, doamnă, spuse, în cele din urmă, unul dintre ei, dându-se la o parte.

Ei, acesta da băiat drăguț, se gândi Wayne, bătându-l ușor pe braț și șchiopătând mai departe. Unul câte unul, oamenii îi făceau loc. Câteodată era nevoie de un scurt acces de tuse, care suna de parcă ar fi fost contagioasă. Wayne avea grijă să nu arate ca un cerșetor. În felul acela ar fi atras atenția polițiștilor, care ar fi putut crede că își căuta ținte de la care să fure din buzunare.

Nu, el nu era un cerșetor. El era Abrigain, o bătrână care venise să vadă ce era cu agitația aceea. Abrigain nu era bogată, dar nici săracă. Cumpătată, cu o haină peticită meticulos, o pălărie preferată care fusese cândva la modă. Ochelarii groși precum istețimea unui muncitor naval. Câțiva băieți foarte tineri au lăsat-o să treacă, iar Abrigain le dădu fiecăruia câte o bomboană, mângâindu-i pe cap. Băieți buni. Îi aduceau aminte

lui Abrigain de nepoții ei.

În cele din urmă, Wayne ajunse în față. Acolo, Breaknaught stătea în toată gloria lui. Era un vagon de tren construit ca o fortăreață, cu o armură groasă de oțel, colțuri rotunjite, strălucitoare și o ușă masivă pe lateral. Ușa aceea arăta precum ușa unui seif enorm, cu o încuietoare în formă de cerc rotativ în exterior.

Ușa era deschisă, iar camera dinăuntru era aproape goală. O cutie mare de marfă, din oțel, fusese *sudată* pe podeaua din centrul vagonului. De fapt, Wayne văzu prin ușa vagonului că însăși cutia de marfă arăta ca și cum ar fi fost sudată închisă pe toate părțile.

— Aoleu! spuse Wayne. Chestia aia *este* impresionantă.

Un paznic stătea în picioare, în apropiere, purtând insigna unui ofițer din forța privată de securitate a Casei Tekiel. El zâmbi, umflându-și pieptul cu mândrie.

— Marchează zorii unei noi ere, spuse el. Sfârșitul tâlhăriilor și al jafurilor pe calea ferată.

— Oh, e impresionant, tinere, spuse Wayne. Dar, în mod sigur exagerezi. Eu am mai văzut vagoane de tren înainte – chiar m-am plimbat cu unul, blestemată să fie ziua aceea! Nepotul meu Charetel și-a dorit să vin cu el și să-i întâlnesc mireasa în Covingtar, și era singura modalitate, deși m-am gândit că eu *întotdeauna* am călătorit suficient de bine până atunci cu o căruță trasă de cai. Progres, îl numea el. Progresul înseamnă să te închizi într-o cutie, presupun, incapabil să vezi soarele deasupra capului sau să te bucuri de călătorie. Oricum, vagonul acela de tren era ca acesta. Dar nu atât de strălucitor.

— Vă asigur, spuse paznicul, acesta este *de-a dreptul* invincibil. Va schimba totul. Vedeți ușa aceea?

— Se închide, spuse Wayne. Văd asta. Dar seifurile pot fi sparte, tinere.

— Nu și acesta, spuse el. Bandiții nu vor putea să îl deschidă pentru că nu poate fi deschis – nici de către ei și nici de către noi. Odată ce ușa aceea este închisă, ea angrenează un mecanism legat de un ceas care merge în interiorul ușilor. Ușile acelea nu pot fi deschise din nou timp de douăsprezece ore, indiferent dacă cineva știe, sau nu, codul ușii.

— Explozibili, spuse Wayne. Bandiții întotdeauna aruncă lucrurile în aer. *Toată lumea* știe asta.

— Oțelul acela e gros de cincisprezece centimetri, spuse paznicul. Cantitatea de dinamită de care ar fi nevoie să-l arunce în aer ca să-l deschidă ar distruge cel mai probabil conținutul vagonului.

— Dar, cu siguranță, un Allomant ar putea pătrunde înăuntru, spuse Wayne.

— Cum? Pot să împingă în metal cât vor ei; este atât de greu, încât i-ar arunca pe spate. Și chiar dacă *ar intra* cumva înăuntru, vom avea opt paznici care se vor afla în vagon în timpul călătoriei.

— Vai, spuse Wayne, lăsându-și accentul să i se schimbe. E impresionant, într-adevăr. Cu ce vor fi înarmați paznicii?

— Un cvartet plin de… începu bărbatul, dar se opri și se uită cu mai multă atenție la Wayne. Plin de…

Paznicul făcu ochii mici, bănuitor.

— Oh, trebuie să-mi beau ceaiul! exclamă Wayne. Apoi se întoarse și porni șchiopătând înapoi prin mulțime.

— Opriți-o pe femeia aceea! strigă paznicul.

Wayne se opri din prefăcătorie, își îndreptă spatele și își croi drum împingându-se în mulțime cu mai mult zel. Se uită peste umăr, în spatele lui. Paznicul îl urmărea, înaintând și el, cu greu, printre oameni.

— Oprește-te! țipă paznicul. Oprește-te, naiba să te ia!

Wayne își ridică bastonul și apăsă pe trăgaci. Mâna începu să îi tremure așa cum făcea întotdeauna când încerca să folosească o armă, dar aceasta avea cartușe oarbe în ea, deci era în regulă. Pocnetul ca de pistol făcu mulțimea să se panicheze, oamenii aplecându-se cu toții într-un val, de parcă vântul ar fi bătut printr-un lan de grâne.

Wayne o luă la fugă printre oamenii aplecați, sărind peste unii dintre ei, ajungând în spatele mulțimii. Paznicul ridică arma; Wayne fugi pe după colțul clădirii gării. Apoi opri timpul.

Își aruncă haina de pe el, apoi își dădu jos bluza de dedesubt, scoțând la iveală un costum elegant, de bărbat; haină neagră, cămașă albă, cravată roșie. Wax îl numise „intenționat de lipsit de imaginație”, orice ar fi însemnat asta. Scoase hainele care, legate de interiorul bluzei, formaseră bustul femeii mai în vârstă: o pungă mică, o pălărie de bărbați, pliabilă, și o cârpă umedă. Își desfăcu pălăria și îndesă bluza în spațiul suplimentar dinăuntru, înainte de a-și scoate peruca și de a-și

pune pălăria pe cap.
Smulse stratul exterior al bastonului, făcându-l negru. Aruncă peruca la o parte, apoi lăsă geanta lângă perete. În cele din urmă, își curăță fața de machiaj cu cârpa umedă, se descotorosi de ea, apoi își lăsă jos bula de viteză.
Ieși împleticindu-se pe lângă colțul clădirii, comportându-se ca și cum ar fi fost împins. Blestemă, îndreptându-și pălăria și ridică bastonul negru, scuturându-l furios.
Paznicul veni gâfâind lângă el.
— Sunteți bine, milord?
— Nu! se răsti Wayne, umplându-și vocea cu fiecare centimetru de condescendență aristocratică de care era el capabil – Accent din Madion Ways, cea mai bogată zonă din Primul Octant, unde Casa Tekiel deținea mare parte din teren.
— Ce ticălos era individul acela, căpitane! Lansarea trebuia să se desfășoare în siguranță și cu grijă!
Paznicul încremeni, iar Wayne își imagină ce se petrecea în mintea lui. Se așteptase la un nobil obișnuit, dar persoana aceasta vorbea ca un membru al Casei Tekiel – șefii paznicului.
— Îmi pare rău, milord! spuse paznicul. Dar eu l-am fugărit.
— Cine era? întrebă Wayne, mergând până în dreptul perucii. A aruncat asta când a trecut pe lângă mine.
— Era îmbrăcat ca o femeie bătrână, spuse paznicul, scărpinându-se în cap. Mi-a pus întrebări despre Breaknaught.
— La naiba, omule! Mai mult ca sigur că a fost unul dintre Efemeri!
Paznicul se făcu alb la față.
— Știi cât de rușinată se va simți casa noastră dacă se întâmplă ceva în această călătorie? spuse Wayne, apropiindu-se și mișcând bastonul. Reputația noastră este în pericol. *Capetele* noastre sunt în pericol, căpitane. Câți paznici aveți?
— Trei duzini, milord, și…
— Nu sunt suficienți! Nu sunt suficienți deloc! Trimite după mai mulți.
— Eu…
— Nu! spuse Wayne. Voi face eu acest lucru. Am câțiva dintre paznicii mei aici. Îl voi trimite pe unul să mai aducă o divizie. Voi supravegheați zona să nu vină mai multe *creaturi* cum a fost aceea?
— Păi, nu le-am spus încă, milord. M-am gândit că o să încerc

să-l prind eu, și…

— Ți-ai părăsit postul? urlă Wayne, punându-și mâinile în cap, bastonul legănându-se de degetele lui.

— L-ai lăsat *să-ți distragă atenția*? Idiotule! Întoarce-te, omule! Du-te! Alertează-i pe ceilalți. Oh, Supraviețuitorule de sus. Dacă treaba asta dă greș, suntem morți. Morți!

Paznicul se întoarse și fugi disperat înapoi spre tren, unde oamenii plecau panicați. Wayne se rezemă cu spatele de zid, își verifică ceasul de buzunar, apoi așteptă un moment prielnic, când avu suficient spațiu pentru a ridica o bulă de viteză. Era destul de sigur că nimeni nu se uita.

Își dădu jos pălăria. Lăsă jos bastonul și își întoarse jacheta pe dos, transformând-o într-o haină militară, maro cu galben, care se asorta cu cea a paznicilor. Își îndepărtă nasul fals și scoase o pălărie triunghiulară, de pânză, din geanta pe care o lăsase jos lângă zid.

Și-o puse pe aceasta pe cap în locul pălăriei elegante de bărbați. Întotdeauna să ai pălăria potrivită. Aceasta era cheia, își strânse în curele un pistol, peste haină, după ce își scoase pantalonii, lăsând să se vadă uniforma de soldat de dedesubt. Apoi, coborî bula și alergă după colț, făcându-și drum în față, spre șinele de cale ferată. Îl găsi pe căpitan organizându-și oamenii, dând ordine cu voce tare. Erau niște nobili furioși care se certau în apropiere.

Marfa nu se încărca. Ceea ce era bine. Wayne își imaginase că ei vor abandona pur și simplu această cursă, cu toată agitația, dar Wax nu fusese de acord. El spunea că familia Tekiel făcuse atât de mare caz din Breaknaught, încât un obstacol sau două nu avea să-i oprească.

Tâmpiții, se gândi Wayne, dând din cap dezaprobator. Farnsward nu era de acord cu decizia. El era în serviciul de pază privat al Casei Tekiel de zece ani, deși servise în cea mai mare parte pe Moșiile Exterioare pentru lordul lui, care era bolnav cronic. Farnsward văzuse multe în timpului serviciului său și învățase că *existau* motive să-și asume riscuri. Pentru a salva o viață, pentru a câștiga o luptă, pentru a proteja numele casei. Dar să-ți asumi un risc doar pentru că ai spus că o vei face? Era o nesăbuință.

Se duse repede la căpitanul cu care vorbise mai devreme și îl salută.

— Domnule, spuse el. Eu sunt Farnsward Dubs – Lord Evenstrom Tekiel a spus că trebuie să vă raportez dumneavoastră.

Wayne vorbi cu un accent din Moșiile Exterioare cu o notă de aristocrație, deprins în perioada îndelungată când a avut legătură cu ei.

Paznicul părea epuizat.

— Foarte bine. Presupun că putem folosi fiecare om.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse Wayne, aplecându-se spre el. Domnul Evenstrom devine agitat câteodată. Știu cum se petrec lucrurile; nu e prima dată când m-a trimis să ajut pe cineva care nu avea nevoie de ajutor. Eu și Bren nu vă vom sta în cale.

— Bren?

— Oh, era chiar în spatele meu, spuse Wayne, întorcându-se și părând confuz.

Wax ieși discret din clădirea gării, purtând o uniformă asemănătoare cu a lui Wayne. Avea și el o burtă falsă, destul de mare, în care ascunsese niște materiale specifice de care avea nevoie în seara aceea.

— Iată-l, spuse Wayne. E un bădăran prost, domnule. Tatăl lui i-a lăsat postul, dar ai putea să-i lovești oțelul de cremene toată noaptea și să nu obții o scânteie, dacă înțelegeți ce spun.

— Ei bine, rămâi aici, spuse căpitanul. Păzește postul acesta. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de tren, indiferent cum ar arăta.

Plecă, îndreptându-se repede spre grupul de nobili.

— Salut, Wax, spuse Wayne, înclinându-și pălăria spre celălalt bărbat. Ești gata să fii înghițit?

Waxillium se uită în spate, spre clădirea gării. Civilii încă se împrăștiau. Pe jos erau aruncate pălării și batiste.

— Trebuie să te asiguri că ei trimit trenul, Wayne. Orice s-ar întâmpla, el *trebuie* să plece mai departe.

— Credeam c-ai spus că vor fi prea stânjeniți ca să nu-l pună în mișcare.

— În prima parte a drumului, da. Nu sunt atât de sigur de această a doua parte. Fă tu să se întâmple asta, Wayne.

— Sigur, amice, spuse Wayne, verificându-și ceasul. Întârzie –

O serie bruscă de pocnituri despicară aerul. Erau focuri de

armă. Deși Wayne se aștepta la ele, tot îl făcură să tresară. Gărzile din jurul lor scoaseră exclamații, strigând, căutând sursa focurilor de armă. Waxillium căzu țipând, și sângele îi țâșni din umăr. Wayne îl prinse în vreme ce un alt paznic observă scântei venind de pe acoperișul clădirii.

Gărzile deschiseră focul, în timp ce Wayne îl târî pe Waxillium din calea pericolului. Se uită în jur, apoi – purtându-se ca un nebun – îl împinse pe Waxillium pe ușa deschisă a vagonului. Câțiva dintre paznici se uitară la el, dar nimeni nu spuse niciun cuvânt. Ochii lui Waxillium priveau morți în aer. Ceilalți paznici pierduseră, probabil, colegi omorâți de bandiți sau în încăierări de casă, și știau cum e să ți se întâmple așa ceva. În toiul luptei, îi duceai într-un loc sigur pe cei răniți, și nu avea deloc importanță unde.

Focul de armă de pe clădire se opri, dar începu, din nou, de pe un acoperiș din apropiere. Câteva gloanțe împrăștiară scântei de pe o grindă din apropiere. *Puțin mai aproape, Marasi,* se gândi Wayne, supărat. De ce a încercat să-l împuște fiecare femeie pe care o întâlnea? Doar pentru că se putea vindeca după aceea. Era ca și cum ai fi băut berea unui om numai pentru că putea să-și comande mai multă.

Wayne afișă o expresie îngrijorată a feței.

— Vin după marfă! țipă el.

Apoi apucă ușa vagonului mare de marfă, lovi cu piciorul levierul de contrabalansare într-o parte și fugi înainte. Închise cu zgomot ușa de la Breaknaught – Wax în interiorul vagonului, Wayne, în picioare, afară – înainte ca să se gândească cineva să-l oprească.

Focurile de armă se opriră. În apropiere, paznicii care stăteau ghemuiți în spatele unui adăpost se uitară la Wayne cu niște expresii îngrozite. Ușa trenului se închise la loc, așezându-se în făgașul ei.

— La naiba, omule! spuse un soldat din apropiere. Ce ai făcut?

— Am închis marfa! spuse Wayne. Uite, asta i-a făcut să se oprească.

— Ar fi trebuit să fie soldați înăuntru! spuse căpitanul, alergând până la el.

— Au încercat să intre înainte să o închidem noi, spuse Wayne. Ați văzut ce făceau. Se uită la ușă. Acum nu mai pot

ajunge la încărcătură. Am câștigat!

Căpitanul părea îngrijorat. Aruncă o privire la nobilii care se ridicau de pe jos. Wayne își ținu respirația când se apropiară furioși de căpitan. Dar, căpitanul repetă întocmai cuvintele lui Wayne.

— Dar noi i-am oprit, motivă căpitanul, știind că el – și nu Wayne – avea să își asume responsabilitatea dacă s-ar fi hotărât că fuseseră făcute greșeli. Ei au încetat atacul. Noi am câștigat!

Wayne făcu un pas în spate, relaxându-se sprijinit de un stâlp, în vreme ce paznicii au fost trimiși să încerce să afle cine trăsese cu arma. Se întoarseră cu foarte multe tuburi de cartușe de pușcă goale, înfipte în sol, în diverse locații, deși majoritatea „focurilor de armă” fuseseră oarbe. Câțiva băieți care cerșeau fuseseră plătiți să tragă în aer cu gloanțe goale, apoi să răspândească povești despre bărbați care urcaseră în trăsuri trase de cai și fugiseră în grabă.

În mai puțin de o oră, trenul era pe drumul său – toți cei din Casa Tekiel fiind convinși că învinseseră un jaf important de-al Efemerilor. Se vorbea chiar să i se ofere un premiu lui Wayne, deși el îi atribui căpitanului gloria și se strecură înainte ca să poată începe cineva să-l întrebe care lord *anume* îl avea drept gardă de corp.

CAPITOLUL 17

Waxillium călătorea singur în vagonul rece, cu umărul umezit de sânge fals, ascultând roțile de sub el care se loveau cu putere de șine. O lampă se balansa atârnată acolo unde o așezase el, într-un cârlig în tavan, lângă un colț. De asemenea, el fixase și țesătura de plase pe tavan, îndesată și ținută pe loc de niște cârlige speciale atașate cu bandă industrială.

Se simțea bine cu toate acele lucruri date jos, după ce fuseseră înfășurate în jurul picioarelor, coapselor și burții false. Uniforma lui de paznic, acum mult prea mare pentru el, era făcută grămadă într-un colț și, în schimb, purta o pereche de pantaloni de costum, practici, și o jachetă neagră, ușoară.

Se așeză pe podea, rezemat de partea laterală a containerului de marfă, cu picioarele întinse. Ținea „Răzbunarea” în mână, învârtind absent cilindrul și lovind comutatorul ca să-l fixeze pe camerele speciale. Avea în buzunar câte două din fiecare tip de Ucigător-de-Ceață, încărcase un glonț Monedazvârlitor și un glonț Brutal în camerele speciale.

Cercelul îi era încă în ureche.

Ți-ai dorit ca eu să fac asta, își spuse el, cu gândul la Harmony. Oare o acuză putea fi luată drept rugăciune? *Ei bine, iată-mă. Mă aștept la puțin ajutor, dacă lucrul acesta este acceptabil pentru planul tău etern și așa mai departe.*

Cutia cu marfă era lângă el. Își dădea seama de ce Casa Tekiel era atât de mândră de munca pe care o făcuseră; ar fi ridicol de dificil pentru hoți să fure seiful acela sudat. Scoaterea lui din vagon ar necesita ore întregi petrecute pentru a-l tăia cu o lampă cu gaz sau cu un ferăstrău electric mare. Lucrul acesta, plus ușa inteligentă și presupusa existență a paznicilor, ar fi contribuit la un jaf descurajant – poate chiar imposibil.

Da, familia Tekiel fusese inteligentă. Problema era că ei se gândeau la toată chestia asta în mod greșit. Waxillium scoase un pachet de sub haina lui. Dinamita și detonatorul pe care le găsise Wayne. Așeză pachetul lângă el, pe podea, apoi se uită atent la ceasul din buzunar. Chiar acum…

Brusc, trenul începu să încetinească.

#

— Da, spuse Wayne, uitându-se prin binoclu, în timp ce stătea ghemuit pe coasta dealului. El are dreptate. Vrei să vezi?

Marasi luă binoclul agitată. Se aflau amândoi pe poziție după un galop grăbit afară din oraș. Se simțea dezbrăcată, purtând o pereche de pantaloni de-ai lui Ranette. *Total* inadecvați. Fiecare bărbat pe unde trecuseră se uitase la picioarele ei.

Poate că pantalonii îi vor opri pe Efemeri să tragă cu arma, se gândi ea, făcând o grimasă. *Atenția le va fi distrasă prea mult.* Ridică binoclul la ochi. Ea și Wayne se aflau pe un deal de-a lungul rutei de cale ferată, în afara Orașului. Era aproape miezul nopții când trenul apăru, în cele din urmă, pufăind pe șine.

Acum încetinea, iar frânele provocau scrâșnituri și scântei în noapte. În fața trenului, o apariție fantomatică avansa din direcție opusă, o lumină puternică strălucind în fața ei. Marasi se cutremură. Era vagonul-fantomă.

— Wax va fi fericit, spuse Wayne.

— De ce? întrebă ea. De fantomă?

— Nu. S-a lăsat ceața în seara asta.

Marasi se sperie, dându-și seama că ceața începea să se formeze în aer. Ceața nu era ca o ceață obișnuită; nu venea revărsându-se de peste ocean. Creștea în aer, încolțind precum chiciura pe o bucată rece de metal. Marasi se înfioră când ceața începu să îi învăluie, dând felinarelor de jos un aspect fantomatic.

Marasi focaliză binoclul pe trenul care se apropia. Datorită faptului că fusese avertizată ce să caute și datorită unghiului în care se afla, putea vedea cu ușurință adevărul. Era o diversiune. Un vagon de cale ferată, propulsat manual, în spatele unei fațade din lemn care acoperea motorul.

— Cum fac să funcționeze lumina? întrebă ea.

— Nu știu. Prin magie?

Pe Marasi o pufni râsul, încercând să vadă bine ce se afla în spatele cadrului de lemn.

— Mai mult ca sigur că e un fel de baterie chimică. Am citit despre așa ceva... dar, la naiba, aceea este o lumină *puternică.* Mă îndoiesc că pot să o țină aprinsă mult timp.

Când trenul adevărat se opri, niște bărbați se iviră de pe

marginile lui. Casa Tekiel își trimisese gărzile. Lucrul acesta o făcu pe Marasi să zâmbească. Poate că jaful nu avea să se întâmple, la urma urmei.

Partea din față a trenului fantomă fu lăsată jos.

— Oh, *la naiba,* spuse Wayne.

— Ce este…

O întrerupse o serie asurzitoare de focuri de armă, incredibil de rapide. Marasi sări brusc înapoi, din reflex, ferindu-se, deși nicio împușcătură nu era îndreptată spre ei. Wayne luă binoclul și îl ridică în dreptul ochilor.

Marasi nu-și putu da seama ce se întâmplă în continuare, din cauza întunericului și a ceții. Și se bucură de asta. Focurile de armă continuară și auzi niște bărbați țipând.

— Arma rotativă, spuse încet Wayne. La naiba, oamenii ăștia sunt *serioși.*

— Trebuie să dau o mână de ajutor, spuse Marasi, desfăcându-și de pe umeri pușca pe care i-o dăduse Ranette.

Era o marcă neobișnuită, dar femeia jurase că va fi mai precisă decât orice folosise vreodată Marasi. Ridică pușca. Dacă ar fi putut să-i nimerească pe Efemeri… Wayne luă țeava de la pușca ei într-o mână, împingând-o ușor în jos. Arma rotativă se opri să mai tragă, iar tăcerea se lăsă peste noapte.

— Nu poți face nimic, colega, și nu vrem să atragem atenția nenorocitei ăleia de armă rotativă. În plus, chiar crezi că poți să-l lovești pe vreunul din ei de la o distanță atât de mare, de aici de sus?

— Altădată am nimerit în centru la o distanță de cinci sute de pași.

— Noaptea? spuse Wayne. În ceață?

Marasi tăcu. Apoi întinse mâna și gesticulă nerăbdătoare spre binoclu. Wayne i-l dădu, și ea văzu cum șase bărbați sar din trenul fantomă. Merseră de-a lungul părților laterale ale trenului adevărat, cu armele la îndemână și urmărind precauți.

— Vor să distragă atenția? întrebă Wayne, uitându-se la ei.

— Lord Waxillium așa credea. El a spus să…

Marasi se opri.

El îi spusese să urmărească canalul.

Se întoarse, cercetând canalul cu binoclul. Ceva mare și întunecat plutea în jos pe el. Învăluit în ceață, arăta ca un fel de bestie uriașă – un leviatan care înota liniștit prin apă. Veni până

la mijlocul trenului, apoi se opri. Un picior întunecat și umbros se ridică din masa aceea neagră. *Pentru Numele Supraviețuitorului,* se gândi ea tremurând. *E viu.*

Dar nu… piciorul era prea rigid. Se ridică, se roti, apoi coborî. Când creatura din canal se opri, piciorul se fixă pe țărm. *Pentru stabilizare,* își dădu seama Marasi. *Asta a creat adâncitura din pământ pe care am văzut-o mai devreme.*

Odată ce lucrul acela… mașinăria… a fost stabilizată, niște bărbați se mișcară prin întuneric până la vagonul cu seif. Lucrară acolo câteva clipe. Apoi, un braț mare se ridică din masa întunecată de pe canal. Se înclină spre șinele de cale ferată, apoi se întinse în jos, prinse tot vagonul cu seif și îl ridică.

Marasi rămase cu gura căscată. Vagonul fu ridicat doar câțiva metri, dar atât era suficient. Mașinăria era o macara.

Efemerii care desfăcuseră sistemele de cuplaj ajutară la împingerea vagonului de tren peste banda îngustă de pământ, înspre canal. Mai mult ca sigur că platforma cea neagră era o barjă. Marasi făcu repede niște calcule în minte. Pentru a ridica vagonul într-o asemenea manieră, barja trebuie să fie foarte grea și să aibă un balast considerabil pe cealaltă parte, își ridică binoclul și se bucură când distinse un alt braț de macara întinzându-se în direcția opusă, ținând un fel de greutate mare. În timp ce vagonul cu seif era ridicat, barja se scufundă în apă, până la un anumit nivel, dar nu atât de adânc precum s-ar fi așteptat Marasi. Probabil că fusese proiectată cu niște dispozitive cu care să atingă limita inferioară a canalului, poate o parte extensibilă sub barjă. Probabil că partea aceea și brațul de stabilizare erau suficiente.

— Vai, vai, vai… șopti Wayne. Ce mai grozăvie!

Mașinăria dădu drumul întregului vagon cu seif pe barja ei, și apoi ridică altceva. Ceva mare și dreptunghiular. Ea deja anticipase la ce să se aștepte. O copie a vagonului.

Marasi urmări cum vagonul duplicat era coborât pe șine. Cuplajele făceau situația *foarte* dificilă. Acest lucru putea să le distrugă tot planul; dacă vagonul era coborât în mod greșit, și distrugea un cuplaj, când trenul se îndepărta, ar fi lăsat jumătatea din spate pe șine. Lucrul acesta ar fi făcut și mai evident ceea ce se petrecuse acolo. Efemerii de pe teren dirijau procesul.

Câțiva dintre ceilalți Efemeri trăgeau cu armele prin ferestrele unui vagon de pasageri mai în față, probabil pentru a ține lumea la distanță. Cu toate acestea, având în vedere că acolo șinele coteau în jurul unui deal acoperit de copaci, ar fi fost foarte dificil pentru oricine din interior să aibă o priveliște bună asupra a ceea ce se întâmpla. Lumina vagonului fantomă dispăruse cu câteva clipe în urmă, iar Marasi știa că acesta urma să accelereze pe șine, cu spatele. Oare unde îl țineau ascuns? Poate că era încărcat pe o altă barjă după ce ajungea suficient de departe în față, încât să nu mai fie vizibil?

Efemerii care lucraseră cu barja fugeau într-acolo să se urce înapoi pe vehiculul lor, care aluneca ușor spre centrul canalului larg, unde era practic invizibil în noaptea cețoasă. Se mișca precum o umbră.

— Wayne! spuse ea, ridicându-se în grabă. Trebuie să plecăm.

El oftă, ridicându-se.

— Sigur, sigur.

— Waxillium este în *vagonul acela*!

— Da. Ai observat vreodată cât de des are el șansa să fie cel care călătorește confortabil, în timp ce eu trebuie să merg cu calul la galop sau să merg pe jos tot timpul? Nu e foarte corect.

Marasi își puse pușca pe umăr și porni în grabă pe deal în jos.

— Știi, când citeam rapoartele, nu mi-am imaginat niciodată că te plângi atât de mult.

— Asta chiar că nu e corect. Țin să te anunț că mă mândresc cu atitudinea mea veselă și optimistă.

Ea se opri și aruncă o privire în spate, spre el, ridicând o sprânceană.

— Te mândrești cu ea?

Wayne ridică o mână la piept, adoptând un ton care părea aproape preoțesc.

— Da, dar mândria este rea. Am încercat să fiu mai umil în ultimul timp. Grăbește-te, grăbește-te. O să-i pierdem. Vrei ca Wax să fie încolțit și singur? La naiba, femeie.

Ea dădu dezaprobator din cap, întorcându-se și continuând să coboare coasta dealului spre locul unde erau legați caii lor.

#

Miles stătea cu mâinile împreunate la spate, călătorind pe partea din față a Mașinăriei în timp ce ea aluneca în tăcere, în jos, pe canal. Faptul că era jumătate macara, jumătate barjă nu era întocmai ceea ce-și imaginase el când îi explicase planul lui secret domnului Suit, dar era pe aproape.

Era mândru de ceea ce realizase: nu doar pentru că devenise hoț, dar faptul că devenise unul care captiva imaginația oamenilor. Suit putea spune ce voia el despre dramatism, dar funcționa. Polițiștii nu aveau idee cum înfăptuia el jafurile.

— I-au verificat pe toți cei șase paznici ai lui Tekiel, șefule, spuse Tarson, apropiindu-se de el. Brațul îi era ieșit din bandaj. Savanții Fludorieni se puteau vindeca repede. Nu la fel de repede precum cineva ca Miles, era totuși un lucru remarcabil. Bineînțeles, exista și posibilitatea ca Savanții Fludorieni să moară în timp ce aleargă, fără să observe vreodată că trupul lor era epuizat. Era o artă periculoasă care epuiza oamenii la fel repede precum Allomanții ardeau metalul.

— Și inginerii, continuă Tarson. Au mai prins câțiva paznici în ultimul vagon de pasageri, încercând să se furișeze afară să vadă cum preluăm noi încărcătura. I-am împușcat. Cred că asta înseamnă că suntem curați.

— Încă nu, zise Miles încet, cu privirea ațintită în întuneric, în timp ce navigau prin cețuri, mișcându-se cu ajutorul unei perechi de elice cu întoarcere lentă, aflată sub barjă.

— Waxillium știe cum facem asta.

Tarson ezită.

— Hm... ești sigur?

— Da, spuse Miles indiferent. El e în interiorul vagonului de tren.

— Ce!?

Tarson se întoarse, uitându-se la vagonul mare care era transportat în mijlocul barjei.

Miles îi auzea pe membrii echipei lui acoperindu-l cu o prelată, ca să-l ascundă deoarece se apropiau de Oraș. Urma să arate ca o barjă obișnuită, armele și balastul ascunse sub prelate și tot transportul deghizat, astfel încât să pară un transport de piatră de la una din carierele din afară. Miles avea chiar și un aviz de transport al mărfii și autorizație de andocare, pe lângă câteva prelate care ascundeau, într-adevăr,

grămezi de piatră tăiată îngrijit.

— Nu știu metoda pe care a folosit-o, spuse Miles. Dar va fi acolo, înăuntru. Wax gândește ca un legiuitor. Aceasta este cea mai bună modalitate să ne găsească ascunzătoarea – să stai cu marfa care știi că va fi furată, chiar dacă nu ești sigur cum anume se va întâmpla exact.

Făcu o pauză.

— Nu. Probabil că a ghicit deja cum procedăm. Acesta este riscul de a fi atât de bun cum este el. La fel de bun cum am fost eu. Începi să gândești ca un infractor.

Chiar mai bine decât un infractor.

Într-un fel, era surprinzător faptul că și mai mulți legiuitori nu sfârșeau prin a recurge la infracțiuni. Dacă vedeai ceva făcut greșit suficient de frecvent, în mod firesc ai fi vrut să vezi că, în cele din urmă, lucrul acela era făcut corect. Miles începuse să planifice aceste jafuri în mintea lui cu zece ani în urmă, când își dăduse seama că securitatea feroviară era concentrată asupra vagoanelor. La început, fusese doar un experiment în gând. Acela era un alt lucru de care să fie mândru. El jefuise și o făcuse bine. Foarte bine. Iar oamenii… el trecuse prin oraș și îi ascultase. Vorbeau cu admirație despre Efemeri.

Nu îl trataseră niciodată în felul acela când era în Ținuturile Necruțătoare. Acolo, ei îl urâseră în timp ce îi protejase. Acum ei îl iubeau, iar el fura de la ei. Oamenii erau complicați, dar se simțea bine să nu fie urât. Temut, da. Dar nu urât.

— Deci, ce vom face în continuare? întrebă Tarson.

— Nimic, spuse Miles. Probabil că Wax nu-și dă seama că eu am ghicit că el este acolo. Asta ne dă un avantaj.

— Dar…

— Nu putem deschide vagonul aici, spuse Miles. Asta e întreaga logică a operațiunii. Vom avea nevoie de atelier, spuse el, după care făcu o pauză. Deși presupun că am putea să aruncăm pur și simplu întregul vagon în canal. Este destul de adânc aici să se scufunde în întregime. Mă întreb dacă Wax are un plan să deschidă ușa dacă s-ar întâmpla așa ceva.

— Nu cred că domnului Suit i-ar plăcea foarte mult ca noi să scufundăm vagonul, șefule, spuse Tarson. Nu, pentru că sigur a cheltuit mult pentru a face copia aia.

— Da. Din nefericire, canalul are doar aproximativ patru

metri adâncime. Dacă am arunca vagonul, nu l-am putea scoate niciodată înapoi înainte ca o altă navă să se lovească cu carena de ea, dezvăluind ceea ce am făcut. Păcat!

Moartea lui Waxillium aproape că ar merita pierderea încărcăturii. Domnul Suit nu-și dădea seama cât de periculos era bărbatul acela. Oh, el *se comporta* ca și cum își dădea seama. Dar dacă ar fi apreciat cu adevărat cât de periculos, cât de *eficient* era Waxillium… ei bine, nu ar fi permis niciodată acest jaf. Ar fi oprit toate operațiunile și s-ar fi retras din oraș. Iar Miles ar fi fost de acord cu această mișcare, cu excepția unui singur lucru: să nu existe nicio confruntare între ei doi.

Intrară în Oraș, pe canal, transportând vagonul, încărcătura din el și ocupantul lui – aproape ca și cum Wax era un lord în trăsura lui grandioasă. A lui era o fortăreață aproape impenetrabilă, care îl proteja de duzinile de bărbați de pe barjă care l-ar fi ucis cu bucurie.

Cei doi îngrijitori din partea domnului Suit – care își spuneau Împinge și Trage – i se alăturară lui Miles în fața barjei, dar el nu vorbi cu ei. Împreună, trecură duși de curent prin Elendel. Printre cețuri, felinarele stradale semănau cu niște linii de foc, de un alb strălucitor, fugind de-a lungul canalului. Alte lumini străluceau sus pe cer, erau ferestrele clădirilor învăluite în ceață.

În apropiere, unii dintre oamenii săi bolboroseau. Cețurile erau considerate ghinion de către majoritatea oamenilor, deși cel puțin două dintre cele mai importante religii le acceptau ca manifestări ale divinului. Miles nu fusese niciodată sigur cum să se raporteze la ele. Ele făceau Allomanția mai puternică, sau, cel puțin, așa pretindeau unii, dar abilitățile lui erau deja foarte puternice.

Biserica Supraviețuitorului răspândea învățătura că cețurile îi aparțineau lui Kelsier, Lordul Cețurilor. El apărea în nopțile când ceața era groasă și le dădea celor independenți binecuvântarea lui. Fie că erau hoți, oameni de știință, anarhiști sau un fermier care trăia pe propriul lui teren. Oricine supraviețuia de unul singur – sau care avea un sistem personal de gândire – era cineva care îl urma pe Supraviețuitor, indiferent dacă el știa asta sau nu.

Acesta este un alt lucru de care cercurile conducătoare actuale își bat joc, se gândi Miles. Mulți dintre ei pretindeau că

aparțin Bisericii Supraviețuitorului, dar își descurajau angajații să gândească pentru ei înșiși. Miles dădu din cap dezaprobator. Ei bine, el nu îl mai urma pe Supraviețuitor. Găsise ceva mai bun, ceva ce simțea că e mai autentic.

Navigară în jos, pe lângă inelul exterior al Octantului al Patrulea și al Cincilea. Două clădiri imense se înălțau una în fața celeilalte, peste drum de canal. Vârfurile lor se pierdeau în cețuri. Turnul Tekiel era pe o parte, Turnul de Fier pe cealaltă.

Platforma de andocare pentru marfă pentru Turnul de Fier era alături de propria sa ramură de la canal. Cârmuiră barja înspre ea, și o opriră ușor, apoi folosiră macaraua staționară a docului pentru a ridica vagonul ascuns pe barjă. La urma urmei, ar fi trebuit să fie o grămadă mare de piatră. Îl balansară lent prin aer, apoi îl trecură dincolo și îl lăsară ușor pe platformă.

Miles sări de pe barjă și merse până la platformă, alături de „Împinge” și „Trage”. Restul oamenilor lui veniră, unul câte unul, în jurul lui, părând foarte mulțumiți. Unii glumeau despre prima pe care o vor primi pentru tâlhărie.

Clamps părea foarte tulburat și se scărpină pe cicatricile de pe gât. El era un adept al Supraviețuitorului, cicatricile lui fiind un semn de devotament. Tarson doar căscă larg, cu buzele lui cenușii, apoi își trosni degetele.

Întreaga platformă se clătină, apoi începu să se miște, coborând un etaj în sala de turnătorie. Odată ce intrară, ușile se închiseră deasupra. Liftul se zdruncină ușor când se opri. Miles se uită într-o parte, de-a lungul tunelului lung care, pretindea domnul Suit, avea să asigure într-o bună zi accesul trenurilor în subteranul orașului. Părea gol, pustiu, lipsit de viață.

— Legați lanțurile, spuse Miles, sărind jos de pe platformă. Fixați vagonul la locul lui.

— Nu am putea, pur și simplu, să așteptăm? întrebă Tarson, încruntându-se. Se va deschide peste douăsprezece ore, nu?

— Eu plănuiesc să fiu plecat în 12 ore, răspunse Miles. Wax și oamenii lui sunt prea aproape. Vom sparge vagonul ăla, ne vom ocupa de oricine este înăuntru, apoi punem mâna pe aluminiu și plecăm. Treceți la treabă; haideți să smulgem ușa!

Oamenii lui se grăbiră să execute ordinul, legând de perete vagonul masiv cu un număr mare de cârlige și lanțuri. Un alt

set de lanțuri era prins în cârlige de ușa de la Breaknaught; aceste lanțuri erau înfășurate în jurul aceluiași mecanism electric puternic de ridicare cu macaraua, mecanism care ridicase și coborâse platforma. Platforma se clătină în timp ce era decuplată, în schimb, motoarele angajară roțile lanțului.

Miles se îndreptă spre stativul cu arme, selectând două pistoale de aluminiu identice cu cele din tocurile lui. Tulburat, observă că nu mai era decât încă un pistol pe raft. Pierduseră o avere pe armament. Ei bine, nu trebuia decât să aibă grijă ca Waxillium să fie răsplătit cum trebuie. Miles se plimbă cu pași mari prin cameră, în timp ce lanțurile zornăiau pe podea și bărbații mormăiau. Aerul mirosea a cocs de la forjele inactive.

— Armele sus, ordonă Miles. Pregătiți-vă să trageți în persoana dinăuntru, în momentul în care deschidem vagonul.

Efemerii își aruncară priviri unul altuia, nedumeriți, dar apoi își desfăcură armele din curele sau din tocuri. Avea aproximativ o duzină aici, și altele în rezervă. Pentru orice eventualitate. Nu trebuia niciodată să-ți pui toate gloanțele în aceeași armă când era Waxillium prin preajmă.

— Dar, șefule, strigă unul dintre Efemeri, raportul spunea că trenul a plecat fără paznici înăuntru!

Miles ridică trăgaciul de la armă.

— Dacă găsești o clădire fără șobolani, fiule, atunci știi că ceva mai periculos i-a speriat să fugă de-acolo.

— Crezi că el e acolo înăuntru? spuse „Împinge” pe un ton aproape monoton, venind lângă el.

Evident, nu auzise conversația lui Miles despre Wax, de pe barjă. Miles încuviință, dând din cap. Fața lui „Împinge” se întunecă.

— Ar fi trebuit să ne spui.

— Voi mi-ați fost dați ca să mă ajutați să mă ocup de el, spuse Miles. Eu nu am vrut decât ca voi, băieții, să profitați de șansă. Se întoarse. Porniți motorul!

Unul dintre oamenii lui trase levierul, iar lanțurile se încordară. Gemură, trăgând de ușă. Vagonul hurui, dar fu ținut în loc de celelalte lanțuri din spate.

— Pregătiți-vă! strigă Miles. Când ușa se deschide, trageți în orice *tremură* în vagonul ăla. Înarmați-vă *doar* cu aluminiu, și nu economisiți muniție. Putem aduna gloanțele mai târziu și le putem topi din nou.

Ușa trenului se îndoi în monturile ei și metalul scârțâi. Miles și oamenii lui se dădură într-o parte, ferindu-se de traiectoria lanțurilor.

Trei oameni plecară în grabă să activeze arma rotativă, dar Miles le făcu semn cu mâna să se oprească. Nu aveau gloanțe de aluminiu pentru așa ceva, așadar, putea fi un dezastru să tragă cu ea împotriva unui Monedazvârlitor pregătit.

Miles își concentră din nou atenția asupra vagonului-seif. Își liniști respirația și simți că i se încălzește corpul, în vreme ce el își creștea puterea pe care o atingea ușor din metalmintea sa. Nu avea nevoie să respire. Corpul lui se reînnoia în fiecare moment. Și-ar fi oprit bătăile inimii dacă ar fi putut. O bătaie a inimii era atât de enervantă atunci când încerca să țintească!

Chiar și fără să respire, nu fusese niciodată capabil să tragă la fel de bine precum Wax. Desigur, nimeni nu putea. Omul părea că are un instinct înnăscut pentru armele de foc. Miles îl văzuse trăgând focuri de armă despre care el ar fi jurat că sunt imposibile. Părea că e aproape păcat să omori un astfel de om. Ar fi fost ca arderea unei picturi unice, a unei capodopere.

Dar era un lucru, care trebuia făcut. Miles întinse brațul și ochi cu revolverul. Ușa continuă să se curbeze, iar legăturile din mai multe lanțuri începură să fie încordate. Dar erau suficiente, iar motorul era suficient de puternic, încât legăturile ușii începură să se rupă. Se desprinseră bucăți de metal, iar șuruburile plesniră. Unul îl nimeri pe Miles pe obraz, tăindu-i pielea. Tăietura se vindecă imediat. Fără durere. Nu-și amintea decât vag cum era să simți durerea.

Apoi, ușa scoase un ultim țipăt, ca de moarte, desprinzându-se și zburând prin încăpere. Se lovi de podea, împrăștiind scântei și alunecând, când omul din dreptul levierului opri, în grabă, motorul. Ușa se opri printre Efemeri, care își îndreptară armele, agitați, spre interiorul întunecat al vagonului.

Haide, Wax, se gândi Miles. *Acționează. Ai venit la mine. În bârlogul meu. În vizuina mea. Ești al meu acum.*

Bietul nebun! Wax nu se putea opri niciodată dacă o femeie era în pericol.

Atunci Miles observă sfoara. Subțire, aproape invizibilă, ducea de la ușa căzută până în interiorul vagonului. Trebuie să fi fost legată de ușă, apoi așezată într-o grămadă răsfirată, cu mare neglijență. Când scoaseră brusc ușa, sfoara nu se rupse,

ci fusese întinsă de spatele ușii. Ce…

Miles se uită din nou la ușa căzută. Bandă adezivă. Dinamită.

Oh, la naiba!

Cineva din interiorul vagonului – ascuns în spatele cutiei cu aluminiu – trase de fir, smucindu-l.

CAPITOLUL 18

De afară se văzu că întreaga sală se cutremură. În interior, vagonul se zdruncină – deși se părea că cineva fusese suficient de cumsecade, încât să-l fixeze la locul lui, făcând ca Waxillium să nu fie aruncat prea mult. El se ținu strâns de sfoara pe care o legase în jurul seifului, cu capul în jos, și „Răzbunarea” lângă ureche.

De îndată ce valul exploziei trecu, el se aruncă peste capacul cutiei și se ascunse în încăpere. Fumul se învolbura în aer; bucăți de piatră și de oțel erau împrăștiate peste tot pe podea. Majoritatea luminilor fuseseră distruse de explozie, iar cele care rămăseseră se mișcau nebunește, zugrăvind încăperea cu umbre năucitoare.

Waxillium cercetă atent distrugerea și numără rapid. Cel puțin patru oameni erau la pământ. Probabil că ar fi putut să doboare mai mulți dacă ar fi detonat explozia mai devreme, dar își făcuse griji să nu rănească oameni nevinovați. Avusese nevoie de o clipă să arunce o privire în exterior și să se asigure că Steris sau alții nu erau în apropiere.

Waxillium împinse în sus și în spate într-o bucată de metal, aruncându-se în aer înainte ca orice Efemer să-l poată lua în vizor. Ochi cu „Răzbunarea” în timp ce zbură, împușcând un bărbat care se ridica și dădea din cap. Waxillium ateriză pe vagonul de tren și mai trase de două ori, cu precizie, omorând încă doi Efemeri.

O figură zdrențuită se ridică pe o parte laterală a încăperii, iar Waxillium trase chiar înainte de a-l recunoaște pe Miles. Partea din stânga, acoperită de sacou și cămașă, fusese sfâșiată, dar deja își refăcuse carnea și acum ridica o armă.

La naiba, se gândi Waxillium, sărind jos, în spatele vagonului distrus. Sperase să se găsească într-o ascunzătoare mai tradițională, cu coridoare înguste și colțuri ascunse. Nu genul acesta de sală ca o cușcă largă, din piatră. Avea să fie greu să nu fie prins aici.

Aruncă o privire pe după lateralul vagonului și fu întâmpinat de o rafală de focuri de armă din patru sau cinci locuri diferite. Se ascunse la loc, reîncărcându-și în grabă „Răzbunarea” cu gloanțe obișnuite. Deja era strâns cu ușa. Lucrurile *nu* decurgeau bine.

O altă lumină din sală pâlpâi, apoi se stinse. Incendiile declanșate de explozie luminau încăperea cu o strălucire roșie, primordială. Waxillium se ghemui, cu „Răzbunarea” la îndemână. Nu se deranjă cu o bulă de oțel; toți trăgeau cu gloanțe de aluminiu.

Fie va fi blocat și omorât când ei vor înconjura vagonul, fie risca să fie împușcat când ieșea el la atac. Așa să fie! Lovi cu piciorul o bucată de metal, ca să o ridice, apoi o împinse în fața lui. Aceasta atrase focuri de armă când el se conduse după ea, împingând în spatele său ca să se ridice plutind prin aer. Se întoarse într-o parte, trăgând cu arma în timp ce zbura, mai ales pentru a forța inamicul să-și țină capul în jos. Totuși, reuși să împuște unul, înainte să lovească podeaua și să alunece în umbra unor cutii căzute.

Se ridică și își reîncărcă arma în grabă. Simțea dureri în partea laterală și sângera prin bandaj. Vagonul era situat în partea de nord a încăperii. El se aruncase spre vest și ajunsese în colțul nord-vestic al sălii, unde erau îngrămădite cutiile. Partea vestică, puțin spre sud de el, se deschidea spre un fel de tunel. Probabil că putea fugi pe acolo.

Se ascunse după cutii și îl nimeri pe unul dintre Efemeri în frunte. Apoi se rostogoli să se ascundă în spatele unei grămezi și mai mari de lăzi.

Cineva se târa pe după cutii în stânga lui; putea auzi pașii scrâșnind pe bucăți de moloz de la explozie. Waxillium își ridică arma, păși în lateral și trase. Omul în costum de culoare neagră ridică relaxat mâna. Urmărind glonțul cu liniile albastre ale unui Allomant, Waxillium văzu cum acesta este aruncat înapoi și lovește peretele de deasupra lui. *Grozav. Un Monedazvârlitor.*

Învârti cilindrul „Răzbunării”, blocându-l în poziție de tragere. Din nefericire, împușcăturile venite de la ceilalți Efemeri îl forțară să se retragă înainte de a putea trage cu glonțul special.

Acel Monedazvârlitor era aproape. Waxillium trebuia să se miște repede. Luă din buzunare câteva batiste încărcate cu metal și le aruncă în afară cu împingeri pentru a deschide focul, apoi își croi drum prin partea dreaptă a cutiilor. Trebuia să rămână în mișcare.

Ajunse față în față cu cineva care se mișca în jurul cutiilor, ca

să-l flancheze. Bărbatul cel uscățiv avea pielea cenușie și purta pălăria lui Wayne. Tarson, așa fusese strigat la cealaltă luptă.

Tarson făcu ochii mari, surprins, și își mișcă un pumn – nu conta că avea un revolver în el. Bărbatul era koloss, poate era și Brutal, având în vedere cât de ușor își revenise după ce fusese împușcat. Bărbații de genul acela deseori loveau cu pumnul mai întâi și abia apoi se gândeau la armele lor.

Waxillium abia se dădu înapoi în timp util; simți pumnul atingându-l pe vârful nasului, apoi ciocnindu-se cu una din cutii, zdrobind-o. Ridică „Răzbunarea”, dar Tarson – mișcându-se cu o rapiditate supranaturală – i-o trânti jos din mână. Da, era cu siguranță un Brutal. Bărbații koloss erau puternici, dar nu și într-atât de rapizi.

Din reflex, Waxillium se împinse înapoi. Să lupte corp la corp cu acest bărbat ar fi însemnat sinucidere. Era…

Acoperișul explodă.

Ei bine, nu întregul acoperiș. Doar porțiunea de deasupra lui Waxillium, unde arăta ca și cum vagonul fusese coborât pe un fel de platformă mecanică. Waxillium se feri în timp ce căzură bucăți de metal; pe câteva le împinse deoparte. Deasupra izbucniră focurile de armă, iar Brutalul se feri din fața focului de armă, în timp ce câteva gloanțe loviră cutiile din apropiere.

O siluetă căzu de deasupra, purtând o haină lungă, de piele, și ținând în mână o pereche de bastoane pentru duel. Wayne lovi cu putere podeaua, chiar lângă Waxillium, mormăind de durere, iar licărirea distinctivă a unei bule de viteză țâșni în jurul lor.

— Au, făcu Wayne, rostogolindu-se și întinzându-și piciorul, lăsându-l să se vindece în urma fracturării.

— Nu a trebuit să sari jos atât de repede, spuse Waxillium.

— Oh, da? Uită-te, creier de brioșă.

Waxillium își ridică privirea. În timp ce se luptase cu Brutalul, Monedazvârlitorul în costum negru avansase. Omul ateriza cu o mișcare lentă deasupra lăzilor, cu revolverul în mână, o adiere de fum ridicându-se în timp ce un glonț ieșea încet pe țeavă. Țeava era îndreptată direct spre capul lui Waxillium.

Waxillium se cutremură, apoi făcu un pas intenționat în lateral.

— Mersi. Și… creier de brioșă?

— Încearcă insulte mai bune, spuse Wayne, ridicându-se în picioare. Îți place noua mea haină?

— *Așa ceva* ți-a luat atât de mult timp? Te rog, spune-mi că nu te-ai dus la cumpărături în timp ce mă luptam pentru viața mea.

— A trebuit să elimin trei ticăloși care păzeau intrarea de sus, de deasupra, spuse Wayne, învârtindu-și bastoanele de duel. Unul dintre ei avea haina asta elegantă pe el.

Ezită.

— Am întârziat puțin pentru că am încercat să găsesc o modalitate să-l snopesc în bătaie fără să-i distrug haina.

— Grozav!

— A trebuit s-o pun pe Marasi să-l împuște în picior, spuse Wayne rânjind. Ești pregătit să faci chestia asta? O să încerc eu să-l dobor pe prietenul nostru koloss de acolo.

— Ai grijă, spuse Waxillium. E un Brutal.

— Minunat! Întotdeauna îmi faci cunoștință cu cei mai drăguți indivizi, Wax. Marasi o să ne acopere, de deasupra, să-i țină pe bandiți ocupați. Poți să te descurci cu Monedazvârlitorul?

— Dacă nu pot, e timpul să mă pensionez.

— Oh! Așa se spune în ziua de azi la „a fi împușcat”? O să țin minte asta. Ești pregătit?

— Du-te!

Wayne coborî bula de viteză și se rostogoli înainte, surprinzându-l pe Brutal când veni pe după cutii. Glonțul Monedazvârlitorului lovi podeaua. Waxillium sări după „Răzbunare”, care căzuse pe o cutie din apropiere după ce fusese trântită din mâna lui.

Monedazvârlitorul se mișcă din reflex, sărind în jos și împingând în pistol. Ranette era în multe feluri, dar sigur nu era bogată – și, de aceea, „Răzbunarea” nu era făcută din aluminiu. Împingerea Monedazvârlitorului aruncă arma chiar în capul lui Waxillium. El blestemă, ferindu-se, lăsând arma să treacă deasupra. Avea și alte arme, desigur, dar acelea aveau numai gloanțe obișnuite.

Bănuind că Monedazvârlitorul încerca să trântească arma de perete și să o strice, Waxillium împinse în sus cu tot ceea ce avea, trimițând arma în zbor prin gaura din tavan.

Waxillium îl urmă, aruncând un glonț și lansându-se după

arma lui. Monedazvârlitorul încercă să tragă în el, dar un foc de armă bine plasat de Marasi – ea folosea gloanțe de aluminiu – aproape că îl nimeri în cap, făcându-l să se ferească într-o parte.

Waxillium dispăru într-un val de ceață care cădea în încăpere ca o cascadă. El se propulsă repede pe cerul întunecos și cețos al nopții și smulse „Răzbunarea" din aer. Se împinse în lateral de pe un stâlp de felinar, în timp ce îl urmăreau rafalele de gloanțe, lăsând urme în ceață.

Lovi clădirea de lângă el și se prinse de ea. Ceva întunecat ieși plutind din gaură și se ridică în aer. Monedazvârlitorul. I se alătură un al doilea bărbat, îmbrăcat în negru, un fel de Allomant, deși traiectoria zborului său părea mai mult cea a unui Deviator.

Grozav. Waxillium își îndreptă arma în jos și trase un glonț obișnuit în podea, apoi împinse în el, în timp ce își scăzu greutatea pentru a se avânta spre cer. Ceilalți doi îl urmară cu salturi elegante, iar Waxillium învârti cilindrul „Răzbunării" și îl blocă la camera specială.

La revedere, se gândi el, trăgând direct în capul Monedazvârlitorului.

Din pură întâmplare, omul se împinse în lateral chiar în acea clipă. Nu fusese o evitare intenționată, doar o mișcare norocoasă. Glonțul trecu repede, fără țintă, lăsând o dâră prin cețuri, dincolo de bărbatul care își ridică propriul lui pistol și trase două focuri de armă, dintre care unul tăie lateralul brațului lui Waxillium.

Waxillium blestemă când sângele îi țâșni în noaptea întunecată, apoi se împinse în lateral pentru a se mișca neregulat și a evita împușcăturile lor. *Idiotule!* se gândi el, furios. *Nu contează cât de bune sunt gloanțele tale dacă nu ținteşti cu grijă.*

Se concentră să rămână în fața celorlalți doi, sărind încoace și încolo sus, pe partea laterală a imensului Turn de Fier. Monedazvârlitorul se mișca cu salturi grațioase după el, în timp ce Deviatorul era mai direct, trăgându-se succesiv de metalul din rama de oțel a clădirii. Sări în exterior, apoi se trase în sus și înapoi spre clădire, ca un alpinist ciudat care mergea invers.

Amândoi își economisiră gloanțele, așteptând împușcătura potrivită. Waxillium făcu același lucru, dar dintr-un motiv

diferit; nu era deloc sigur că ar fi făcut bine dacă ar fi tras în ei. Trebuia să mai încarce un alt glonț Ucigător-de-Ceață. Și, dacă era posibil, trebuia să-i despartă pe cei doi Allomanți, astfel încât să poată să se ocupe de câte unul, pe rând.

Își croi drum în sus, împingând în oțelul de sub piatra de pe pervazurile pe care aterizase. Curând întâlni aceeași problemă ca și prima dată când urcase pe această clădire. Devenea mai îngustă în vârf, și putea merge doar în sus și în afară, nu înăuntru. De data aceasta, nu avea puștile lui. I le dăduse lui Tillaume.

Dar mai avea celălalt glonț Ucigător-de-Ceață, cel construit pentru a lovi un Brutal extraordinar de tare. Ezită – ar fi trebuit să-l păstreze pentru bărbatul de dedesubt?

Nu. Dacă murea acum, nu ar mai avea niciodată o altă șansă să se confrunte cu omul de dedesubt. Waxillium întinse brațele, apăsând pe trăgaci și împingându-se cu putere în spate. Arma din mâna lui nu era la fel de puternică precum pușca, dar cât era el de ușor, îl împinse, fără greutate, înapoi spre clădire.

Monedazvârlitorul se avântă chiar pe lângă el, părând surprins. Omul își îndreptă arma spre el, dar Waxillium trase primul. Un glonț obișnuit – dar Monedazvârlitorul fu forțat să împingă în el ca să-l țină la depărtare. Waxillium împinse în același timp, iar lucrul acesta îl făcu să se izbească de clădire. Monedazvârlitorul nefericit fu proiectat sus, pe cer, departe de turn.

Bine, se gândi Waxillium. Aflat acum la peste treizeci de metri în aer, se prinse cu mâna de fațadă. Trase în jos, spre Deviator, dar bărbatul trăgea cu grijă. Glonțul lui Waxillium făcu un arc în mișcare și lovi platoșa de pe pieptul Deviatorului.

Waxillium ezită o clipă, apoi se desprinse de zid, echilibrându-se în timp ce își scoase celălalt revolver din cel de-al doilea toc de la umăr.

Îl goli, trăgând cu toate cele șase gloanțe în succesiune rapidă. Deviatorul se întoarse, înclinându-și pieptul spre Waxillium, zburând scântei când gloanțele îi loviră platoșa. Norocul nu era de partea lui Waxillium – câteodată puteai să omori un Deviator în acel fel, deoarece unul dintre gloanțe ricoșa spre fața lui sau platoșa de pe piept era aruncată la o parte. Dar nu și în noaptea aceasta.

Înjurând, Waxillium se avântă în aer și se lăsă să cadă

dincolo de bărbatul acela. Deviatorul sări și el în aer în urma lui. Se scufundară amândoi în cețuri.

Waxillium trase un foc de armă în jos pentru a-și încetini căderea, chiar înainte de a lovi solul. Trebuia să îl nimerească pe Deviator chiar în unghiul potrivit ca să…

O a doua împușcătură despică aerul și Deviatorul țipă. Waxillium se răsuci, ridicând arma, dar Deviatorul lovi solul mai întâi cu fața, deja sângerând.

Marasi apăru pe neașteptate dintr-un tufiș de lângă el.

— Oh! Se pare că l-a durut.

Ea se înfioră, părând preocupată de bărbatul pe care tocmai îl împușcase cu un glonț de aluminiu.

— Acesta era și scopul, Marasi.

— Țintele nu țipă.

— Tehnic vorbind, și el a fost o țintă.

Și îi mulțumesc din tot sufletul lui Wayne pentru că a luat gloanțele greșite după dineul de nuntă. Ezită. Oare ce uita?

Monedazvârlitorul.

Waxillium blestemă, aruncând pistolul gol și luând-o pe Marasi. Coborî, ferindu-se, prin deschizătură, în timp ce o rafală de focuri de armă veni din cețuri, și aproape că îi nimeri. Waxillium o duse jos, în încăpere, aterizând încet.

Partea de jos a sălii era scena de desfășurare a haosului. Bărbații erau întinși pe podea, unii morți de la explozie, alții căzuți sub focurile de armă ale lui Waxillium. Un grup mare de Efemeri se așezase lângă tunelul de vest, trăgând înspre Wayne – care era în plină formă, arzând aliajul său fuzibil, ca un nebun. El ieșea la vedere, trăgea, apoi dispărea în ceață și apărea chiar lângă locul în care fusese. Striga înjurături când gloanțele nu îl nimereau, apoi se muta din nou.

Pistolarii tot încercau să ghicească unde va apărea data următoare, dar acela era un joc fără rost. Wayne putea încetini timpul, putea vedea încotro se îndreptau gloanțele, apoi mergea într-un loc unde acestea nu aveau să lovească. Era nevoie de foarte mult noroc și pricepere pentru a lovi un Alunecător care știa că ești acolo.

Totuși, pe cât era de impresionant, aceea era o tactică de întârziere. Cu atât de mulți bărbați care trăgeau în el, Wayne nu putea risca să meargă mai aproape. Era nevoit să aștepte o clipă între crearea bulelor de viteză și, dacă era prea aproape

de bărbați, exista o șansă bună ca ei să poată să țintească, să tragă și să-l nimerească în secundele în care era expus. Cu cât mai mult încerca Wayne să se ferească, cu atât mai mult indivizii care trăgeau în el deveneau mai pricepuți în calcularea pauzelor. Dacă încerca prea mult să facă același lucru, avea să fie nimerit.

Waxillium înțelese ce se petrece și îi întinse o mână lui Marasi.

— Dinamită.

Ea îi dădu bățul ei.

— Adăpostește-te undeva. Încearcă și nimerește-l pe acel Monedazvârlitor când coboară după noi.

Waxillium dădu buzna în încăpere, trăgând fără să se uite spre grupul de bărbați. Aceștia strigară și încercară să se ferească. Waxillium ajunse la Wayne când era ridicată o bulă de viteză.

— Mersi, spuse Wayne.

Dâre de sudoare îi curgeau de-o parte și de alta a feței, deși el rânjea.

— Brutal? întrebă Waxillium.

— Ne-am luptat până la un moment dat, spuse Wayne. Ticălosul ăla e *rapid.*

Waxillium dădu din cap, în semn de aprobare. Arzătorii de cositor întotdeauna îi dădeau bătăi de cap lui Wayne. Wayne se putea vindeca cu mult mai repede, dar puterile lui Brutal îl făceau rapid și puternic. Într-o luptă corp la corp, Wayne era în dezavantaj.

— Încă mai are pălăria mea norocoasă, spuse Wayne, făcând un gest cu capul spre locul unde bărbatul cu pielea cenușie stătea în spatele grupului de Efemeri, încurajându-i.

— Grupul ăsta din urmă a venit din tunelul ăla. Cred că sunt mai mulți acolo jos. Nu știu de ce Miles nu i-a adus aici înăuntru.

— Prea multe arme care trag într-o încăpere de mărimea aceasta devin din ce în ce mai periculoase pentru oamenii lui, spuse Waxillium, uitându-se de jur-împrejur. Va avea nevoie de rezerve, să încerce să ne obosească. Apropo, unde e Miles?

— A încercat să mă atace, spuse Wayne. Cred că se ascunde într-o parte a vagonului de acolo.

El și Wayne stăteau în centrul încăperii, vagonul de tren în

spate și la stânga, cutii și lăzi în spate și la dreapta, tunelul la dreapta. Waxillium putea ajunge la vagon destul de ușor.

— Grozav, spuse el. Primul plan ca să-l doborâm pe Miles este încă valabil.

— Nu cred că va funcționa.

— De aceea avem al doilea plan. Dar să sperăm că ăsta chiar va funcționa. Aș prefera să nu o pun pe Marasi într-un pericol și mai mare. Waxillium ridică dinamita. Nu avea fitil – era construită să fie declanșată trăgând de un detonator.

— Tu atacă-i pe bărbații ăia. Eu mă ocup de Miles. Sunteți pregătiți?

— Da.

Waxillium aruncă dinamita și Wayne coborî bula de viteză chiar înainte ca dinamita să lovească marginea. Orice obiect – în special cele mici – care ieșea dintr-o bulă de viteză era deviat ușor, într-un mod imprevizibil. De aceea, împușcarea cu gloanțe dintr-o bulă era o chestiune, practic, inutilă.

Efemerii își ridicară privirile din ascunzătoarea lor. Dinamita căzu spre ei. Waxillium își îndreptă „Răzbunarea” și trase ultimul glonț din cilindru în dinamita care cădea.

Explozia zgudui încăperea, suficient de tare cât lui Waxillium să-i țiuie urechile. Ignorând lucrul acesta, se întoarse și îl văzu pe Miles ieșind de lângă vagonul distrus. Waxillium luă o mână de gloanțe, alergă spre vagonul-seif și se ascunse grăbit înăuntru pentru a se feri, în timp ce reîncărca.

O siluetă umbri intrarea, o clipă mai târziu.

— Salut, Wax, spuse Miles, apoi intră în vagonul-seif.

— Salut, Miles.

Inspirând adânc, Waxillium împinse în cârligele de metal de deasupra, pe care le atașase acolo ca să fixeze plasele. Cârligele se desfăcură, lăsând plasele să cadă peste Miles.

Când Miles se smuci surprins, Waxillium împinse în cârligele de la capătul plaselor, făcându-le să sară afară pe gaura deschisă larg, unde fusese ușa. Mișcarea aceasta strânse puternic plasele în partea de jos și trase brusc picioarele lui Miles afară de sub el.

Miles lovi podeaua din interiorul vagonului, dând cu capul de cutia în care era aluminiu. Probabil că lucrul acesta nici măcar nu l-ar fi surprins, dar căderea ciudată îl făcu *să-și scape* arma. Waxillium sări înainte, puse mâna pe ea și o trase afară din

plase; apoi se ridică, respirând repede.

Miles se zvârcoli în plase. În ciuda puterilor sale incredibile de vindecare, nu era mai puternic decât orice bărbat obișnuit. Trucul acela nu trebuia să-l ucidă. Era menit doar să-l facă incapabil de luptă. Waxillium făcu un pas înainte, abia acum găsind o șansă să-și lege rana pe braț. Nu era gravă, dar sângera mai mult decât ar fi vrut.

Miles se uita în sus, la el, calmându-se. Apoi băgă mâna în buzunar, își scoase cutia de trabucuri și trase un băț mic, subțire, de dinamită.

Waxillium încremeni. Pentru o clipă, avu un îngrozitor sentiment de conștientizare, urmat de o senzație bruscă de groază.

Oh, la naiba! Se aruncă pe lângă Miles, afară din vagon. Saltul ciudat îl făcu să se învârtă în aer. Îl văzu, scurt, pe Miles, smucind capsa dinamitei. Apoi îl înfășură într-o explozie puternică și strălucitoare.

Explozia îl azvârli pe Waxillium în față ca pe o frunză în bătaia vântului. Se izbi de podea, și vederea îi fulgeră câteva clipe. Pierdu câteva momente.

Își recăpătă cunoștința, plin de sânge și amețit, rostogolindu-se până se opri. Capul îi amețea. Nu putea să se miște sau chiar să gândească, iar inima îi bătea foarte tare în piept.

O siluetă se ridică în picioare în vagon. Vederea lui Waxillium era prea încețoșată ca să poată distinge multe lucruri, dar știa că era Miles. Îmbrăcămintea lui fusese ruptă, o mare parte din ea fusese suflată de pe corp, dar era întreg. Detonase dinamita în *mâna* lui ca să se elibereze de plase.

La naiba… se gândi Waxillium tușind. Cât de rău era rănit? Se rostogoli amorțit. Acela nu era un semn bun.

— Mai există vreo îndoială că am fost ales pentru ceva grozav? răcni Miles.

Waxillium abia putea să-l audă; urechile îi erau aproape inutile după explozia aceea.

— Pentru ce altceva aș avea această putere, Waxillium? Pentru ce altceva am fi noi ceea ce suntem? Și totuși, îi lăsăm pe alții să conducă. Îi lăsăm să aducă haos în lumea noastră, în timp ce noi nu facem altceva decât să-i fugărim pe infractorii neînsemnați.

Miles sări din vagon, apoi înaintă cu pași mari, cu pieptul

dezgolit, pantalonii atârnându-i, zdrențuiți.

— Am obosit să fac ceea ce îmi spune orașul. Eu ar trebui să ajut oamenii, nu să lupt în conflicte neînsemnate după cum îmi indică cei corupți și cei nepăsători.

Ajunse la Waxillium și se aplecă în față.

— Nu-ți dai seama? Nu-ți dai seama ce muncă importantă am putea face noi? Nu-ți dai seama că noi suntem *meniți* să facem munca asta, poate chiar să conducem. E aproape ca și cum… ca și cum noi, cu puterile pe care le avem, suntem divini.

Părea că aproape îl implora pe Waxillium să fie de acord, să-i dea dreptate. Waxillium doar tuși.

— Vai, spuse Miles, îndreptându-și spatele. Își îndoi o mână. Nu crezi că îmi dau seama că singura modalitate ca să mă oprești este să mă încătușezi? Am descoperit că o mică explozie poate să-i prindă atât de bine unui om. Eu păstrez dinamita în cutii de trabucuri. Puțin oameni caută acolo. Ar fi trebuit să-i întrebi pe banditii pe care i-am prins când eram în Ținuturile Necruțătoare. Câțiva au încercat să mă prindă cu frânghii.

— Eu… tuși Waxillium. Propria lui voce îi suna în neregulă în urechi. N-aveam cum să vorbesc cu vreunul dintre banditii pe care i-ai prins. Pentru că i-ai omorât pe toți, Miles.

— Într-adevăr, spuse Miles..

Îl apucă pe Waxillium de umăr, ridicându-l în picioare. Înțeleg că mi-ai aruncat arma când ai sărit din tren. Minunat, îl lovi pe Waxillium cu pumnul în stomac, făcându-l să expire cu un geamăt. Apoi Miles îl lăsă să cadă la pământ, apropiindu-se încet de un pistol care se afla în apropiere.

Buimăcit, dar știind că trebuia să se adăpostească undeva, Waxillium se ridică în picioare, clătinându-se. Împinse într-o bucată din mașinărie și se propulsă într-un zbor dintr-o parte în alta a încăperii, unde ateriză lângă cutii. Acelea fuseseră împrăștiate în explozie, totuși mai asigurau o oarecare protecție.

Tușind, sângerând, se târî în spatele lor. Apoi se prăbuși.

#

Wayne se învârti între doi Efemeri. Își aduse bastoanele de duel într-o parte, trântindu-le în spatele unuia dintre bărbați. Fu răsplătit cu o *trosnitură* satisfăcătoare. Bărbatul căzu la

pământ.

Wayne rânji, lăsând să cadă bula de viteză. Celălalt bărbat care fusese prins în ea cu Wayne se întoarse, încercând să-l ochească pe Wayne – dar, în timp ce acceleră, se mișcă din greșeală în calea câtorva dintre tovarășii lui, care trăseseră focuri de armă.

Efemerul căzu într-o rafală de gloanțe. Wayne sări înapoi, ridicând o altă bulă doar în jurul lui și al unui Efemer confuz.

Afară, totul încetini – gloanțele rămaseră nemișcate în aer, strigătele dispărură, valurile de sunet împrăștiindu-se când se loviră de bula de viteză. Lucrul acesta aducea transformări ciudate sunetului. Wayne se întoarse și doborî arma din mâinile Efemerului din spatele lui, apoi sări înainte și izbi capătul unui baston de gâtul bărbatului. Omul bolborosi ceva, luat prin surprindere; apoi Wayne îl plesni peste partea laterală a capului, făcându-l să cadă lat.

Se dădu înapoi, gâfâind și învârtind un baston. Aliajul lui fuzibil era pe terminate, așa că mai consumă o bucată. Ultima lui bucată. Dar era mai îngrijorat de metalmințile lui, care erau aproape epuizate complet. *Din nou.* Ura să se lupte așa. O singură împușcătură putea să-l termine. Era la fel de fragil ca și… ei bine, ca toți ceilalți. Lucrul acesta era cel mai supărător.

Se apropie de perimetrul bulei lui de viteză, dorindu-și ca aceasta să se miște odată cu el. Acel Brutal încă purta pălăria norocoasă a lui Wayne; bărbatul se ascunsese când Wax aruncase dinamita și tocmai apăruse la suprafață. Nu părea să fi fost rănit rău; câteva zgârieturi pe față, genul de lucru pe care un Brutal putea să îl ignore. Păcat. Dar, cel puțin pălăria era în stare bună.

Bărbatul începuse să-și încarce arma spre Wayne, mișcându-se extrem de încet, și totuși vizibil mai repede decât ceilalți Efemeri. Era frustrant, dar Wayne știa că trebuie să stea departe de omul acela. Nu bătuse niciodată un Brutal fără prea multă sănătate stocată. Era mai bine să continue să sară pe acolo, să-l țină pe omul acela într-o stare de confuzie până când Marasi sau Wax vor putea trage în el de câteva ori.

Wayne se întoarse și cercetă zona din apropiere, alegând unde ar trebui să stea când cobora bula. Cu atât de multe gloanțe trase, nu voia să…

Acela a fost *Wax*?

Wayne se uită mirat, abia acum observând silueta însângerată a lui Waxillium care înainta repede dintr-o parte în alta a încăperii, ca și cum ar fi fost împins de un împingător de oțel. Wax se îndrepta spre niște cutii din partea de nord-vest a sălii, spre stânga lui Wayne.

Costumul îi fusese rupt și ars pe lateral în jos. Să fi fost o altă explozie? Wayne se gândi că auzise ceva, dar săriturile lui în interiorul și în afara bulelor de viteză puteau, într-adevăr, să facă un haos din sunete.

Wax avea nevoie de el. Înseamnă că era timpul să termine această luptă. Wayne lăsă să cadă bula și se repezi înainte. Numără până la doi, apoi ridică o altă bulă și se eschivă spre dreapta. O lăsă jos și continuă să alerge, gloanțele lăsând dâre prin aerul pe unde trecuse el. În ochii celor care încercau să-l urmărească, silueta lui se încețoșa și apărea imediat în partea dreaptă a locului unde tocmai fusese. Făcu din nou lucrul acesta, ferindu-se în altă direcție, apoi coborî bula.

Aproape că ajunse.

Încă o bulă în sus și...

Ceva îl lovi pe Wayne în braț. Simți sângele înainte de a simți durerea, destul de ciudat. Blestemă, poticnindu-se, și ridică imediat o bulă.

Își apucă brațul cu cealaltă mână. Sângele cald îi țâșni printre degete și, panicat, lovi ușor ultima fărâmă de vindecare din metalmintea lui. Nu era suficientă să repare rana cauzată de împușcătură; abia dacă îi încetini sângerarea. Se întoarse, observând un alt glonț pe punctul de a-i lovi bula de viteză. Sări în lateral chiar înainte ca acesta să atingă perimetrul, trecu șuierând prin aer într-o clipă, apoi lovi cealaltă parte și încetini din nou, după care își schimbă traiectoria, imprevizibil, în sus, spre tavan.

La naiba, se gândi Wayne, legând un bandaj improvizat pe brațul rănit. *Cineva țintește foarte bine.* Aruncă o privire în jur și îl observă pe Monedazvârlitorul în costum negru, îngenunchind lângă perete, ținând în mână o pușcă ce părea familiară, țintită asupra lui Wayne. Pușca era cea pe care Ranette i-o dăduse lui Marasi. *Ei bine, ăsta ajunge în iad mai repede decât arde aliajul fuzibil.*

Ezită, o clipă. Wax era doborât. Dar Marasi... ce se întâmplase cu ea? Wayne nu o vedea nicăieri, deși

Monedazvârlitorul se ascundea lângă niște utilaje, și avea arma ei. Asta spunea multe.

Wax își dorea să meargă să o ajute pe fată.

Scrâșnind din dinți, se întoarse și se năpusti spre Monedazvârlitor.

#

Waxillium gemu, întinzându-se de durere, și își scoase un pistol mic din tocul de la gleznă. Scăpase „Răzbunarea” în explozie – Ranette avea să-l ucidă pentru asta – și-și lăsase cealaltă armă sus, deasupra, când o prinsese pe Marasi. Nu mai avea decât această armă.

Încercă, fără succes, să ridice trăgaciul pistolului mic, dar mâna îi tremura. Nu îndrăznea să apese ca să simtă gravitatea rănilor. Pielea de pe picior și braț îi fusese jupuită.

Ceața continua să se reverse din gaura de deasupra, învăluise aproape toată această parte a încăperii. Cu disperare,

Waxillium își dădu seama că pistolul lui mic fusese deteriorat în explozie, iar cocoșul nu mai funcționa. Nu că i-ar fi fost câtuși de puțin de folos împotriva lui Miles, oricum.

Se văită, din nou, lăsându-și capul înapoi pe podea. *Credeam că am cerut puțin ajutor.*

O voce îi răspunse, clară și neașteptată. *Și cred că ai primit puțin.*

Waxillium se sperie. *Ei bine... Aș putea să mai primesc? Hmm, te rog?*

Trebuie să fiu atent să nu fac favoruri, îi răspunse vocea din mintea lui. *Acest lucru afectează echilibrul.*

Tu ești Dumnezeu. Nu tocmai asta era ideea, să faci favoruri?

Nu, îi răspunse vocea. *Ideea este ca Harmony să creeze o modalitate prin care cât mai mulți oameni să poată să facă propriile lor alegeri.*

Waxillium stătea întins, holbându-se la cețurile care se învârteau. Explozia îl amețise mai rău decât crezuse.

Tu ești divin, îl întrebă vocea, *așa cum Miles pretinde că sunt Allomanții?*

Eu... se gândi Waxillium. *Dacă aș fi, mă îndoiesc că aș avea așa dureri mari.*

Atunci ce ești?

Aceasta este o conversație foarte bizară, se gândi Waxillium din nou.

Da.

Cum poți vedea lucruri cum sunt cele care au fost făcute de Efemeri, întrebă Waxillium, *și nu faci ceva ca să ajuți?*

Am făcut ceva ca să ajut. Te-am trimis pe tine.

Waxillium expiră, suflând cețurile din fața lui. Ceea ce spusese Miles îl deranja: *Există vreo îndoială că ni s-a dat chestia asta dintr-un motiv?*

Waxillium strânse din dinți, apoi se forță să se ridice. Se simțea mai bine în cețuri. Rănile nu păreau atât de grave.

Durerea nu părea atât de ascuțită. Dar era încă neînarmat. Încă încolțit. Încă...

Dintr-odată, recunoscu cutia care se afla chiar în fața lui. Era propriul lui cufăr. Cel pe care îl luase cu el când plecase prima dată în Ținuturile Necruțătoare, în urmă cu douăzeci de ani. Cufărul – acum deteriorat și vechi – pe care îl adusese cu el înapoi în Oraș.

Cel pe care-l umpluse cu armele lui, în acea noapte, cu luni în urmă. Un franjure de la mantia de ceață atârna afară, pe o parte.

Cu plăcere, șopti vocea.

#

Marasi se ascundea în umbră, în spatele vagonului stricat, neliniștită, inima bătându-i cu putere. Monedazvârlitorul venise să o caute, după ceea ce îi făcuse ea prietenului său. Cu Allomanția lui, putea să o vadă oriunde ar fi fugit, în ciuda întunericului și a ceții, așa că își dosise pușca în spatele câtorva cutii și se ascunse în altă parte.

Simțea că e un gest laș, dar funcționase. El trăsese de câteva ori în cutii, apoi merse împrejurul lor și luă pistolul, părând derutat. Evident că se așteptase să o găsească sângerând și moartă.

În schimb, era, pur și simplu, neînarmată. Trebuia să ajungă la o armă, trebuia să facă *ceva.* Wayne fusese împușcat; îl ademenise pe Monedazvârlitor să se îndepărteze, dar, când îl văzuse Marasi, îi picura sânge.

Încăperea era un haos și o făcea pe Marasi să se simtă

dezorientată. Wayne îi spusese că bețele de dinamită pe care le aveau erau relativ mici, dar detonarea lor în spații strânse era dureros de asurzitoare. Focurile de arme creau și ele aproape același efect. Aerul mirosea a fum și, când nu răsunau împușcături, Marasi auzea, vag, bărbați văitându-se, blestemând și murind.

Înainte ca Efemerii să apară la dineul de nuntă, ea nu participase niciodată la vreun fel de luptă. Acum nu știa ce să facă; își pierduse chiar și simțul orientării. Camera era întunecată, luminată doar de niște flăcări pâlpâitoare, iar cețurile creau figuri fantomatice în jurul ei.

Câțiva Efemeri erau îngrămădiți unul într-altul, păzind gura tunelului împreună cu kolossul. Cu greu îi putu distinge când privi afară din ascunzătoarea ei. Își țineau armele ridicate și ațintite. Nu putea merge în direcția aceea.

O siluetă ieși cu pași apăsați din întunericul din apropiere, iar Marasi abia se putu abține să nu strige. Îl recunoscu pe Miles O-Sută-de-Vieți din descrierea lui. Fața îngustă, părul scurt, închis la culoare. Era dezbrăcat până în talie, lăsând să se vadă un piept puternic. Pantalonii lui erau zdrențuiți. Număra gloanțele dintr-un revolver și era singurul din încăpere care nu se târa sau nu se ghemuia pe undeva. Picioarele lui loveau ceața, care acum acoperea podeaua.

Se opri lângă Efemeri, la gura tunelului, și spuse ceva ce Marasi nu putu să audă. Ei plecară și se retraseră în tunel. Miles nu îi urmă, dar mergea cu pași mari prin încăpere, apropiindu-se mai mult de Marasi. Ea își ținu respirația, sperând că el va trece suficient de aproape de locul în care se ascundea ea ca să…

Se auzi un foșnet de pânză, iar Monedazvârlitorul coborî lângă Miles. Miles se opri, ridicând o sprânceană.

— „Trage” este mort, spuse Monedazvârlitorul.

Marasi abia îl auzea, dar își dădu seama că vocea lui era tensionată de furie.

— Am încercat să îl omor pe cel mic. Mă tot face să-l fugăresc prin sală.

— Cred că am mai spus asta înainte, zise Miles, cu voce tare și îndrăzneață, că Wayne și Waxillium sunt ca niște șobolani. Este inutil să-i fugărești. Trebuie să-i atragi spre tine.

Marasi se aplecă în față, respirând superficial, cât de liniștit

putea. Miles își închise revolverul.

Miles era foarte aproape. Dacă mai făcea câțiva pași…

— Waxillium s-a târât undeva. L-am pierdut, dar e rănit și neînarmat.

Apoi Miles se întoarse și îndreptă revolverul direct spre ascunzătoare lui Marasi.

— Strigă-l dacă vrei, Lady Marasi.

Ea încremeni, simțind o reacție puternică de groază. Fața lui Miles era calmă. Glacială. Lipsită de emoții. Ar fi ucis-o fără să stea pe gânduri.

— Strigă-l, spuse Miles cu mai multă fermitate. Țipă!

Marasi deschise gura, dar nu putu rosti nimic. Nu putea decât să se uite fix la arma aceea. Pregătirea ei de la universitate îi spunea să facă așa cum îi era ordonat, apoi să alerge în momentul în care el se întorcea. Dar ea nu se putea mișca.

Umbrele învelite în ceață din colțul încăperii începură să se miște. Ea își mută brusc privirea de la Miles. Ceva întunecat se mișca în cețuri. Un bărbat înalt.

Cețurile păreau că se retrag. Waxillium stătea acolo, purtând o haină largă, asemănătoare cu un pardesiu, tăiată în fâșii sub talie. Două revolvere străluceau în tocuri la șolduri, și, pe fiecare umăr, avea o pușcă. Avea fața însângerată, dar zâmbea.

Fără să spună un cuvânt, își coborî puștile și îl împușcă pe Miles în partea laterală.

CAPITOLUL 19

Desigur, era inutil să tragă în Miles. Omul acela putea supraviețui unei explozii cu dinamită de aproape. Putea încasa câteva împușcături.

Dar împușcăturile îl făcuseră pe Monedazvârlitor să se împingă și să plece speriat. De asemenea, îl împroșcaseră pe Miles cu metal. Wax își crescu greutatea și împinse, deși îi era dificil să apuce strâns de proiectilul mic. Orice metal care străpungea corpul unui om sau îi atingea sângele era foarte greu să aibă un efect asupra Allomanției.

Din fericire, corpul lui Miles îi era de ajutor, vindecându-se singur și aruncând afară glonțul. În clipa de dinainte ca el să poată cădea pe podea, împingerea lui Wax găsi, brusc, locuri de prindere, și îl aruncă pe Miles în capătul celălalt al încăperii, direct în zid.

Monedazvârlitorul ateriză în cealaltă parte a încăperii. Waxillium se repezi înainte, mantia de ceață fluturându-i. La naiba, dar se simțea bine să poarte o asemenea haină din nou. Alunecă și se opri lângă Marasi, adăpostindu-se lângă vagon.

— Aproape că îl prinsesem, spuse Marasi.

— Waxillium! răcni Miles, ecoul vocii lui răsunând în încăpere. Nu faci decât să tragi de timp. Ei bine, ascultă *ce-ți spun.* Oamenii mei au plecat să o omoare pe femeia pe care ai venit tu aici să o salvezi. Dacă o vrei în viață, predă-te. Noi…

Vocea lui se întrerupse ciudat. Wax se încruntă când ceva se mișcă în spatele lui Marasi. Ea sări, iar Wax îndreptă arma într-acolo, dar se dovedi că era Wayne.

— Hei, spuse el, gâfâind. Frumoasă armă.

— Mersi, zise Wax, ridicând-o pe umăr, observând bula de viteză din jurul lor. Asta oprise vocea lui Miles. Cum e brațul tău?

Wayne aruncă o privire în jos la bandajul plin de sânge legat în jurul brațului său stâng.

— Nu e chiar atât de bine. Nu mai am resurse de vindecare, am pierdut ceva sânge. Îmi scade viteza, Wax. Scade prea mult. Și tu pari cam distrus.

— Voi supraviețui.

Lui Wax îi zvâcnea piciorul, fața îi era plină de zgârieturi, dar el se simțea surprinzător de bine. Întotdeauna se simțea astfel,

printre cețuri.
— Lucrurile pe care le spune el, interveni Marasi. Credeți că spune adevărul?
— Poate că da, Wax, spuse Wayne, prompt. Tipii care erau puși în fața tunelului au fugit repede cu câteva clipe înainte. Părea că aveau ceva important de făcut.
— Miles *chiar* le-a spus ceva, adăugă Marasi.
— La naiba, replică Wax, uitându-se pe furiș pe după colțul vagonului.
Era posibil ca Miles să încerce să-i păcălească… dar, pe de altă parte, poate nu făcea asta. Wax nu-și putea asuma acest risc.
— Monedazvârlitorul acela o să îngreuneze lucrurile. Trebuie să-l omorâm.
— Ce s-a întâmplat cu arma sofisticată a lui Ranette? întrebă Wayne.
— Nu știu sigur, spuse Wax, făcând o grimasă.
— Uau, o să te omoare în chinuri groaznice, amice.
— O să mă asigur că dau vina pe tine pentru asta, spuse Wax, încă urmărindu-l pe Monedazvârlitor. Se pricepe. E periculos. N-o să-l doborâm niciodată pe Miles dacă nu-l omorâm pe Allomantul acela.
— Dar tu ai gloanțele alea speciale, interveni Marasi.
— Unul, spuse Wax, strecurând o armă în tocul ei din interiorul hainei. Scoase celălalt glonț Monedazvârlitor. Nu cred că un revolver obișnuit va trage cu acesta. Eu…
El se îndepărtă puțin, apoi o privi pe Marasi. Ea îl privi ridicând din sprânceană.
— Exact, spuse Wax. Voi doi îl puteți ține pe Miles ocupat?
— Sigur, spuse Wayne.
— Atunci, să mergem, spuse Wax, inspirând adânc. O ultimă încercare.
Wayne îi întâlni privirea și încuviință din cap. Wax observă tensiunea de pe fața prietenului său. Amândoi erau loviți și însângerați, cu un nivel scăzut de metale, cu metalmințile epuizate.
Dar mai fuseseră într-o asemenea situație. Și în momente ca acestea aveau tendința să strălucească cel mai tare. Când bula de viteză căzu, Wax fugi din spatele vagonului. Aruncă glonțul în aer înaintea lui, apoi împinse în el cu o lovitură rapidă,

puternică. Monedazvârlitorul ridică mâna cu încrederea lui obișnuită, împingând înapoi în Wax.

Învelișul și glonțul propriu-zis se desfăcură și se întoarseră către Wax, care le devie cu ușurință, dar vârful ceramic continuă să zboare în față. Îl nimeri pe Monedazvârlitor chiar în ochi.

Mulțumesc, Ranette, se gândi Wax, sărind în picioare și împingând în monedele din buzunarul unui Efemer căzut. Mișcarea aceasta îl propulsă în față, în tunel. Pe aici erau urme pe podea, de parcă ar fi fost construite pentru un tren.

Wax se încruntă confuz, dar împinse în ele, aruncându-se nepăsător în întuneric până când ajunse la un set de scări care duceau în sus. Aici, tavanul era din lemn; o oarecare structură fusese construită peste tunel. Porni pe scara care ducea în sus, până la clădirea din lemn, poate o baracă sau un dormitor.

Wax zâmbi, durerea rănilor lui retrăgându-se mai mult, pe măsură ce devenea mai energic. Auzi sunete de pași pe podeaua de lemn, la capătul scării. Erau pregătiți pentru el. Era o capcană, bineînțeles.

Își dădu seama că nu-i păsa. Își desfăcu amândouă puștile, apoi împinse în cuiele din trepte, propulsându-se pe scară în sus. Trecu de primul etaj și continuă spre cel de-al doilea – mai degrabă verifica mai întâi, apoi se lăsa jos. Dacă Steris era ținută aici, probabil că ar fi fost sus, la ultimul etaj.

Acum ardem, se gândi Wax, arzând metalul și lăsând energia să se ridice. Se împinse cu umărul în ușa din capătul scărilor, ieșind repede pe un hol de la etajul al doilea. Se auziră picioare tropăind în sus, pe trepte, în spatele lui, și niște bărbați ieșiră brusc din camerele alăturate, înarmați complet, fără niciun metal asupra lor.

Wax zâmbi, ridicându-i puștile. *În regulă. Să trecem la treabă.*

Wax împinse puternic în cuiele din scândurile de sub picioarele bărbaților care își îndreptau pistoalele de aluminiu spre el. Scândurile se desfăcură, eliberate de cuie, făcând podeaua să tremure, distrăgând atenția de la ținta Efemerilor. El se feri la dreapta, rostogolindu-se afară de pe hol și intrând într-o cameră din imediata vecinătate. Se ridică și se întoarse, îndreptându-și ambele puști înapoi spre ușă.

Efemerii de pe scară se îngrămădiră pe hol după el, iar

brațele lui se smuciră când trase niște împușcături duble. *Împinse,* trântindu-i pe bărbați înapoi și avântându-se într-un salt pe fereastră. Clădirea aceasta era mai degrabă o magazie veche pentru depozitare; nu era sticlă în ferestre, doar obloane.

Wax fu aruncat în aer liber. Era un felinar pe strada întunecată, puțin la stânga lui. Împinse în acela, și, în același timp, își reduse greutatea la aproape de nimic. Împingerea îl trimise înapoi, lipindu-l de clădire; ateriză și pe jumătate alergă, pe jumătate sări în paralel cu solul, de-a lungul peretelui.

Ajungând la următoarea încăpere față de cea în care fusese el, împinse într-alt felinar și se prăbuși prin fereastră, cu picioarele înainte – așchiile împrăștiindu-se în jurul lui. Ateriză și intră în clădire, apoi se întoarse spre peretele dintre el și camera din care tocmai ieșise.

Puse puștile în tocuri și-și luă revolverele, scoțându-le cu o mișcare cu brațele încrucișate. Erau armele Sterrion, făcute de Ranette, printre cele mai bune arme pe care le deținuse vreodată. Le ridică și își crescu greutatea, apoi împinse cu putere în cuiele din peretele din fața lui.

Lemnul ieftin sări în aer, peretele dezintegrându-se într-o revărsare de așchii și scânduri, cuiele devenind la fel de letale ca și gloanțele când pătrunseră cu viteză în corpurile bărbaților din încăperea următoare. Wax trase, doborând orice rataseră cuiele într-o furtună de așchii, oțel și plumb.

Se auzi un pocnet în stânga lui. Wax se învârti când auzi un mâner întorcându-se în ușă. Nu așteptă să vadă cine era dincolo. Împinse în mâner, smulgându-l din rama lui și aruncându-l pe ușă, în pieptul Efemerului care încerca să intre. Ușa se deschise cu o izbitură și bărbatul ghinionist se prăbuși prin peretele holului – nu existau încăperi pe cealaltă parte, doar zidul clădirii înguste – aruncat afară în noaptea cețoasă.

Wax își puse în toc cele două arme Sterrion, cu țevile fumegând și camerele goale. Scoase puștile, se rostogoli în hol și se ridică, ghemuindu-se. Ridică o pușcă în fiecare direcție. Câțiva Efemeri rămași în urmă urcară pe scări în partea dreaptă a lui; la stânga, un alt grup își ținea armele ridicate.

Împinse în mânerele gemene de pe părțile laterale ale puștilor sale, armându-le cu Allomanție. Cartușele folosite săriră în aer, deasupra armelor, iar Waxillium trase în timp ce

împingea, direcționând gloanțe mici și cartușe folosite în Efemerii care așteptau de o parte și de alta.

Podeaua de lângă Waxillium explodă.

El blestemă, trântindu-se în stânga, în timp ce niște focuri de armă de dedesubt aruncară în aer așchii de lemn. Deveneau mai isteți, trăgând în el pe dedesubt. Se întoarse și fugi, trăgând rafale de focuri de pușcă în jos, prin podea, cețurile strecurându-se prin zidurile sparte.

Mai mult ca sigur că mai era o duzină de Efemeri dedesubt. Erau prea mulți ca să tragă în ei, fără să-i poată vedea. Un glonț îi atinse puțin coapsa. Se întoarse și se îndepărtă, sărind peste trupurile celor căzuți și fugi în grabă pe hol în jos. Gloanțele îl urmăriră, podeaua se făcea țăndări, bărbații strigând jos, în timp ce trăgeau cu tot ce aveau, în sus, spre el.

Lovi ușa de la capătul holului. Era închisă. O doză sănătoasă de greutate crescută – împreună cu puțin avânt și un umăr – rezolvă situația. Sparse ușa și se trezi într-o încăpere mică, fără ferestre și fără alte uși.

Un bărbat scund, cu început de chelie, se ghemui într-un colț. O femeie cu părul auriu și o rochie de bal șifonată stătea pe o banchetă în spatele încăperii, cu ochii roșii și fața palidă. Era Steris. Se uită complet uluită când Wax se învârti prin ușa spartă, franjurii de la mantia de ceață fluturând în jurul lui. El împinsese în niște cuie din podeaua de pe hol, făcând ca scândurile de acolo să facă zgomot, atrăgând o mare parte din focurile de armă.

— Lord *Waxillium*? spuse Steris, șocată.

— În mare parte, da, spuse el tresărind. Se poate să-mi fi lăsat câteva degete de la picioare pe holul acela. Aruncă o privire spre bărbatul din colț. Tu cine ești?

— Nouxil.

— Armurierul, spuse Wax, aruncându-i o pușcă.

— Eu nu sunt un trăgător chiar atât de bun, spuse bărbatul, părând îngrozit.

Câteva gloanțe trecură prin podeaua dintre ei. Efemerii își dăduseră seama că fuseseră păcăliți. Știau ce căuta el.

— Nu are importanță dacă ești un trăgător bun, spuse Wax, ridicându-și mâna goală spre peretele din spate și spărgându-l cu o împingere după ce-și crescuse greutatea. Contează dacă știi să înoți sau nu.

— Poftim? Sigur că pot. Dar de ce…

— Ține-te bine, spuse Wax în vreme ce tot mai multe gloanțe erau trase în jurul lui.

Împinse în pușca din mâinile armurierului, azvârlindu-l afară, prin deschizătură, aruncându-l la peste nouă metri, într-un arc, spre canalul de afară. Wax se învârti și o luă repede pe Steris de mână în timp ce se ridică.

— Celelalte fete? întrebă el.

— Nu am mai văzut alți ostatici, spuse ea. Efemerii au sugerat că au fost trimiși undeva.

La naiba, se gândi el. Ei bine, a avut noroc să o găsească măcar pe Steris. Împinse ușor în cuiele din podea, propulsându-i pe amândoi spre tavan. Când se apropiară, profită de faptul că nu conta cât de greu era un obiect când ajungea să cadă. Toate obiectele cădeau cu aceeași viteză. Aceasta însemna că mărirea de mai multe ori a greutății nu i-ar fi afectat mișcarea.

Ridicându-și pușca, trase o rafală puternică de alice în tavan. Apoi împinse cu putere în ele, greutatea lui crescută însemnând că împingerea nu-l mișcă prea mult – la fel cum atunci când era mai ușor, o împingere îl afecta foarte mult.

Rezultatul era că el își continuă avântul ascendent – dar împingerea lui creă o gaură în tavan. Se făcu incredibil de ușor și se împinse mai puternic în cuiele de dedesubt. Se înălțară amândoi prin gaura pe care o făcuse, propulsați la vreo cincisprezece metri în aer. Se învârti în noapte, franjurii de la mantia de ceață fluturând spre exterior, pușca din care ieșea fum ținută strâns într-o mână, și Steris în cealaltă. Gloanțele de jos lăsau dâre în ceața care se învârtea în jurul lor.

Steris răsuflă cu greu, agățându-se de el. Wax trase și ultima rămășiță de greutate pe care o mai avea, epuizându-și complet metalmințile. Asta însemna sute după sute de ore de greutate, suficientă ca să-l facă în stare să zdrobească pietrele de pavaj dacă încerca să meargă pe ele. La cât era de ciudată Feruchimia, el nu deveni mai dens – gloanțele încă ar fi trecut prin el cu ușurință dacă ar fi fost lovit. Dar, cu această confluență incredibilă de greutate, capacitatea lui de a împinge deveni incredibilă.

Folosi acea greutate să împingă în jos cu tot ce avea. Erau numeroase linii de metal dedesubt. Cuie. Mânere de la uși. Arme. Obiecte personale.

Clădirea se cutremură, apoi se clătină în valuri, apoi *se rupse în bucăți,* deoarece fiecare cui din scheletul ei era tras în jos ca și cum ar fi fost propulsat de un pistol rotativ. Urmă o prăbușire enormă. Clădirea se zdrobi de tunelul de cale ferată deasupra căruia fusese construită.

Waxillium își pierdu greutatea într-o clipă, se ridică, se compuse în acel moment, metalmințile lui fiind toate epuizate deodată. Wax lăsă gravitația să-l ducă și căzu printre cețuri, cu Steris care se ținea strâns de el. Aterizară în mijlocul rămășițelor de la capătul tunelului de cale ferată. Lemne rupte și bucăți de mobilier erau împrăștiate pe podea.

Trei Efemeri stăteau în gura tunelului, cu gurile căscate. Wax ridică pușca și o încărcă cu Allomanție, apoi îi atacă cu rafale de împușcături. Erau singurii care încă stăteau în picioare. Toți ceilalți fuseseră zdrobiți în tunel.

O flacără mică pâlpâi în colțul în care căzuse o lanternă. La lumina ei, se uită la Steris, cețurile revărsându-se în jurul lor și umplând tunelul.

— Oh *Supraviețuitor al Cețurilor!* Steris trase aer în piept, obrajii îi erau îmbujorați, ochii mari, buzele despărțite în timp ce se ținea de el. Nu părea îngrozită. Din contră, părea excitată.

Steris, ești o femeie bizară, se gândi Wax.

— Îți dai seama că ți-ai ratat chemarea, Waxillium? țipă o voce din tunelul înnegrit.

Era Miles.

— Tu ești propria ta armată. Ești *irosit* în viața pe care ți-ai asumat-o.

— Ia asta, îi spuse Wax încet lui Steris, dându-i pușca.

El o încărcă. Mai era un proiectil rămas.

— Ține-l strâns. Vreau să fugi la secția de poliție. E la colțul dintre Cincisprezece și Ruman. Dacă unul dintre Efemeri vine după tine, trage cu arma.

— Dar…

— Nu mă aștept să-l nimerești, spuse Wax. Eu voi auzi împușcătura.

Steris încercă să mai comenteze, dar Wax se aplecă să-și aducă centrul greutății lui sub ea, apoi împinse cu grijă arma în sus în talia ei. Folosi această mișcare ca să o lanseze pe Steris în sus și afară din groapă. Ea ateriză anevoios, dar în siguranță,

și ezită doar o clipă înainte să se facă nevăzută în cețuri.

Wax se cățără cu greu prin lateral, asigurându-se că nu era luminat din spate de lumina focului. Trase un revolver Sterrion din toc și scoase câteva gloanțe. În timp ce se aplecă, reîncărcă arma.

— Waxillium? strigă Miles din adâncul tunelului. Dacă ai terminat cu joaca, poate că ai vrea să vii să rezolvăm lucrurile.

Wax se furișă până la gura tunelului, apoi păși înăuntru. Cețurile îl umpluseră, reducând vizibilitatea – ceea ce, în egală măsură, ar fi fost un dezavantaj pentru Miles. Înaintă cu prudență până când văzu lumina de la atelierul mare din capăt, unde focurile încă ardeau.

La lumina aceea, distinse vag silueta unui individ care stătea în picioare în tunel, ținând un pistol la capul unei femei subțiri. Era Marasi.

Waxillium rămase încremenit și îi acceleră pulsul. Dar nu, asta făcea parte din plan. Era perfect. Cu excepția…

— Știu că ești acolo, spuse vocea lui Miles.

O altă siluetă se mișcă, aruncând în întuneric câteva torțe improvizate.

Cu un sentiment paralizant de groază, Waxillium își dădu seama că nu Miles era cel care o ținea pe Marasi. El stătea prea departe, în spate. Bărbatul care o ținea pe Marasi era cel pe nume Tarson, Brutalul cu sânge koloss.

Cu fața luminată de o torță pâlpâitoare, Marasi părea îngrozită. Waxillium își simți degetele lunecoase pe mânerul revolverului. Brutalul era atent să o țină pe Marasi între el și partea tunelului unde se afla Waxillium, cu arma ațintită în spatele capului ei. El era aplecat de spate și dur, dar nu foarte înalt. Avea doar aproximativ douăzeci de ani – ca toți cei cu sânge koloss, urma să continue să crească toată viața.

Oricum, în momentul acela, Waxillium nu putea să-l țintească cu arma. *Oh, Harmony,* se gândi el. *Mi se întâmplă din nou.*

Ceva foșni în întunericul din apropiere. El sări și a fost cât pe ce să-l împuște până când deslușí conturul feței lui Wayne.

— Scuze, șopti Wayne. Când a fost prinsă, am crezut că era Miles. Și atunci eu…

— E-n regulă, răspunse Waxillium, încet.

— Ce facem acum? întrebă Wayne.

— Nu știu.

— Tu știi întotdeauna.
Waxillium tăcu.
— Te aud cum șoptești! strigă Miles.
Înaintă și mai aruncă o torță.
Încă câțiva pași, se gândi Waxillium.
Miles se opri unde era, urmărind cețurile târâtoare, cu o oarecare neîncredere. Marasi se văită. Apoi încercă să se smucească, așa cum făcuse la dineul de nuntă.
— Nu merge nici asta, spuse Tarson, ținând-o cu grijă.
Trase un foc de armă chiar în fața ei, apoi îi duse arma înapoi la cap. Ea încremeni. Waxillium ridică revolverul.
Nu pot să fac asta. Nu pot să văd că mai moare încă una. Nu de mâna mea.
— În regulă, strigă Miles. Foarte bine. Vrei să mă testezi, Wax? Număr până la trei. Dacă ajung la trei, Tarson trage. Fără alte avertismente. Unu.
O va face, își dădu seama Waxillium, simțindu-se neputincios, vinovat, copleșit. *Chiar o va face.* Miles nu avea nevoie de un ostatic. Dacă amenințarea ei nu îl scotea afară pe Waxillium, atunci el nu s-ar mai fi sinchisit de ea.
— Doi.
Sânge pe pereți. O față zâmbitoare.
— Wax? șopti Wayne, părând că vrea să spună ceva important.
Oh, Harmony, dacă am avut vreodată nevoie de tine…
Ceața se răsuci în jurul picioarelor lui.
— Tr…
— Wayne! țipă Waxillium, ridicându-se în picioare.
Bula de viteză se ridică. Tarson avea să tragă în câteva clipe. Miles în spatele lui, arătând furios cu degetul. Torțele încremenite. Era ca și cum ar fi urmărit o explozie cu încetinitorul, încă o dată. Waxillium își ridică revolverul Sterrion, și descoperi că brațul îi era incredibil de calm.
Fusese calm și în ziua în care o împușcase pe Lessie.
O împușcase chiar cu arma asta.
Transpirând, încercând să-și alunge imaginile acelea din minte, căută să găsească un unghi clar asupra lui Tarson. Nu găsi niciunul. Oh, îl putea împușca pe Tarson, dar nu într-un loc în care să cadă imediat. Și, dacă Waxillium nu lovea exact la locul potrivit, omul avea s-o împuște pe Marasi din reflex.

Capul era cel mai bun loc în care puteai să dobori un Brutal. Doar că Waxillium nu-i putea *vedea* capul. Oare putea trage în armă? Fața lui Marasi era în cale. Genunchii? Poate reușea să lovească într-un genunchi. Nu. Un Brutal ar ignora majoritatea loviturilor – dacă leziunea nu era letală pe loc, el ar rămâne în picioare și ar trage.

Trebuia să-l împuște în cap. Waxillium își ținu respirația. *Aceasta e cea mai precisă armă cu care am tras vreodată,* își spuse el. *Nu pot sta aici înlemnit. Trebuie să acționez. Trebuie sa fac ceva.*

Sudoarea îi picura din bărbie. Ridică mâna cu o mișcare rapidă în fața lui, apoi îndreptă Sterrionul în lateral, departe de Marasi sau Tarson. Trase.

Glonțul ieși din bulă într-o clipă, apoi ajunse în timpul mai lent. Devie, așa cum făceau gloanțele întotdeauna când erau trase din interiorul unei bule de viteză. El îl urmări cum merge, și îi aproximă noua traiectorie. Glonțul se mișcă înainte, încet, învârtind-se în timp ce tăia aerul.

Wax își fixă cu atenție ținta și așteptă câteva momente îngrozitoare. Apoi își pregăti oțelul.

— Coboar-o la semnalul meu, șopti el.

Wayne încuviință din cap.

— Acum.

Wax trase și împinse.

Bula de viteză căzu.

— Ei! strigă Miles.

O ploaie măruntă de scântei explodă în aer când cel de-al doilea glonț al lui Wax, propulsat cu o viteză incredibilă de împingerea lui de oțel, îl atinse pe celălalt la mijlocul traiectoriei în aer și îl devie într-o parte: în spatele lui Marasi și în capul lui Tarson.

Brutalul căzu imediat, arma îi fu trântită la pământ, iar ochii priveau în sus, fără viață. Miles se uită cu gura căscată. Marasi clipi, apoi se întoarse, ridicându-și brațele la piept.

— Of, la naiba, spuse Wayne. Chiar *trebuia* să-l nimerești în cap? Avea pălăria mea norocoasă pe cap.

Miles își recăpătă cumpătul, și ridică revolverul spre Wax. Wax se întoarse și trase primul, lovindu-l pe Miles în mână, ca să-i cadă arma. Wax trase în armă, făcând-o să fie aruncată în spate, în cealaltă încăpere.

— Încetează să mai *faci* asta! strigă Miles. Tu neno —

Wax îl împușcă în gură, făcându-l să se dea un pas în spate și să scuipe bucăți de dinți. Miles purta în continuare doar rămășițele zdrențuite ale pantalonilor lui.

— Cineva ar fi trebuit să facă asta cu mulți ani în urmă, mormăi Wayne.

— Nu va dura, spuse Wax, nimerindu-l pe Miles din nou în față ca să încerce să-l țină dezorientat. E timpul să pleci, Wayne. Planul de rezervă e încă în funcțiune.

— Ești sigur că i-ai eliminat pe toți, amice?

— Tarson a fost ultimul. *Și ar fi bine să nu mă înșel…*

— Ia-mi pălăria dacă ai ocazia, spuse Wayne, fugind în grabă când Wax îl împușcă pe Miles, din nou, în față.

Această lovitură abia dacă îl deranjă, și bărbatul pe jumătate dezbrăcat se clătină în față. Spre Marasi. Miles era neînarmat, dar se citea în ochii lui dorința de a ucide.

Wax se repezi înainte, aruncând arma goală spre Miles, apoi scoțând o mână de gloanțe. Le împinse spre fostul legiuitor. Unul îi brăzdă brațul, unul îi perforă abdomenul și ieși pe cealaltă parte, dar niciunul nu se înfipse în așa fel, încât Wax să poată împinge să-l trântească pe Miles pe spate.

Wax îl lovi pe Miles chiar înainte ca el să ajungă la Marasi. Cei doi căzură grămadă pe pământul murdar, sub cețurile care se rostogoleau pe podea.

Wax îl prinse pe Miles de umăr și începu să-l lovească cu pumnul. *Pur și simplu… ține-l… ocupat…*

Se citi pe chipul lui Miles o licărire de amuzament, dincolo de toată enervarea. Încasă câteva lovituri, timp în care pe Wax începu să-l doară pumnul. Wax putea să-i dea pumni până când i se rupeau încheieturile degetelor și mâna i se umplea de sânge, iar Miles tot nu ar fi arătat mai uzat.

— Știam că o să vii după fată, spuse Wax, captându-i atenția lui Miles. Vorbești cu grandoare despre justiție, dar, în cele din urmă, ești doar un criminal mărunt.

Miles râse zgomotos, apoi îl dădu pe Wax la o parte cu o lovitură. Durerea străbătu pieptul lui Wax când fu aruncat înapoi într-o porțiune noroioasă a tunelului, apa rece stropind în jurul lui și înmuindu-i mantia de ceață.

Miles se ridică, ștergându-și niște sânge de pe buză, în locul în care îi crăpase, apoi se vindeca.

— Știi care e lucrul *cu adevărat* trist, Wax? Eu te înțeleg. Am simțit ca tine, am gândit ca tine. Dar întotdeauna a existat acea nemulțumire îndepărtată, gălăgioasă. Ca o furtună la orizont.

Wax se ridică și își înfipse pumnul, cu toată puterea, în rinichiul lui Miles. Nici măcar nu provocă un murmur. Miles îl apucă de braț și i-l răsuci, făcându-i umărul să-i ardă de durere. Wax răsuflă greu, iar Miles îl lovi în spatele genunchiului, trimițându-l, din nou, la pământ.

Când Wax încercă să se rostogolească, Miles îl apucă de partea din față a cămășii și îl trase în sus, apoi îl atacă cu pumnul în față. Lui Marasi i se tăie respirația, deși i se spusese să stea deoparte. Ea făcuse întocmai.

Pumnul îl trânti pe Wax înapoi la pământ și simți gust de sânge. La naiba… ar fi fost norocos dacă maxilarul său nu era rupt. De asemenea, simțea că avea ceva rupt în umăr.

Brusc, i se păru că durerea rănilor îl copleșește. Nu știa dacă era vorba de cețuri, o acțiune de-a lui Harmony sau de adrenalina simplă care îl ajutase să le ignore pentru o vreme. Dar nu fusese vindecat. Partea lui laterală țipa de durere din locul în care fusese împușcat, iar piciorul și brațul îi fuseseră arse și pielea dată jos de explozie. Fusese tăiat de gloanțe în coapsă și braț. Și acum, îndura bătaia lui Miles.

Lucrul acesta îl copleși, și se văită, se prăbuși la pământ, încercând să rămână cât de cât conștient. Miles îl ridică, din nou, și Wax reuși să lege o mișcare ca răspuns la acțiunea lui. Și apoi nu făcu nimic. Era foarte, foarte dificil să te lupți cu un bărbat care nici măcar nu tresărea când îl loveai.

Un alt pumn îl trimise pe Wax la pământ din nou, capul țiuindu-i, iar în fața ochilor văzu stele și fulgere de lumină.

Miles se aplecă și-i vorbi la ureche.

— Waxillium, ideea e că eu știu că și tu simți asta. O parte din tine știe că ești folosit, că nimănui nu-i pasă de cei oprimați. Ești doar o marionetă. Oamenii sunt uciși în fiecare zi în acest oraș. Cel puțin unul pe zi. Știai asta?

— Eu…

Ține-l de vorbă.

Se rostogoli pe spate, în dureri, întâlnind privirea lui Miles.

— Oameni uciși în fiecare zi, repetă Miles, și ce motiv te-a scos din așa-zisa „pensionare”? Când am împușcat în cap un aventurier bătrân și pretins aristocrat. Te-ai oprit vreodată să

te gândești la toți ceilalți oameni care sunt omorâți pe străzi? Cerșetorii, curvele, orfanii? Morți din cauza lipsei de mâncare sau pentru că s-au aflat unde nu trebuia sau pentru că au încercat ceva stupid.

— Încerci să invoci mandatul Supraviețuitorului, șopti Wax. Dar nu va funcționa, Miles. Acesta nu este Ultimul Imperiu al legendei. Un om bogat nu-l poate ucide pe unul sărac, doar pentru că are chef. Am ajuns mai bine decât atât.

— Pfui! spuse Miles. Ei se prefac și mint ca să facă o figură bună.

— Nu, spuse Waxillium. Au intenții bune și fac legi care împiedică să se întâmple ce e mai rău – dar acele legi încă nu sunt îndeajuns. Nu e același lucru.

Miles îl lovi într-o parte ca să-l facă să nu se ridice.

— Nu-mi pasă de mandatul Supraviețuitorului. Am găsit ceva mai bun. Nu te interesează pe tine. Tu ești doar o sabie, o unealtă care merge acolo unde este îndreptată. Ți se rupe sufletul că nu poți opri lucrurile pe care știi că ar trebui să le oprești. Nu-i așa?

Își întâlniră privirile. Și, șocant – în ciuda agoniei –, Waxillium își dădu seama că încuviințează din cap. Dădea cu adevărat din cap, aprobator. Simțea cu adevărat că așa stăteau lucrurile. De aceea, îl înspăimânta ceea ce se întâmplase cu Miles.

— Ei bine, cineva trebuie să facă ceva în legătură cu asta, spuse Miles.

Harmony, se gândi Waxillium. *Dacă Miles s-ar fi născut atunci, în zilele de dinainte, ar fi fost un erou.*

— Voi începe să-i ajut, Miles, spuse Waxillium. Îți promit.

Miles dădu din cap, în semn de dezaprobare.

— Nu vei trăi atât de mult, Wax. Îmi pare rău.

Și îl lovi, din nou, cu piciorul. Și din nou. Și din nou.

Waxillium se chirci, acoperindu-și fața cu mâinile. Nu putea lupta. Trebuia doar să reziste. Dar durerea devenea din ce în ce mai mare. Era *groaznic.*

— Încetează! Era vocea lui Marasi. Oprește-te, monstrule!

Loviturile încetară. Waxillium o simți lângă el, îngenuncheată, cu mâna pe umărul lui.

Femeie nesăbuită. Stai deoparte. Neobservată. Așa era planul.

Miles își trosni degetele răsunător.

— Presupun că ar trebui să te predau lui Suit, fată. Ești pe lista lui și poți s-o înlocuiești pe cea pe care a eliberat-o Waxillium. Probabil că va trebui să o găsesc.

— De ce, spuse Marasi, furioasă, bărbații înguști la minte trebuie să-i distrugă pe cei despre care știu că sunt mai buni și mai importanți decât ei?

— Mai bun decât mine? spuse Miles. Ăsta? El nu e important, copilă.

— Cel mai grandios dintre bărbați poate fi doborât de cele mai simple lucruri. Un glonț banal poate sfârși viața celor mai puternici, mai capabili și mai siguri bărbați.

— Eu nu, spuse Miles. Gloanțele nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu, replică ea. Vei fi doborât de ceva chiar și mai banal.

— Și anume? întrebă el amuzat, făcându-și vocea auzită mai de aproape.

— De mine, îi spuse Marasi.

Miles râse.

— Aș vrea să văd…

El se îndepărtă încet.

Waxillium deschise ușor ochii și privi de-a lungul tunelului spre tavanul spart, unde fusese ridicată clădirea. Lumina inunda de sus groapa aceea, devenind din ce în ce mai strălucitoare, într-un ritm remarcabil.

— Pe cine ai adus? întrebă Miles, părând neimpresionat. Nu vor ajunge suficient de repede.

Se opri. Waxillium își întoarse capul într-o parte și văzu groaza bruscă de pe fața lui Miles. O văzuse, în cele din urmă: o margine strălucitoare, în apropiere, o mică diferență în aer. Ca distorsiunea cauzată de căldura care se ridică de pe o stradă înfierbântată.

O bulă de viteză.

Miles se întoarse cu fața spre Marasi. Apoi fugi spre marginea bulei, departe de lumină. Încercând să scape.

Lumina de la celălalt capăt al tunelului deveni strălucitoare și câteva umbre se mișcară de-a lungul lui, atât de repede, încât era imposibil să distingi ce le mișca.

Marasi coborî bula ei. Lumina soarelui pătrunse dinspre groapa îndepărtată și umplu tunelul – chiar lângă locul unde

fusese bula – era un efectiv de peste o sută de polițiști în uniformă. Wayne stătea în fața lor, rânjind, purtând uniformă și pălărie de polițist, și o mustață falsă.

— Prindeți-l, băieți! spuse el, arătând cu degetul.

Ofițerii de poliție înaintară cu bâte, fără să se mai deranjeze cu arme. Miles țipă, opunându-se, încercând să se strecoare printre primii polițiști, apoi lovindu-i cu pumnul pe cei care puseseră mâna pe el. Nu era suficient de rapid și erau mult prea mulți. În câteva minute, îl imobilizaseră la pământ și înfășurau frânghii în jurul brațelor lui.

Waxillium se ridică cu grijă, cu un ochi închis din cauza umflăturii, o buză îi sângera, și simțea durere în partea laterală. Marasi îngenunche lângă el îngrijorată.

— Nu trebuia să-l confrunți, spuse Waxillium, simțind gustul sângelui. Dacă te-ar fi doborât la pământ, acolo ți-ar fi fost sfârșitul.

— Oh, taci, spuse ea. Nu ești singurul care poate să-și asume riscuri.

Planul de rezervă fusese direct, dar dificil. Începuse cu eliminarea tuturor subordonaților lui Miles. Chiar și unul dintre ei, rămas în viață, ar fi putut observa ce înseamnă bula de viteză și l-ar fi împușcat pe Waxillium și pe Marasi din exterior. Ei n-ar fi putut face nimic ca să împiedice așa ceva.

Dar dacă subordonații erau eliminați și lui Miles putea să i se distragă atenția suficient de mult, timp în care bula era ridicată, Wayne putea merge să adune o forță mare de poliție pentru a-l înconjura pe Miles, în timp ce el era neajutorat. El nu ar fi permis niciodată să se întâmple așa ceva dacă ar fi bănuit. Dar în interiorul bulei de viteză…

— Nu! țipă Miles. Dezlegați-mă! Sfidez oprimarea voastră!

— Ești un prost, îi spuse Waxillium, apoi scuipă sânge în lateral. Te lași izolat și abătut de la drumul tău, Miles. Ai uitat prima regulă din Ținuturile Necruțătoare.

Miles țipă, iar unul dintre polițiști îi puse un căluș la gură, în timp ce era legat strâns.

— Cu cât ești mai singur, spuse încet Waxillium, cu atât este mai important să ai pe cineva pe care să te poți baza.

CAPITOLUL 20

— Inspectorul general de poliție a hotărât să nu depună plângere împotriva asociatului tău pentru că s-a dat drept ofițer al legii, spuse Reddi.

Waxillium își atinse ușor buza cu batista. Se afla în secția de poliție cea mai apropiată de ascunzătoarea Efemerilor. Se simțea ca un reziduu rezultat din topirea metalelor, cu coaste rupte și jumătate din corp înfășurat în bandaje. Avea să rămână cu cicatrici din experiența asta.

— Inspectorul general de poliție, spuse Marasi, cu o voce apăsată, ar trebui *să se bucure* de ajutorul Lordului Waxillium – de fapt, ar fi trebuit să implore ajutorul Lordului Waxillium în tot acest timp.

Se așeză lângă el pe banchetă, stăruind, în mod protector.

— De fapt, el pare cu *adevărat* bucuros, spuse Reddi.

Acum, când Waxillium se uită mai atent, observă cum polițistul tot arunca priviri prin sediul instituției, către Brettin, inspectorul general de poliție. Reddi miji ușor ochii, și țuguie buzele. Era derutat de reacția calmă a superiorului său față de evenimente.

Waxillium era prea epuizat în acel moment ca să se mai deranjeze cu acea anomalie. De fapt, era frumos să audă că ceva se întâmpla în favoarea lui.

Chemat de unul dintre ceilalți polițiști, Reddi plecă. Marasi puse mâna pe brațul sănătos al lui Waxillium. El putu efectiv să-i *simtă* îngrijorarea pentru el, la nivel fizic, din felul în care ezita, din expresia feței.

— Te-ai descurcat bine, spuse Waxillium. Miles a fost captura ta, Lady Marasi.

— Nu eu sunt cea care a trebuit să fie bătută până la sânge.

— Rănile se vindecă, spuse Waxillium, chiar și la un cal bătrân ca mine. Să-l privesc cum mă atacă și să nu fac nimic… asta chiar a fost îngrozitor. Eu nu cred că aș fi suportat, dacă rolurile noastre ar fi fost inversate.

— Ai fi făcut-o. Ești făcut pentru asta. Ești întocmai omul pe care mi l-am imaginat, dar oarecum mai *real,* în același timp.

Marasi se uită la el, cu ochii mari și buzele țuguiate. Ca și cum voia să spună mai multe. Waxillium îi putu citi intenția în ochi.

— Chestia asta nu va merge, Lady Marasi, spuse el, cu blândețe. Sunt recunoscător pentru ajutorul tău. Foarte recunoscător. Dar relația pe care ți-o dorești între noi nu este posibilă. Îmi pare rău.

După cum era de așteptat, ea se îmbujoră.

— Desigur. N-am sugerat așa ceva. Râse forțat. De ce ai crede că… adică, e o chestie stupidă!

— Atunci, îmi cer scuze, spuse el.

Deși, desigur, amândoi știau ce însemna schimbul acela de replici. Waxillium simți un regret profund. *Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânăr…*

Nu era vorba de vârstă în sine. Era vorba despre ceea ce făcuseră din el toți acei ani. Când te-ai uitat la o femeie pe care ai iubit-o, cum moare de propriul tău foc de armă, când ai văzut un vechi coleg și respectat legiuitor cum devine rău, lucrurile acestea te afectau. Îți sfâșiau sufletul. Iar *acele* răni nu se vindecau la fel de ușor precum rănile de pe corp.

Femeia aceasta era tânără, plină de viață. Nu merita pe cineva care era, în esență, numai cicatrici învelite într-o piele groasă sub forma unei haine uscate de soare.

În cele din urmă, Brettin, inspectorul general de poliție, veni să vorbească cu ei. Avea o ținută la fel de rigidă ca și până atunci și își ducea sub braț pălăria de polițist.

— Lord Waxillium, spuse el într-un monoton.

— Inspectare.

— Pentru eforturile tale de astăzi, am cerut ca Senatul să vă dea o împuternicire de reprezentare la nivelul întregului oraș.

Waxillium clipi surprins.

— Dacă nu sunteți informat, continuă Brettin, să știți că aceasta vă oferă dreptul de a investiga și de a aresta, ca și cum ați fi membru al forțelor de poliție, suficient pentru a autoriza acțiuni precum cea de aseară.

— Este un gest… foarte atent din partea dumneavoastră, spuse Waxillium.

— Este singura modalitate de a vă scuza acțiunile, fără a atrage rușinea asupra acestei instituții. Am predat cererea și, dacă avem noroc, nimeni nu își va da seama că ați lucrat singur noaptea trecută. De asemenea, nu doresc să simțiți că *sunteți nevoit* să lucrați singur. Experiența dumneavoastră ar putea fi utilă pentru orașul acesta.

— Cu tot respectul, domnule, spuse Waxillium, aceasta este o schimbare considerabilă față de punctul de vedere pe care l-ați avut la ultima noastră întâlnire.
— Am avut ocazia să mă răzgândesc, spuse Brettin. Ar trebui să știți că în curând mă voi pensiona. Un nou inspector general de poliție va fi numit în locul meu, dar va fi obligat să accepte mandatul Senatului în ceea ce vă privește, dacă această propunere va fi acceptată.
— Eu…
Waxillium nu prea știa cum să răspundă.
— Vă mulțumesc.
— E pentru binele Orașului. Desigur, rețineți că, dacă abuzați de acest privilegiu, el va fi, fără îndoială, revocat.
Brettin dădu din cap, într-un mod ciudat, și se retrase.
Waxillium se scărpină în bărbie, urmărindu-l. Categoric, acolo se întâmpla ceva ciudat. Aproape că era o persoană total diferită. Wayne trecu pe lângă el, înclinându-și pălăria norocoasă – care era plină de sânge pe o parte – și rânji când se apropie de Waxillium și Marasi.
— Poftim, spuse Wayne, dându-i, pe ascuns, lui Waxillium ceva înfășurat într-o batistă. Era neașteptat de greu. Ți-am făcut rost de o altă armă precum celelalte.
Waxillium oftă.
— Nu te îngrijora, spuse Wayne. Am dat la schimb un fular foarte drăguț.
— Și de unde ai făcut tu rost de fular?
— De la unul din tipii ăia morți, pe care i-ai împușcat tu, spuse Wayne. Deci nu am furat. La urma urmei, n-o să mai aibă nevoie de el.
Wayne părea foarte mândru de el însuși.
Waxillium îndesă arma în tocul gol. În celălalt toc era „Răzbunarea”. Marasi căutase prin ascunzătoare după ce fusese luat Miles și îi recuperase arma lui Waxillium. Era un lucru bun. Ar fi fost trist să supraviețuiască după noaptea aceea, doar ca apoi să-l omoare Ranette.
— Deci, spuse Marasi, ai schimbat fularul unui om mort pentru pistolul altui om mort. Dar… arma i-a aparținut unui mort, deci, după aceeași logică…
— Nu încerca, spuse Waxillium. Logica nu funcționează la Wayne.

— Am cumpărat o protecție împotriva ei de la o ghicitoare în palmă, explică Wayne. Mă lasă să adun doi cu doi și să fac o șmecherie.

— Eu… nu am răspuns la asta, spuse Marasi.

— Tehnic vorbind, ce ai zis tu acum *a fost* un răspuns, zise Wayne.

— Se pare că l-au pescuit pe armurierul acela afară din canal pentru tine, Wax, și e în viață. Nu este chiar fericit, dar e în viață.

— A descoperit cineva ceva în legătură cu celelalte femei care au fost răpite? întrebă Waxillium.

Wayne aruncă o privire spre Marasi, care clătină din cap. Nimic. Poate că Miles va ști unde sunt.

Dacă va vorbi, se gândi Waxillium. Miles încetase a mai simți durerea cu mult timp în urmă. Waxillium nu era sigur cum vor proceda la interogarea lui.

Waxillium simțea că, prin faptul că nu salvase celelalte femei, eșuase în mare măsură. Jurase că o va aduce pe Steris înapoi, și făcuse întocmai. Dar un rău și mai mare fusese comis.

Oftă când se deschise ușa spre biroul căpitanului și ieși Steris. Doi polițiști seniori îi luaseră o declarație, după ce luaseră declarații de la Waxillium și de la Wayne. Cei doi polițiști făcură semn să intre Marasi, iar ea plecă, aruncând o privire peste umăr, spre Waxillium. Îi spusese să fie sinceră și directă cu ei și să nu ascundă nimic din ceea ce făcuse el sau Wayne. Deși, dacă putea, era bine să tăinuiască rolul lui Ranette.

Wayne își făcu de lucru prin locul în care niște polițiști își mâncau sendvișurile de dimineață. Îl priviră cu suspiciune, dar – din experiență – Waxillium era convins că Wayne îi va face să râdă în curând și ei îi vor cere să li se alăture. *Oare el măcar înțelege ce face?* se întrebă Waxillium când Wayne începu să le explice polițiștilor despre luptă. *Sau face totul din instinct?*

Waxillium îl urmări o clipă înainte de a-și da seama că Steris se apropiase de el. Se așeză pe scaunul care se afla direct în fața lui, afișând o ținută corespunzătoare. Își aranjase părul și, cu toate că rochia îi era ruptă din ziua în care fusese răpită, părea relativ calmă.

— Lord Waxillium, spuse ea. Consider că este necesar să îți prezint mulțumirile mele.

— Sper că necesitatea nu este prea împovărătoare, spuse Waxillium, printre dinți.

— Doar prin faptul că vine… este necesară… după o captivitate împovărătoare. Ar trebui să știi că nu am fost atinsă în mod indecent de cei care m-au capturat. Am rămas pură.

— La naiba, Steris! Mă bucur, dar nu era necesar să aflu așa ceva.

— Ai aflat, spuse ea, cu fața impasibilă. Presupunând că îți mai dorești să continuăm cu aranjamentele de nuntă.

— Nu are importanță, oricum ar sta lucrurile. În plus, credeam că noi nu am ajuns încă la acea etapă. Nici măcar nu am anunțat că suntem într-o relație.

— Da, deși cred că acum ne putem modifica programul stabilit anterior. Vezi tu, este de așteptat ca o salvare dramatică, așa cum ai făcut-o tu, să creeze o efuziune a emoțiilor mele. Ceea ce cândva ar fost probabil un scandal va fi, în schimb, privit ca un eveniment romantic. Am putea, în mod real, să anunțăm o logodnă săptămâna viitoare și să facem să fie acceptată în înalta societatea fără îngrijorare sau comentarii.

— Presupun că e bine așa.

— Da. Atunci, dorești să înaintez demersurile legate de contractul nostru?

— Nu te deranjează că m-am întors la obiceiurile ticăloase din trecutul meu?

— Mai degrabă cred că aș fi fost moartă în curând, dacă nu ai fi făcut-o, spuse Steris. Nu sunt în măsură să mă plâng.

— Intenționez să continui la fel, o avertiză Waxillium. Nu în fiecare zi, căutând să mă iau la bătaie sau ceva de genul ăsta. Dar am primit o împuternicire – și o ofertă – de a mă implica în chestiunile polițienești din oraș. Am de gând să mă ocup de această problemă ocazională care necesită o atenție deosebită.

— Fiecare domn are nevoie de un hobby, spuse ea, calmă. Și, având în vedere slăbiciunile unor bărbați pe care îi cunosc, lucrul acesta nu ar fi o problemă prin comparație cu ei. Se aplecă înainte. Pe scurt, milord, eu te accept așa cum ești. Noi doi am trecut de vârsta la care să ne așteptăm la schimbări realiste din partea celuilalt. Voi accepta acest lucru la tine dacă și tu mă accepți. Am și eu defectele mele, așa cum cei trei pretendenți ai mei dinainte au ținut să-mi explice – pe larg –

prin comunicări scrise.

— Eu nu mi-am dat seama.

— Nu este o problemă demnă de atenția ta, serios, spuse ea. Deși eu credeam că ți-ai dat seama că nu mi-am dorit această potențială uniune fără – să nu te superi că-ți spun – fără o doză de disperare.

— Înțeleg.

Steris ezită; apoi păru că dispare puțin din atitudinea ei rece. O parte din stăpânirea de sine, din voința ei de oțel, dispărură. Brusc, părea obosită. Uzată. Deși, în spatele acelei măști, Waxillium observă ceva ce putea fi afecțiune pentru el. Ea își împreună mâinile în față.

— Eu nu mă pricep… la oameni, Lord Waxillium. Îmi dau seama de asta. Dar, trebuie să subliniez faptul că ai mulțumirile mele pentru ceea ce ai făcut. Vorbesc din profunzimea a tot ce sunt. Mulțumesc.

El îi întâlni privirea și încuviință din cap.

— Deci, spuse ea, pe un ton ca de afaceri. Avansăm cu logodna noastră?

El ezită. Nu exista niciun motiv să nu o facă, dar o parte din el descoperi că el se considera un laș. Dintre cele două oferte din ziua aceea – una nerostită, cealaltă directă – aceasta era cea pe care o lua în calcul?

Aruncă o privire spre camera în care Marasi dădea declarație despre implicarea ei în această harababură. *Era* fascinantă. Frumoasă, inteligentă, motivată. După toată logica și rațiunea, ar fi trebuit să fie complet îndrăgostit ea.

De fapt, ea îi amintea mult de Lessie. Poate că aceasta era problema.

— Continuăm cu planurile de logodnă, spuse el, întorcându-se înapoi spre Steris.

EPILOG

Marasi asistă la execuția lui Miles. Daius, procurorul-șef, o sfătuise să nu facă acest lucru. El nu participa niciodată la execuții.

Se așeză pe balconul exterior, singură, urmărindu-l pe Miles cum urcă treptele spre platforma de tragere. Ea se afla deasupra locului de execuție.

Miji ochii, amintindu-și de Miles cum stătuse în acea încăpere subterană, în întuneric și ceață, cu o armă îndreptată spre ascunzătoarea ei. Avusese o armă la tâmplă de trei ori în intervalul acela de două zile, dar singura dată când crezuse cu adevărat că avea să moară fusese când văzuse privirea lui Miles. Cruzimea lipsei de emoție, superioritatea.

Se înfioră. Timpul dintre atacul Efemerilor de la nuntă și capturarea lui Miles fusese mai puțin de o zi și jumătate. Și totuși simțea că în acea perioadă îmbătrânise cu douăzeci de ani. Era ca o formă de Allomanție temporală, o bulă de viteză ridicată doar în jurul ei. Lumea era diferită acum. Aproape că fusese ucisă, ucisese la rândul ei pentru prima dată, se îndrăgostise și fusese respinsă. Acum ajutase să fie condamnat la moarte un fost erou din Ținuturile Necruțătoare.

Miles se uită cu dispreț la polițiștii care îl legau de stâlp. Avusese aceeași expresie aproape tot timpul procesului – primul la judecata la care ea ajutase ca avocat, deși Daius fusese conducătorul acestui caz. Procesul se derulase repede, în ciuda caracterului său important și a mizei mari. Miles nu își negase fărădelegile.

Se părea că se considera nemuritor. Chiar și când stătea acolo, în picioare – cu metalmințile înlăturate, o duzină de puști armate și îndreptate spre el –, nu părea să creadă că va muri. Mintea umană era foarte pricepută să se păcălească pe ea însăși, să țină la distanță disperarea inevitabilității. Ea mai văzuse privirea aceea la Miles. Fiecare om o avea, când era tânăr. Și fiecare om, în cele din urmă, o vedea ca pe o minciună.

Puștile au fost ridicate la umăr. Poate că acum Miles însuși avea să recunoască, într-un final, acea minciună. Când armele traseră, Marasi își dădu seama că se putea considera mulțumită. Și asta o tulbură foarte mult.

#

Waxillium urcă în trenul spre Dryport. Încă îl mai durea piciorul, mergea cu un baston, și purta un bandaj în jurul pieptului ca să-l ajute la coastele rupte. O săptămână nu era nici pe departe suficientă ca să se vindece după evenimentele prin care trecuse. Probabil nu ar fi trebuit să se dea jos din pat.

Șchiopătă spre capătul coridorului în vagonul de clasa întâi, trecând pe lângă încăperi private frumos mobilate. Numără până la cel de-al treilea compartiment în vreme ce trenul se ostenea în mișcare. Intră, lăsând ușa deschisă, și se așeză pe unul dintre scaunele bine căptușite, de lângă fereastră. Era fixat de podea, și se așeză în fața unei mese mici, cu un singur picior lung. Era curbat și subțire, precum gâtul unei femei.

La scurt timp după aceea, auzi pași pe coridor. Ezitară la ușă. Waxillium privea peisajul care se derula prin fața lui, afară.

— Salut, unchiule, spuse el, întorcându-se să se uite la bărbatul din pragul ușii.

Lordul Edwarn Ladrian intră în compartiment, mergând cu un baston din fanon de balenă și purtând haine elegante.

— Cum m-ai găsit? întrebă el, așezându-se pe celălalt scaun.

— Câțiva dintre Efemerii pe care i-am interogat, spuse Waxillium. Au descris un om pe care Miles l-a numit „Domnul Suit”. Nu cred că te-a mai recunoscut cineva în descriere. Din câte înțeleg, erai ca un pustnic în timpul celor zece ani care au dus la „moartea” ta. Bineînțeles, cu excepția scrisorilor tale către ziarele mari în legătură cu chestiunile politice.

Nu acesta era răspunsul exact la întrebare. Waxillium găsise acest tren și acest vagon, pe baza numerelor scrise în cutia de trabucuri a lui Miles, cea pe care o găsise Wayne. Căi ferate. Toți ceilalți credeau că erau trenuri pe care Efemerii plănuiseră să le atace, dar Waxillium văzuse un tipar diferit. Miles urmărise mișcările domnului Suit.

— Interesant, spuse Lordul Edwarn.

Scoase o batistă din buzunar și își șterse degetele când intră un servitor, aducând o tavă cu mâncare și așezând-o pe masă, în fața lui. Un altul îi turnă vin. El le făcu semn cu mâna să aștepte în fața ușii.

— Unde este Telsin? întrebă Waxillium.

— Sora ta este în siguranță.

Waxillium închise ochii și își înăbuși izbucnirea de emoție. O crezuse moartă în epava de trăsură care se presupunea că luase viața unchiului său, dar Wax își asumase emoțiile, așa cum erau ele. Trecuseră ani întregi de când nu își văzuse sora.

Atunci, de ce faptul că a aflat că trăia avea o însemnătate atât de puternică pentru el? Nici nu putea măcar să definească ce *fel* de emoții simțea.

Se forță să își țină ochii deschiși. Lordul Edwarn se uita la el, ținând în mână un pahar de vin alb, cristalin.

— Ai bănuit lucrul acesta, spuse Edward. În tot acest timp, ai bănuit că nu eram mort. De aceea ai recunoscut orice descriere făcută de acei ticăloși. Mi-am schimbat stilurile de îmbrăcăminte, tunsoarea și chiar mi-am ras și barba.

— Nu ar fi trebuit să-l pui pe majordomul tău să mă omoare, spuse Waxillium. Fusese de prea mult timp un angajat în familie și era prea pregătit să mă ucidă, ca să fi fost angajat de către Efemeri într-un timp atât de scurt. Înseamnă că lucra pentru altcineva și că lucrase de ceva vreme. Cel mai simplu răspuns a fost că el încă lucra pentru persoana pe care o servise ani la rând.

— Ah. Bineînțeles, tu nu trebuia să știi că el a provocat explozia.

— Vrei să spui că nu trebuia să supraviețuiesc.

Lordul Ladrian ridică din umeri.

— De ce? întrebă Waxillium, înclinându-se în față. De ce să mă aduci înapoi, doar ca apoi să dai ordin să fiu ucis? De ce să nu aranjezi ca altcineva să preia titlul casei?

— Hinston urma să îl ia, spuse Lordul Ladrian, ungând o chiflă cu unt. Boala lui a fost… regretabilă. Planurile erau deja în derulare. N-am avut timp să caut alte opțiuni. În plus, speram – evident, fără vreun temei – că ți-ai depășit sentimentul exacerbat de moralitate pe care l-ai avut în copilărie. Speram să fii o resursă pentru mine.

La naiba, îl urăsc pe bărbatul ăsta, se gândi Waxillium, revenindu-i în minte amintiri din copilăria lui. Plecase în Ținuturile Necruțătoare, în parte, pentru a scăpa de vocea aceea condescendentă.

— Am venit după celelalte patru femei răpite, spuse

Waxillium.

Domnul Ladrian luă o înghițitură de vin.

— Crezi că voi renunța la ele, pur și simplu?

— Da. Altfel, te voi deconspira.

— Fă-o! Lordul Ladrian părea amuzat. Unii te vor crede. Alții vor crede că ești nebun. Niciuna dintre reacții nu mă va opri pe mine sau pe colegii mei.

— Pentru că ai fost deja învins, spuse Waxillium.

Lordul Ladrian aproape că se înecă cu chifla. Râse, lăsând-o pe masă.

— Asta crezi tu cu sinceritate?

— Efemerii au dispărut, spuse Waxillium, Miles este executat chiar în timp ce vorbim și știu că tu l-ai finanțat. Am capturat bunurile pe care le-ați furat, deci nu ai câștigat nimic din toate astea. Evident, de la început, nu ai avut prea multe fonduri. Altfel nu ai fi avut nevoie de Miles și de echipa lui ca să facă jafurile.

— Te asigur, Waxillium, că suntem *foarte* solvabili. Mulțumesc. Și nu vei găsi nicio dovadă că eu sau asociații mei am avut ceva de-a face cu jafurile. Noi i-am închiriat spațiul lui Miles, dar de unde să știm noi ce punea el la cale? Harmony! Era un legiuitor respectat.

— Tu ai luat femeile.

— Nu există nicio dovadă în acest sens. Doar speculații din partea ta. Câțiva dintre Efemeri vor jura pe mormintele lor că Miles a violat și a ucis femeile acelea. Știu sigur că unul dintre acei Efemeri a supraviețuit. Deși încă *sunt* curios cum de m-ai găsit aici, în acest tren special.

Waxillium nu dădu niciun răspuns anume. În schimb, îi spuse:

— Știu că ești ruinat. Spune ce vrei, eu văd asta. Dă-mi femeile și pe sora mea. Voi recomanda judecătorilor să ți se arate clemență. Da, ai finanțat un grup de jefuitori ca un mijloc de a face investiții cu mize mari. Dar tu le-ai spus în mod explicit să nu rănească pe nimeni și nu tu ai fost cel care a apăsat pe trăgaci și l-ai omorât pe Peterus. Bănuiesc că vei scăpa de execuție.

— Bănuiești atât de multe lucruri, Waxillium, spuse Lordul Ladrian. Băgă mâna în buzunarul de la sacoul lui și scoase un ziar îndoit și o agendă subțire, neagră, din piele. Le așeză pe

masă, ziarul deasupra. Finanțarea unui grup de hoți ca mijloc de a face investiții cu mize mari? Chiar crezi că *într-adevăr* despre așa ceva a fost vorba?

— Despre așa ceva și despre răpirea femeilor, spuse Waxillium. Probabil ca un mijloc de a le stoarce de bani familiile.

Ultima parte era o minciună. Waxillium nu credea nicio clipă că era vorba despre extorcare. Unchiul său plănuia ceva și, având în vedere liniile genealogice ale acelor femei, Waxillium bănuia că Marasi avea dreptate. Era vorba despre Allomanție.

Nutrea o speranță că unchiul lui nu era implicat în… reproducerea propriu-zisă. Ideea în sine îl făcea pe Waxillium să se simtă stânjenit. Poate că Ladrian doar vindea femeile altcuiva.

Ce speranță ciudată!

Ladrian bătu ușor cu degetele în ziar. Titlul era despre știrea care circula în tot orașul. Casa Tekiel era pe punctul de a se prăbuși. Avuseseră parte de prea multă publicitate proastă în jaful din săptămâna anterioară, chiar dacă marfa fusese recuperată. Lucrul acesta, împreună cu alte probleme financiare grave…

Alte probleme financiare grave.

Waxillium citi cu atenție ziarul. Afacerea principală a casei Tekiel era securitatea. Asigurările. *La naiba!* se gândi el, făcând legătura.

— O serie de atacuri direcționate, spuse Ladrian, aplecându-se înainte, părând mulțumit de el însuși. Casa Tekiel este condamnată. Ei datorează plăți pentru prea multe pierderi de mare însemnătate. Aceste atacuri, precum și cererile de asigurare i-au devastat pe ei și integritatea lor financiară. Acționarii societății și-au vândut cotele pe sume de nimic. Ai spus că finanțele mele erau slabe. Asta doar pentru că ele au fost dedicate unei sarcini anume. Totuși, te-ai întrebat de ce casa ta este săracă?

— Ai luat tu totul, presupuse Waxillium. Ai direcționat banii din veniturile casei în… ceva. Undeva.

— Tocmai am pus stăpânire pe una dintre cele mai puternice instituții financiare din oraș, spuse Ladrian. Materialele furate sunt acum returnate, așa că, în timp ce ne-am asumat datoriile lui Tekiel prin cumpărarea lor, cererile pentru bunuri pierdute

vor fi curând anulate. Întotdeauna m-am așteptat ca Miles să fie prins. Planul acesta nu ar fi funcționat fără capturarea lui.

Waxillium închise ochii, simțind o teamă îngrozitoare. *Am alergat după pui în tot acest timp,* își dădu el seama. *În timp ce altcineva fura caii.* Nu era vorba despre jafuri, nici măcar despre răpiri. Era vorba despre fraude cu asigurări.

— Aveam nevoie doar de dispariția *temporară* a bunurilor, spus Edwarn. Și totul a funcționat perfect. Mulțumesc.

#

Gloanțele trecură cu viteză prin corpul lui Miles. Marasi se uită, ținându-și respirația, forțându-se să nu tresară. Era timpul să înceteze a mai fi copil.

Era împușcat din nou. Ochii ei se deschiseră, nervii i se încleștară, putu să privească îngrozită cum rănile lui începură să se vindece. Ar fi trebuit să fie imposibil. Îl căutaseră cu atenție să vadă dacă mai are metalminți. Cu toate acestea, găurile de gloanțe se închiseră și zâmbetul lui deveni larg, iar privirea sălbatică.

— Sunteți niște proști! strigă Miles către plutonul de tragere. Într-o zi, oamenii aurii și roșii, purtătorii ultimului metal, vor *veni* la voi. Și veți *fi* conduși de ei.

Traseră din nou. Mai multe gloanțe pătrunseră prin Miles. Rănile se închiseră din nou, dar nu în totalitate. Nu avea suficientă putere de vindecare depozitată într-un fel de ultima metalminte pe care o ascunsese. Marasi se trezi că tremură, în timp ce o a patra rafală îi lovi corpul, făcându-l să aibă spasme.

— Venerați, spuse Miles, glasul slăbindu-i și din gură țâșnindu-i sânge. Venerați-l pe Trell și așteptați…

Cea de-a cincea rafală de gloanțe lovi și, de data aceasta, niciuna dintre răni nu i se vindecă. Miles se lăsă în legăturile cu care era prins, cu ochii deschiși și fără viață, privind la pământul din fața lui.

Polițiștii păreau extrem de tulburați. Unul dintre ei se grăbi să verifice dacă are puls. Marasi se cutremură. Chiar până înainte de sfârșit, Miles nu păruse că acceptă moartea.

Dar acum *era* mort. Un Creator-de-Sânge ca el se putea vindeca în mod repetat, dar, dacă vreodată se opreau efectiv din vindecare – și își lăsau rănile să-i epuizeze – ar fi murit ca

oricine altcineva. Doar ca să se asigure, cel mai apropiat polițist ridică o pușcă și îl împușcă pe Miles de trei ori pe partea laterală a capului. Lucrul acesta era destul de înspăimântător, iar Marasi trebui să-și ferească privirea.

Se terminase. Miles O-Sută-de-Vieți *era* mort.

Totuși, când se întoarse, ea văzu o siluetă care urmărea totul din umbrele de dedesubt, ignorată de către polițiști. Bărbatul se întoarse, roba neagră unduindu-i-se, și ieși pe o poartă care ducea pe alee.

#

— Nu este vorba numai de asigurare, spuse Waxillium, întâlnind privirea lui Edwarn. Tu ai luat femeile.

Edwarn Ladrian nu spuse nimic.

— Te voi opri, unchiule, spuse încet Waxillium. Nu știu ce faci cu femeile acelea, dar *voi găsi* o cale să te opresc.

— Oh, te rog, Waxillium, spuse Edwarn. Automulțumirea ta era suficient de obositoare când erai tânăr. Însăși moștenirea ta ar trebui să te facă mai bun.

— Moștenirea mea?

— Ești dintr-o familie cu sânge nobil, spuse Ladrian. Ai legătură directă cu însuși Consilierul Zeilor. Ești Twinborn și un Allomant puternic. Cu mare regret am ordonat moartea ta și am făcut-o numai sub presiunea colegilor mei. Am bănuit, chiar am sperat, că vei supraviețui. Lumea aceasta are nevoie de tine. De noi.

— Vorbești ca Miles, spuse Waxillium, surprins.

— Nu, spuse Ladrian. El vorbea ca *mine.* Își aranjă batista în guler, apoi începu să mănânce. Dar tu nu ești pregătit. Mă voi ocupa să ți se trimită informațiile corespunzătoare. Pentru moment, poți să te retragi și să reflectezi la ce ți-am spus.

— Nu cred, spuse Waxillium, băgând mâna în sacou, după armă.

Ladrian ridică privirea cu o expresie compătimitoare. Waxillium auzi cum se ridică piedicile unor arme și aruncă o privire spre lateral, unde câțiva bărbați tineri, îmbrăcați în costume negre, stăteau pe coridorul de afară. Niciunul nu purta metal pe corpul său.

— Am aproape douăzeci de Allomanți în acest tren,

Waxillium, spuse Edwarn, cu o voce glacială. Și tu ești rănit, abia poți să umbli. Nu ai nici cea mai mică dovadă împotriva mea. Ești sigur că vrei să începi lupta asta?

Waxillium ezită. Apoi mormăi și se întinse în față cu mâna goală pentru a arunca mâncarea de pe masa unchiului său. Vasele și mâncarea căzură pe podea cu o izbitură, în timp ce Waxillium se aplecă înainte, înfuriat.

— Te voi ucide într-o bună zi, unchiule.

Edwarn se lăsă înapoi pe spate, fără să se simtă amenințat.

— Duceți-l în spatele trenului. Aruncați-l de-acolo! O zi bună, Waxillium.

Waxillium încercă să pună mâna pe unchiul său, dar oamenii lui intrară repede, îl prinseră și îl traseră de acolo. Partea lui laterală și piciorul îi străfulgerară de durere la acest tratament. Edwarn avea dreptate în privința unui singur lucru. Aceasta nu era o zi potrivită pentru luptă.

Dar ziua aceea *avea să vină.*

Waxillium îi lăsă să-l tragă în jos pe hol. Deschiseră ușa de la capătul trenului și îl aruncară afară spre șinele de dedesubt pe care mergeau cu viteză. Se prinse cu Allomanție, după cum, fără îndoială, se și așteptaseră să facă, și ateriză ca să urmărească trenul cum se îndepărta în viteză.

#

Marasi fugi pe aleea de lângă clădirea secției de poliție. Simțea ceva tulburător, o curiozitate puternică pe care nu o putea descrie. *Trebuia* să afle cine era silueta aceea.

Întrezări tivul robei întunecate dispărând după colț. Alergă într-acolo, ținându-și strâns poșeta, și băgând mâna înăuntru după revolverul cel mic pe care i-l dăduse Waxillium.

Ce fac? se gândi o parte din mintea ei. *Alerg singură pe o alee?* Nu era un lucru deosebit de inteligent. Dar ea, pur și simplu, *simțea* că trebuia să meargă mai departe.

Alergă o distanță scurtă. Oare pierduse silueta aceea din vedere? Se opri la o intersecție, unde o alee și mai mică se ramifica din prima. Curiozitatea ei era aproape insuportabilă.

La intrarea pe aleea mai mică stătea, așteptând-o, un bărbat înalt, într-o robă neagră.

Marasi simți că i se taie respirația și se dădu înapoi. Bărbatul

avea aproape doi metri înălțime și roba care îl înfășură îi dădea un aspect sinistru. Își ridică mâinile palide și își dădu jos gluga, expunând un cap ras și o față care era tatuată în jurul ochilor într-un model complicat.

Împinse în acei ochi, cu vârful în față, păreau două crampoane groase de cale ferată. Una dintre orbite era deformată, ca și cum ar fi fost zdrobită, cicatrici vindecate de mult și creste osoase sub piele îi delimitau tatuajele.

Marasi știa această creatură din mitologie, dar, văzând-o în fața ei, se simți distantă, îngrozită.

— Ochi-de-Fier, șopti ea.

— Îmi cer scuze că te-am adus aici așa, spuse Ochi-de-Fier. Avea o voce liniștită și răgușită.

— Așa? repetă ea, vocea ei sunând aproape ca un țipăt.

— Cu Allomanție emoțională. Câteodată trag prea tare. N-am fost niciodată la fel de bun la treaba asta precum era Breeze. Fii calmă, copilă. Nu-ți voi face rău.

Simți un calm brusc, deși i se păru extrem de nefiresc, iar Marasi făcu să-i fie și mai rău. Era calmă, dar se simțea rău. N-ar trebui să fii calm când vorbești cu Moartea întruchipată.

— Prietenul tău, spuse Ochi-de-Fier, a descoperit ceva foarte periculos.

— Și vrei să se oprească?

— Să se oprească? spuse Ochi-de-Fier. Deloc. Doresc ca el să fie informat. Harmony are opinii precise despre felul în care trebuie făcute lucrurile. Nu sunt întotdeauna de acord cu el. În mod ciudat, convingerile sale specifice necesită ca el să permită acest lucru. Aici. Ochi-de-Fier căută în pliurile robei și scoase o carte mică. Există informații aici. Păzește-o cu grijă. Poți să o citești, dacă vrei, dar înmânează-i-o lui Lord Waxillium din partea mea.

Marasi luă cartea.

— Poftim? spuse ea, încercând să se opună amorțelii pe care el o crease în interiorul ei.

Oare chiar vorbea cu o figură mitologică? Înnebunea? Abia dacă se mai putea gândi la un răspuns.

— Dar de ce nu i-ai dus-o tu însuți?

Ochi-de-Fier răspunse cu un zâmbet, ținându-și buzele strânse, privind-o cu capetele acelor crampoane argintii.

— Am sentimentul că ar fi încercat să mă împuște. Lui nu-i

plac întrebările la care încă nu s-a găsit răspuns, dar face munca fratelui meu și mă simt înclinat să încurajez acea muncă. O zi bună, Lady Marasi Colms.

Ochi-de-Fier se întoarse, mantia îi foșni, și se îndepărtă pe alee. Își puse gluga pe cap în timp ce mergea, apoi se ridică în aer, propulsat de Allomanție peste vârfurile clădirilor din apropiere. Dispăru din vedere.

Marasi strânse cartea în mână, apoi o puse în geantă tremurând.

#

Waxillium ateriză la gară, lăsându-se în jos pe șine cât de ușor putu, din zborul lui Allomantic. Aterizarea făcu să-l doară piciorul.

Wayne stătea pe peron, cu picioarele ridicate pe un butoi, fumând din pipă. Brațul îi era încă într-un bandaj. Nu putea să și-l vindece repede – nu mai avea niciun strop de sănătate depozitată. Dacă ar fi încercat să stocheze puțină sănătate, atunci doar s-ar fi vindecat mai lent în timpul acelui proces, apoi s-ar fi vindecat mai repede în timp ce își lovea ușor metalmintea, totul terminându-se fără niciun câștig net.

Wayne citea un roman mic pe care îl luase din buzunarul cuiva în călătoria lor cu trenul spre Moșii. Lăsase un glonț de aluminiu la schimb, care valora cel puțin de o sută de ori prețul cărții. În mod ironic, persoana care îl găsea avea, probabil, să-l arunce, fără să-și dea vreodată seama de valoarea lui.

Va trebui să vorbesc cu el din nou despre asta, gândi Waxillium, urcând pe peron. *Dar nu astăzi.* Astăzi, aveau alte griji.

Waxillium se alătură prietenului său, dar continuă să privească fix, spre sud. Spre oraș și unchiul său.

— E o carte destul de bună, spuse Wayne, întorcând o pagină. Ar trebuie s-o încerci. E despre iepurași. Ei vorbesc. Cel mai al naibii lucru pe care l-am văzut vreodată.

Waxillium nu răspunse.

— Deci, era unchiul tău? întrebă Wayne.

— Da.

— Nasol. Atunci îți datorez o bancnotă de cinci.

— Pariul era pe douăzeci.

— Da, dar îmi datorezi cincisprezece.

— Serios?

— Sigur, pentru pariul pe care l-am făcut că o să sfârșești ajutându-mă să lupt cu Efemerii.

Waxillium se încruntă, uitându-se la prietenul său.

— Nu-mi amintesc pariul ăla.

— Nu erai acolo când l-am pus.

— Nu eram acolo?

— Nu.

— Wayne, nu poți să faci pariuri cu oamenii când nu sunt acolo.

— Pot, spuse Wayne, îndesând cartea în buzunar și ridicându-se, dacă *ar fi trebuit* să fie acolo. Și tu ar fi trebuit să fii, Wax.

— Eu… Cum să răspund la asta? Voi fi. De acum înainte.

Wayne dădu din cap, aprobator, mergând lângă el și privind spre Elendel. Orașul se înălța în depărtare, cei doi zgârie-nori concurenți ridicându-se într-o parte a orașului, iar altele mai mici crescând precum cristalele din centrul metropolei în expansiune.

— Știi, spuse Wayne, întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să vin aici, să găsesc civilizația și toate acelea. Nu mi-am dat seama.

— De ce să-ți dai seama? întrebă Waxillium.

— Că *asta* era cu adevărat partea mai dură a lumii, a spus Wayne. Că viața noastră a fost ușoară, departe, dincolo de munți.

Waxillium își dădea seama că încuviințează din cap.

— Câteodată poți să fii foarte înțelept, Wayne.

— E datorită gândirii mele, amice, spuse Wayne, bătându-se ușor pe cap, îngroșându-și accentul. Asta fac eu cu creierul meu. Cel puțin câteodată.

— Și în restul timpului?

— În restul timpului, nu mă gândesc atât de mult. Pentru că, dacă aș face-o, aș fugi înapoi acolo unde lucrurile sunt simple. Înțelegi?

— Înțeleg. Dar trebuie să rămânem, Wayne. Am de lucru aici.

— Atunci rezolvăm treaba, spuse Wayne. Așa cum facem întotdeauna.

Waxillium îl aprobă, dând din cap, apoi căută în mânecă și

scoase un carnețel negru, subțire.

— Ce-i ăla? întrebă Wayne, luându-l, curios.

— Agenda unchiului meu, spuse Waxillium. Plină cu întâlniri și notițe.

Wayne fluieră încet.

— Cum ai luat-o? Ciocnire cu umărul?

— Golirea mesei, spuse Waxillium.

— Frumos. Mă bucur să știu că te-am învățat *ceva* util în timpul anilor noștri împreună. Ce-ai dat la schimb pentru asta?

— O amenințare, spuse Waxillium, privind înapoi spre Elendel. Și o promisiune.

Le va duce la îndeplinire. Conform onoarei din Ținuturile Necruțătoare. Când unul dintre ai tăi o ia razna, e datoria ta să îndrepți lucrurile.

ARS ARCANUM

Scurt tabel de referință privind metalele

(în această coloană introduceți simbolul de mai jos din Fontul pentru Simbolurile Aliajelor)	Metal	Putere Allomantă	Putere Feruchimică
1	Fier	Trage de sursele de metal din apropiere	Depozitează greutate fizică
2	Oțel	Împinge în sursele de metal din apropiere	Depozitează viteză fizică
3	Cositor	Intensifică simțurile	Depozitează simțuri
4	Fludor	Intensifică abilitățile fizice	Depozitează forță fizică
5	Zinc	Provoacă (Ațâță) emoțiile	Depozitează viteză mentală
6	Alamă	Calmează (Domolește) emoțiile	Depozitează căldură
7	Cupru	Ascunde pulsațiile Allomante	Depozitează amintiri
8	Bronz	Permite auzirea pulsațiilor Allomante	Depozitează conștientizare
9	Cadmiu	Încetinește timpul	Depozitează respirație
K	Aliaj fuzibil	Accelerează timpul	Depozitează energie
M	Aur	Dezvăluie sinele trecut	Depozitează sănătate
N	Electru	Dezvăluie viitorul	Depozitează hotărâre
W	Crom	Șterge rezervele Allomante ale țintei	Depozitează noroc

Y	Nicrosil	Crește arderea Allomantă a țintei	Depozitează învestitură
Z	Aluminiu	Șterge rezervele Allomantice interne	Depozitează identitate
S	Duraluminiu	Crește următorul metal ars	Depozitează conexiune

LISTĂ DE METALE

ALAMĂ: Cețurienii Domolitori ard alamă pentru a domoli (reduce) emoțiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcționat peste o zonă întreagă, iar Domolitorul se poate concentra asupra emoțiilor specifice. Arzătorii Suflet-de-Foc pot depozita căldură într-o metalminte de alamă, răcindu-se pe ei înșiși în timp ce depozitează în mod activ. Ulterior, pot să deschidă metalmintea, pentru a se încălzi.

ALIAJ FUZIBIL: Cețurienii Alunecători ard aliaj fuzibil pentru a comprima timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai rapid în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se miște într-un ritm glacial din punctul de vedere al Alunecătorului. Arzătorii Asimilatori pot depozita hrana și caloriile într-o metalminte din aliaj fuzibil; pot să mănânce cantități mari de alimente în timpul depozitării active, fără să se simtă plini sau să ia în greutate, și apoi pot merge fără a simți nevoia de a mânca atâta timp cât își deschid metalmintea. O altă metalminte, din aliaj fuzibil, poate fi utilizată pentru a regla în mod similar aportul de fluide.

ALUMINIU: Un Cețurian care arde aluminiu metabolizează instantaneu toate metalele fără a mai produce un alt efect, ștergând toate rezervele Allomantice. Cețurienii care pot arde aluminiu sunt numiți Zbârnâitori de aluminium datorită ineficienței acestei abilități de una singură. Arzătorii Sine Adevărat își pot depozita simțul spiritual al identității într-o metalminte de aluminiu. Aceasta este o artă despre care rar se vorbește în afara comunităților Terris și, chiar și în rândul lor, nu este încă bine înțeleasă. Aluminiul în sine și câteva din aliajele sale sunt inerte din punct de vedere Allomant; ele nu pot fi împinse sau Trase și pot fi folosite pentru a proteja un individ de Allomanție emoțională.

AUR: Cețurienii Augur ard aur pentru a avea o viziune a unui sine trecut sau cum ar fi devenit dacă ar fi făcut alegeri diferite în trecut. Arzătorii Creatori-de-Sânge pot depozita sănătatea într-o metalminte de aur, reducându-și sănătatea în timp ce depozitează în mod activ, și o pot accesa ulterior pentru a se vindeca rapid sau pentru a se vindeca dincolo de abilitățile obișnuite ale corpului.

BRONZ: Cețurienii Căutători ard alamă pentru a „auzi” pulsațiile emanate de alți Allomanți care ard metale. Diferite metale produc diferite impulsuri. Arzătorii Santinelă pot depozita starea de conștientizare într-o metalminte de bronz, creându-și o stare de somnolență în timp ce depozitează în mod activ. Ei pot să deschidă metalmintea mai târziu pentru a-și reduce somnolența sau pentru a-și intensifica gradul de conștientizare.

CADMIU: Cețurienii Pulsatori ard cadmiu pentru a întinde timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai încet în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se miște cu o viteză neclară din punct de vedere al Pulsatorului. Arzătorii Suflători pot stoca respirația în interiorul unei metalminți de cadmiu; în timpul depozitării active trebuie să se hiperventileze, astfel încât corpurile lor să primească suficient aer. Respirația poate fi recuperată ulterior, eliminând sau reducând nevoia de a respira folosind plămânii, în timp ce își deschid metalmintea. De asemenea, ei pot să își oxigeneze foarte mult sângele.

COSITOR: Cețurienii Cositorieni care ard cositor își cresc sensibilitatea celor cinci simțuri. Toate sunt crescute în același timp. Arzătorii îmblânzitori-de-Vânt pot stoca sensibilitatea unuia dintre cele cinci simțuri într-o metalminte de cositor; o metalminte de cositor diferită trebuie folosită pentru fiecare simț. În timpul depozitării, sensibilitatea lor în acest sens este redusă, iar atunci când metalmintea este deschisă, acest simț este intensificat.

CROM: Cețurienii Paraziți care ard crom în timp ce ating un alt Allomant vor șterge rezervele metalice ale Allomantului. Arzătorii Rotitori pot depozita noroc într-o metalminte de crom, făcându-se ghinioniști în timpul depozitării active și pot să o deschidă mai târziu pentru a-și crește norocul.

CUPRU: Cețurienii Nor-de-Cupru (cum ar fi Fumegătorii) ard cupru pentru a crea un nor invizibil în jurul lor, care ascunde Allomanții din apropiere de a fi detectați de către un Căutător și care protejează indivizii din apropiere de efectele Allomanției emoționale. Arzătorii Arhiviști pot depozita amintiri într-o metalminte de cupru (cupruminte); amintirea dispare din capul lor cât timp este depozitată și poate fi recuperată ulterior cu o aducere aminte perfectă.

DURALUMINIU: Un Cețurian care arde duraluminiu distruge instantaneu prin ardere orice alte metale arse în același timp, eliberând o explozie enormă a puterii acelor metale. Cețurienii care pot arde duraluminiu sunt numiți Zbârnâitori de duraluminiu datorită ineficienței acestei capacități de una singură. Arzătorii Conectori pot depozita conexiune spirituală într-o metalminte de duraluminiu, reducând conștientizarea și prietenia lor cu alții în timpul depozitării active și o pot deschide ulterior pentru a forma rapid relații de încredere cu ceilalți.

ELECTRUM: Cețurienii Oracol ard electrum pentru a vedea o viziune a posibilelor căi pe care le-ar putea lua viitorul lor. Acest lucru este de obicei limitat la câteva secunde. Arzătorii Apogeului pot stoca hotărârea într-o metalminte de electrum, intrând într-o stare deprimată în timpul depozitării active și pot să o acceseze ulterior pentru a intra într-o etapă frenetică.

FIER: Cețurienii Deviatori care ard fier pot trage de sursele de metal din apropiere. Tragerile trebuie să fie îndreptate direct spre centrul de greutate al Deviatorului. Arzătorii separatori pot depozita greutatea fizică într-o metalminte de fier, reducându-și greutatea lor propriu-zisă în timp ce depozitează și pot să o deschidă ulterior pentru a-și crește greutatea propriu-zisă.

FLUDOR: Cețurienii Braț-de-Fludor (numiți și Brutali) ard fludor pentru a-și crește puterea fizică, viteza și durabilitatea, consolidându-și, în același timp, capacitatea corpului de a se vindeca. Cețurienii Brutali pot stoca puterea fizică într-o metalminte de cositor, reducându-și puterea în timp ce depozitează în mod activ și o pot deschide ulterior pentru a-și crește puterea.

NICROSIL: Cețurienii Nicrodetonatori care ard nicrosil în timp ce ating un alt Allomant vor epuiza instantaneu prin ardere orice metale arse de acel Allomant, eliberând o explozie enormă (și poate neașteptată) a puterii acelor metale în interiorul acelui Allomant. Arzătorii Călăuzitori-de-Suflet pot stoca învestitură într-o metalminte de nicrosil. Aceasta este o putere despre care știu foarte puțini; într-adevăr, sunt sigur că oamenii din Terris nu știu cu adevărat ce fac atunci când folosesc aceste puteri.

OȚEL: Arzătorii Monedazvârlitori care ard oțel pot împinge

în surse de metal din apropiere. Împingerile trebuie direcționate departe de centrul de greutate al Monedazvârlitorului. Cețurienii Alergători-de-Oțel pot depozita viteză fizică într-o metalminte de oțel, încetinind-o în timp ce depozitează în mod activ și pot să o deschidă ulterior pentru a-și crește viteza.

ZINC: Cețurienii Ațâțători ard zinc pentru a revolta (ațâța) emoțiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcționat peste o zonă largă, iar Ațâțătorul se poate concentra pe emoții specifice. Arzătorii Incandescenți pot depozita viteza mentală într-o metalminte de zinc, slăbindu-și capacitatea de a gândi și raționa în timp ce depozitează în mod activ, și pot să o deschidă ulterior pentru a gândi și a raționa mai rapid.

DESPRE CELE TREI ARTE METALICE

Pe Scadrial, există trei manifestări principale ale învestiturii. La nivel local, acestea sunt denumite „Arte Metalice”, dar mai există și alte denumiri pentru ele.

Allomanția este cea mai comună dintre cele trei. Este o artă „încărcată pozitiv”, conform terminologiei mele – ceea ce înseamnă că practicantul atrage putere dintr-o sursă externă. Corpul o filtrează apoi în diverse forme. (Descătușarea efectivă a puterii nu este aleasă de practicant, ci este scrisă de mână în ADN-ul Spiritual.) Cheia pentru a atrage această putere vine sub forma unor tipuri diferite de metale, fiind necesare niște compoziții specifice. Deși în acest proces se consumă metal, puterea în sine nu vine, de fapt, din metal. S-ar putea spune că metalul este un catalizator, că începe o învestitură și o ține în mișcare.

În realitate, acest lucru nu este cu mult diferit de învestiturile bazate pe formă pe care le găsim pe Sel, unde forma specifică este cheia – cu toate acestea, aici, interacțiunile sunt mai limitate. Totuși, nu se poate nega forța brută a Allomanției. Este instinctivă și intuitivă pentru practicant, spre deosebire de necesitatea de foarte mult studiu și exactitate, așa cum se găsesc în învestiturile bazate pe formă de pe Sel.

Allomanția este brutală, nefinisată și puternică. Există șaisprezece metale de bază care funcționează, deși alte două – numite, pe plan local, „metalele lui Dumnezeu” – pot fi folosite în aliaj pentru a realiza un set complet diferit de șaisprezece derivate de la fiecare. Cu toate că aceste „metale ale lui Dumnezeu” nu mai sunt disponibile în mod uzual, celelalte metale nu sunt utilizate pe scară largă.

Feruchimia este și în acest moment cunoscută și folosită pe Scadrial. Într-adevăr, ați putea spune că este mai prezentă astăzi decât a fost în multe epoci trecute, când a fost limitată la Terrisul îndepărtat sau ascunsă vederii de către Păstrători.

Feruchimia este o artă neutră, ceea ce înseamnă că puterea nu este nici câștigată, nici pierdută. De asemenea, această artă necesită metal ca un punct central, dar în loc să fie consumat, metalul acționează ca un mijlocitor prin care abilitățile pe care

practicantul le deține în interior sunt pendulate prin timp. Învestiți metalul acela într-o singură zi, retrageți puterea în altă zi. Este o artă completă, cu unele prelungiri în lumea Fizică, unele în cea Cognitivă și unele chiar și în cea Spirituală. Ultimele puteri sunt experimentate din plin de către comunitatea Terris și nu se vorbește despre ele cu cei din afară.

Ar trebuie remarcat faptul că încrucișarea Feruchimiștilor cu populația generală a diluat puterea din anumite puncte de vedere. Acum este un lucru obișnuit ca oamenii să se nască cu acces la doar una dintre cele șaisprezece abilități Feruchimice. Se presupune că, dacă ar putea fi făcute metalminți din aliaje cu metalele lui Dumnezeu, ar putea fi descoperite și alte abilități.

Hemalurgia este foarte cunoscută în lumea modernă de pe Scadrial. Secretele sale au fost ținute aproape de către cei care au supraviețuit renașterii lumii lor, iar acum singurii practicanți cunoscuți ai acesteia sunt kandra, care (în cea mai mare parte) îl servesc pe Harmony.

Hemalurgia este o artă „încărcată negativ”. O parte din putere este pierdută pe parcursul practicării ei. Deși, de-a lungul istoriei, mulți au ponegrit-o ca pe o artă „diabolică”, niciuna dintre învestituri nu este, de fapt, diabolică. În esență, Hemalurgia se ocupă cu îndepărtarea abilităților – sau a atributelor – de la o persoană și acordarea lor unei alte persoane. Această artă se preocupă, în principal, de lucruri din tărâmul Spiritual și este de cel mai mare interes pentru mine. Dacă una dintre aceste trei arte este de mare interes pentru Cosmere, Hemalurgia este acea artă. Cred că există posibilități extraordinare pentru utilizarea ei.

MULȚUMIRI

I-am propus pentru prima dată editorului meu ideea romanelor *Născuți din ceață* în anul 2006, așa cred. De mult timp fuseseră incluse în planurile mele pentru Scadrial, planeta pe care au loc întâmplările din aceste cărți. Mi-am dorit să mă îndepărtez de ideea lumilor *fantasy* ca locuri statice, în care treceau mileniile și tehnologia nu se schimba niciodată. Apoi am plănuit să scriu o a doua trilogie epică, a cărei acțiune se petrece într-o zonă urbană, și o a treia trilogie care se desfășoară într-o epocă futuristă – Allomanția, Feruchimia și Hemalurgia fiind filoane comune care le-au unit.

Această carte nu face parte din cea de-a doua trilogie. Este o abatere de la planul principal, ceva captivant, care s-a dezvoltat, pe neașteptate, dincolo de intențiile mele referitoare la direcția pe care avea s-o urmeze lumea aceea. Oricum, scopul pentru care vă spun toate acestea este acela de a explica faptul că ar fi imposibil să-i amintesc pe toți cei care m-au ajutat de-a lungul anilor. În schimb, cel mai bun lucru pe care îl pot face este să enumăr câțiva dintre oamenii minunați care m-au ajutat îndeosebi cu această carte.

Printre cititorii alfa se numără, ca întotdeauna, agentul meu, Joshua Bilmes, și editorul meu, Moshe Feder. Această carte este, de fapt, dedicată lui Joshua. Din punct de vedere profesional, el a crezut în munca mea mai mult decât oricine din afara grupului meu de scriere creativă. El a fost o resursă minunată și un bun prieten.

Alți cititori alfa au fost cei din grupul meu de scriere creativă: Ethan Skarstedt, Dan Wells, Alan și Jeanette Layton, Kaylynn ZoBell, Karen Ahlstrom, Ben și Danielle Olsen, Jordan Sanderson (oarecum) și Kathleen Dorsey. În cele din urmă, desigur, este Indispensabilul Peter Ahlstrom, asistentul și prietenul meu, care face tot felul de lucruri importante pentru scrisul meu și nu primește nici pe departe mulțumiri suficiente.

În ceea ce-i privește pe cei de la Tor Books, mulțumirile mele se îndreaptă către Irene Gallo, Justin Golenbock, Terry McGarry și mulți alții pe care mi-ar lua prea mult timp să-i enumăr – toți, de la Tom Doherty până la cei din echipa de vânzări. Mulțumesc tuturor pentru munca excelentă. Încă o dată, simt nevoia să-i mulțumesc îndeosebi lui Paul Stevens,

care depășește cu mult așteptările mele rezonabile referitoare la ceea ce înseamnă să oferi ajutor și explicații.

Cititorii beta îi includ pe Jeff Creer și Dominique Nolan. Mulțumiri deosebite lui Dom pentru că a fost o resursă în ceea ce privește armamentul și muniția. Dacă aveți vreodată nevoie să împușcați ceva așa cum se cuvine, el este persoana la care să apelați.

Rețineți coperta minunată făcută de Chris McGrath, pe care l-am cerut în mod special datorită muncii sale la copertile seriei broșate *Născuți din ceață.* Atât Ben McSweeney, cât și Isaac Stewart s-au întors pentru a oferi ilustrațiile interioare pentru această carte, deoarece munca lor la *Calea Regilor* a fost pur și simplu minunată. Au continuat munca lor spectaculoasă. Ben, de asemenea, a asigurat ilustrații la fel de minunate pentru recent lansatele Jocuri video de rol *Născuți din ceață* din Crafty Games. Vizitați www.crafty-games.com, mai ales dacă sunteți interesați de povestea originii lui Kelsier.

În cele din urmă, aș dori să-i mulțumesc, din nou, lui Emily, minunata mea soție, pentru sprijinul, comentariile și dragostea ei.